

Ách Ba

Contents

Ách Ba	1
1. Chương 1: Tiên Nhân	2
2. Chương 2: Sát Thủ	8
3. Chương 3: Cốc Như Hoa	15
4. Chương 4: Yên Thanh Hiệp	23
5. Chương 5: Giếng Nước	28
6. Chương 6: Tú Kiếm	35
7. Chương 7: Thị Đồng	43
8. Chương 8: Cốc Thiệu Hoa	50
9. Chương 9: So Kiếm	58
10. Chương 10: Hằng Nga	67
11. Chương 11: Tây Vương Mẫu	73
12. Chương 12: Trời Sáng	80
13. Chương 13: Mạc Bạch	88
14. Chương 14: Tâm Sự	94
15. Chương 15: Áo Mới	101
16. Chương 16: Yên Bắc Hiệp	109
17. Chương 17: Xuân Được	116
18. Chương 18: Lôi Đạn	123
19. Chương 19: Hoàn	132

Ách Ba

Giới thiệu

Thể loại: Giang hồ, mỹ công sừ thụ, pink, HETruyện không có văn án, nhưng nói chung là hay đó :

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ach-ba>

1. Chương 1: Tiên Nhân

Trời tối.

Treo đèn lồng lên, Ách Ba bắt đầu dọn dẹp quán mì.

Kỳ thật cũng không có cái gì cần dọn, đem chõng bát cao cao đi rửa, lau khô mấy cái bàn cũ, sau đó đem cất trong góc tường, chỉ để lại một cái, lỗ đầu lại có khách đến.

Bình thường, ngoại trừ người gõ mõ cầm canh hoặc là nha dịch huyện tuần tra ban đêm ngẫu nhiên khi trời lạnh, sẽ đánh thức Ách Ba đang ngủ ở bên lò sưởi, kê một bát mì nóng hầm hấp ăn, sau tiếp tục đi gõ mõ hoặc tuần tra, bằng không sau khi trời tối gần như sẽ không có người nào trên đường phố đến ăn mì.

Nhưng hiện tại đã là đầu mùa hè, ban đêm mặc dù còn không có nóng bức, nhưng đối với phu canh hoặc là nha dịch tuần tra ban đêm, một chén nước ô mai giải nhiệt có lực hấp dẫn hơn một bát mì nóng.

Nhưng mà Ách Ba vẫn để lại một cái bàn, hẳn không biết tối nay còn có người đến ăn mì hay không. Từ nửa tháng trước, vẫn có một người, ở hợi canh hai mỗi đêm, đúng giờ xuất hiện ở quán mì của hắn.

Hiện tại cách canh hai còn sớm, Ách Ba dọn dẹp xong quán mì, từ từ lấy một cái bát lớn từ trong nồi ra, ngồi xổm một bên hì hục ăn. Trong bát, đều là mì khách hàng ăn còn dư, Ách Ba không nỡ đổ đi, chờ khách hàng đi rồi, đổ mì còn lại vào trong bát lớn, một bát như vậy ước chừng có thể để bình thường ba bát.

Ách Ba một ngày chỉ ăn một bữa này, chỉ một bát này, có thể làm hắn vượt qua cả ngày.

Sau khi ăn xong, Ách Ba rửa chén, rửa tay, bắt đầu nhào bột mì. Ở trong bột mì trắng phau, cho nước từng chút từng chút vào, nhào một chút một chút, nhìn thấy sợi mì từ từ thành hình, khoe miệng Ách Ba cũng một chút một chút nhếch lên.

Ách Ba cười rất khó xem, không phải tươi cười khó coi, mà là mặt của hắn. Hình như là từng bị lửa thiêu qua, miệng vết thương khép lại gồ ghề, không cười cũng đã thực dọa người, cười lên, làm cơ mặt co lại, liền có vẻ càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Trước mặt người khác, Ách Ba chưa bao giờ cười, chỉ khi hắn đang nhào bột, mới có thể có vẻ cao hứng.

Ách Ba thích làm mì sợi, lúc nhào bột hắn hết sức chăm chú, giống như tất cả tâm lực đều bỏ vào sợi mì trước mắt. Bởi vì hắn không biết làm gì khác, chỉ biết làm mì sợi, cho nên hắn nhất định phải làm được tốt nhất.

Ban ngày, luôn luôn có rất nhiều người đến quán mì của Ách Ba ăn mì, bởi vì mì của Ách Ba là quán ăn tốt nhất thị trấn nhỏ này.

Nhào xong bột đủ để ngày mai dùng, Ách Ba cắt một khối nhỏ ra, dùng cán mì cán cho phẳng, lại cắt mì thành từng sợi đều nhau, sau đó ném vào trong nồi nước sôi.

Giống như là đã tính chuẩn thời gian, tiếng canh hai vang, ngay khi sợi mì thành hình, trước quán mì xuất hiện một người.

Người này đến thật sự đột nhiên, tựa như quỷ mị, như là trống rỗng xuất hiện, tại đêm không trăng tối đen, hết sức quỷ dị.

Lúc lần đầu tiên nhìn thấy người này, Ách Ba đang nửa tỉnh nửa mê, sợ tới mức tiểu ra quần. May mắn là, ngày đó có trăng, ánh trăng phi thường nhu hòa chiếu vào trên mặt người này, ngay cả lông mao nhỏ đều có thể thấy rõ được.

Hắn là một người phi thường xinh đẹp.

Không không không! Dừng xinh đẹp còn không đủ để hình dung bề ngoài của người này. Ách Ba tuy rằng không nói, lại biết chữ, cho nên hắn biết, nếu nhất định phải dùng cái từ gì đến hình dung, như vậy “Tiên nhân hạ phàm” này vài từ, liền đủ để biểu hiện ra dung mạo cùng khí chất của người này.

Dung mạo xinh đẹp giống tiên nhân, khí chất lạnh lùng không thể thân cận giống tiên nhân.

Tiên nhân không thích nói chuyện, Ách Ba mất thật lớn công sức, mới biết được tiên nhân muốn ăn mì.

Tiên nhân, không phải hẳn là không ăn thức ăn của trần gian sao?

Nghi vấn này làm cho Ách Ba nghi hoặc thật lâu.

Tiên nhân có lẽ không nhất định không ăn thức ăn của trần gian, nhưng có một điều có thể khẳng định, tiên nhân không biết ở trần gian ăn cái gì là phải trả tiền.

Gần nửa tháng, Ách Ba không lần nào thu được tiền ăn mì của tiên nhân, mỗi lần đều là tiên nhân ăn xong, liền cả người biến mất không thấy. Ách Ba từng nghĩ đến mình gặp được là quý, nhưng có một lần khi hắn đưa mì sợi lên, trong lúc vô tình đụng phải ngón tay của tiên nhân, ngón tay thực lạnh, nhưng vẫn là có nhiệt độ cơ thể. Nhưng mà tiên nhân hình như cũng không thích bị người đụng chạm, lạnh lùng liếc nhìn Ách Ba một cái, ánh mắt kia cứ như gió trong mùa đông khắc nghiệt, làm cho Ách Ba lạnh từ đầu tới chân.

Từ đó về sau, Ách Ba liền bỏ ngay ý niệm đòi tiền ăn mì trong đầu, mỗi đêm đứng hạn làm bát mì chờ tiên nhân đến ăn, coi như nuôi một con chó đi.

Trước kia quán mì có một con chó, một con chó vàng già, là cha nuôi của Ách Ba, chủ nhân trước của quán mì này nuôi. Cha nuôi của Ách Ba họ Chu, tên gọi là gì không ai biết, bởi vì cả đời giữ quán mì này, không lấy vợ, cũng không có con cái, cho nên trong thị trấn mọi người gọi hắn là Chu Mì Sợi.

Ách Ba là năm năm trước Chu Mì Sợi ở một bờ sông ngoài thị trấn mười dặm nhặt được, lúc ấy toàn thân Ách Ba đều là bóng, chỉ còn lại có một hơi. Chu Mì Sợi tốt bụng, xuất ra tiền tích tụ vài chục năm, mang theo Ách Ba đi mấy chục dặm trong ngoài Lạc Dương, mời thầy thuốc tốt nhất, cuối cùng cứu trở về một cái mệnh.

Ách Ba cũng không phải trời sinh câm điếc, nhưng là giọng nói bị lửa thiêu phá hủy, là như thế nào bị lửa thiêu, hắn hoàn toàn nhớ không được, cũng không biết chính mình gọi là gì, từ đầu tới đây, cả người chỉ ngây ngốc. Chu Mì Sợi nhìn hắn đáng thương, thu hắn làm con nuôi, đem kỹ năng làm mì sợi độc đáo đều truyền cho Ách Ba.

Hai năm trước, Chu Mì Sợi bệnh chết, tiền hắn tích góp từng tí một cả đời, không có sử dụng ở trên người mình, lại cứu Ách Ba. Chu Mì Sợi nói đời trước hắn nhất định thiếu Ách Ba, cho nên đời này phải trả lại. Chu Mì Sợi đi thực an tường, con chó vàng già bên hắn mười mấy năm, gần như cùng một ngày đi theo Chu Mì Sợi, giống như cho dù chết cũng muốn đi theo lão chủ nhân cùng một chỗ, không cho lão chủ nhân cô đơn ở hoàng tuyền.

Ách Ba vẫn cũng muốn nuôi một con chó, có thể bên cạnh mình cả đời, nhưng là không có con chó nào dám tiếp cận hắn. Liền ngay cả chó cũng sợ khuôn mặt bị lửa thiêu của Ách Ba.

Nhưng là nghĩ gì mong đó, Ách Ba cũng muốn nuôi một con chó. Tiên nhân tựa như một con chó trong giấc mơ của Ách Ba, sẽ không sợ hãi khuôn mặt đáng sợ của hắn, ách..... Trên thực tế là ngược lại, Ách Ba có chút sợ tiên nhân. Trên người tiên nhân, có một loại gì đó không thể nói rõ làm cho Ách Ba cảm thấy được thân cận, nhưng là lại sợ hãi thân cận, hận không thể thoát được rất xa. Cảm giác như vậy thực mâu thuẫn, Ách Ba không hiểu rõ tâm tư mình, bởi vậy đối với tình tự không biết này liền càng thêm sợ hãi.

Nhưng hắn không thể trốn, bởi vì quán mì ở đây, Ách Ba không thể rời đi quán mì, vì thế hắn chỉ có thể mỗi ngày ở chỗ này chờ, vừa chờ mong lại sợ hãi. Tâm tình mâu thuẫn như vậy, làm cho Ách Ba có chút không biết làm sao, có đôi khi sẽ đứng ở góc ngõ ngác nhìn thấy tiên nhân, có đôi khi lại lạnh run lui ở bên bếp lò.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, chờ khi Ách Ba theo trạng thái ngõ ngác tỉnh táo lại, tiên nhân đã không thấy.

Dọn dẹp một chút bát đĩa, hắn rất nhanh liền đã quên tiên nhân làm cho hắn vừa chờ mong lại sợ hãi này, từ sau quán mì lấy ra một cái giường, dựa vào bếp lò đã tắt, ngủ.

Ngày mai lại là một ngày mới, sáng sớm, cán mì, thái mì, tiếp theo, bán mì, cuộc sống của Ách Ba, cứ như vậy một ngày lại một ngày lặp lại.

Hừng đông thật sự sớm, Ách Ba vừa mới tỉnh ngủ, mới châm bếp lò, cũng đã có người đến ăn mì. Có khác hơn khác, Ách Ba bận việc vội mở, vẫn qua nửa ngày, mới cuối cùng có chút rảnh rỗi. Lúc này không có người đến ăn mì, Ách Ba ngơ ngác ngồi ở trước quán mì, nhìn tiệm đậu hủ đối diện.

Tiệm đậu hủ là do một quả phụ mở, chồng họ Trịnh, là người ngoài trấn. Chồng đã chết ba năm trước, bởi vì trẻ tuổi xinh đẹp, dẫn đến con trai của trưởng lý địa phương dây dưa, liên suốt đêm dọn dẹp đồ vật này nọ, dọn tới thị trấn nhỏ này.

Trong khoảng thời gian Ách Ba không có chuyện gì làm, sẽ xem Trịnh quả phụ xay đậu hủ, hẳn không xem mặt Trịnh quả phụ, mà là thích xem tay của nàng. Tay của Trịnh quả phụ, mười ngón đầy, trắng nõn thanh tú, nhất là khi rót đậu hủ, ngón út cong cong hướng về phía trước nhếch lên, giống đóa hoa lan nở rộ.

Lúc này Trịnh quả phụ không phải rót đậu hủ, mà đang xay đậu hủ, cối xay thật lớn, đối với một nữ nhân chân yếu tay mềm mà nói, hiển nhiên thực cố hết sức để đẩy.

“Ách Ba, lại đây.”

Nhìn đến quán mì của Ách Ba rảnh rỗi, Trịnh quả phụ liền hướng hẳn vẫy tay. Nói đến rất kỳ quái, nữ nhân trong cả thị trấn nhỏ, đều đối với khuôn mặt bị lửa thiêu của Ách Ba vừa sợ vừa ghét, chỉ có Trịnh quả phụ này từ ngoài đến chẳng những không sợ, còn có thể chủ động làm cho Ách Ba giúp nàng xay đậu hủ, xong rồi, còn tặng một chén đậu hủ non trắng bóng thơm nộn nộn cho hắn ăn.

Vì thế, nam nhân cả thị trấn này, mặc kệ là người có vợ, hay là độc thân, đều thực ghen tị Ách Ba.

Tháng trước, Trịnh quả phụ trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, đại khái đi mười ngày, Ách Ba đã bị mấy du côn đẩy ở trong quán mì đánh một trận, nhưng là Trịnh quả phụ quay về, các nam nhân này liền lại quanh quẩn năm sáu người trước tiệm đậu hủ, một đám lưng thẳng ngẩng đầu, giống như chính mình là người có tiền có thể nhất thiên hạ, cuối cùng cũng chỉ là ở trong tiệm đậu hủ mua một miếng đậu mà thôi.

Trịnh quả phụ đương nhiên biết nam nhân này đó không phải đến mua đậu hủ, mà là muốn ăn đậu hủ của nàng. Một nữ nhân gia xuất đầu lộ diện, chung quy không tiện, may mà cùng Ách Ba đối diện, biết Ách Ba khác với đám nam nhân này, cho nên chỉ cần Ách Ba rồi rảnh, nàng đều kêu Ách Ba đến xay đậu hủ, chính mình đi trốn trong tiệm.

Vì thế Ách Ba càng bị người ghen ghét.

Lúc này đã có mấy du côn ở trước tiệm đậu hủ luẩn quẩn, nhìn đến Ách Ba lại bị Trịnh quả phụ kêu qua, trong lòng vô cùng ghen tị, âm thanh kỳ quặc nói: “Thối Ách Ba, lại đi ăn đậu hủ của Tiểu nương tử rồi.....” (ăn đậu hủ này là hồng phải ăn đậu hủ bình thường)

Ách Ba có chút e ngại bọn họ. Đám du côn này khác với các nam nhân đứng đắn làm việc trong trấn, các nam nhân này cho dù thích Trịnh quả phụ, cũng chỉ là đến đến mua miếng đậu hủ biểu đạt thích ý tứ, nhưng là đám du côn thì khác, cả ngày loanh quanh ở trước tiệm đậu hủ, có khi thừa dịp Trịnh quả phụ bận, liền tiến lên ăn bớt.

Lần trước đánh Ách Ba một trận, là những người này.

“Ách Ba.....” Trịnh quả phụ lại kêu.

Ách Ba rút lui đầu, cẩn thận đi qua, lại vẫn là bị một tên trong đó gậy chân làm té ngã. Đám du côn cười ha hả, bọn họ thực thích làm cho Ách Ba xấu mặt trước mặt Trịnh quả phụ.

“Không cần để ý đến bọn hắn.” Trịnh quả phụ đem Ách Ba kéo đến trước cối xay, nghiêng về phía đậu vừa nói, “Người giúp ta xay đậu, lát nữa ta hấp đậu hủ non cho người ăn.”

Ách Ba phải bùn đất trên người, rất muốn hướng Trịnh quả phụ cười một chút, nhưng là lại nhịn xuống. Hắn tươi cười sẽ dọa người, khó được có một người không chê hắn xấu, hắn không nghĩ dọa đến Trịnh quả phụ.

Tiếng cối xay chuyển động chậm rãi vang lên. Ách Ba không có gì khác, nhưng là lực tay so với người thường lớn một chút, đây là do hắn hàng năm nhào bột mà ra, bởi vì lực tay lớn, hắn nhào bột ăn đặc biệt dai dẻo, tại trong thị trấn nhỏ này, là tuyệt nhất.

Có cái nam nhân chính là không giống với, Trịnh quả phụ đứng ở bên cạnh nhìn thấy đậu không ngừng giảm bớt thực vui vẻ, lấy ra khăn tay thỉnh thoảng vì Ách Ba lau mồ hôi.

Ách Ba mặt đỏ, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, trên khăn có một cỗ mùi, rất thơm rất thơm, làm cho trong lòng Ách Ba rung lên, nhìn không được nghĩ đến tiên nhân. Trên người tiên nhân cũng có một mùi hương, khác với vị son phấn trên người nữ nhân, hương vị thực nhẹ, nhưng mà ngửi rất tốt.

Mấy du côn tụ cùng một chỗ, thường thường hướng bên này trừng vài lần, nhìn đến Trịnh quả phụ cư nhiên lau mồ hôi cho Ách Ba, trong lòng mỗi người hoảng lên, mấy tên cho tới bây giờ sẽ không nghĩ làm chuyện tốt chum đầu lại, nói nhỏ thương lượng phải giáo huấn Ách Ba một chút.

Xay xong đậu hũ cũng nhanh đến giữa trưa, lục tục lại có người đến ăn mì, Ách Ba vội vàng ăn xong đậu hũ non Trịnh quả phụ cho, lau lau miệng, lại nhớ tới trong quán mì bắt đầu làm việc. Trong lòng hân vui vẻ, mỗi lần ăn đậu hũ non của Trịnh quả phụ, đều làm cho hắn có loại cảm giác giống như sắp bay lên trời, nhẹ phiêu phiêu, làm việc đều hăng hái.

Nhìn đến bộ dáng như sắp bay lên trời của Ách Ba, mấy du côn càng ghen tị.

Xay xong đậu phải đi lọc, Trịnh quả phụ vào trong điểm, đám du côn nhân cơ hội một rống mà lên vọt vào quán mì, đập cái bàn, đuổi khách hàng, còn dùng nước nóng bỏng hắt vào trên tay Ách Ba.

Ách Ba đau đến lăn lộn trên mặt đất, nhưng là lại kêu không ra tiếng. Người qua đường có chút bất mãn trừng mắt mấy du côn, nhưng không ai tiến lên cứu Ách Ba, dù sao mì của Ách Ba tuy rằng ăn ngon, khuôn mặt kia lại rất khiến người chán ghét, trong thị trấn nhỏ không vài người nguyện ý thân cận hắn.

Mấy du côn rốt cục bị càng ngày càng nhiều vây xem người qua đường trừng đi rồi, nguyên nhân trọng yếu hơn là, Trịnh quả phụ từ trong cửa hàng đi ra.

“Ách Ba..... Ách Ba ngươi làm sao vậy?”

Trịnh quả phụ ném đồ trong tay đi, chen vào đám người, đem Ách Ba đau đến đầy đất lăn lộn dìu vào trong tiệm đậu hũ, còn cài chốt cửa, không cho người thích xem náo nhiệt theo vào đến.

Ách Ba có chút kinh hoảng, nhìn đến cửa cài chốt lại liên tục lắc đầu, bị Trịnh quả phụ gõ một cái ở trên đầu, nói: “Ngồi yên, ta bôi thuốc cho ngươi.”

Trịnh quả phụ gõ cũng không đau, Ách Ba ánh mắt lại đã uơn ướn. Trên tay đau nhức đều không có khiến cho hắn chảy xuống lệ, nhưng là hiện tại hắn liều mạng nháy mắt, đem nước mắt sắp dừng mảnh tiến ra nuốt trở về.

Từ khi cha nuôi Chu Mì Sợi mất, sẽ không có người đối hắn tốt như vậy.

Trước cửa nhà quả phụ thị phi nhiều.

Sau khi vì Ách Ba thoa thuốc tốt nhất, Trịnh quả phụ liền lập tức mở ra cửa tiệm, không dám để cho Ách Ba ở lâu một lát.

Nữ nhân cố kỵ, Ách Ba hiểu được, vì thế miễn cưỡng khoa tay múa chân ra một cái cảm ơn. Hắn trở lại quán của mình, hai tay không động đậy buông xuống, nhìn thấy quán mì bị đập một mảnh bừa bãi, lộ ra vẻ mặt cực kỳ khổ sở.

Nửa ngày sau không có khả năng lại có sinh ý, Ách Ba ngồi xổm bếp lò bên cạnh, dùng miệng cắn cặp gấp than, cố sức làm tắt lửa.

Bột mì là xa tới, Ách Ba kiếm tiền không nhiều lắm, thiếu nửa ngày sinh ý có lẽ còn có thể chịu được, nhưng là tay hắn đã bắt đầu phồng lên, không có hai ba ngày là không thể nhào bột.

Ách Ba sợ chính mình không mở hàng hai ba ngày, không giao được tiền bột mì, sẽ không biện pháp tiếp tục bán mì sợi.

Nghĩ đến đây, hắn ngồi xổm bên lò, than thở thật lâu.

Ách Ba là người thường, cho nên hấn lo lắng chính là vấn đề sinh kế về sau, lại đã quên, mỗi đêm khi canh hai vang lên, sẽ có một thần tiên đến ăn mì sợi của hấn.

Hai mươi dặm ngoài, Lạc Dương, khách điểm Đồng Phúc.

“Thế nào, Các chủ có ăn không?” Nhìn đến Văn Tinh bưng hộp cơm đi ra, Chiêu Hoa chạy nhanh nghênh đón, thân thiết hỏi.

Văn Tinh thở dài một hơi, đối Chiêu Hoa lắc lắc đầu.

Chiêu Hoa chưa từ bỏ ý định, mở ra nắp hộp, nhìn thấy hộp đựng cơm tràn đầy đồ ăn một chút chưa động, cả người đều uể oải.

“Nửa tháng, suốt nửa tháng Các chủ đều không có gì vào bụng, Văn Tinh, làm sao bây giờ đây? Ta đều liên tục thay đổi thức ăn nửa tháng, chẳng lẽ Các chủ sẽ không có cái gì muốn động động chiếc đũa sao?”

“Nếu không, người còn nghĩ còn có thức ăn gì, tận lực làm cho người muốn ăn chút?”

Văn Tinh cũng là lo lắng lo lắng. Tuy rằng Các chủ tu luyện là Cửu Chuyển Hóa Thần Công nổi tiếng là đoạn thất tình tuyệt lục dục, nhưng vậy không thể đem người thật sự biến thành thần tiên a! Hấn không tiếp thu được chuyện Các chủ đã tu luyện tới rồi có thể ăn gió uống sương, cái gọi là tích cốc, cũng chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt mà thôi, không ăn không uống, lợi hại như thế nào cũng sẽ chết người! Nếu đến lúc đó trên giang hồ lan truyền, nói lừng lẫy đại danh Hoàng Thiên Cung Các chủ Trần Long các cư nhiên là đói chết, còn không cười rớt răng hàm.

Chiêu Hoa cắn chặt răng, nảy sinh ác độc nói: “Đêm nay ta dù không ngủ, cũng muốn nghĩ ra đồ ăn làm cho Các chủ muốn ăn.”

“Ta sẽ duy trì người, trên tinh thần.”

Văn Tinh vỗ vỗ bả vai Chiêu Hoa, chính mình lại ngáp một cái thật to. Hấn đem hộp cơm giao cho Chiêu Hoa, liền chui vào trong phòng của mình, ngủ bù. Trời biết hấn có bao nhiêu lâu không ngủ một giấc ngon lành, từ lúc bắt đầu rời đi Hoàng Thiên Cung.

Thân thể hấn không có gì tật xấu, nhưng là có một cái: ngủ quen giường. Các chủ không rõ nguyên nhân ở Lạc Dương dừng lại nửa tháng, hấn cũng rất cực dần dần bắt đầu quen thuộc giường khách điểm, có thể ngủ.

“Người ngủ đi, ta sẽ nghiên cứu thức ăn và phụ trách gác đêm.” Chiêu Hoa huy phát tay, cầm hộp cơm mặt co mày cau đi ra.

Canh hai vang lên.

Người nam nhân lớn lên xinh đẹp giống tiên nhân kia, lại đúng giờ xuất hiện ở trước quán mì.

Thuốc của Trịnh quả phụ hình như không có tác dụng gì, tay Ách Ba vô cùng đau đớn, ngủ không được, vì thế xách ghế dài, ngồi ở bên ngoài quán mì xem trăng. Tối nay ánh trăng cong cong, tựa như một cái mắt cười xa xa, làm cho tinh thần Ách Ba có chút hoảng hốt. Hình như từng ở nơi nào nhìn đến cùng loại mắt cười như vậy rồi.....

Hấn suy nghĩ đã lâu, đúng là vẫn còn không nghĩ ra. Trí nhớ của Ách Ba chỉ có gần nhất năm năm, năm năm trước hấn là người nào, ở nơi nào, trong nhà còn có ai, hết thấy hết thấy, hấn đều quên. Có lẽ đúng là bởi vì thiếu một đoạn trí nhớ kia, Ách Ba đầu óc mới không tốt, dễ dàng ngẩn người mơ hồ, phản ứng cũng chậm, lúc bị đánh cũng không biết đánh trả.

Cho nên khi nam nhân xinh đẹp như tiên kia, đứng trước mặt hấn ướm chùng một nén nhang thời gian, Ách Ba mới từ trong mê mang bừng tỉnh lại, sợ tới mức từ trên ghế dài lộn một vòng, không nghĩ qua là tay liền va phải mặt đất, đau làm hấn hút một hơi thật sâu, há miệng thở dốc, lại không kêu ra một tiếng đau nào.

Trên mặt tiên nhân không có gì biến hóa, nhìn đến Ách Ba hút một hơi sâu, mới chú ý tới hai tay của hắn sừng đỏ đến không giống dạng.

Chờ Ách Ba chịu đựng đau theo trên mặt đất đứng lên, vừa nhắc đầu, trước mắt lại trống trơn, làm sao còn có bóng người nào?

“Tiên nhân là quỷ”, ý niệm này ở trong đầu Ách Ba chợt lóe mà qua, sau đó một run run, không dám ngồi nữa. Dùng chân ôm lấy ghế dài ngã trên mặt đất, chậm rãi tha quay về quán mì, sau đó lui đến bên lò, bắt buộc mình cái gì cũng không nghĩ, nhắm mắt lại ngủ.

Chiêu Hoa quả nhiên thực hiện chính mình lời thề, vì nghiên cứu một món đồ ăn, mãi cho đến canh ba cũng còn chưa ngủ.

Rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể làm cho Các chủ muốn ăn đây?

Hắn mặt co mày cau, trong lòng hận chết cái người sáng tạo ra Cửu Chuyển Hóa Thần Công, cái dạng gì công pháp tốt không nghĩ, trời mới nghĩ ra công pháp quỷ đoạn thất tình tuyệt lực dục này. Chặt thất tình liền chặt đứt đi, dù sao nghe nói Các chủ thuở nhỏ tính tình liền lạnh lùng, không luyện công pháp quỷ này, đại khái cũng tốt không đến đâu; tuyệt lực dục cũng không thành vấn đề, cái gì tình dục linh tinh, tuyệt liền tuyệt, dù sao cũng không mất mạng người, nhưng muốn ăn, như thế nào có thể nói tuyệt liền tuyệt, này không phải cố ý đối chết người sao? Nếu không phải mấy đời Các chủ Trần Long các trước đều là bởi vì luyện công vô ý, tẩu hỏa nhập ma mà chết, hắn thật hoài nghi công pháp này căn bản là kẻ thù của Hoàng Thiên Cung sáng tạo ra, chuẩn bị làm cho Hoàng Thiên Cung trở thành trò cười cho cả giang hồ.

Nửa tháng không ăn không uống, Chiêu Hoa thực sợ hãi sáng mai đẩy ra cửa phòng của Các chủ, có thể hay không trực tiếp nhìn thấy một thi thể bị đối chết? Thật sự nếu không có thể làm cho Các chủ ăn một chút gì, chỉ sợ không bao lâu, tưởng tượng của hắn sẽ biến thành sự thật.

Đang than thở, đột nhiên nghe được phòng cách vách truyền đến một tiếng vang nhỏ. Chiêu Hoa sững sờ, Văn Tinh tỉnh? Vừa lúc, đêm hắn cũng kéo qua, nhìn xem có thể hay không nghĩ ra cái gì chủ ý.

Nghĩ đến liền làm, Chiêu Hoa bất chấp tất cả, đứng dậy thẳng đến phòng cách vách, nóng vội ngay cả cửa cũng không gõ trực tiếp dùng nội lực chấn động, cắt nát ổ khóa. Hắn đẩy cửa ra đi vào đang muốn gọi Văn Tinh, lại kinh gặp trong bóng đêm bóng người chợt lóe, theo cửa sổ nhảy đi ra ngoài.

“Ai?”

Chiêu Hoa hét lớn một tiếng, thẳng tắp về phía ngoài cửa sổ đuổi theo.

Tiếng la kinh động Văn Tinh đang ngủ say, cả kinh ngồi dậy, đốt nến, đã thấy bao đồ đặt ở bên giường bị mở ra, bên trong hộp ngọc Băng Thủy Quả đã biến mất không thấy. Hắn phản ứng cực nhanh mặc thêm quần áo, theo dấu vết Chiêu Hoa lưu lại lập tức theo sau, rất nhanh, liền thấy được Chiêu Hoa đuổi ở phía trước.

Khinh công của Văn Tinh cao hơn Chiêu Hoa một bậc, hai ba cái đuổi theo, nói: “Băng Thủy Quả bị trộm.”

Chiêu Hoa cũng là cả kinh, “Văn Tinh, kẻ cắp kia ngay tại phía trước, ngươi khinh công tốt, đuổi kịp hắn, đừng làm cho hắn chạy! Nhớ rõ trên đường lưu ký hiệu, ta sẽ đi theo sau ngươi.”

“Được.”

Văn Tinh nhìn đến xa xa một bóng trắng chớp lên, đang chạy như bay về phía trước với tốc độ khiến người kinh dị, mắt thấy sẽ biến mất trong bóng đêm, hắn bất chấp mặt khác, vội vàng đề khí, đem tốc độ đề tới nhanh nhất, đuổi theo. Cứ việc như thế, hắn vẫn là đuổi không kịp bóng trắng kia, chỉ có thể miễn cưỡng theo đuổi phía sau.

Đại khái chạy đi hai mươi dặm, Văn Tinh thất thần một cái, không thấy bóng trắng kia, nhất thời hoảng sợ dừng lại, lại như thế nào cũng nghĩ không ra, trên giang hồ có cao thủ thần châu (kẻ trộm) nào có thể có khinh công tốt như vậy, ngay cả chính hắn nổi danh ngàn dặm phiêu tung đều đuổi không kịp.

Một lát sau, Chiêu Hoa chạy đến, nhìn đến chỉ có Văn Tinh một người, không khỏi chấn động: “Như thế nào, mất dấu rồi?”

Văn Tinh thực hồ thẹn, vè vè cái mũi không nói chuyện.

Chiêu Hoa nhìn nhìn bốn phía, tuy rằng ban đêm, lại không có ánh trăng, sau khi vận đủ nội lực miễn cưỡng còn có thể đem chung quanh hình xem cái đại khái. Nhìn trong chốc lát, hắn cảm thấy được có chút nhìn quen mắt, gãi cái ót nghĩ nghĩ, vỗ đầu: “Ta đã biết, nơi này chúng ta đã tới. Lại đi phía trước không đến một dặm, có cái thị trấn nhỏ, trước khi chúng ta đến Lạc Dương, từng tại nơi đó nghỉ tạm một đêm.”

Văn Tinh giật mình, dưới chân nâng một chút, người đã hướng về cái thị trấn nhỏ Chiêu Hoa nói thối qua đi.

“Ê, từ từ chờ ta.....”

2. Chương 2: Sát Thủ

Cửa thành đã đóng, nhưng mà một thị trấn nho nhỏ, tường cao còn không được một trượng, đối với cao thủ giang hồ, quả thực tựa như chuyện cười.

Sau khi hai người vào thành tìm không bao lâu, liền thấy được quán mì của Ách Ba, sau đó bị một màn trong quán chấn động nhảy dựng, thiếu chút nữa không có cho nhau cắn một ngụm chứng minh hai người không phải đang mộng du.

Vị Các chủ mà trên lý luận đã chặt đứt thất tình tuyệt lục dục của bọn họ, đang bôi thuốc cho một người quái dị xấu xí.

Thuốc kia, chính là Băng Thủy Quả vừa mới mất trộm.

Sớm nên nghĩ đến ngoại trừ Các chủ, trên giang hồ còn có người nào có khinh công có thể thắng mình. Văn Tinh lại quệt quệt cái mũi.

“Băng Thủy Quả, đó là Băng Thủy Quả a.....” Chiêu Hoa sắp té xỉu, thì thào tự nói.

Trên quán mì có một cái đèn lồng, ngọn đèn tuy rằng u ám lại ngăn không được ánh mắt lợi hại của cao thủ giang hồ, tay của người quái dị kia, hình như chỉ bị phỏng có một chút nho nhỏ, nhưng là..... Băng Thủy Quả là thánh phẩm chữa thương “Sinh tử nhân, thịt bạch cốt” a! (cải tử hoàn sinh, xương cũng thành thịt)

Quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu, giậm chân giậm dũ. Chiêu Hoa gần như phát điên, một đôi chân lại giống đóng đinh trên mặt đất, không bước nổi một bước, trong cổ họng càng giống như bị cái gì chặn, một thanh âm đều phát không ra.

Bởi vì so với giậm dũ càng làm cho người ta khiếp sợ là, hành động của vị Các chủ kia của bọn họ.

Các chủ tự tay bôi thuốc cho người ta? Dùng vẫn là hiếm thấy Băng Thủy Quả? Người quái dị này đòi trước tích cái gì đức, kiếp này có thể gặp phải chuyện tốt như vậy?

Ở trong lòng Chiêu Hoa, cái người quái dị xấu xí kia hiện tại hẳn là phải mang ơn, còn phải lập bài vị trường sinh cho Các chủ. Nhưng mà ở trong lòng người quái dị, à, không, ở trong lòng Ách Ba, không chỉ không mang ơn, ngược lại mau bị hù chết.

Thật vất vả có một chút buồn ngủ, đang lúc thiu thiu ngủ, đột nhiên gặp tiên nhân mới không thấy kia, lại giống như quỷ mặt xuất hiện ở trước mắt, dù người có gan lớn thế nào, cũng sẽ bị dọa nhảy dựng, huống chi là gan Ách Ba vốn không lớn.

Hoảng sợ nhìn thấy tiên nhân ngồi xổm trước mặt mình, lấy ra một viên trái cây màu trắng hương khí tỏa ra bốn phía, bóp vỡ, lấy chất lỏng chảy ra từ trái cây bôi trên tay hắn.

Ách Ba không biết đây là trái cây gì, nhưng là hắn cảm giác được chất lỏng rất thanh mát, bôi đến chỗ nào, lập tức hết đau. Kế tiếp, làm Ách Ba sợ tới mức chết khiếp, không phải hành động bôi nước trái cây trên

tay hẩn, mà là bôi xong tay, tiên nhân xem còn có nửa trái cây chưa dùng, liền đem chất lỏng còn lại toàn bộ bôi lên khuôn mặt mà người khác ngay cả nhiều xem một cái đều chán ghét của Ách Ba.

Ách Ba đột nhiên mộng, không biết làm sao ngưỡng nghiêm mặt, ánh mắt dừng ở trên mặt tiên nhân, khoảng cách gần trong gang tấc, làm cho khuôn mặt tiên nhân có vẻ hết sức rõ ràng, ánh mắt không có một tia cảm tình, giống như là băng trên đỉnh tuyết sơn ngàn năm không tan. Một cơn đau đớn thình lình xảy ra trong đầu Ách Ba, lưng lay một chút, hai mắt hẩn tối sầm, gục ở tại trong lòng tiên nhân.

Tiên nhân, không, phải nói Các chủ, khuôn mặt xinh đẹp không giống phàm nhân kia, lộ ra biểu tình giật mình hiếm thấy, hình như không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt. Một hồi lâu sau, hẩn đột nhiên sờ sờ mạch đập của Ách Ba, sau đó ôm lấy Ách Ba, đi về phía Văn Tinh cùng Chiêu Hoa.

“Các, Các chủ?”

Ánh mắt lạnh như băng của Các chủ nhìn nhìn Văn Tinh, sau lại dừng ở trên tay Ách Ba, sau đó ánh mắt trầm xuống, độ ẩm lại giảm xuống vài phần.

Văn Tinh lập tức hiểu được ý tứ của Các chủ, lập tức nói: “Các chủ yên tâm, thuộc hạ hiểu được.”

Một ngày sau, mấy du côn trong thị trấn nhỏ đều bị người đánh gãy tay, dân chúng trầm trồ khen ngợi rất nhiều, nhưng cũng không biết đến tội cùng bọn họ đắc tội với ai mới có báo ứng như vậy.

Ách Ba mất tích, không có gây cho dân chúng trong thị trấn nhỏ bất an gì, chỉ ngẫu nhiên cảm thấy được có chút đáng tiếc, rốt cuộc không được ăn mì ngon mà rẻ như vậy nữa.

Trịnh quả phụ cũng có chút buồn bực, thật vất vả tìm được một người không trêu chọc thị phi có năng lực làm tấm gỗ miễn phí lao động liền như vậy không có, còn muốn tìm một người như vậy nữa để bớt lo, sợ sẽ khó khăn.

Cũng không có người nào lưu luyến Ách Ba, nguyên nhân hình như là xuất phát từ khuôn mặt kia của Ách Ba, thật sự rất khó làm cho người ta có ý niệm nhưng nhớ trong đầu.

Khi trở lại Lạc Dương, đã là canh năm, mơ hồ còn có thể nghe được một hai tiếng gáy.

Các chủ đem Ách Ba ném cho Chiêu Hoa, trực tiếp quay về phòng mình.

Chiêu Hoa sưng sốt nửa ngày, không biết làm gì với người quái dị này, một hồi lâu mới đánh thức chuông quây của khách điếm, vừa muốn một gian phòng đem Ách Ba ném vào. Khi chuẩn bị đi ngấm lại không đúng, lại quay lại kêu chuông quây lấy một ít băng gạc sạch sẽ, đem tay và mặt Ách Ba đều băng bó lại.

Mặc kệ nói như thế nào, bôi lên nước Băng Thủy Quả, trong vòng sáu canh giờ không thể gặp ánh sáng mặt trời, nếu không sẽ không hiệu quả. Chiêu Hoa cảm thấy được mình nếu không phân phó một tiếng như vậy, vậy thật là không công lãng phí cả một trái Băng Thủy Quả.

Sau hừng đông, Chiêu Hoa mất gần nửa ngày, làm ra chín món ăn đủ sắc đủ vị. Đối với chín món ăn đặc sắc có lạnh có nóng có chua có cay, hẩn nghiêng răng thề, nếu còn không khơi dậy cho Các chủ thèm ăn, đời này hẩn sẽ không nghiêng cứu thực đơn nữa.

Sự thật cũng rất tàn khốc.

Các chủ khoan chân ngồi ở trên giường luyện công, mặc cho Chiêu Hoa cầm cây quạt, quạt hương thơm đồ ăn nóng hầm hấp hương vào lỗ mũi hẩn, ngay cả mắt cũng chưa nháy một chút, nhập định ngưng thần, như cây khô, như tượng đá. Nếu không còn có hô hấp, Chiêu Hoa quả thực phải nghĩ đến mình đối mặt chính là một khối thi thể ẩm áp.

Lúc gần đến chạng vạng, Văn Tinh đã trở lại. Hiển nhiên chuyện mà Các chủ dặn dò chẳng những đã xong xuôi, trên tay còn mang trở về một..... người.

Nhìn thấy người nào đó ở trên tay Văn Tinh liều mạng giãy dụa, mặt cùng tay đều bọc như một cái bánh chưng, Chiêu Hoa đảo cặp mắt trắng dã: “Người này chạy đi lúc nào?”

Văn Tinh sờ sờ cái mũi nói: “Ta trở về thì chỉ thấy hần chạy lung tung khắp nơi, giống như lạc đường, vì thế thuận tay liền khiêng trở lại.”

Ách Ba liều mạng muốn tránh thoát tay Văn Tinh, nhưng mà nam nhân này nhìn qua yếu đuối, lực tay cư nhiên so với mình còn mạnh hơn, điều này làm cho Ách Ba cực kỳ sợ hãi.

Cái này cũng khó trách, vừa tỉnh lại, đột nhiên phát hiện mình không ở quán mì quen thuộc, ngược lại ngủ ở một gian phòng xa lạ, đổi thành là ai đều sẽ bị dọa nhảy dựng. Mê mang nửa ngày, Ách Ba mới nhớ tới chuyện đêm qua.

Không biết vì sao, lúc ấy nhìn thấy tiên nhân, hần liền cảm thấy được giống như có cái gì đó muốn từ trong óc chui ra, làm đầu hần đau như muốn nứt ra, duy trì không được, lập tức liền hôn mê bất tỉnh. Nghĩ như vậy, trong lòng hần lại càng thêm sợ hãi, chỉ có thể run run từ cửa sổ đi ra bên ngoài, giống kẻ trộm quẹo trái quẹo phải, ra khách điểm.

Lạc Dương quá lớn, không đi bao xa, Ách Ba liền bị lạc trong phố lớn ngõ nhỏ thành Lạc Dương, không biết chính mình vòng vo nửa ngày, không ngờ quay lại phía trước khách điểm, bị Văn Tinh mới gặp trở về gặp được.

Trên mặt hần bao băng gạc, Văn Tinh tự nhiên là nhận không ra, nhưng mà mùi đặc biệt của Băng Thủy Quả, lại bán đứng tay và mặt đều bị băng như bánh tét của Ách Ba, vì thế Văn Tinh thuận tay liền khiêng người trở về khách điểm.

“Được rồi, đừng từ chối, cũng không biết người người quái dị này gặp cái gì vận may, Các chủ nếu đem người mang về, về sau liền đi theo chúng ta đi! Cái khác không nói, bảo đảm người ăn no mặc ấm.”

Chiêu Hoa sờ sờ Ách Ba đầu, đột nhiên nhớ tới hần là có thể cởi bỏ băng gạc, vì thế đem Ách Ba kéo trở về phòng.

Văn Tinh nhìn thấy Ách Ba, hình như cảm thấy được cũng thú vị, cũng cùng lại đây, xem Chiêu Hoa đem băng gạc trên tay trên mặt Ách Ba đều cởi bỏ.

Bị hai nam nhân vây quanh, Ách Ba giống như đã bị đe dọa, không từ chối, ngoan ngoãn ngồi một chỗ, mặc ai muốn làm gì thì làm, nhìn qua đáng thương cực kỳ.

Băng gạc mở ra.

Trên tay hoàn hảo, dưới thần hiệu của Băng Thủy Quả, một chút sưng đỏ do bị nóng, sớm đã biến mất không dấu vết, dùng nước lau đi liền rút một tầng da chết, lộ ra mảng da mới tuyết trắng phần nộn. Tay Ách Ba vốn vết chai che kín, lúc này không chỉ có làn da được bôi qua trở nên trắng nõn vô cùng, liền ngay cả vết chai đều rút một tầng.

Chiêu Hoa tấm tắc lấy làm kỳ, đối Văn Tinh nói: “Khó trách cung chủ nhất định muốn Các chủ lên Thi gia trang cầu trái Băng Thủy Quả này, thì ra ngoại trừ là thánh phẩm chữa thương, Băng Thủy Quả này còn giống như truyền thuyết là thánh phẩm làm đẹp da, lần này Các chủ không biết phải nói như thế nào với cung chủ đây.”

Văn Tinh sờ sờ cái mũi, không đáp lại nói: “Cởi bỏ băng gạc trên mặt hần nhìn nhìn xem.”

Nếu có thể đem một người quái dị xấu xí biến thành một đại mỹ nhân, đó mới thật sự kêu thần kỳ.

Nếu Băng Thủy Quả thực có thể làm được chuyện này, vậy không gọi thánh phẩm, rõ ràng kêu thần quả cho rồi.

Chuyện đó đương nhiên là không có khả năng.

Mặt Ách Ba cũng giống tay, rút một tầng da chết, khiến cho lớp da gồ ghề không hề rõ ràng nữa, làn da cũng trắng hơn chút, từ người gặp người ghét cực phẩm quái dị xấu xí thăng lên cấp bình thường xấu. Đương nhiên, nếu hần thật sự gặp vận may có cơ hội lại bôi tám lần mười lần Băng Thủy Quả, từ mức người xấu xí bình thường lại thăng lên biến thành tiêu chuẩn người bình thường, cũng không phải không có khả năng.

Nhưng là, trên đời này nào có nhiều như vậy Bằng Thủy Quả? Một viên này, vẫn là Các chủ tự đi cầu tới. Vì thế, Các chủ thiếu Thi gia trang một cái đặc ân, đặc ân của Các chủ Trần Long các Hoàng Thiên Cung, so với một tòa thái sơn còn nặng hơn.

Văn Tinh thực thất vọng, vuốt cái mũi đánh giá Ách Ba nửa ngày, mới đột nhiên hỏi: “Người tên là gì?”

Ách Ba đang nhìn hai tay mình ngẩn người, chợt nghe được Văn Tinh ra tiếng, giống như bị sấm sét dọa đến, nhảy dựng lên, đối diện tầm mắt tò mò của Văn Tinh. Một hồi lâu, hần run rẩy ngồi trở về, vươn một ngón tay, dính dính nước, ở mặt bàn viết xuống hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Ách Ba”.

Trước kia hần gọi là gì hần không nhớ được, sau khi được Chu Mì Sợi cứu, người ta lão hán cũng không có tiêu chuẩn đặt cho hần tên dễ nghe gì, mỗi ngày liền Ách Ba Ách Ba kêu, còn nói tên xấu sẽ mạng lớn phúc lớn. Cho nên Ách Ba đã kêu Ách Ba, nếu nhất định phải có họ phía trước, vậy kêu Chu Ách Ba.

Người câm? Còn là người câm biết viết chữ.

Văn Tinh cùng Chiêu Hoa hai mặt nhìn nhau, giống như..... Ách Ba biết viết chữ thực ngạc nhiên.

“Vậy người biết làm cái gì?”

Văn Tinh trong lòng cân nhắc, một người câm, mang về Hoàng Thiên Cung có thể làm cái gì? Nấu nước chè củi? Đó là chuyện của sở giám sát, hần Trần Long các nhúng tay sở giám sát cũng không tốt. Nhưng ở lại Trần Long các liền càng không được, trong Trần Long các người nào không phải cao thủ trong cao thủ, liền ngay cả quét rác, ít nhất cũng có tiêu chuẩn nhị lưu cao thủ, xếp vào một người câm không biết võ công, còn không cho người cười rớt hàm.

Nhưng mà người là Các chủ tự tay ôm trở về, không mang theo về cũng không được a.

Ánh mắt Ách Ba thật cẩn thận xẹt qua mặt hai người, thấy bọn họ không giống có ác ý, vì thế lại ở trên bàn viết xuống hai chữ: Mì sợi.

“Biết làm mì sợi.....” Chiêu Hoa mắt bắt đầu tròn trắng, biết làm mì sợi rất giỏi a, hần cũng biết. Không chỉ vậy, chỉ là mì sợi hần có thể làm ra ba, bốn mươi loại khác nhau, đáng tiếc mặc kệ là loại nào, đều không câu nổi sự thèm ăn của Các chủ..... Ý? Từ từ, mì sợi?

Chiêu Hoa và Văn Tinh nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, nhớ tới Các chủ khuya khoắt chạy đến cái quán mì thị trấn nhỏ kia, chẳng lẽ là.....

“Người biết làm mì sợi? Các chủ nửa đêm chạy đến người đó là đi ăn mì sợi?”

Có lẽ là phán đoán này quá mức khó tin, giọng nói của Chiêu Hoa thật sự cao, hình như là giống nhị hồ (đàn nhị) bị kéo trật.

Ách Ba hoảng sợ, bản năng rút lui về phía sau, sợ hãi nhìn thấy bọn họ.

“Các chủ, chính là người đem qua bồi thuốc cho người.....” Văn Tinh bổ sung một câu, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Nhớ tới người nam nhân đẹp như tiên nhân lại quý dị như quý, Ách Ba càng thêm sợ hãi, lại đi sau rút lui, tròn mắt cũng quét khắp mọi nơi, giống như chuẩn bị xem xét chỗ nào không người mà chạy trốn.

“Nói mau! Các chủ có phải hay không chạy đến chỗ người ăn mì sợi?”

Chiêu Hoa nóng nảy, liên tục lắc lắc bả vai của Ách Ba. Ách Ba bị lắc đến đầu váng mắt hoa, thẳng đến Chiêu Hoa bị Văn Tinh đẩy ra, trước mắt hần sao còn bay đầy trời, không đợi khôi phục, trên người căng thẳng, cả người đã bị Chiêu Hoa kéo vào phòng bếp.

“Bột mì, nước, chậu.....”

Chiêu Hoa vừa ghi nhớ vừa đem mấy thứ này ném tới trước mặt Ách Ba, sau đó đôi mắt - trông mong nhìn thấy Ách Ba, giống như tràn ngập cầu xin.

Ách Ba bình tĩnh, bị Chiêu Hoa thấy toàn thân lông tơ đều dựng thẳng lên, trong lòng bất ổn, không biết người này rốt cuộc muốn thế nào, cũng không có biện pháp hỏi ra miệng, đành phải lấy chút bột mì, bắt đầu chậm rãi nhào bột.

Chính là phương pháp làm mì sợi bình thường, chẳng sợ Chiêu Hoa đem ánh mắt trừng to như đồng la (cồng chiêng), cũng không phát hiện trong quá trình Ách Ba làm mì sợi có cái gì đặc thù, nước làm nước dùng, cũng chỉ là nước giềng bình thường khách điểm cung cấp. Về phần mì nấu ra thôi..... Chiêu Hoa nếm thử, hương vị coi như không có trở ngại, hơn nữa mì sợi cũng cũng đủ dai, nhưng mà cũng không hơn, ít nhất Chiêu Hoa còn có tự tin mình làm được mùi vị có thể tốt hơn rất nhiều, nhưng không thấy Các chủ có bao nhiêu thích ăn a.

“Mì này..... Các chủ thật có thể nuốt trôi?”

Khi Chiêu Hoa còn đang lo lắng rốt cuộc có mang qua cho Các chủ hay không, Văn Tinh đã thực rõ ràng bưng lên mì sợi đi ra phòng bếp. Cùng với ở trong này đoán già đoán non, còn không bằng đi thử thử một lần.

“Ê, chờ ta.....”

Chiêu Hoa đuổi theo qua, tại trừ phòng lại chỉ còn lại có Ách Ba một người. Đông ngấm ngấm, tây nhìn xem, không ai. Vì thế..... Ách Ba lại chuẩn.

Các chủ còn đang luyện công, tư thế kia từ lúc bắt đầu đến bây giờ sẽ không biến quá. Chiêu Hoa từng nghĩ tới, nếu làm cho Các chủ luyện như vậy một tháng, cuối cùng hẳn nhìn thấy khẳng định là Các chủ bị tro bụi chôn.

“Các chủ, nên dùng cơm.” Văn Tinh đem mì sợi đặt lên bàn.

Các chủ cái mũi giật giật, mở to mắt, sau đó đứng dậy, xuống giường, ngồi xuống, ăn mì. Liên tiếp động tác, quả nhiên là lưu loát đến không có một chút tạm dừng, Văn Tinh cùng Chiêu Hoa hai người thấy ánh mắt đều thẳng, như hai con rối gỗ, nửa ngày không nhúc nhích.

Mì này, thực sự đặc biệt như vậy?

Hay là, đặc biệt chính là Ách Ba làm mì kia?

“Nguy rồi!” Chiêu Hoa đột nhiên vỗ đầu, hẳn để Ách Ba một người ở lại phòng bếp, nên sẽ không.....

Vội vàng chạy về, vừa vào thấy phòng bếp quả nhiên không ai, Chiêu Hoa vừa bực mình vừa buồn cười, đi ra khách điểm vỗ ba cái, mấy người dân chúng ăn mặc tầm thường liền vây quanh lại đây, hẳn nói nhỏ vài câu, những người đó liền lại đều tán đi.

Một lát sau, Ách Ba đã bị người xách cổ áo dẫn theo trở về, hình như ăn một chút đau khổ, trong mắt tràn đầy sợ hãi, nhìn thấy Chiêu Hoa lạnh run, hơn nửa ngày không dám động đậy chút nào.

“Các chủ thích ăn mì người làm, người liền ngoan ngoan lưu lại, nếu không..... Cho người ăn đủ!”

Có chút chán ghét Ách Ba luôn chạy trốn, Chiêu Hoa trước cười cười, sau đó đột nhiên liền thay đổi mặt, nói câu ngoan độc. Nhìn đến mặt Ách Ba sợ tới mức một mảnh trắng bệch, hẳn lại cảm thấy được giống như có chút quá..., lấy tay sờ sờ mặt Ách Ba, vỗ vỗ, ôn nhu nói, “Chỉ cần người nghe lời, ta cam đoan, chuyện gì đều không có.”

Chiêu Hoa rất ít uy hiếp người khác, lần đầu tiên nảy sinh ác độc cư nhiên là với một người câm. Thấy ánh mắt tràn đầy sợ hãi của Ách Ba, hẳn bắt đầu cảm thấy được có chút hổ thẹn, đường đường là tam đầu lĩnh của Hoàng Thiên Cung Trấn Long các, cư nhiên đối với một người thường không biết võ công như vậy, vì thế hẳn hạ quyết tâm, về sau sẽ đối với Ách Ba tốt một chút, nhất là hai tay làm mì sợi của Ách Ba, nhất định phải bảo vệ tốt.

“Tay Ách Ba là như thế nào bị thương?” Chiêu Hoa hỏi Văn Tinh.

“À, mấy du côn, tranh giành tình nhân.”

“Người xử trí như thế nào?”

“Ăn miếng trả miếng, đánh gậy.” Văn Tinh nhẹ nhàng bâng quơ qua loa. Đừng xem hấn bề ngoài yếu đuối giống cái thư sinh, trên thực tế người hung ác trong Trần Long các, không thể không có hấn.

Chiêu Hoa nghe xong, vừa lòng gật đầu, sau đó lại vỗ vỗ tay kêu tới mấy tùy tùng ẩn từ một nơi bí mật gần đó, phân phó tìm được mấy du côn kia, đánh gãy chân bọn họ một lần. Bình thường Chiêu Hoa không phải người ngoan độc, chẳng qua lúc hấn độc lên, cũng không phải người.

Khi hai người nói chuyện, không có kiêng dè Ách Ba, chẳng qua Ách Ba phản ứng có chút chậm, chờ bọn hấn đi đã lâu mới dần dần hiểu được, tay rụt vào run lên nửa ngày.

Mặc kệ là cố ý hay là vô tình, Văn Tinh cùng Chiêu Hoa làm cho Ách Ba nhận rõ một chuyện thật, thì phải là bọn họ nói cái gì chính là cái đó, Ách Ba không có quyền lợi phản kháng, nếu còn dám chạy trốn, hai cái đui của Ách Ba, chỉ sợ cũng rất khó giữ được. Làm mì sợi, dùng chính là tay, không phải chân.

Từ đó về sau, Ách Ba liền thành thật, hấn chỉ là người làm mì sợi, không có gì mà uy vũ không khuất phục, đối mặt cường quyền, hấn chỉ có khuất phục. Dù sao đều là làm mì sợi, ở nơi nào không thể làm?

Đầu của Ách Ba không được tốt lắm, sau khi nhận rõ sự thật cũng chỉ có thể tự an ủi như vậy, nhưng là ánh mắt nhìn Chiêu Hoa và Văn Tinh, đều mang theo ba phần sợ hãi.

Ở Lạc Dương dừng lại nửa tháng, sau khi Ách Ba đến, Các chủ rốt cục tiếp tục ra đi.

Văn Tinh thở dài một tiếng. Mì sợi thần kỳ a, cứ nhiên chậm trễ bọn họ nửa tháng hành trình, nếu biết Các chủ mỗi nửa đêm chạy đến một cái quán mì nhỏ ngoài hai mươi dặm đi ăn mì sợi, hấn sớm ra tay đem Ách Ba bắt về.

Mà Chiêu Hoa lại còn có chút đau buồn âm thầm, trộm hỏi Văn Tinh: “Người nói Các chủ sẽ ăn mì sợi bao lâu?”

Sau khi Ách Ba đến đây, hấn rốt cục có thể theo một đồng rau dưa thịt bò giải thoát đi ra, mới hưng phấn không bao lâu, liền lại bắt đầu lo lắng.

“Có lẽ một ngày, có lẽ cả đời.”

Cái này phải xem Các chủ rốt cuộc là thích mì sợi, hay là thích..... Văn Tinh ngồi trên lưng ngựa, nhìn xe ngựa phía sau một cái, Ách Ba lui ở trên giá ngồi trước thùng xe, đang buồn ngủ, cầm theo bánh xe chuyển động một chút một chút. Nếu xem nhẹ vết thương trên khuôn mặt kia, rất có vài phần đáng điệu thơ ngây dễ thương làm người thích, nhưng nếu nói Các chủ thích Ách Ba này, hình như vẫn là có chút không thể tưởng tượng được.

“Hừ, nói cũng như chưa nói.” Chiêu Hoa thực khinh bỉ liếc Văn Tinh một cái, sau đó theo ánh mắt Văn Tinh, cũng nhìn về phía Ách Ba.

Hình như cảm giác có người đang nhìn mình chăm chú, Ách Ba đầu đột nhiên rung một chút, sau đó bình tĩnh. Hấn kích động nhìn xung quanh, không có phát hiện dị thường, lúc này mới lại bắt đầu gà gật.

Bởi vì Văn Tinh cùng Chiêu Hoa từ lúc Ách Ba tỉnh lại, cũng đã quay đầu đi, nhìn không chớp mắt.

“Phía trước chính là Ứng Khẩu nham a.”

Đi rồi nửa ngày, Chiêu Hoa nâng tay che ánh nắng. Mặt trời đầu hè, đã bắt đầu tùy ý phóng thích độ nóng, cho dù là cao thủ võ công cũng sẽ cảm thấy nóng, hấn nghĩ đến nghỉ ngơi nghỉ ngơi dưới tầng cây râm mát.

“Cẩn thận, nghe nói nơi này thường có gấu lui tới.” Văn Tinh nghiêm trang.

“Ha, đang muốn ăn tay gấu đây.....” Chiêu Hoa cười to, cười mới một nửa, trong đám cây cối bên cạnh đột nhiên nhảy ra một bóng đen, “A! Văn Tinh người miệng quạ đen.....”

Chiêu Hoa kêu thảm thiết một tiếng, nhanh chóng lập tức nhảy dựng lên, một cước bay vút ra, đem bóng đen đá bay ngược ra ngoài, nhưng càng nhiều bóng đen từ trong rừng cây nhảy ra, mục tiêu thẳng hướng – xe ngựa!

Không phải gấu, tất cả đều là sát thủ áo đen.

Ách Ba bị tiếng kêu thảm thiết của Chiêu Hoa bừng tỉnh, mới vừa mở mắt, liền nhìn đến vô số bóng đen mang theo lưỡi dao sắc bén hàn quang dày đặc lao thẳng tới, nhất thời sợ đến mặt không còn chút máu, bất chấp xe ngựa còn đang đi tới, né ra khỏi càn xe té xuống đất. Xa phu hình như không có dự đoán được Ách Ba sẽ hành động như vậy, đột nhiên lòi kéo cương ngựa, khi muốn tự tay đem hắn kéo trở về thì đã muộn.

Ách Ba lăn xuống xe, còn ngã một cái, đứng lên ôm đầu liền chuẩn bị chạy trốn, khi chạy qua sườn xe, cửa xe đột nhiên không tiếng động mở ra, một bàn tay bắt lấy áo Ách Ba, đưa hắn kéo tới trong xe, sau đó chỉ nghe bên tai một tiếng quát khê lạnh lùng: “Biến!”

Ngoài thùng xe, đồng thời truyền ra hơn mười tiếng kêu thảm thiết, sẽ thấy không một tiếng động.

Thản nhiên mùi máu tươi bay vào mũi, Ách Ba một trận ghê tởm, như thế nào cũng không dám đẩy ra cửa xe hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh.

Trong thùng xe cực kỳ im lặng, thậm chí dưới chân là da sói tuyết, vị Các chủ xinh đẹp giống tiên nhân kia đang khoan chân ngồi ở giữa, không có mở mắt, cũng không có động, giống như người vừa rồi kéo Ách Ba lên xe, lại chỉ dựa vào một tiếng khê quát đã đem hơn mười người sát thủ áo đen đột kích đột nhiên đánh chết cũng không phải hắn.

Ách Ba lặng lẽ hướng góc thùng xe xê dịch, thân xe nhoáng lên một cái, lại bắt đầu đi tới. Một lát sau, không khí bên trong xe im ắng nặng nề, làm cho Ách Ba dần dần dâng lên cảm giác nổi da gà, cùng Các chủ khoảng cách gần trong gang tấc, càng làm hắn phi thường không có cảm giác an toàn. Hắn muốn xuống xe ngồi trở lại giá ngồi, nhưng là trộm nhìn khuôn mặt không có biểu tình của Các chủ, lá gan Ách Ba vốn không lớn, hình như lại trở nên càng nhỏ.

Cuối cùng, Ách Ba vẫn là lựa chọn lại lui về góc, hết sức đem khoảng cách giữa mình và Các chủ kéo xa một chút. Còn hơn Văn Tinh cùng Chiêu Hoa, hắn hình như đối với vị Các chủ chưa từng làm cái gì hung ác với hắn này càng sợ hãi một chút. Nguyên nhân nói không rõ, trên người Các chủ hình như có loại không hiểu gì đó, vô ảnh vô hình, trước kia còn không cảm thấy được, hiện tại lại càng ngày càng rõ ràng, hình như từng ở nơi nào cảm thụ qua, nhưng là Ách Ba chỉ cần tập trung suy nghĩ, sẽ đau đầu. Hắn sợ, rất sợ, lại không biết cuối cùng là sợ hãi những điều không thể giải thích trên người tiên nhân, hay là sợ hãi những cơn đau đầu gây ra bởi những điều không thể giải thích.

Tóm lại, cách xa một chút sẽ không sai, đây là kết luận mà cái đầu không quá linh hoạt của Ách Ba cuối cùng làm ra.

Lúc sau hành trình chậm lại, hình như là gặp một hồi ám sát, làm cho Văn Tinh cùng Chiêu Hoa đều thật cẩn thận, đối với mấy người đi theo sau xe ngựa làm mấy thủ thế, các tùy tùng liền tản ra bốn phía, chỉ để lại bốn, năm người đi theo sau xe ngựa.

Ngoại trừ mấy con thỏ hoang chơi đùa trong bụi cỏ làm cho bọn họ sợ bóng sợ gió một hồi, dọc theo đường đi coi như bình tĩnh. Nhưng là tốc độ đi chậm lại, quỷ rầy kế hoạch, không có đến kịp chỗ nghỉ chân, cho nên bọn họ chỉ có thể tìm chỗ vách núi đá chắn gió trước khi trời tối, hơi làm sạch một chút cành lá khô, chỉnh ra một chỗ có vẻ sạch sẽ, đốt lửa nhóm bếp.

Mì sợi là có sẵn, Văn Tinh giống như đối loại tình huống này có chuẩn bị, trước khi xuất phát đã kêu Ách Ba làm sẵn một bao mì sợi, ngay cả nồi cũng không quên mang đi. Lúc này Ách Ba đang ngồi xồm trước đồng lửa một tay nấu mì sợi, một tay cầm lương khô Văn Tinh mang đi, buồn bực cần.

Lương khô là Chiêu Hoa tỉ mỉ đặc chế, rất ngon, bên trong lớp da khô là thịt khô ngon miệng. Người đầu bếp giỏi dù có đi ra ngoài, cũng sẽ không để dạ dày mình chịu thiệt. Làm cho Ách Ba buồn bực chính là, hương vị lương khô ngon hơn mì sợi mình làm, vì sao còn bắt hắn làm mì làm gì? Cái này giống như có cơm thơm ngào ngạt không ăn, lại đi ăn lương khô. Ách Ba không biết là vị Các chủ kia có tật xấu, hay là do mình chưa thấy nhiều việc kỳ quái.

Nói là nói như vậy, Ách Ba cũng không có can đảm chạy tới để hỏi đến cùng, vẫn là thành thành thật thật ngồi xồm nơi đó nấu mì. Thấy nước sôi, hắn nắm một nắm mì sợi ném vào trong nồi.

Rất nhanh mì sợi chín, Ách Ba múc ra bát, sau đó nhìn trái nhìn phải, lại phát hiện Văn Tinh cùng Chiêu Hoa mang theo mấy tùy tùng tản ra ở bốn phía xe ngựa, không một người tới gần xe ngựa bên này.

Không trông cậy vào, Ách Ba chỉ có thể tự mình bưng mì sợi, đứng không yên ở bên ngoài xe ngựa một lát, mới nhẹ nhàng mở ra cửa xe. Trước đem đầu nhòm vào, thấy Các chủ vẫn duy trì bộ dáng nhắm mắt khoanh chân như trước, hẩn nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem mì sợi đặt ở trên xe, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, lại chạy trở về bên đồng lửa.

3. Chương 3: Cốc Như Hoa

Đầu mùa hè, cho dù là ban đêm, ngồi ở bên đồng lửa cũng cảm thấy oi bức, nhưng mà Ách Ba thà ngồi ở bên đồng lửa lau mồ hôi, cũng không muốn tới gần xe ngựa.

Đang ngẩn người, đột nhiên nghe được Văn Tinh cùng Chiêu Hoa bên kia một trận ồn ào, sau đó không lâu hai người sóng vai đi tới.

“Các chủ, lão lục phát hiện một cái hang sói ở phía trước, hiện đã xử lý thỏa đáng, nhưng mà hẩn hoài nghi lân cận còn có hang sói khác, nếu gặp phải bầy sói ban đêm đột kích sẽ không dễ dàng. Thuộc hạ cho rằng nơi đây không an toàn, không bằng suốt đêm rời đi.” Văn Tinh ở ngoài xe ngựa thấp giọng nói.

Bên trong xe không âm thanh.

“Các chủ?”

Chờ một lát, Văn Tinh mở cửa xe liếc mắt vào bên trong một cái, trên mặt biểu tình đột nhiên trở nên quái dị.

“Người xem đến cái gì?” Chiêu Hoa tò mò hỏi.

Văn Tinh không lên tiếng, xê dịch ra làm cho Chiêu Hoa tự xem. Chiêu Hoa hí mắt ngó qua, vừa thấy, nghẹn họng nhìn trần trời, nửa ngày không thể nói ra cái gì.

Các chủ cũng không làm cái gì, chỉ là đang cầm một chén mì ăn thật sự còn thật sự, giống như hẩn ăn không phải một chén mì, mà là một chén canh tuyết liên ngàn năm.

“Ách Ba, làm một chén mì nữa.” Chiêu Hoa đầu cũng không quay về liền kêu lên. Hẩn cũng không tin, mì này Ách Ba nấu thực sự ăn tốt như vậy, có thể làm cho Các chủ ăn đến nổi ngay cả động tĩnh bên ngoài cũng chưa chú ý tới.

Ách Ba đang ở bên đồng lửa trộm ngắm bọn họ, vừa rồi mơ hồ nghe được Văn Tinh nói sói cái gì, sắc mặt hẩn liền hơi hơi trở nên trắng. Tại nơi hoang vu gặp một con sói còn đỡ, nếu gặp một đám, đã có thể..... Đang nghĩ như vậy, liền nghe được tiếng la của Chiêu Hoa, gần như làm Ách Ba sợ tới mức nhảy dựng lên, thiếu chút nữa làm đổ cái nồi vẫn còn đang nấu nước.

“Đồ câm vụng về.....”

Chiêu Hoa nói thầm một câu, đang muốn đi lại đây, lại bị Văn Tinh một phen giữ chặt, lắc lắc đầu nói với hẩn: “Hiện tại không phải lúc người nghiên cứu trừ quỷ. Một đám sói chưa chắc đáng sợ, nhưng mà nếu đám sát thủ cũng nấp từ một nơi bí mật gần đó..... Chúng ta từng này người hợp lại cũng không lo, nhưng ngàn vạn lần không thể làm cho Các chủ chịu nửa điểm tổn thương.”

“Đáng giận.....” Chiêu Hoa oán hận mắng một câu. Đúng là âm hồn bất tán sát thủ, thực con mẹ nó hỗn đản! Chỉ cần Các chủ vừa rời khỏi Hoàng Thiên Cung, sẽ không sợ chết tìm đến phiền toái, cũng không ngần ngại thân là Các chủ Trấn Long các, là dễ dàng giết như vậy sao?

Lại nói tiếp, kỳ thật vẫn là cái đồ bỏ Cừu Chuyển Hóa Thần Công kia đưa tới phiền toái. Bộ tâm pháp võ công này ah, khuyết điểm thực rõ ràng, nhưng là ưu điểm càng vượt trội, thì phải là học cấp tốc. Tu luyện bộ tâm pháp này, có thể cho một người bình thường, trong vòng mười mấy năm liền không có địch thủ, nếu

là người có tư chất tu luyện, vậy nhanh hơn. Các chủ năm năm trước mới bắt đầu tu luyện, hiện giờ đã đạt tới tầng thứ tám, tốc độ này chính là ở trong các vị các chủ Trấn Long các, cũng là độc nhất vô nhị.

Công pháp học cấp tốc như vậy, người giang hồ nào có chút dã tâm mà không muốn? Chính bọn họ không luyện, nhưng có thể cho cấp dưới luyện, chỉ cần có thể luyện ra một, hai người, cũng đủ để khiến cho bọn chúng xưng bá giang hồ. Hoàng Thiên Cung sở dĩ có thể ở độc chiếm đứng đầu trên giang hồ lâu như vậy, đúng là dựa vào bộ tâm pháp này.

“Muốn diệt Hoàng Thiên, trước đồ Trấn Long”, câu này đã được giang hồ công nhận, chỉ cần có Các chủ Trấn Long các còn, sẽ không có người có thể phá được Hoàng Thiên Cung, phá không được Hoàng Thiên Cung, sẽ không lấy được Cửu Chuyển Hóa Thần Công, cho nên mỗi lần Các chủ Trấn Long các rời đi Hoàng Thiên Cung, sẽ lọt vào vô số đuổi giết trực tiếp lẫn ám sát, quả thực chính là không gì ngoài lý do này.

Không để ý đến Chiêu Hoa đang oán giận, Văn Tinh tiếp tục xem xét cửa xe, nhìn thấy Các chủ rút cục ăn xong chén mì kia, ngay cả nước đều uống sạch sẽ, mới lặp lại câu hỏi lúc này.

“Đi.”

Một lát sau, trong xe truyền ra một tiếng lạnh lùng, sau đó cửa xe bị đẩy ra, Các chủ xuống xe, đưa chén không cho Chiêu Hoa, đi đến bên đồng lửa, xác cổ áo Ách Ba, lại trở về trên xe.

Ách Ba đang gầy nồi nấu chứ đâu, do dự muốn đổ nước đi hay tiếp tục nấu, không biết trong chốc lát Chiêu Hoa lại đã chạy tới làm cho hán nấu mì nữa hay không. Trong giây lát có một bàn tay nắm lấy áo hán, vừa quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đẹp không giống người thường của Các chủ kia, Ách Ba lập tức hút một hơi. Chưa kịp hút hết, liền nghẹn ở trong cổ họng, thẳng đến bị xách lên xe, mới giống như bong bóng xì hơi, từng chút từng chút phun ra.

Bên ngoài kêu loạn một trận xong, không bao lâu Ách Ba cảm giác được thân xe chấn động, xe ngựa lại bắt đầu đi tới, bởi vì rất đột nhiên, Ách Ba còn không có thể ngồi vào trong góc, thân thể sẽ theo chấn động, trọng tâm không vững gục ở trước mặt Các chủ.

Lúc đang hoang mang rối loạn khẩn trương phải đứng lên, một bàn tay nâng lên cầm hán, đưa mặt hán hướng về phía trước. Nhìn đến ánh mắt lạnh lùng, giống như băng tuyết ngàn năm không tan của Các chủ, Ách Ba rung mình một cái, sau đó không tự giác run run.

“Người sợ ta, vì sao?” Đây là Các chủ lần đầu tiên chủ động nói chuyện với Ách Ba, âm điệu bằng phẳng đến gần như không có phách phồng.

Ách Ba thân thể cứng còng, một cử động cũng không dám, càng không biết như thế nào trả lời.

“Ta đã quên, ngươi là người câm.....” Tay Các chủ chậm rãi từ Ách Ba cầm chuyển qua trên gương mặt, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, “Chúng ta trước kia có phải hay không đã gặp qua?”

Ách Ba không biết làm sao tới khí lực, dùng sức lắc đầu một chút, sau đó lại cứng thân thể, không dám nhúc nhích tiếp.

Các chủ cũng hơi hơi lắc lắc đầu, giống như cảm thấy được câu hỏi của mình có chút vớ vẩn, tuy rằng từ lần đầu tiên nhìn đến Ách Ba, hán có cảm giác giống như đã từng quen biết.

Suy nghĩ hồi lâu, không có kết quả, hán xoay người và nhắm hai mắt, không thềm nhắc lại. Ách Ba vẫn duy trì tư thế cứng còng, gần như đều nhanh tê rần, thấy Các chủ kế tiếp không có động tĩnh gì khác, mới rón ra rón rén lùi về góc.

Trong đêm tối không nên đi đường, xe ngựa đi cũng không mau, đám người Văn Tinh Chiêu Hoa bảo trì cũng đủ cảnh giác, nhưng bấy sới trong dự đoán cũng không có xuất hiện. Khi phía đông mặt trời bắt đầu lộ ra một chút, mọi người đang khẩn trương rút cục thả lỏng tinh thần, nhưng là một hơi còn không có thả lỏng hết, dị biến nổi lên.

Cũng nói lại, bọn họ một hàng đang đi ở một cái đường núi hẹp, hai bên đều là núi đá chỉ chứa được một chiếc xe ngựa đi qua, bởi vì một đêm không sự nên thả lỏng cảnh giác, lại đã quên địa hình như vậy đúng là nơi thích hợp nhất để phục kích. Từ hai bên trên núi đá, cây cối và đá tảng đột nhiên rơi xuống, làm mấy người Văn Tinh trở tay không kịp, tuy rằng công kích nguyên thủy như vậy cũng không thể làm cho

những cao thủ của Trấn Long các tạo thành nhiều nguy hiểm, nhưng cây cối cùng đá tảng rơi xuống lại bịt kín đường núi hẹp.

Càng nguy hiểm chính là, có một tảng đá lớn may mắn thế nào rơi ngay ở trên đỉnh xe ngựa, lực thật mạnh trực tiếp đập nát cả xe ngựa, đương nhiên, trước đó, Các chủ đã dẫn theo Ách Ba phi thân cách xa hiểm cảnh.

“Các chủ!” Văn Tinh cùng Chiêu Hoa nhảy tới bên người Các chủ, vừa né tránh tảng đá không ngừng rơi xuống, vừa báo cáo tình huống vừa mới quan sát đến, “Chúng ta bị bao vây.”

Đúng vậy, bị bao vây. Cây cối cùng đá tảng từ hai bên núi đá rơi xuống dần dần giảm bớt, thay vào đó chính là những bóng đen mơ hồ ẩn hiện, đang tới gần về phía bọn họ một cách trật tự.

Ngựa chết vô số, mà con đường phía trước và đường lui đều bị bịt kín, muốn đột phá vòng vây, một hồi chém giết là không thể tránh né.

“Giết!”

Các chủ lạnh lùng phun ra một chữ, âm điệu bình thản đến không có nửa điểm pháp phòng, giống như đang nói ăn cơm bình thường.

Thân thể Ách Ba hơi hơi chấn động, tâm tình vốn vạn phần sợ hãi, lại càng nhiều vài phần không rét mà run.

Sắc mặt Các chủ hơi hơi trắng bệch, nhấp mím môi, đối với Văn Tinh cùng Chiêu Hoa lại bổ sung một câu: “Các người giết.” Sau đó nắm lên Ách Ba, thả người trực tiếp nhảy lên vách núi, tất cả sát thủ áo đen cùng hấn đánh qua, một chiêu cũng chưa qua liền toàn bộ ngã xuống.

Chiêu Hoa ngơ ngác lấy tay chỉ vào bóng dáng Các chủ đi xa, lắp bắp nói: “Liền, cứ như vậy đi rồi? Làm cho chúng ta những người vô tội bị liên lụy..... vào, vào chỗ chết?”

Văn Tinh một cước đá vào trên chân hấn, đá mạnh đến nỗi Chiêu Hoa phải quỳ xuống, ngay lúc đó, một cây đao từ đỉnh đầu hấn bay qua.

“Mau đánh! Bằng không không ai nhặt xác cho ngươi.” Văn Tinh chính mình cũng chớp lên một cái công kích, thuận tay từ bên hông rút ra một thanh trường kiếm, đối với sát thủ áo đen đánh móc qua.

Bên ngoài, các tùy tùng của Trấn Long các đã sớm cùng sát thủ áo đen đánh cho túi bụi.

Một quỳ này của Chiêu Hoa, quỳ thập phần chặt vật, chờ hấn ổn định thân thể, lập tức liền nhảy dựng lên, hướng về phía sát thủ áo đen trước mặt mình mắng một câu: “Ta thao tử tông ngươi!” Sau đó rút ra một cây đao dịch cốt, một đao đem các sát thủ áo đen đâm thấu tim, mới lại nói với Văn Tinh, “Phi phi phi, ngươi mới cần người nhặt xác đó!”

Văn Tinh mặc kệ hấn, một kiếm quét ngang, liền tiếp bị bám máu tươi.

Chiêu Hoa lại la hét: “Ngươi giết chậm một chút được chưa, cho ta lưu mấy tên luyện tập.”

Nơi này đánh cho náo nhiệt, trong một rừng cây mấy dặm ngoài, Các chủ mang theo Ách Ba rút cục ngừng lại. Ách Ba chống lên thân cây, muốn nôn, nôn không được, đầy đầu óc đều là máu tươi chân tay đứt, sợ tới mức toàn thân đều ở phát run đứng cũng đứng không vững, người mềm nhũn ngã vào trong lòng Các chủ, không ngờ lần ngã xuống này, hấn lại run mạnh hơn. Ách Ba sờ không được rõ ràng, hít sâu mấy hơi thở lực lực gương mặt vừa thấy, mới phát hiện không phải chính mình run mạnh hơn, mà là Các chủ ôm hấn cùng nhau phát run, hai người run, tự nhiên so với một người mạnh hơn nhiều.

Ánh mắt Các chủ gắt gao nhắm, môi cũng mím chặt gần như trắng bệch, hình như đang sợ hãi cái gì, hai tay ôm Ách Ba càng ôm càng chặt, chặt đến nỗi Ách Ba cảm thấy được xương cốt mình gần như đều phải bị nghiền nát.

Kinh ngạc nhìn thấy Các chủ, Ách Ba há miệng thở dốc, hình như có cái gì đảo quanh ở trên đầu lưỡi, lại như thế nào cũng kêu không được. Hấn kim lòng không đậu nâng lên một bàn tay, nhẹ nhàng vỗ về khoe mắt Các chủ, muốn đưa lên một chút an ủi.

Các chủ đã nhận ra, mở to mắt, bình tĩnh nhìn Ách Ba. Ánh mắt hắn rất sâu rất sâu, ở cuối đáy mắt, một mảnh tối đen, hình như có một lỗ xoáy tồn tại thông thả chuyển động, Ách Ba lơ đãng nhìn thoáng qua, đã bị cái lỗ xoáy kia thật sâu hấp dẫn, nhập thần. Hắn không biết đó cuối cùng là cái gì, nhưng là nhìn thấy như vậy, càng lún càng sâu.

Đột nhiên, một cổ đau đớn quen thuộc đánh úp lại, Ách Ba ôm lấy đầu từ trong lòng Các chủ giãy đi ra, lui ra phía sau hai bước, lưng dựa vào một thân cây, dựa vào thân cây một chút một chút trượt xuống.

Trong lòng Các chủ không còn, người cũng hình như tỉnh táo lại theo, ánh mắt dần dần biến trở về ngày thường không gợn không động, sau đó hai chân ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công điều tức dưới tàng cây. Đem Ách Ba theo trong lúc nguy hiểm mang đi ra, không có tiêu hao nhiều ít công lực của hắn, nhưng là cảm giác sợ hãi đột nhiên dâng lên lúc trước, lại gần như dao động tâm tình hắn, làm hắn thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Vì sao? Vì sao nhìn đến thời khắc Ách Ba gần như bị tảng đá đè chết đó, tim hắn vốn nên đoạn tình tuyệt dục, tự dừng liền cảm thấy rất sợ? Vì sao từ lần đầu tiên nhìn thấy Ách Ba, hắn có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết? Hắn cùng Ách Ba này trong lúc đó, đến tột cùng tồn tại cái gì, làm cho hắn như rung động không bỏ, thương tiếc không muốn xa rời?

Ngồi ngẩn người trong chốc lát, sắc mặt Ách Ba dần dần khôi phục bình thường, trộm nhìn một cái về phía Các chủ, phát hiện hắn lại biến trở về bộ dáng không thể thân cận ngày thường, không dám quấy rầy, chỉ có thể nhìn xem chung quanh. Do dự hồi lâu mới nhẹ nhàng đứng lên, đang muốn cất bước, bên tai đột nhiên truyền đến lạnh lùng một tiếng: “Người phải đi sao?”

Bùm!

Ách Ba sợ tới mức ngồi chồm hồm trên mặt đất, liều mạng lắc đầu.

Người dọa người, là sẽ hù chết người.

Một bàn tay nắm bắt cảm hắn, nâng mặt hắn lên.

“Nhìn ta.” Các chủ thanh âm như trước bình thản mà lạnh như băng.

Ách Ba sợ hãi rụt rè giương mắt, ánh mắt dừng ở trên mặt Các chủ, tiếp xúc một chút rồi xoay đi. Hắn không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp này, lại càng không dám đối diện với ánh mắt vô tình giống băng của Các chủ.

“Không cần đi được quá xa, nơi này có nguy hiểm.”

Các chủ buông tay, lại ngồi trở lại chỗ cũ, nhắm mắt lại.

Ách Ba thở hổn hển, luống cuống tay chân chạy hướng sâu vào trong rừng cây, tránh ở sau một thân cây giải khai dây lưng, sau đó..... Đi tiểu. Vừa rồi bị Các chủ kia dọa một cái, thiếu chút nữa tiểu cả ra quần, đến bây giờ Ách Ba tim đập còn có điểm không xong. Không phải không có ý định nhân cơ hội đào tẩu, nhưng là câu kia của Các chủ “Nơi này có nguy hiểm”, làm cho Ách Ba vốn nhất gan nhanh chóng đánh mất ý niệm rục rịch trong đầu.

Núi hoang đất hoang, có chó sói, có sát thủ, Ách Ba đầu óc dù không tốt lắm, cũng biết đường sống của mình xa vời. Đi xong, hắn ngoan ngoãn về tới bên người Các chủ.

Các chủ hình như cảm giác được hành động của Ách Ba, mở to mắt liếc hắn một cái, lại nhắm lại. Không biết có phải hay không ảo giác, Ách Ba hình như từ trong một cái liếc mắt kia của Các chủ, thấy được một cái ý cười rất rất nhạt.

Nhất định là hoa mắt, Ách Ba lắc lắc đầu chân tay co cónh ngồi ở một bên, lại bắt đầu ngẩn người.

Bọn họ cũng không có chờ đợi lâu lắm, ước chừng chỉ qua nửa canh giờ, Văn Tinh cùng Chiêu Hoa một thân đầy vết máu mang theo mười mấy tùy tùng vội vàng tới rồi. Một trận chiến này đều không phải là không có tổn thất, ba mươi mấy tùy tùng tổn hại một nửa, đối lấy chính là gần trăm sát thủ áo đen toàn bộ diệt.

Chiến tích như vậy hình như xưng được với huy hoàng, nhưng là sắc mặt Văn Tinh nhìn cũng không tốt.

“Các chủ, cứ tiếp tục như vậy không được, đối phương hình như là đang tiêu hao lực lượng của chúng ta, nếu lại phục kích vài lần, không đợi quay về Hoàng Thiên Cung, sợ là chúng ta sẽ chết hết.”

“Sợ cái gì, bọn hỗn đản này, tới một người ta giết một người.”

Chiêu Hoa vẽ mặt sát khí, đối lấy nhưng là Văn Tinh một cái nghiêm khắc xem thường.

Không khí dày đặc mùi máu làm cho Ách Ba té lảo đảo thật xa, nhưng mà Văn Tinh lúc này đã cố không hơn mặt khác, làm cho sắc mặt hắc nhợt nhợt cũng không phải là mưu lược đáng sợ của người chủ sự đứng sau sát thủ áo đen, mà chính là hành động khác hẳn với bình thường của Các chủ.

Các chủ tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công, có lẽ đã chặt đứt thất tình lục dục, nhưng loại chuyện ám sát thường gặp được này, Các chủ cho dù không có hứng thú ra tay, cũng quả quyết sẽ không xa xa rời đi tùy ý bọn họ cấp dưới này chém giết mà không để ý. Văn Tinh rất rõ ràng, lúc này đây Các chủ rời đi, là bởi vì Ách Ba kia.

Mà đây cũng là chỗ không thích hợp nhất.

Các chủ mà trên lý luận đã chặt đứt thất tình lục dục, là không có khả năng nổi lên ý muốn bảo hộ đối với bất luận kẻ nào. Tuy rằng Các chủ mới luyện đến tầng thứ tám, không có hoàn toàn đoạn tuyệt tất cả tình cảm cùng dục vọng, ví dụ như đói bụng hắc nhợt hay là muốn ăn cái gì, mặc dù không có ý muốn ăn uống, nhưng dục vọng sống sót sẽ buộc Các chủ đi ăn một chút đồ vật này nọ; lại như ở trên người Các chủ, còn giữ lại cuối cùng một chút thân tình, điều này cũng là nguyên nhân mà các đời Cung chủ Hoàng Thiên Cung cùng Các chủ Trấn Long các phải là quan hệ huyết thống, chỉ có loại quan hệ huyết mạch không thể cắt đứt này, mới có thể làm cho đoạn tuyệt thất tình lục dục Các chủ Trấn Long các, vĩnh viễn canh giữ ở vị trí người bảo vệ Hoàng Thiên Cung.

Về phần thành công đạt tầng thứ chín hoàn toàn đoạn tuyệt thất tình lục dục, đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Các đời Các chủ Trấn Long các đều là khi luyện đến tầng thứ chín bị tẩu hỏa nhập ma nổ tan xác mà chết, mà điểm này, cũng đang là chỗ thiếu hụt lớn nhất của Cửu Chuyển Hóa Thần Công. Mỗi một lần Các chủ Trấn Long các tử vong, đều ý nghĩa cao tầng của Hoàng Thiên Cung một lần đổi mới.

Không có liên lụy về huyết mạch, là không có khả năng làm cho Các chủ Trấn Long các bảo hộ Hoàng Thiên Cung, bởi vì dưới tình huống này, đã không ai có thể tác động tâm hắc, cho dù Hoàng Thiên Cung bị người công phá, chỉ cần không chọc tới hắc, hắc tuyệt đối sẽ bỏ mặc. Chặt đứt tình cảm xóa ham muốn, chuyện trước kia tan như bụi đất, ngoài thân hết thấy, liền đều cùng hắc không hề quan hệ.

Nhưng là, Văn Tinh hiện tại lại tận mắt nhìn thấy một màn cực không hợp với lẽ thường này. Một người câm, một người ngoại trừ biết làm mì sợi, mặt khác cái gì cũng sẽ không biết, lại tác động tâm của Các chủ.

Sự có khác thường tức là quái.

Nếu lần ở Ứng Khẩu nham còn không có khiến cho Văn Tinh cảnh giác, như vậy lúc này đây càng rõ ràng chuyện thật, đã không thể không làm cho hắc bắt đầu xem kỹ cái kia Ách Ba. Kỳ thật tình hình sau khi Các chủ mang theo Ách Ba tránh đi nguy hiểm Văn Tinh cũng không có nhìn đến, nếu không, chỉ sợ hắc còn khiếp sợ hơn gấp mười lần.

Ánh mắt hoài nghi của Văn Tinh một mực đảo quanh người Ách Ba. Hắc biết trên giang hồ có một môn phái toàn bộ đều là nữ nhân, tên là Âm Quỷ Môn, bên trong nữ nhân đều tu tập một loại nữ công tên là Thiên Ma Xá, Thiên Ma Xá nữ công không có tác dụng gì khác, chính là có thể quyến rũ nam nhân, nam nhân định lực lớn thế nào, cũng rất khó qua được sự quyến rũ của nữ công Thiên Ma Xá. Thậm chí có lời đồn, cho dù là một người yếu sinh lý, nữ nhân tu luyện Thiên Ma Xá nữ công đạt thành, đều có thể làm cho hắc tái triển hùng phong (dựng lên đc ý).

Âm Quỷ Môn đã bị diệt sạch gần trăm năm, Thiên Ma Xá nữ công cũng sớm thất truyền. Văn Tinh lắc đầu, Ách Ba này không có khả năng là người tu tập Thiên Ma Xá nữ công, nguyên nhân cũng không gần là bởi vì Thiên Ma Xá nữ công chỉ có nữ nhân mới có thể tu luyện, càng chủ yếu chính là, ai sẽ cho một người câm xấu xí đi luyện loại công phu chuyên môn quyến rũ người này? Công pháp thần diệu thế nào, chỉ cần vừa thấy gương mặt này của Ách Ba, cũng sẽ làm cho người ta mất đi hứng thú.

Ách Ba bị nhìn toàn thân lông tơ đều dựng thẳng lên, nếu không hai chân thật sự như nhũn ra đứng không vững, chỉ sợ hắn sẽ nhảy dựng lên lập tức bỏ trốn mất dạng, về phần nguy hiểm..... Có cái gì nguy hiểm so với nguy hiểm trước mắt càng đáng sợ chứ?

Các chủ chậm rãi đứng dậy, đi tới hai bước, ngăn trở tầm mắt của Văn Tinh.

“Các chủ.” Văn Tinh khom người, mi mắt sụp xuống.

“Đồ đặc giảm nhẹ đi.” Các chủ chậm rãi bỏ lại năm chữ, sau đó kéo tay Ách Ba, thả người mà đi.

Văn Tinh ngẩn ra, Chiêu Hoa ghé lại đây, hỏi: “Ý Các chủ là sao?”

“Các chủ muốn chúng ta đem hành lý đều ném, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Hoàng Thiên Cung.” Văn Tinh nhú mày đáp.

“Không phải đâu, lần này đi ra, ta chính là dẫn theo lễ vật cho Yến Ny các nàng, cả một thùng đó! Nếu đều ném, trở về các nàng còn không đem ta bóp chết.” Chiêu Hoa kêu rên.

Văn Tinh cho hắn một cái xem thường, nói: “Đi thôi, bằng không đánh mất Các chủ, người chết còn nhanh hơn.”

“Đáng giận, đừng làm cho ta biết người đứng sau vụ này, nếu không ta nhất định phải xé xác hắn!” Chiêu Hoa oán hận đâm vào không khí, sau đó hướng về phía các tùy tùng nói, “Các người không cần lễ mễ nữa, bị thương thì cười ngứa, không bị thương chạy theo sát, nhanh lên nhanh lên!”

Không có hành lý vướng bận, tốc độ đi của bọn họ đột nhiên nhanh gấp đôi không ngừng, hình như bị hành động của bọn họ làm trở tay không kịp, không kịp bố trí hành động ám sát tiếp theo, nhóm sát thủ áo đen không có xuất hiện nữa.

Ước chừng mười ngày sau, bọn họ về tới Hoàng Thiên Cung.

Các chủ không có đem Ách Ba mang vào Hoàng Thiên Cung, điều này làm cho Văn Tinh hơi hơi lắp bắp kinh hãi.

Ở ngoài Hoàng Thiên Cung khoảng năm dặm, có một tòa trấn nhỏ, ở giữa đường trung chuyển nam bắc, rất là phồn vinh, tá điền (nông dân) trên trấn hầu hết là người của Hoàng Thiên Cung, gần như có tám phần cửa hàng là sản nghiệp của Hoàng Thiên Cung, mà người kinh doanh sản nghiệp đó, hơn phân nửa là đệ tử bên ngoài trong Hoàng Thiên Cung, bởi vì không có tư chất luyện võ, mới đi làm kinh thương.

Thành trấn giống thế này bị thế lực Hoàng Thiên Cung khống chế còn có mười mấy cái, tất cả đều phân bố ở phạm vi trong hai mươi dặm.

Ở trong trấn trên một ngã tư đường đầy tiệm ăn vặt tiệm cơm, Các chủ làm cho Văn Tinh mở một quán mì cho Ách Ba.

Nhìn đến quán mì quen thuộc, Ách Ba gần như thụ sủng nhược kinh (kinh ngạc khi được sủng), thực cảm kích cho Các chủ một cái đập đầu. Mấy ngày này hắn vẫn lo lắng hãi hùng, không biết những người này muốn đem hắn đưa chạy đi đâu, lại không dám hỏi, trấn nhỏ tuy rằng xa lạ, nhưng có thể làm lại nghề cũ, làm cho Ách Ba mừng rỡ như điên, e ngại đối với Các chủ cũng giảm vài phần.

Các chủ nhìn thấy Ách Ba ở trong quán mì vui vẻ sờ tới sờ lui giống thằng khờ, tảng băng trong mắt hình như có chút tan rã, nhưng mà khi Ách Ba đối hắn đập đầu, trong mắt hắn, lại kết thành hàn băng ngàn năm, xoay người cũng không quay đầu lại rời đi.

Văn Tinh quan sát đến mỗi một cái biểu tình của Các chủ, tuy rằng không có thể cân nhắc ra cái gì, nhưng sau khi Các chủ rời đi, hắn trầm ngâm một lát, sau đó đi rồi một vòng trong mấy cửa hàng cạnh quán mì, sau khi dạo vài câu, mới đuổi theo Các chủ rời đi.

Ách Ba lúc này đã không có tâm tư đặt ở trên người bọn họ, một mình ở trong quán mì sờ tới sờ lui. Bàn dài là mới, bếp lò cũng là mới, nồi bát xô chậu đầy đủ mọi thứ, đằng sau còn có một kho hàng nhỏ, dùng ván gỗ cách thành hai phần, một bên để đầy than củi, một bên tất cả đều là bột mì. Bên cạnh kho hàng

còn có một cái giếng cổ, bên cạnh giếng là một gốc cây bạch quả đã trăm năm, tán cây rộng gần như bao trùm cả quán mì, cho dù là mặt trời chói chang vào đầu hè, trong quán mì cũng rất mát mẻ.

Hiển nhiên vị trí quán mì hắc là một chỗ phong thủy tốt, vốn cũng không biết là của ai, bị Văn Tinh nửa đoạt nửa mua lấy. Nhưng mà Ách Ba lúc này không ý thức đến điểm này, hắc vui vẻ cần cù đến bên cạnh giếng múc một gàu nước, sau đó đem cả quán mì từ trong ra ngoài, bao gồm cả chỗ Văn Tinh cố ý cho người ta làm ở một góc quán mì dùng màn trúc cách ra một chỗ cho hắc ngủ, toàn bộ đều quét tước một lần.

Khi Ách Ba quét dọn, trên đường cái người đến người đi, cũng có người nghỉ chân tò mò nhìn thấy quán mì mới xuất hiện này, nhưng mà khi nhìn thấy khuôn mặt bị lửa thiêu vô cùng thâm thẳm của Ách Ba kia, lại chạy nhanh rời đi. Nhưng dù sao trấn nhỏ phồn vinh này không phải thị trấn nhỏ bé tắc lúc trước, nhiều người kiến thức rộng rãi, đại bộ phận cũng không để ý khuôn mặt đáng sợ của Ách Ba, chỉ là tò mò một người câm như vậy có khả năng gì có thể độc chiếm chỗ tốt như thế này, khó tránh khỏi ngay tại bên cạnh hỏi thăm.

Nhưng là mấy cửa hàng lân cận từ chuông quỳ cho tới tiểu nhị, đều được Văn Tinh dẫn, toàn bộ làm ra thái độ không biết dừng hỏi, đồng thời lại có ý vô tình chia sẻ phương hướng Hoàng Thiên Cung, ám chỉ Ách Ba có người ở cấp trên.

Vì thế, người thông minh chút không hề tìm hiểu, còn thậm chí quyết tâm có việc hay không việc đều phải đến quán mì của Ách Ba ăn bát mì.

Mấy chuyện này, Ách Ba toàn bộ không biết, nhìn đến người nơi này hình như cũng không ngại chán ghét khuôn mặt này của hắc, trong lòng hắc càng cao hứng, nhào bột mì hết sức hăng say. Tối rồi hoàng hôn, quán mì của Ách Ba rốt cuộc khai trương.

Có người đến ăn mì.

Có người đầu tiên đến ăn mì, còn có người thứ hai, người thứ ba..... Đến chạng vạng, quán mì của Ách Ba chật ních. Mì của Ách Ba hương vị xuất chúng, hơn nữa sợi mì tuyệt đối đủ dai, ăn ở miệng rất dẻo, vì thế những khách hàng đều thực vừa lòng ném mấy đồng tiền, ăn no rời đi.

Trong đó có người pha trộn với mục đích muốn tìm hiểu từ Ách Ba, kết quả khi nhìn đến bộ dáng Ách Ba khoa tay múa chân, biết là người câm, cũng chỉ có thể bỏ ý định.

Đêm dài thời gian, Ách Ba đếm tiền trong ống trúc, cười đến miệng đều không thể khép.

Khi đang vui, trước mắt một bóng người nhoáng lên một cái, sợ tới mức tay Ách Ba run lên, ống trúc rớt xuống đất, tiền bên trong rơi đầy đất, nhưng Ách Ba lại không dám đi nhặt.

Lặng lẽ nhìn chằm chằm người tới trong chốc lát, Ách Ba mới phản ứng lại, té chạy tới bên cạnh kệ bếp, bùm bùm một trận lộn xộn, một lát sau hắc thật cẩn thận cầm một chén mì phóng tới trước mặt người tới.

Người tới đúng là Các chủ.

“Người thực vui vẻ?” Các chủ cũng không có vội vã ăn mì, ngược lại nhìn Ách Ba vài lần.

Ách Ba hơi nhếch miệng, muốn cười một chút, lại nhịn xuống, trộm ngắm Các chủ một cái, do dự trong chốc lát, mới đánh bạo dùng sức điểm đầu.

“Ta cũng thực vui vẻ.” Các chủ cắn một ngụm mì, tỏ vẻ hắc ăn mì thực vui vẻ.

Ách Ba cuối cùng không có nhịn xuống, cúi đầu nhếch miệng nở nụ cười. Giờ khắc này hắc cảm thấy được Các chủ không chỉ có không kẻ khác cảm thấy sợ hãi, ngược lại có chút đáng yêu.

Khi Các chủ vui đầu ăn mì, Ách Ba liền quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu nhặt tiền. Trên quán mì có treo hai ngọn đèn lồng, nhưng Ách Ba vì tiết kiệm dầu, xem không có khách hàng đi vào liền thổi tắt một cái, chỉ còn lại có một đèn lồng, ngọn đèn mờ mờ, đồng tiền lại nhỏ, nhặt lên cực kỳ cố sức. Các chủ ăn xong mì, Ách Ba mới lụm không đến một nửa, càng nhiều tiền đồng còn trốn ở góc phòng, làm cho Ách Ba nhúm mày cố sức tìm.

“Để cho ta tới.”

Các chủ kéo Ấch Ba từ trên mặt đất lên, trong nháy mắt Ấch Ba đang không hiểu, tay áo vung lên, đồng tiền trên mặt đất liền một đám giống mọc ra cánh từ góc bay ra, dừng ở trong lòng bàn tay hắn.

Ấch Ba giật mình há to miệng, hai tay không ý thức nhiều lần xoa xoa, thẳng đến Các chủ cầm tay hắn, đem tất cả đồng tiền đều thả lại trong tay hắn, hắn mới từ cực độ khiếp sợ tỉnh táo lại. Nhìn xem Các chủ, lại nhìn xem đồng tiền, Ấch Ba rốt cục cố lấy dũng khí, ngón tay dính nước, ở trên mặt bàn thật cẩn thận viết ra nghi vấn trước giờ: tiên nhân?

Không hề dự triệu, trong cổ họng Các chủ phát ra một tiếng cười khê, cúi đầu, dứt quãng nở nụ cười đã lâu.

“Ta thực vui về.....” Các chủ nhẹ tay khê vuốt qua khuôn mặt đang mê hoặc của Ấch Ba.

Ấch Ba do dự một chút, thoáng lui về phía sau một chút, cúi đầu. Mặt hắn, thực đáng sợ.

Các chủ thu hồi tay, lại nhìn Ấch Ba một cái, sau đó giống như lúc ở thị trấn nhỏ, vô thanh vô tức biến mất.

Lần này hắn như trước không có đưa tiền ăn mì, nhưng mà..... Ấch Ba đã không thèm để ý.

Quán mì này, cũng đã đáng giá chính mình cả đời làm mì sợi cho Các chủ ăn.

Năm dặm, đối với Các chủ mà nói chỉ là khoảng cách trong chớp mắt, khi trở lại trong Hoàng Thiên Cung, xa xa thấy Trần Long các đỉnh tầng đèn đuốc sáng trưng, lông mày Các chủ hơi hơi nhăn một chút.

“Người còn biết trở về!”

Trong đại sảnh có một người con gái ăn mặc cung trang, giữa trán vẽ hoa đào, dung nhan diễm lệ vô song, mười ngón tay chùng hai tắc dài, như búp măng, đều sơn màu hồng, dưới ngọn đèn lóng lánh hàn quang, tuyên cáo nó cũng không phải chỉ là đồ trang sức.

Nếu nhìn kỹ, cung trang nữ tử này cùng Các chủ kỳ thật có chín phần giống nhau.

Trên thực tế, bọn họ là long phượng song thai. Nữ tử trước mắt này chính là Cốc Như Hoa Cung chủ Hoàng Thiên Cung, chị ruột của Các chủ Trần Long các.

Giờ phút này, trên mặt nữ tử tràn ngập một cỗ tức giận rõ ràng, Văn Tinh cùng Chiêu Hoa khoanh tay đứng ở hai bên, sắc mặt cũng đều nhăn nhó, hiển nhiên, lúc Các chủ không ở, bọn họ đã thay thế Các chủ thừa nhận tức giận của Cốc Như Hoa.

Các chủ mặt không chút thay đổi ngồi xuống, nhìn nữ tử một cái, sau đó bưng lên trà mà hạ nhân đưa lên, thổi thổi nhiệt khí, nhưng không có uống.

Đây là điển hình bưng trà tiễn khách.

Cung chủ tức giận đến mặt cười trắng bệch, vỗ cái bàn nói: “Được được được, Cốc Thiếu Hoa sau khi người tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công, ngay cả ta tỷ tỷ này cũng không để vào mắt!”

Các chủ tà liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: “Tỷ hửn là cảm tạ ta tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công.”

Nếu năm đó không phải Cốc Thiếu Hoa chính mình lựa chọn tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công, lấy tư chất của hắn, Cung chủ Hoàng Thiên Cung chính là hắn, mà Cốc Như Hoa mới là người bị các chủ Trần Long các đời trước nhìn trúng đi tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công.

“Người.....” Cung chủ chán nản, xoay chuyển ánh mắt, nhìn đến Chiêu Hoa vẻ mặt cười trộm, lập tức trút giận lên người hắn, “Có chủ tử dạng nào là thủ hạ dạng đó, trừ người lương bồng nửa năm.”

Chiêu Hoa đột nhiên như nuốt phải ruồi. Hai chị em cãi nhau, để làm chi giận lây lên đầu hắn?

Cung chủ quay sang lại nhìn về phía Các chủ, biến sắc, chực khóc: “Người trở về không báo cho tỷ tỷ một tiếng cũng được, Bể Thủy Quả đâu? Người đáp ứng mang về cho ta, vì sao Văn Tinh nói không có?”

Làm nũng là thiên tính của con gái, nhưng mà nhìn thấy vừa mới còn nổi giận đùng đùng cung chủ, lập tức từ cộp mẹ đang nổi giận biến thành thỏ con mắt to hồng, tương phản thật lớn đừng nói Chiêu Hoa nhìn

không được mân miệng đem tiếng cười quay về trong cổ họng, liền ngay cả Văn Tinh cũng xoay... mặt vào vách tường, giống như trên vách tường mọc ra hoa.

Các chủ như trước không có gì biểu tình, đối với ly trà lại thổi thổi, phun ra hai chữ: “Đã quên.”

“Vậy người đi ra ngoài lâu như vậy, rốt cuộc đi làm gì?” Cung chủ phát diện.

“Đã quên.” Lại là hai chữ này, Các chủ chậm rì rì lần thứ hai thổi thổi nhiệt khí của nước trà.

Liên tiếp tiễn khách, làm cho cung chủ rốt cuộc không còn mặt mũi ở lại, chỉ có thể dậm chân một cái, chán nản ly khai.

4. Chương 4: Yên Thanh Hiệp

“Các chủ.....” Cung chủ chân trước vừa đi, Chiêu Hoa sau lưng liền sát lại đây, “Người xem vừa rồi cung chủ ép hỏi mọi cách, nhưng ta cái gì đều không có nói đó.”

Đây là đang khoe thành tích? Nhìn thấu ý đồ của Chiêu Hoa, Văn Tinh nhìn trời xem thường.

“Nửa năm lương, ta trả.” Các chủ lạnh lùng ném tiếp theo câu, sau đó thẳng ly khai.

“Ah? Như vậy thuận lợi.....” Chiêu Hoa sờ sờ đầu, vẻ mặt mê mang.

Văn Tinh lại thở dài, không biết vì sao, hắn cảm thấy được hôm nay tâm tình của Các chủ tốt lắm, nhưng là..... Trên lý luận Các chủ đã chặt đứt thất tình tuyệt lục dục, sẽ có loại cảm xúc “Vui vẻ” này sao?

Nhưng nếu là Văn Tinh có thể nghe được đối thoại của Các chủ và Ách Ba ở quán mì lúc trước, hắn sẽ biết, trên thế giới này, không có gì là không có khả năng.

Ách Ba bán mì vài ngày, đột nhiên phát giác, khách ăn mì ở trấn nhỏ, có nhiều điểm rất khác với trong thị trấn nhỏ.

Điều này không thể trách Ách Ba phản ứng chậm chạp, thật sự là quán mì một lần nữa khai trương làm hắn vui quên trời đất, tất cả tâm thần đều đắm chìm trong mấy động tác nhào bột, thái mì, nhúng mì, bán mì cùng lấy tiền, kiểm tiền, đến nỗi xem nhẹ các mặt khác.

Đương nhiên, nếu không phải xuất hiện chuyện làm cho Ách Ba đặc biệt chú ý, có lẽ hắn còn có thể tiếp tục chậm chạp, thẳng đến khi thích ứng loại này bất đồng mới thôi, đến lúc đó, các thực khách này cùng thực khách trước kia có cái gì bất đồng, Ách Ba cũng sẽ không để ý.

Ngày này, có hai người khách hàng rất kỳ quái đến đây.

Hai khách hàng này cũng không phải cùng nhau tới. Người khách hàng thứ nhất trời chưa sáng liền đứng ở ngoài quán mì, khi đó Ách Ba còn không có tỉnh ngủ, khi hắn còn buồn ngủ từ trong gian nhỏ đi ra, khách hàng kia đã không biết đứng bao lâu, tóc cùng trên người đều nhiễm sương sớm, tóc ướt sũng cùng ánh mắt ướt sũng, làm cho Ách Ba nhớ tới con chó vàng già của Chu Mì Sợi.

Mỗi lần con chó vàng già đánh nhau với mấy con chó khác sau đó mắc mưa trở về, liền cùng khách hàng này có chút giống. Giống nhau mỗi một, giống nhau đối khát.

Khách hàng tuổi không lớn, bộ dáng khoảng hai mươi tuổi, mặc một bộ quần áo bằng vải bố màu xám đã bắt đầu bạc màu trắng bệch, bên dưới còn có một miếng vá, hiển nhiên là người nghèo giống Ách Ba..... Không đúng, Ách Ba cảm thấy được mình so với hắn còn đỡ hơn một ít, bởi vì mình có một quán mì, chỉ cần có quán mì, hắn liền cảm thấy được cuộc sống nhất định càng ngày càng tốt, một ngày nào đó, hắn nhất định có thể nuôi được một con chó.

“Mì sợi, bán thế nào?” Khách hàng nhìn đến Ách Ba đi ra, chậm rãi đi vào quán mì.

Sẽ không là rất đói đi không được chứ? Ách Ba nhìn bộ dạng hần giống như một trận gió đều có thể thổi bay, nổi lên đồng tình, vươn hai cái ngón tay lại khoa tay ra bộ dáng đồng tiền. Kỳ thật là ba đồng tiền một chén, hai cái đồng tiền là chi phí.

Ách Ba cho tới bây giờ sẽ không thiếu thiện tâm, khi ở thị trấn nhỏ, hần cũng từng làm chút mì từ thiện, muốn đem cho mấy người ăn xin xung quanh ăn, nhưng là những người ăn xin này sợ hãi khuôn mặt của hần, không đợi hần tới gần đã bỏ chạy.

Khách hàng gật gật đầu, theo trong tay áo lấy ra hai đồng tiền, đặt lên bàn. Hần vừa động Ách Ba mới nhìn đến, bên hông khách hàng có treo một thanh kiếm.

Đó là một cây kiếm bằng thiếc rỉ sét không có vỏ, rất dài, từ bên hông vẫn kéo dài tới trên mặt đất, lúc trước Ách Ba không chú ý, còn tưởng rằng là khách hàng đói đến không sức lực chống một cây gậy sắt lớn chống đỡ thân thể.

Kiếm, là hung khí, mặc dù nó chỉ là một cái kiếm rỉ sét giống như lúc nào cũng có thể gãy, hơn nữa kiếm còn không có sắc bằng đao thái mì của Ách Ba.

Ách Ba không dám xem nhiều nữa, cúi đầu đem sợi mì đã nhào xong đem qua lấy ra, nhéo hai miếng, sau đó nặn thành khối, bắt đầu cán bằng. Một bên cán mì, Ách Ba lúc này mới nhớ tới, hình như mấy ngày nay khách hàng đến ăn mì rất nhiều đều là mang theo đao kiếm, nhưng là mấy cái đao kiếm sắc bén đó, không có như cái chuôi kiếm thiếc rỉ sét này làm cho Ách Ba cảm thấy sợ, ngay cả xem nhiều một cái cũng không dám.

Thật sự là cảm giác kỳ quái.

Mì sợi nóng hôi hổi rất nhanh liền bùng đi lên, khách hàng hướng Ách Ba gật đầu thăm hỏi, sau đó rút dĩa ra, gấp ra một sợi mì, đưa vào trong miệng chậm rãi nhấm nuốt.

Ách Ba thấy liền ngây người, hần cũng thấy qua đại cô nương ăn mì, đều không có nhả nhận thanh tú bằng khách hàng này, một sợi mì phải ở miệng nhai thật lâu, mới chậm rãi nuốt xuống.

Chợ sáng bắt đầu, quán mì của Ách Ba dần dần bắt đầu bận rộn, hần không lo lắng khách hàng kỳ quái này nữa, vẫn vội tới rồi buổi trưa, lúc này người khách hàng kỳ quái thứ hai đã rút cục xuất hiện.

Người thứ hai khách hàng so với người thứ nhất khách hàng càng kỳ quái.

Cùng là người trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi, mặc chính là một thân tơ lụa tuyết trắng, bên hông còn đeo một khối ngọc bội màu xanh sáng bóng ôn nhuận, trong tay phe phẩy một chiếc quạt, mặt như quan ngọc, khóe miệng lúc nào cũng mang theo một chút ý cười như có như không, nhìn qua rất phong độ, rất phong lưu phóng khoáng.

Thiếu gia như vậy, bình thường nên ngồi ở quán rượu xa hoa, uống là quỳnh tương ngọc dịch, ăn là sơn trân hải vị, nhưng cố tình hần không chút do dự đi vào quán mì của Ách Ba, giống như một con tiên hạc đứng giữa bầy gà.

“Cho một chén mì.” Tiếng nói của thiếu gia thuần hậu giống rượu ngon lâu năm.

Lúc này đúng là buổi trưa, là lúc quán mì bận rộn nhất, mười cái bàn đều ngồi đầy khách, chỉ có bàn của khách hàng mang theo cây kiếm thiếc rỉ sét ngồi còn trống ba chỗ, hình như các khách hàng đến ăn mì, đều giống Ách Ba e ngại cái kiếm thiếc rỉ sét kia, không muốn ngồi xuống chỗ đó.

Mà thiếu gia này, trông mắt ở trong quán mì chuyển động, mặt mang mỉm cười ngồi ở nơi đó.

Ách Ba rất nhanh liền bùng mì lại đây, thiếu gia từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc, đặt ở trên tay Ách Ba. Tuy rằng thiếu gia này vẻ mặt hiền lành, nhưng Ách Ba hần chính là không hiểu cảm thấy sợ hãi, không dám nhận bạc, chỉ đến khi thiếu gia đem bạc mạnh đưa lại đây, hần mới gơ tay tiếp nhận, ngầm đánh giá nặng như vậy chỉ sợ có năm hai bạc, vội vàng khoa tay, tỏ vẻ không có tiền lẻ.

Thiếu gia nở nụ cười, nói: “Hôm nay bản công tử cao hứng, tiền còn lại coi như thưởng cho người.”

Ách Ba sững sờ hồi lâu, mới phản ứng lại đây hôm nay mình gặp được thần tài, thấy tiền sáng mắt, đột nhiên cũng không sợ hãi, tay nắm bạc cúi người cảm ơn rồi rút. Hần trở lại bên cạnh kệ bếp, nghĩ tới nghĩ

lui vẫn cảm giác tiền thưởng này nhận lấy không quá an tâm, xoay người chạy qua quán rượu cách vách, mua một con gà nướng, nửa cân thịt bò cùng một bình rượu ngon, ba ba đưa qua cho thiếu gia kia.

Thiếu gia nhìn Ách Ba một cái, cười nói: “Xấu là xấu chút, người còn thật thông minh, về sau bản công tử sẽ nhiều chiêu cố việc làm ăn của ngươi.” Tiếp theo, không để ý tới Ách Ba đang vui mừng hưởng hân cùi đầu khom lưng, quay đầu nhìn về phía người ngồi cùng, khách hàng ăn mì còn nhã nhặn thanh tú hơn đại cô nương, “Gặp lại tức là có duyên, Yến huynh, có cho tiểu đệ vinh hạnh uống với huynh một chén?”

Khách hàng kia ngay cả liếc cũng không thèm liếc thiếu gia một cái, như trước chậm rãi ăn mì của hân. Ách Ba lúc này mới chú ý tới, từ buổi sáng đến bây giờ, một chén mì sợi, khách hàng này mới ăn hơn nửa bát, nước đã sớm cạn, mì sợi một đoàn một đoàn dính cùng một chỗ, không cần nghĩ muốn cũng biết không thể ăn, nhưng là vị khách hàng kia lại vẫn là một sợi một sợi cố sức lấy ra, đưa tới miệng chậm rãi nhai, ăn đến lại còn cực kỳ nghiêm túc.

Ách Ba nhất thời cảm động, đồ ăn chính mình làm bị người nghiêm túc đối đãi như vậy, nhanh mức thêm một chén nước dùng lớn, đổ thêm vào cho khách hàng kia.

Nói cũng kỳ quái, thiếu gia mời hân uống rượu, hân ngay cả con mắt cũng không liếc người ta một cái, nhưng Ách Ba cho hân bỏ thêm một chén nước, hân cư nhiên đối với Ách Ba khẽ gật đầu tạ ơn.

Thiếu gia hình như rất độ lượng cũng không để ý, quơ quơ bầu rượu, ngửi một chút, sau đó thở dài: “Rượu ngon, nhưng là uống một mình không thú vị, thật sự không thú vị.” Lập tức, hân mỉm cười ánh mắt dừng ở trên người Ách Ba, “Tiểu huynh đệ, không bằng ngươi cùng bản công tử uống một chén đi.”

Ách Ba mở to hai mắt, há miệng thở dốc, sau đó mạnh lắc đầu.

“Haizz.....” Thiếu gia dài thở dài một tiếng, hình như cực kỳ thất vọng.

Ách Ba nhìn, nhất thời có chút không đành lòng, thổi bạc kia ở trong ngực, hình như có cảm giác hơi hơi nóng lên, làm cho hân một trận khó chịu, chỉ phải thật cẩn thận rót chút rượu, sau đó nhấp nhấp môi, trên mặt lập tức đã bị mùi rượu làm cho đỏ ửng, nhưng là bị vết sẹo che dấu, cũng không rõ ràng.

“Tốt, lại uống một chén.” Thiếu gia lại bắt đầu nở nụ cười, trên mặt giống như lóe sáng.

Ách Ba nhìn thấy ly rượu đưa đến trước mặt mình, há to miệng, bộ dáng phi thường khó xử, liên tục xoa tay, lại lắc lắc đầu, tỏ vẻ hân vừa rồi dính một chút rượu cũng đã choáng váng đầu, không thể uống nữa.

Vừa vặn phía sau có khách hàng ăn xong rời đi, Ách Ba nhanh xoay người với thiếu gia, xin lỗi, muốn đi dọn bàn, lại bị thiếu gia kéo lại.

“Uống xong chén này hãy đi, đây chính là rượu bản công tử thưởng cho ngươi.” Thiếu gia như trước đang cười, nhưng là tươi cười lúc này xem ở trong mắt Ách Ba, hình như đã không hề dễ gần như vậy.

Trong lòng Ách Ba nhảy dựng, cảm giác được một chút sợ hãi, tuy rằng không muốn uống rượu, nhưng như thế nào cũng đề không dậy nổi lá gan cự tuyệt nữa, đành phải tiếp nhận ly rượu, ánh mắt nhắm lại hướng chén vào trong miệng. Đột nhiên hân cảm giác trong tay nhẹ hẫng, lúc mở to mắt, phát hiện ly rượu tự nhiên tới trong tay khách hàng vẫn ăn mì không nói lời nào kia.

Người nọ ném rượu xuống đất, sau đó nâng lên mắt, nói một câu: “Không cần quấy rầy ta ăn mì, biến.” Tiếng nói của hân cũng không có cái gì đặc biệt, nhưng là nói rất chậm, hình như thực mỗi một, thực vô lực.

Thiếu gia vẫn như cũ không có tức giận, phe phẩy quạt, đứng dậy chấp tay: “Vậy không quấy rầy Yến huynh, cáo từ.” Nói xong, lại nhìn nhìn Ách Ba, hình như có chút thâm ý, mới rời đi.

Ách Ba đứng ở tại chỗ sững sờ, trên bàn rượu thịt và bát mì kia, thiếu gia một ngụm cũng chưa động qua. Người này rốt cuộc là tới làm gì?

Ôm nghi hoặc này, Ách Ba cẩn thận mà đem bát mì không động qua kia cất đi, chuẩn bị lưu trữ buổi tối cho mình ăn, còn lại rượu thịt hân đưa đến trước mặt khách hàng giúp mình giải vây, khách hàng kia lại lắc đầu, tỏ vẻ không cần. Ách Ba nghĩ nghĩ, toàn bộ thu hồi, sau đó lại làm một chén mì sợi, để trước mặt khách hàng.

Khách hàng sững sốt một chút, ở trong tay áo sờ soạng nửa ngày, lại lấy ra hai cái đồng tiền. Ách Ba vội vàng tỏ vẻ chính mình không cần, này bát mì là tặng, khách hàng cũng không có khách khí, nhận, lại hướng Ách Ba gật đầu tạ ơn, sau đó cúi đầu cắn một ngụm mì, hình như nhớ tới cái gì, đối với Ách Ba phun ra ba chữ: “Yến Thanh Hiệp.”

Ách Ba một hồi lâu mới phản ứng lại đây, đó là tên khách hàng. Đây là lần đầu tiên có khách hàng chủ động nói tên cho hắn, Ách Ba lại cảm động, ngay cả tay chân cũng không biết để chỗ nào, hắn dùng ngón tay dính nước, ở trên bàn viết xuống hai chữ “Ách Ba”, ngẫm lại không đúng, ở phía trước lại bổ thêm một chữ “Chu”.

Chu Ách Ba, tên của ta. Ách Ba đôi mắt trông mong nhìn thấy Yến Thanh Hiệp.

Lúc này đây Yến Thanh Hiệp lại giống như không thấy được, một chút phản ứng cũng không có, vẫn là cúi đầu chậm rãi ăn mì sợi. Trong mắt Ách Ba có chút thất vọng, ủ rũ cầm lấy khăn lau, đi dọn dẹp cái bàn.

Ngay lúc đó, một giọng nói tùy tiện lại đột nhiên truyền tới: “Ách Ba! Ách Ba..... Ý, sinh ý thật không sai a.”

Ách Ba theo tiếng nhìn lại, đã thấy Chiêu Hoa đứng ở bên ngoài quán mì, đang ngoác hân. Từ sau khi bị ám chỉ cảnh cáo ở Lạc Dương khách điểm, đối người này, Ách Ba lúc nào cũng có ba phần sợ hãi, vội vàng buông khăn lau đi ra quán mì.

“Ách Ba, cho ta một chén mì.” Chiêu Hoa lại đẩy Ách Ba trở về quán mì, nhìn thấy bên trong tràn đầy chỗ ngồi, hân nửa điểm khách khí cũng không có, mạnh đến bên cạnh Yến Thanh Hiệp, cũng là chỗ cái kia thiếu gia ngồi trước đây, đặt mông ngồi xuống. “Ta cũng không tin, hôm nay ta nhất định nghiên cứu ra mì của người đến tốt cùng có cái gì đặc biệt.”

Ách Ba không dám chậm trễ, nhanh đi nhúng mì.

Chiêu Hoa lúc này mới chú ý tới Yến Thanh Hiệp ngồi bên cạnh, nhìn đến kia đem kiểm thiếc rỉ sắt, trước còn không có để ý, lại nhìn thoáng qua, mới hô nhẹ một tiếng, ngược lại từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá Yến Thanh Hiệp, sau đó sắc mặt đại biến.

Yến Thanh Hiệp hình như cũng không biết có người ở đánh giá hắn, cứ cúi đầu từ từ ăn mì.

“Ách Ba, ta có việc đi trước, lần sau lại đến ăn mì của người.”

Chiêu Hoa rất nhanh bước đi, Ách Ba trừng mắt nhìn mì sợi đã nhúng xuống nước, tuy rằng không hài lòng Chiêu Hoa lãng phí, nhưng không có biện pháp gì, đành phải chờ mì sợi chín, lại mức lên, cùng mì sợi lúc trước thiếu gia kia không ăn đặt ở cùng nhau, cất làm cơm đêm nay.

Lúc bận rộn, thời gian luôn bay qua nhanh, bất tri bất giác trời liền tối.

Khi Ách Ba đóng cửa, Yến Thanh Hiệp rốt cục đem mì sợi toàn bộ ăn xong, trước khi đi còn giống như ăn no nấc một cái, Ách Ba nhưng là hoài nghi, hân có lẽ nghe nhầm.

Quét tước sạch sẽ trong ngoài quán mì, Ách Ba lúc này mới bưng bữa tối của mình đi ra, nhìn thấy rượu thịt không hề động qua, trong miệng có chút nước miếng chảy ra. Cố gắng đem nước miếng đều nuốt quay về trong bụng, hân miễn cưỡng đem ánh mắt theo rượu thịt dời đi, cúi đầu ăn mì sợi đã dính vào nhau thành cục. Bình thường luôn ăn thấy ngon, hôm nay đã có chút ăn không nổi.

Người, quả nhiên là chỉ hướng đến những thứ tốt hơn.

Cốc Thiếu Hoa đứng giờ đến đây.

Hai người hình như đã có ăn ý, gần như ngay lúc Ách Ba vừa mới đem mì sợi mức ra chén, bóng dáng Cốc Thiếu Hoa sẽ xuất hiện ở trong quán mì.

Ách Ba buông mì sợi, vội vàng mà đem rượu thịt chính mình đều không có bỏ được ăn lấy ra, để trước mặt hân, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong, giống như đứa nhỏ chờ đợi khách lệ.

Cốc Thiếu Hoa nhần nhần mày, chiếc đĩa vừa mới gơ lên lại thả xuống: “Làm sao tới?”

Ách Ba vội vàng chỉ chỉ quán rượu cách vách, tỏ vẻ là ở nơi đó mua.

“Người mời ta ăn?” Cốc Thiếu Hoa chân mày giãn ra, ánh mắt nhu hòa một chút.

Ách Ba khoa tay khoa chân, tìm thật lớn công phu, mới đem chuyện đã xảy ra hôm nay nói cho hắn hiểu.

Cốc Thiếu Hoa mặt lại trầm đi xuống: “Ta không ăn đồ ăn thừa.”

Không phải đồ ăn thừa, đều không có động qua. Ách Ba lại khoa tay múa chân, nhưng là nhìn đến ánh mắt Cốc Thiếu Hoa càng ngày càng lạnh như băng, động tác của hắn cứng lại rồi, buông tay xuống, bê rượu thịt đi, sau đó ngơ ngác ngồi ở một bên, trong lòng một trận khó chịu.

Ách Ba rất muốn xem tiên nhân như con chó mà nuôi (xem người ta như chó ^-^), xuất phát từ nội tâm đối tốt với hắn, nhưng là tiên nhân dù sao cũng là tiên nhân, không phải con chó, Ách Ba có ý tốt ở tiên nhân trong mắt, không đáng giá một văn.

Cốc Thiếu Hoa không biết khi nào thì đi rồi, tóm lại khi Ách Ba từ gần người phục hồi tinh thần lại, trong quán mì đã chỉ còn hắn một người.

Ai cũng không ăn, ta ăn! Ách Ba oán hận nhìn chằm chằm rượu thịt, càng tức, chính là ăn như hổ đói một trận, sau khi nửa cân thịt bỏ một con gà, toàn bộ ăn xong, bụng Ách Ba đã phình to, hắn còn không hết hận, lại cầm bầu rượu lên tu một hơi, sau đó như nguyện trở mình té trên mặt đất, trước khi say bí tỉ, còn nắc một cái thật to.

Đây là ngày mà Ách Ba trải qua buồn bực nhất, lại được ăn ngon nhất. Hậu quả là liên tiếp vài ngày sau, Ách Ba đều đỡ dần, làm việc cũng không có tinh thần.

Yến Thanh Hiệp mỗi ngày đều đến ăn một chén mì, Ách Ba mỗi lần đều chỉ lấy hắn hai văn tiền, Yến Thanh Hiệp hình như nhận thấy được Ách Ba thu ít tiền, nhưng không có nói cái gì. Chỉ tại có một lần, khi hai khách hàng bởi vì đấu võ mồm mà ở trong quán mì chuẩn bị ra tay đập bàn đập ghế, hắn kiểm thiếc vung lên một cái, đem hai người kia ném ra quán mì.

Hai người lúc đầu còn tức giận, hùng hổ muốn lại đây tìm Yến Thanh Hiệp phiền toái, nhưng mà khi thấy rõ chiếc kiểm thiếc rí kia, thì sắc mặt đồng thời biến đổi, cụp đuôi xám xịt đi rồi.

Ách Ba cảm kích vạn phần, liên tục nói lời cảm tạ Yến Thanh Hiệp, Yến Thanh Hiệp lại chậm rãi nói: “Về sau..... Ta bảo hộ người.....”

Hả? Ách Ba ghen hòng nhìn trần trối, không biết chính mình như thế nào kiếm được một người bảo vệ như vậy.

Trong lúc này, Chiêu Hoa lại tới hai lần nữa, không ăn mì, mỗi lần liền đứng ở bên cạnh Ách Ba, cùng Ách Ba nói dăm ba câu, ánh mắt lại thường thường đảo quanh người Yến Thanh Hiệp.

Tới rồi ngày thứ bảy, hắn đem Văn Tinh cũng kéo đến, còn không có vào quán mì, xa xa liền chỉ vào Yến Thanh Hiệp nói: “Người xem! Là hắn đúng không, Yến Thanh Hiệp ba năm trước đây tới tìm người so kiếm.”

Văn Tinh không lên tiếng, chờ đến gần, mới hô nhẹ một tiếng, giống như rất muốn biết tại sao Yến Thanh Hiệp tới Hoàng Long trấn nhưng không có tìm tới Hoàng Thiên Cung.

Yến Thanh Hiệp giống như có cảm ứng, ngẩng đầu lên, một cái liền thấy được Văn Tinh, ánh mắt hắn luôn có vẻ mỗi một, đột nhiên trở nên vô cùng sáng ngời, như là một tia chớp trong bóng đêm, tràn ngập kinh thiên chiến ý. (hay giống nhìn thấy người iu đây >.

Văn Tinh đi qua, hướng hắn cười, chấp tay nói: “Yến huynh, đã lâu.”

Yến Thanh Hiệp thu liễm ánh mắt, chậm rãi đáp lễ lại, nói: “Chờ ta mười ngày.”

“Vì sao?” Văn Tinh nhìn thấy hắn, ánh mắt dần dần trở nên ngưng trọng.

Vài ngày trước nghe Chiêu Hoa nói Yến Thanh Hiệp đến đây, hần vốn tưởng rằng người này sẽ lập tức đến Hoàng Thiên Cung chỉ tên nói họ khiêu chiến. Nhưng Yến Thanh Hiệp chưa tới, khi đó Văn Tinh còn có dự cảm không tốt, cho nên hôm nay Chiêu Hoa vừa lôi kéo, hần liền đi theo đến đây, muốn tận mắt xem bại tướng dưới tay hần ba năm trước.

Yến Thanh Hiệp căn một sợi mì, mới chậm rãi nói: “Nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Hần đường xa mà đến tất nhiên là mệt, trước khi đối phó cao thủ sử dụng kiếm như Văn Tinh, hần muốn đem thân thể của chính mình điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Ánh mắt Văn Tinh càng ngưng trọng. Hần cũng không xem nhẹ bất kể đối thủ nào, nhất là loại người trong mắt chỉ có kiếm giống Yến Thanh Hiệp này, Yến Thanh Hiệp là cái kiếm khách trời sinh, ba năm trước đây hần đã có giấc ngộ này, trong ánh mắt Yến Thanh Hiệp từ giây phút bị thua kia, Văn Tinh biết, người này nhất định sẽ trở lại.

“Được..... Mười ngày sau, tiểu đệ ngay tại trước đài thử kiếm Hoàng Thiên Cung chờ Yến huynh.” Văn Tinh lại chấp tay, tiếp theo xoay người đi vào trước mặt Ách Ba, tay vỗ vỗ trên vai hần, “Làm sao không có tinh thần vậy?”

Ách Ba đang lau bàn, bị hần vỗ hoảng sợ, lui lại mấy bước mới nhìn rõ là Văn Tinh, hai tay lung tung vãi cái, cũng không biết chính mình muốn biểu đạt cái gì, kết quả lại bị Chiêu Hoa đã chạy tới vỗ một chút.

“Ách Ba, buổi tối hôm nay không cần chờ, Các chủ có thể sẽ không lại đây.”

Ách Ba sững sờ.

Không tới?

Không biết vì sao, trong lòng hần giống như đột nhiên vắng vẻ, hình như sụp một khối.

Văn Tinh nhìn hần một cái, lại nói: “Mấy ngày trước trong cung có khách đến, đêm nay cung chủ nhất định lôi kéo Các chủ đi tiếp khách ngắm trăng, không biết vì sao, mấy ngày nay bộ dạng cung chủ cũng không thật là vui, tán giải sầu cũng tốt. Người làm cho tốt, qua đêm nay, Các chủ vẫn là sẽ đến.”

Nói xong, Văn Tinh liền tiếp đón Chiêu Hoa chuẩn bị rời đi.

“Người đi về trước, thật vất vả hôm nay có rảnh, ta phải cùng Ách Ba luận bàn một chút tài nghệ nấu mì.” Chiêu Hoa không chịu đi.

“Đi thôi.....” Văn Tinh cho hần một cái xem thường, kéo áo đem người hần tha đi, “Đường đường một thần trù (vua đầu bếp), cùng Ách Ba so trù nghệ, người xấu hổ hay không? Đi! Không cần quấy rầy việc buôn bán của Ách Ba.....”

“Nè nè, người nói cái gì đầu..... Học không có trước sau, người nào đạt là thầy, nói lại, ai nói ta làm không ngon bằng Ách Ba.....” Chiêu Hoa tức giận đến hô to gọi nhỏ, cuối cùng không thể chống lại khí lực của Văn Tinh, bị kéo đi rồi.

“Người có thể làm cho cung chủ ăn mì sợi người làm, rồi nói lại những lời này đi.....” Văn Tinh lại xem thường một cái, cảm thấy lại thở dài, Các chủ gần nhất càng ngày càng có khuynh hướng trở nên có tình cảm, mặc dù người ngoài xem đến cũng không dễ dàng phát hiện, nhưng là trong mắt người thân cận như hần, cảm xúc của Các chủ biến hóa quả thực rõ như sao sáng trên trời đêm.

Ách Ba đỡ đầu, Các chủ không vui vẻ, haizz..... Cũng không biết Ách Ba này xuất hiện, đối với Các chủ đến tột cùng là tốt hay xấu.

5. Chương 5: Giếng Nước

Tối nay trăng tròn, không có gió.

Cung chủ Hoàng Thiên Cung mở tiệc chiêu đãi, vì thể diện, Các chủ Trấn Long các không thể không tham gia.

Nguyên nhân không phải do hấn, đây là tỏ vẻ địa vị của cung chủ Hoàng Thiên Cung không thể dao động, nếu Các chủ Trấn Long các cự tuyệt, chẳng khác nào là đang nói với tất cả người của Hoàng Thiên Cung, ta không thể duy trì cung chủ hiện tại nữa, các người ai đều có thể soán vị.

Cho nên, vì sự ổn định của Hoàng Thiên Cung, cũng vì người duy nhất có quan hệ huyết thống trên thế giới này của mình, Các chủ Trấn Long các phải tham gia tiệc tối hôm nay.

Yến tiệc rất nhộn nhịp, giống như những thứ bay trên bầu trời, đi trên mặt đất, hay bơi trong nước, chỉ cần là có thể ăn, toàn bộ đều mang đến Trích Tinh lâu.

Đây là tiệc tối lớn thứ hai trong Hoàng Thiên Cung, ngoài lễ nhậm chức của Cung chủ và Các chủ Trấn Long các, bình thường đều chỉ là khi chiêu đãi bang chủ nào đó hoặc chương môn nào đó mới bày ra đến.

Tiệc tối lần này là có chút đặc biệt, bởi vì cung chủ Hoàng Thiên Cung Cốc Như Hoa mở tiệc chiêu đãi cũng không phải bang chủ, chương môn nào đó, mà là thiếu công tử Quân Lâm Hải của Quân Sơn thế gia, cùng với thiếu cung chủ Lâm Nguyệt Nhi của Lăng Tiêu Cung có danh xưng giang hồ đệ nhất mỹ nữ.

Một người là thiếu công tử thế gia, một người là thiếu cung chủ danh môn, thêm cùng một chỗ cũng đủ bằng nửa chương môn nhân, cho nên tuy rằng Cốc Như Hoa chiêu đãi vượt qua quy cách nên có, nhưng trong Hoàng Thiên cung cũng không có người phê bình gì việc này.

Ngoại trừ đương nhiệm Các chủ Trấn Long các Cốc Thiếu Hoa.

Đương nhiên, hấn cũng sẽ không chỉ trích cái gì, nhưng là mặt lạnh ngồi ở chỗ kia, đầy bàn sơn trân hải vị, trong mắt hấn chỉ như một đồng thịt thối, ngay cả nhìn một cái đều là dư thừa. Về phần hai vị khách kia, càng giống người trong suốt.

Giờ này phút này, hấn hết sức nhớ bát mì sợi của Ách Ba, không biết khi tiệc tan, còn có thể đứng giờ đi tới quán mì của Ách Ba không.

“Quân sư huynh, Nguyệt nhi muội muội, các người tới Hoàng Thiên Cung liền giống như trong nhà, không cần khách khí.”

Cốc Như Hoa ý cười trong suốt, hôm nay nàng ăn mặc tỉ mỉ, cả người mặc màu hồng phấn nổi bật màu da trắng như tuyết, mặt ngọc như hoa, trong mỗi ý cười đều là phong tình vạn chủng, diễm lệ vô song.

Nhưng là so với Lâm Nguyệt Nhi, vẫn còn thiếu khí chất thoát tục.

Lâm Nguyệt Nhi ngồi ngay ngắn ở nơi đó, quần áo ăn mặc đều thực trắng trong thuần khiết, trên đầu cũng không có nhiều trang sức, chỉ đeo một đóa châu hoa. Nàng đối với Cốc Như Hoa nhợt nhạt cười, tựa như hoa lan ở núi sâu, không gió tự hương, không dính nửa điểm hơi thở phàm tục.

“Cốc sư muội, Nguyệt nhi luôn luôn ăn chay, người đưa mấy thứ này nàng không ăn được.” Quân Lâm Hải nở nụ cười, lắc lắc cây quạt trong tay, “Phía sau núi Hoàng Thiên Cung, có một loại cây đào núi đặc sản, ngọt mà nhiều nước.....”

Không đợi hấn nói xong, Cốc Như Hoa đã cười đến cười run rẩy hết cả người: “Quân sư huynh mỗi lần đến đều phải đòi đào trong núi này, tiểu muội sớm nhớ kỹ, không thiếu cho người. Vốn là điểm tâm chuẩn bị sau khi ăn xong, nếu Nguyệt nhi muội muội ăn chay, đưa lên trước đi.”

Nói xong, nàng vỗ vỗ tay, lập tức liền có bồi bàn bưng một mâm quả đào rửa sạch sẽ, no đủ ướt át đi lên, đặt ở trước mặt Lâm Nguyệt Nhi.

“Vay đa tạ Cốc cung chủ.”

Lâm Nguyệt Nhi kỳ thật cùng Cốc Như Hoa là lần thứ hai gặp mặt, nàng trời sanh tính rụt rè, tự nhiên sẽ không ở tình huống lẫn nhau còn không quen thuộc, mở miệng ngậm miệng liền kêu tỷ tỷ muội muội. Sau khi lễ phép nói cảm ơn, nàng cầm lấy một cái quả đào, ánh mắt cũng không chủ ý thoáng qua mặt Cốc Thiếu Hoa.

Trên giang hồ, lời đồn đãi về Các chủ Trấn Long các rất nhiều, hơn nữa phần lớn là cùng Cửu Chuyển Hóa Thần Công kết hợp cùng một chỗ. Nghe nói, Cửu Chuyển Hóa Thần Công kỳ thật là một loại ma công hủy diệt chính mình, người tu luyện loại công phu này, sau khi công lực từ từ tăng lên sẽ dần quên mất chuyện trước kia, thẳng đến ngay cả nhân tính cũng tùy theo mai một, cuối cùng kết quả chính là tẩu hỏa nhập ma nổ tan xác mà chết.

Nhưng ở trong mắt Lâm Nguyệt Nhi, diện mạo Các chủ Trấn Long các cùng Cốc Như Hoa có chín phần tương tự, nhưng là ở khí chất lại cùng với chị mình hoàn toàn bất đồng, nếu không phải biết trước mắt nam nhân xinh đẹp không giống người phàm này chính là Các chủ Trấn Long các, nàng gần như sẽ đem hắn trở thành một tòa băng trông rất sống động, người này toàn thân cao thấp, căn bản là không có nửa điểm hơi thở của người sống.

Cái lơ đãng liếc mắt này, bị Quân Lâm Hải bắt giữ tới rồi. Nam nhân anh tuấn này cười quỷ dị, sau đó nói với Lâm Nguyệt Nhi: “Nguyệt nhi, sư đệ Thiếu Hoa của ta, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đúng không? Hắn người này từ nhỏ sẽ không có nhân tính, liền ngay cả cùng Cốc sư muội của ta, chị ruột của hắn cũng đều không thân cận. Cậu nói hắn tám phần là thiên sát cô tình chuyển thế, hắn nếu thân cận ai, ai đó liền khẳng định sẽ chết, tựa như người năm đó..... Aha, không nói, chuyện cũ năm xưa, không đáng giá nhắc tới, Thiếu Hoa sư đệ chỉ sợ sớm đã toàn bộ quên hết.”

Nữ nhân đều là mẫn cảm, nhất là nữ nhân xinh đẹp. Lâm Nguyệt Nhi không phải xinh đẹp bình thường, cho nên nàng cũng không phải mẫn cảm bình thường. Lời nói của Quân Lâm Hải chưa dứt, nàng liền sắc cảm giác được không khí trên yến hội trong nháy mắt thay đổi.

Cốc Như Hoa nét mặt tươi cười như hoa hướng Quân Lâm Hải kính rượu, dưới dung mạo trang điểm đậm rực rỡ, sắc mặt của nàng trở nên phi thường khó coi, nhưng rất nhanh đã thu liễm, làm cho người ta rốt cuộc nhìn không ra gì dị thường.

Về phần Cốc Thiếu Hoa, nam nhân này như trước lạnh lùng ngồi ở chỗ kia, giống như không có nghe đến lời nói của Quân Lâm Hải, ngay cả lông mi cũng chưa động một chút.

Nhìn thấy Quân Lâm Hải tươi cười so với ngày thường càng sáng lạn, Lâm Nguyệt Nhi ý thức được, vừa rồi..... Nàng hình như tiếp xúc tới chuyện bí ẩn xưa cũ nào đó, nhưng mà nàng cũng không phải một nữ nhân có lòng hiếu kỳ. Môn phái nào bên trong không chút chuyện tình ‘thóc mực vừng thối’?

Cho nên Lâm Nguyệt Nhi rất nhanh liền quyết định phải quên chuyện vừa rồi nghe được, cũng không có lại nhìn Cốc Thiếu Hoa nữa. Nàng là vị hôn thê của Quân Lâm Hải, vốn là không nên ở trước mặt vị hôn phu tương lai, quá mức chú ý nam nhân khác.

Mẫu thân của Quân Lâm Hải, là muội muội của Cung chủ Hoàng Thiên Cung đời trước, mà Cốc Thiếu Hoa, là đồ đệ của Cung chủ Hoàng Thiên Cung đời trước, cho nên giữa bọn họ lấy sư huynh sư đệ xưng hô, về phần Cốc Như Hoa, tự nhiên là thơm lây từ Cốc Thiếu Hoa, mới đặt lên sư muội này xưng hô.

Ba người bọn họ xưng được là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Nhưng là Cốc Thiếu Hoa từ sau khi luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công, ngoại trừ Cốc Như Hoa là chị ruột cùng chung huyết mạch, cùng với Văn Tinh, Chiêu Hoa và mấy cấp dưới hàng năm tùy thị tại bên người, chuyện trước kia đã toàn bộ biến mất trong trí nhớ của hắn, Quân Lâm Hải đối với hắn mà nói, chỉ là người xa lạ.

Nhưng mà, hình như cũng có ngoại lệ, ví dụ như..... Ách Ba kia.

Ít nhất, khi Quân Lâm Hải mịt mờ nói một câu “Hắn nếu thân cận ai, ai liền khẳng định sẽ chết, tựa như người năm đó.....”, trong đầu Cốc Thiếu Hoa đột nhiên hiện lên hình ảnh của Ách Ba. Tim hắn mạnh nhảy lên một chút, trên mặt lại như trước không chút biểu tình.

Nếu Ách Ba hiện tại ở tiệc tối, hắn sẽ phát hiện, vị công tử anh tuấn cười mỉ mỉ Quân Lâm Hải này, chính là vị thiếu gia ngày đó ở trong quán mì.

Cốc Như Hoa là một cô gái có tài ăn nói, cho nên cho dù là trên yến hội có một khối băng, nàng cũng có thể làm cho cả tiệc tối vẫn không có tẻ ngắt, nếu dùng một cái từ đến hình dung, thì phải là khách và chủ tấn hoan.

Quân Lâm Hải còn hưng trí bừng bừng đương trường biểu diễn một đoạn độc tấu trường tiêu, khi thối đến một nửa, Cốc Như Hoa cho người mang tới đàn ngọc, cũng gia nhập diễn tấu.

Hai người hợp tấu hiển nhiên không phải lần đầu tiên, một người gảy dây một người hòa âm, ăn ý mười phần.

Lâm Nguyệt Nhi lẳng lặng ngồi, nhìn xem, bên môi luôn mỉm cười thản nhiên rụt rè, cũng không để ý vị hôn phu cùng nữ tử khác ái muội không rõ.

Về phần khối băng kia, hình như có thể trực tiếp không nhìn, nhưng cố tình Quân Lâm Hải là muốn trêu chọc hắn.

“Thiếu Hoa sư đệ, ngồi một chỗ không thú vị, sao không làm một đoạn múa kiếm trợ hứng?”

Thời gian càng ngày càng gần đến canh hai.

Cốc Thiếu Hoa đứng lên.

Hắn vừa động, người trước hết phản ứng cũng không phải cố ý trêu chọc hắn Quân Lâm Hải, mà là tùy thị ở sau người Văn Tinh. Gần như là theo bản năng, Văn Tinh rút ra trường kiếm bên hông, cung kính đưa qua.

Bên ngoài Trích Tinh lâu có một chỗ đài cao rộng lớn, lúc này trăng sáng treo cao, ánh sao như dệt, một mảnh ánh sáng nhu hòa bao phủ như mộng như ảo.

Kiếm quang chợt lóe, như kinh hồng phá không, lại giống như sơ ngày lộ hiểu, chiếu sáng cả ngôi cao, sau đó kiếm quang nhiều điểm, giống như đầy trời sao, đều bị tiếp dẫn xuống dưới, theo bóng hình kia dựng lên lên lạc xuống.

Lâm Nguyệt Nhi lấp bắp kinh hãi. Kiếm thuật như thế, quả thực chính là kinh thể hãi tục, cái gọi là Kiếm Thần, không ngoài như vậy, Các chủ Trấn Long các này thật lợi hại đến nước này?

Văn Tinh như say như dại nhìn xem. Hắn từ lúc vào cửa của Hoàng Thiên Cung, liền tu tập kiếm thuật, tự cho là trong Hoàng Thiên Cung, đứng hàng thứ nhất, nhưng là thẳng đến ba năm trước đây sau khi hắn bị điều đến Trấn Long các, mới biết được cái gì tên là ếch ngồi đáy giếng. Khi đó Cửu Chuyển Hóa Thần Công của Các chủ mới luyện đến tầng thứ năm, tuy rằng bề ngoài đã lạnh lùng vô tình, nhưng là trong lòng nhiều ít còn có một ít nhân tình.

Một năm đó, Các chủ chỉ điểm kiếm thuật cho hắn ba lần.

Một tháng sau ngay tại Các chủ lần thứ ba chỉ điểm hắn kiếm thuật, Yến Thanh Hiệp tìm tới cửa, chỉ tên phải khiêu chiến hắn đệ nhất kiếm khách trên danh nghĩa của Hoàng Thiên Cung.

Yến Thanh Hiệp kiếm không có danh sư chỉ điểm, một chiêu một thức tất cả đều là ngộ được trong đấu tranh sinh tử, đơn giản cực kỳ, cũng đáng sợ cực kỳ. Nếu là tỷ thí trước khi được Các chủ chỉ điểm cho hắn, người thua kia nhất định là hắn.

Văn Tinh kỳ thật thắng được thực hiếm, cũng chính là một lần công tích đó, làm cho hắn ngồi chắc danh hiệu đệ nhất kiếm khách Hoàng Thiên Cung, cũng làm cho hắn một bước lên trời, trở thành nhân vật thứ hai trong Trấn Long các gần với Các chủ. Nhưng là trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, kiếm của Các chủ, mới là chân chính thần kỳ.

Nhưng là, sau một năm đó, khi công lực của Các chủ từ từ tăng lên, tính cách cũng càng đậm mạc vô tình, hắn không còn được Các chủ chỉ điểm, lúc này đây, là cơ hội. Văn Tinh cố gắng trừng lớn ánh mắt, không chịu bỏ qua hành động nào của Các chủ.

Tiếng tiêu cùng tiếng đàn tuyệt vời, dưới kiếm quang này, cũng muốn âm đậm thất sắc.

Quân Lâm Hải bỏ tay xuống, trên mặt mang theo tao nhã cười nhẹ, nhưng cây tiêu trúc màu tím khó tìm lại ở lòng bàn tay hắn, không tiếng động gãy làm hai đoạn. Về phần Cốc Như Hoa, sớm đã bị lạc trong kiếm quang như mộng như ảo, ánh mắt mê mang.

Tiếng mõ canh hai đột nhiên vang lên, giống như mấy tiếng sấm sét, phá vỡ giây phút yên tĩnh này.

Kiểm quang chợt ngừng.

“Ta mệt mỏi.”

Thanh âm của Cốc Thiếu Hoa, như là gió từ đỉnh núi tuyết xa xôi thổi tới, lộ ra hàn ý lạnh đến xương. Dem kiểm ném cho Văn Tinh, hắn cũng không quay đầu lại người nhẹ nhàng rời đi.

Hắn chịu múa kiếm, chỉ là tìm cái lý do trước tiên rời khỏi mà thôi, ở đây tất cả mọi người hiểu được điểm này.

Qua hồi lâu, giọng của Quân Lâm Hải mới chậm rãi vang lên trong sảnh.

“Người như vậy, kiếm như vậy, cái gọi là kinh tài tuyệt luân..... Lại há có thể không gặp thiên đồ (trời đổ kị).....”

Lâm Nguyệt Nhi đột nhiên cả kinh, nhìn về phía vị hôn phu của mình, dưới ngưỡng mặt anh tuần cực kỳ kia, nàng giống như nhìn đến một trái tim dao động vì ghen tị.

Là trời đổ kị? Hay là người đổ kị?

Quân Lâm Hải cho tới bây giờ sẽ không là một nam nhân lòng dạ rộng lớn, điểm này, Lâm Nguyệt Nhi sớm đã phát hiện.

Làm gì đi ghen tị một người sống không được bao lâu? Chẳng sợ hắn có kinh tài tuyệt luân (tài giỏi xinh đẹp kinh người) như thế nào đi nữa, đặc điểm của Cửu Chuyển Hóa Thần Công liền quyết định kết cục: hắn công lực càng sâu bị chết càng nhanh, chỉ có người còn sống mới có thể đi tiếp tục hưởng thụ nhân sinh.

Hắn quả nhiên không tới.

Ách Ba ngơ ngác ngồi ở trong quán mì, tuy rằng rõ ràng đã được Văn Tinh dẫn dò, nhưng là trong lòng hắn, vẫn là không tự giác ôm một chút chờ mong, có lẽ..... Các chủ giống tiên nhân kia, vẫn sẽ đúng giờ xuất hiện ở quán mì.

Quả nhiên, vẫn là hy vọng xa vời.

Nhìn xem bát mì trên bàn còn đang nóng hổi, Ách Ba rời ánh mắt lấy tay vỗ vỗ mặt mình, hít một hơi thật sâu. Phải tỉnh lại! Một người khách hàng mà thôi, vẫn là không trả tiền, các chủ giống tiên nhân kia cũng giống tiên nhân hư vô mờ ảo, còn không bằng Yến Thanh Hiệp kiên định đáng tin cậy.

Nghĩ như vậy, trong lòng tuy rằng thất vọng ít hơn, lại càng thêm hư không.

Ách Ba mang một gàu nước, lại tìm một tấm vải bố sạch sẽ, mang theo đèn lồng liền cầm hai thứ này, đi đến cái giếng cổ dưới tầng cây bạch quả.

Thời tiết càng ngày càng nóng, Ách Ba ban ngày vội cả người đầy mồ hôi, cũng chỉ có lúc ban đêm người vắng, mới có thể đến bên cạnh giếng tắm một cái, nhân tiện đem quần áo giặt sạch.

Bởi vì trên trần có quy định cấm đi lại ban đêm, một khi tiếng canh mõ vang lên, trên đường sẽ không có người lui tới, tắm ở phía sau cũng sẽ không sợ bị người thấy bắt nạt.

Dem đèn lồng treo ở bên cạnh giếng, cởi quần áo, Ách Ba rất nhanh liền xách một gàu nước giếng lên, dùng hai tay cao cao giơ lên, rót từ trên đầu xuống một cái, nước giếng lạnh lẽo chảy qua mỗi một tấc da thịt, mang đi tất cả nắng nóng.

Thật thoải mái.

Ách Ba khẽ nhắm mắt, cảm thụ một chút cảm giác mát mẻ, sau đó mới lại xách một gàu nước lên nhúng ướt vải bố, cẩn thận lau qua thân thể.

Ánh trăng nhu hòa, ngọn đèn mờ ảo, dưới hai loại ánh sáng đan xen vào nhau, hiển lộ ra, là một thân thể đường cong mềm mại. Vết bóng trên người Ách Ba cũng không nhiều, hơn phân nửa tập trung ở cổ cùng ngực, dưới bụng gần như không có vết sẹo, làn da bóng loáng mà nhẵn nhụi, lộ ra một loại khỏe mạnh sáng bóng.

Lúc Cốc Thiếu Hoa đi vào quán mì, nhìn đến chính là hình ảnh trần truồng như vậy. Một khắc đó, trái tim đã đóng băng đã lâu của hắn, đột nhiên mạnh nhảy lên một chút, mạnh mẽ gần như phải phá ngực mà ra, khiến cho hắn không thể không đưa tay dùng sức đè lại ngực mình.

Vì sao sẽ có cảm giác như vậy, quen thuộc giống như là hắn từng đụng chạm qua thân thể này, từng quý trọng âu yếm giống như trân bảo.

Dùng sức lắc lắc đầu, nội lực ở trong cơ thể vừa chuyển, chỉ khoảng nửa khắc hắn đã bình phục tim đập dùng sức quá độ.

Bước chân của hắn nhẹ nhàng như mèo, đi đến phía sau Ách Ba, người đang vội vàng lau thân thể vẫn như cũ không có phát hiện. Đến gần, cũng liền thấy rõ ràng hơn, thân thể này gầy đến gần như không có mấy lượng thịt, dưới da thịt miễn cưỡng xưng được với trắng nõn mơ hồ có thể thấy được xương cốt.

Vết thương đó, làn da bọc xương kia, hình như nói lên Ách Ba từng chịu qua cực khổ.

Tim Cốc Thiếu Hoa không hề nhảy lên mạnh giống lúc trước, nhưng là lại trong giây lát đột nhiên co rút, co rút làm nội lực ở trong thân thể đột nhiên tán loạn lên, giống có người cầm một cây sắt đâm vào máu thịt hắn, đau đến hắn đứng không vững chân, một bàn tay theo bản năng khoát lên trên vai Ách Ba.

Ách Ba chấn kinh, miệng mở to ra, nhưng không có phát ra một âm thanh nào, mà là đột nhiên bước về phía trước hai tay ôm lấy gàu múc nước, phòng bị quay đầu lại, đang muốn đập qua, dưới ánh sáng mờ ảo, gương mặt Cốc Thiếu Hoa hết sức rõ ràng. Ách Ba vội vàng dừng chân, gàu múc nước giơ lên cao, trong lúc nhất thời cũng không biết là buông ra hay là giấu đến phía sau, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, ngực cũng kịch liệt phập phồng, vù vù thổi phì phò, cho thấy vừa rồi là bị sợ tới mức không nhẹ.

Nhưng là Ách Ba chột né, Cốc Thiếu Hoa mất đi chống đỡ càng không có lực đứng vững, thân mình mềm té ngồi trên mặt đất bùn đầy nước, chính lại là ngồi xuống một cái, làm nội lực trong cơ thể hắn đang tán loạn chấn động, trở về trong vòng kinh mạch.

Đau đớn dần dần yếu bớt, Cốc Thiếu Hoa lại tuyệt không để ý biến hóa trong cơ thể, chỉ là kinh ngạc nhìn hạ thân của Ách Ba đang mở rộng. Thân thể trần trụi bị hắn nhìn hết, liền ngay cả nơi riêng tư cũng không có nửa điểm che lấp, rụt rè ở giữa hai chân chộp lên, giơ tay, liền dễ dàng chạm được vật nhỏ thẹn thùng kia, còn không tự giác nhéo nhéo.

Ách Ba chưa từng chịu qua đụng chạm như vậy, hướng chi vẫn là nơi riêng tư bị người nhéo một cái, lập tức chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều giống như bị sét đánh trúng, trong lúc run rẩy hai tay mềm nhũn, gàu múc nước đang giơ lên cao sẽ thấy cũng bắt không được, từ đỉnh đầu Cốc Thiếu Hoa đập xuống.

Đùng!

Đến lúc này, chuyện cười lớn nhất trong chốn giang hồ cứ như vậy sinh ra, đường đường Hoàng Thiên Cung Các chủ Trần Long các, lại bị một cái gàu múc nước đập bất tỉnh. Cái này tự nhiên không thể nói Ách Ba thủ đoạn cao minh, nhưng là ai lại sẽ nghĩ đến lúc gàu múc nước nện xuống, đường đường Hoàng Thiên Cung Các chủ Trần Long các cư nhiên giống như ngầy ngốc, không tránh không tránh, ngay cả động tác vận công hộ thể cũng chưa tỏ vẻ một chút.

Nhìn thấy Các chủ ngày xưa giống tiên nhân không thể thân cận ngã vào trước mặt, Ách Ba gần như bị dọa choáng váng, phản ứng đầu tiên cư nhiên là bỏ chạy, trong lúc kinh hoảng không phân biệt phương hướng, một đầu đập vào thân cây bạch quả, cái trán nổi lên một cục u như bánh bao, ngược lại đem hắn tỉnh lại.

Bình tĩnh lại, Ách Ba nhanh đem Các chủ diu vào quán mì, hướng về chỗ ngủ nhỏ của mình, không biết từ đâu tìm được một cái quạt hương bồ, mạnh quạt quạt vài cái vào mặt Các chủ.

Chờ nửa ngày người còn không có tỉnh, Ách Ba lại là hoảng càng thêm hoảng, sững sốt trong chốc lát mới lại ba chân bốn cẳng mặc thêm áo, lấy chút tiền định chạy đến tiệm thuốc ở trên trấn.

Thình lình quần áo bị túm lại, nhìn lại, thấy Các chủ đã mở to mắt, một tay xoa trán một tay kéo quần áo hắn.

Ách Ba lập tức cúi đầu không cử động cũng không dám, hắn rất muốn chạy xa thật xa, đáng tiếc có tâm không có can đảm, ngay cả góc áo bị nắm cũng không dám rút ra, chỉ nhắm mắt lại, chuẩn bị sẽ bị tiên

nhân đang nổi giận đánh một trận.

Hành hung trong dự đoán cũng không có, một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trán hấn, xoa nhẹ vài cái trên cục u vừa mới mọc lên, động tác xoa rất nhẹ, nhưng Ách Ba vẫn cảm giác được đau đớn, nhin không được rụt lui ra sau. Kỳ thật chỗ kia sưng cao như vậy, vốn không đụng cũng đau.

Cái tay kia thu trở về, lập tức bên tai vang lên một tiếng thấp hỏi: “Đau không?”

Ách Ba thật cẩn thận mở to mắt, liếc nhanh Cốc Thiệu Hoa một cái, thấy trong mắt hấn cũng không tức giận, thậm chí còn không lạnh băng như bình thường, mới to gan gật gật đầu.

“Ta cũng đau.” Cốc Thiệu Hoa quay đầu lộ ra trán mình, mặc dù có tóc che, nhưng Ách Ba mơ hồ giống như cũng thấy được một cục u ở chỗ đó.

Giống như có chút muốn cười, cái gàu mức nước kia đều vỡ tan, nhưng là đầu tiên nhân cư nhiên chỉ có một cục u, ngay cả da cũng chưa trầy, tiên nhân quả nhiên là tiên nhân, đầu thực cứng.

Ách Ba gục đầu xuống liềm mạng cắn môi, đem ý cười đột nhiên dâng lên cưỡng chế xuống, cố gắng duy trì biểu tình nơm nớp lo sợ.

“Ta đói bụng.” Trầm mặc hồi lâu Cốc Thiệu Hoa lại tuôn ra một câu như vậy, “Hôm nay ta phải ăn hai chén mì.”

Ách Ba sững sờ trong chốc lát mới phản ứng lại, vội vàng chạy về kệ bếp một lần nữa nhóm lửa, lúc đang nấu nước, quay đầu lại đã thấy tiên nhân đã ngồi ở bên cái bàn, vùi đầu ăn cái bát mì sắp lạnh kia.

Hấn chạy nhanh tới khoa tay, nói là mì lạnh không thể ăn, Cốc Thiệu Hoa lại lắc lắc đầu, đang cầm bát cúi đầu nói một câu: “Ăn ngon.....”

Ách Ba lại sững sờ, một chén mì lạnh ngắt có cái gì ăn ngon?

“Có hương vị..... của người.... ..”

Cốc Thiệu Hoa lại nói thầm một câu, nhưng là Ách Ba đang sững sờ không có nghe rõ ràng, bỏ lỡ cơ hội duy nhất có thể biết rõ ràng vì sao đường đường Các chủ Trần Long các phải mỗi nửa đêm chạy đến nơi này của hấn ăn mì.

Ách Ba vuốt cục u trên trán về mặt ngạc nhiên, cái gì kêu có hương vị của hấn? Hấn giờ tay ngừ ngừ chính mình, giặt thật sự sạch sẽ, không có hương vị gì nha.....

Chẳng lẽ lúc hấn nấu mì, không cẩn thận nhỏ mồ hôi vào?

Nghĩ đến đây, Ách Ba nhất thời chợt dạ lui ra sau vài bước.

Cốc Thiệu Hoa cũng không có chú ý tới Ách Ba chợt dạ, hôm nay, hấn ăn tận ba bát mì, thẳng đến rốt cuộc ăn không vô mới ôm bụng ly khai quán mì của Ách Ba.

Nhưng là, hấn vẫn là cảm thấy đói, loại đói này hình như cũng không phải cảm giác từ dạ dày truyền đến, mà là từ trong lòng. Hấn muốn ăn, liềm mình ăn..... Nhưng hấn không biết đến tột cùng phải ăn cái gì, mới có thể triệt tiêu loại cảm giác đói khát này.

Sáng sớm, Văn Tinh đứng ở dưới tàng cây, vừa luyện kiếm vừa nhớ lại tư thái múa kiếm đêm qua của Các chủ, ý đồ muốn lĩnh ngộ cái gì, đang lúc trong đầu linh quang chợt lóe, nghe được một tiếng kêu sợ hãi từ nội viện truyền ra, một chút linh cảm vừa mới dâng lên nháy mắt bay.

“Thị Phi, người kêu bậy cái gì?” Đi vào trong nội viện, Văn Tinh nổi giận đùng đùng.

Thị Phi, là thị đồng hầu hạ Các chủ rửa mặt chải đầu, mới mười sáu tuổi, nhưng đường nhìn tuổi còn nhỏ, phóng tới trên giang hồ cũng coi như gần với cao thủ nhất lưu, đương nhiên, quan trọng nhất là, Thị Phi kỳ thật là đồ đệ trên danh nghĩa của Các chủ, cũng là một trong những người kế nhiệm tương lai của Các chủ Trần Long các.

Bắt đầu từ một năm trước, Thị Phi liên tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công, hiện giờ luyện đến tầng thứ hai, tuy rằng không xem như lạnh lùng vô tình, nhưng ngày thường cũng đã có chút tư thế thấy biến không sợ hãi, cho nên hôm nay một tiếng kêu sợ hãi của hắn, thực kinh động không ít người trong Các.

Nhưng là tầm việ của Các chủ ngoại trừ Văn Tinh Chiêu Hoa và mấy người hầu thân cận, những người khác cũng không dám tùy tiện vào đến tìm tòi có chuyện gì.

Thị Phi ngã ngồi ở cửa, một bàn tay chỉ vào trong phòng run rẩy không ngừng, khuôn mặt vốn mi thanh mục tú lại trắng bệch tựa như nửa đêm gặp quỷ quái đáng sợ.

Chẳng lẽ Các chủ xảy ra chuyện gì?

Văn Tinh cũng cả kinh, nhanh đi tới hướng bên trong cánh cửa nhìn lại, vừa thấy, “A” một tiếng, miệng mở ra thấy cũng không có khép lại qua.

Cái người, cái người cả người đầy nước bùn, chống cằm ngồi ở cửa sổ ngăn người, thường thường khoe miệng còn hướng góc độ khả nghi nâng một chút kia là ai? Không có khả năng là Các chủ, tuyệt đối không có khả năng.....

Văn Tinh nhin không được xoa xoa hai mắt của mình.

Hắn nhất định là một đêm không ngủ làm mệt muốn chết rồi, hoa mắt, cái người liền ngay cả đi ra ngoài đều phải ngồi ở trong xe ngựa luyện công Các chủ, như thế nào có thể sẽ lãng phí thời gian ngồi ở trong phòng ngăn người.

“Văn, Văn tiên sinh..... Ta muốn về phòng ngủ một giấc.” Thị Phi run run từ trên mặt đất đi lên. Đứa nhỏ đáng thương này, đại khái nghĩ đến chính mình còn không có tỉnh ngủ.

“A..... à..... Đi thôi, ta cũng đi ngủ một giấc.”

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng Văn Tinh đúng là vẫn còn không có rời đi, trong lòng lộn xộn chuyển qua vô số ý niệm trong đầu, cuối cùng hắn đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ Các chủ đêm qua..... Tẩu hỏa nhập ma?

Cái này cả kinh không phải là nhỏ, Văn Tinh chạy nhanh lui vào trong phòng, khẩn trương kêu một tiếng: “Các chủ?”

Phảng phất như hồn bay trên trời vừa mới trở về, Cốc Thiệu Hoa phản ứng chậm, mê mang một lát mới dần dần khôi phục biểu tình lạnh lùng ngày thường.

“Chuyện gì?”

Ý? Không có bị tẩu hỏa nhập ma?

“Không, không có việc gì.....” Văn Tinh đột nhiên cảm thấy được miệng mình giống như không có lưỡi, đã mau ngay cả nói cũng không biết nói, một hồi lâu, hắn mới lại nhớ ra một câu: “Các chủ, ngài muốn tắm rửa thay quần áo không?”

Cốc Thiệu Hoa cúi đầu nhìn nhìn quần áo của mình, mới chậm rãi gật đầu một cái.

Văn Tinh như được phóng thích, chạy nhanh đi trong phòng của Thị Phi đem đứa nhỏ đáng thương này từ trên giường kêu xuống dưới, làm cho hắn đi đốt nước ấm, chờ hết thấy chuẩn bị sắp xếp xong, hắn mới có thời gian ổn định tinh thần tĩnh tế nghĩ ngợi, tổng cảm thấy được Các chủ khác thường cùng Ách Ba kia nhất định có quan hệ, có lẽ hắn nên dành thời gian đi dạo đến quán mì.....

6. Chương 6: Tú Kiếm

Văn Tinh không phải Chiêu Hoa, nghĩ đến cái gì là làm cái đó, làm việc giống như không trải qua đầu óc.

Tuy rằng nghĩ nên dành thời gian đi dạo đến quán mì, nhưng là chờ khi hần xử lý xong một ít việc vặt vãnh trong các có thể rút ra thời gian, đã là năm ngày sau.

Không nghĩ tới đi đến quán mì, tình hình trước mắt lại làm hần cả kinh nửa ngày không lấy lại tinh thần. Kỳ thật Văn Tinh luôn luôn ổn trọng cẩn thận, cho dù là trời đột nhiên ở trước mắt hần sụp một khối xuống, hần cho dù làm không được giống Các chủ như vậy nhìn như không thấy, ít nhất cũng có thể xưng được với là mặt không đổi sắc.

Kỳ thật trong quán mì cùng bình thường giống nhau, Ách Ba như trước ở trước kệ bếp thái mì luộc mì. Bởi vì còn chưa tới giờ ăn trưa, khách hàng rất ít, gần mười cái bàn mới có khách ngồi ba, bốn bàn, cho nên Ách Ba hiện tại thực thông dong vừa nhào bột mì, vừa nhàn nhã thỉnh thoảng nhìn ra kho hàng nhỏ phía sau quán mì.

Trước kho hàng nhỏ có một mảnh đất trống không lớn, Yến Thanh Hiệp đang đứng ở chỗ đó, cầm cây kiếm thiếc rỉ của hần giúp Ách Ba chế củi.

Một trong những kiếm khách cao nhất trên giang hồ, đang cầm cây kiếm mà có thể xếp vào trên hai mươi danh bảo kiếm ở trên bảng binh khí, chế củi. Văn Tinh cảm thấy được cầm mình hình như sắp rơi xuống đất không khếp lại được.

Thanh kiếm kia của Yến Thanh Hiệp, tên gọi là tú kiếm (kiếm rỉ), bởi vì nó nhìn qua rất giống một cái kiếm thiếc rỉ rất nặng như có thể gãy bất cứ lúc nào, nhưng là nếu ai thật sự xem nó trở thành một cây kiếm rỉ sắp gãy, vậy khẳng định phải thiệt thòi lớn.

Tú kiếm, gần nhưng là bề ngoài nhìn qua giống kiếm rỉ mà thôi, trên thực tế nó là một trăm năm trước, từ Mưu gia của Chú Kiếm sơn trang, dùng một khối thiếc hiếm thấy từ trong đầm băng ngàn năm đi lên làm bằng sắt tạo mà thành. Lúc ấy thanh kiếm này sau khi tạo ra thành công, thân kiếm hai bên vốn là không có màu sắc, chỉ có mũi kiếm mài đến thập phần sắc bén.

Tú kiếm đặc điểm cũng chỉ có một, thì phải là nặng, vô cùng nặng, bởi vì thân kiếm không có màu sắc, có đôi khi còn có thể lấy làm gây đập, dựa vào sức nặng của nó, đó là đập đến ai đều gãy mấy cái xương cốt. Rất nhiều người cũng không hiểu được, lấy thiếc rỉ sức nặng lý kỳ như vậy, rèn thành thương, còn thậm chí là một cây đại khảm đao đều thích hợp hơn, vì sao cố tình muốn đánh tạo thành một cây kiếm lấy nhẹ nhàng là chính.

Bởi vậy một trăm năm qua, nó thành binh khí duy nhất mà Chú Kiếm sơn trang tạo ra không có thể sắp xếp trên bảng binh khí, cũng không có người sử dụng. Cho đến mười năm trước, khi Yến Thanh Hiệp lúc ấy vẫn là kiếm phó của Chú Kiếm sơn trang quyết định rời đi Chú Kiếm sơn trang, thiếu công tử của Chú Kiếm sơn trang xem ở tình cảm hai người ở chung nhiều năm, mở ra kho binh khí, nói hần có thể tùy ý chọn một kiện binh khí mang đi. Trong đồng thân binh lợi khí, Yến Thanh Hiệp chỉ chọn trúng cái chuôi kiếm rỉ bề ngoài xấu xí nặng vô cùng này.

Sau đó, người này lúc ấy còn chỉ có thể xem như kiếm khách nho nhỏ, ở trên giang hồ một chút một chút hiển lộ ra là một kiếm khách trời sinh, nhiều lần giữa lẫn ranh sinh tử, hần dùng cái chuôi kiếm rỉ thật nặng này cho đối thủ một kích trí mạng.

Kiếm khách trăm mặc này bằng nắm đấm của mình nói cho mọi người, đây là một cây kiếm tốt, liền ngay cả bảo kiếm được xưng có thể xẻ vàng chặt ngọc, cũng không thể lưu lại nửa chỗ hồng ở trên thân kiếm đó.

Vì thế, tú kiếm bắt đầu nổi danh trên bảng, khi Yến Thanh Hiệp đánh bại một người lại một người đối thủ, tên nó ở bảng binh khí cũng bắt đầu thẳng tắp bay lên. Mỗi một binh khí cuối cùng bị nó thay thế, kết cục đều chỉ có bốn chữ “Tan xương nát thịt” có thể hình dung.

Yến Thanh Hiệp là sát kiếm nổi danh trong các kiếm khách, mà tú kiếm còn lại là “kẻ hủy diệt” trong các binh khí.

Nhưng là hiện tại, đối tượng mà cái chuôi “kẻ hủy diệt” này đang kết liễu, chỉ là một đồng gỗ không hề giá trị.

Một cổ không hiểu tức giận xuất hiện ở trong lồng ngực Văn Tinh, hai tay của hần nắm chặt, toàn thân đều tức giận đến gần như phát run. Một cái kiếm khách chân chính, như thế nào có thể đối đãi binh khí

của mình như vậy! Đối với kiếm khách mà nói, binh khí chính là sinh mệnh, yêu quý còn không kịp, như thế nào có thể lấy đến đập hư.

Không thể tha thứ!

Lúc này Ách Ba rốt cục thấy Văn Tinh, bởi vì Văn Tinh đang đi nhanh qua trước kệ bếp. Hắn là câm, cũng không phải người mù, tự nhiên thấy được, vì thế giơ tay lên cao, đang muốn vẫy tay tiếp đón, bỗng nhiên phát hiện khuôn mặt Văn Tinh vụn vỡ, trong mắt ứa ra lửa giận, Ách Ba gần như phản xạ có điều kiện bỏ tay xuống, cúi đầu dùng sức nhào bật.

Không phát hiện, hắn cái gì cũng chưa thấy.

Có sát khí!

Kiếm khách là mẫn cảm, nhất là kiếm khách như Yến Thanh Hiệp loại người này không biết trải qua bao nhiêu lần sinh tử thác đầu, không đợi Văn Tinh tới gần, hắn liền phản xạ giơ kiếm lên, cong thắt lưng, xoay người, đâm thẳng. Động tác rất đơn giản, cũng thực nhanh chóng, mau đến ngay cả Văn Tinh đều không thể phản ứng kịp, kiếm của Yến Thanh Hiệp đã đặt tại trên cổ hắn.

Thân kiếm không có sắc bén cũng không đại biểu không có nguy hiểm, thứ không chết người không có nghĩa là chém cổ không đứt. Văn Tinh dừng chân, như trước phần nộ, nhưng trong đầu đã khôi phục thanh tỉnh, nhìn thấy Yến Thanh Hiệp không nói gì, trong lòng lại lặp lại tính toán, nếu vừa rồi hắn không có bị lửa giận làm mê muội đầu óc, dưới trạng thái có chuẩn bị, có tránh đi một kích gần như không thể gọi là chiêu thức nhưng không chệ vào đầu được của Yến Thanh Hiệp không?

Đáp án là..... Không biết. Kiếm khách, tới rồi loại cảnh giới này như bọn họ, không có chân chính so chiêu, liền vĩnh viễn không có biện pháp phân ra cao thấp.

Nhìn đến là Văn Tinh, Yến Thanh Hiệp nhần nhần mảy chậm rãi hạ kiếm, xoay người lại bắt đầu chẻ củi. Bỏ hai cái, ngẫm lại không đúng, lại nhìn Văn Tinh một cái, hỏi: “Có việc?”

“..... Không có gì.” Văn Tinh nghiêng răng phun ra ba chữ.

“À.....” Yến Thanh Hiệp xoay người lại bắt đầu chẻ củi, bỏ hai cái, giống như nhớ tới cái gì, quay đầu thêm một câu, “Còn có bốn ngày.”

Cách ngày bọn họ ước định so kiếm, còn có bốn ngày.

Văn Tinh nổi giận, cũng may hắn là người quen trầm ổn, hít sâu mấy cái đã đem cảm xúc miến cưỡng khống chế được, lại vẫn mang theo giận dữ nói: “Ta chỉ cùng so kiếm với kiếm khách chân chính.”

Yến Thanh Hiệp kỳ quái nhìn hắn một cái, mang theo vài phần nghi hoặc, hình như cũng không hiểu được ý tứ của Văn Tinh.

Văn Tinh căm giận lại nói: “Ta quyết sẽ không lấy cây kiếm trọng yếu giống như sinh mệnh của mình đi làm chuyện không phải một cây kiếm phải làm. Kiếm khách có tôn nghiêm của kiếm khách, kiếm cũng có tôn nghiêm của kiếm, kiếm khách không tôn trọng kiếm cũng không đáng giá người khác tôn trọng.”

Lúc này đây Yến Thanh Hiệp hiểu được, hắn nhìn xem Văn Tinh, một hồi lâu mới nói: “Ta không có tiền.”

Cái đó và tiền có quan hệ gì? Văn Tinh đang muốn nói chuyện, bên tai lại nghe Yến Thanh Hiệp tiếp tục nói: “Ta phải ăn cơm, mỗi ngày phải đến ngoài thành chặt một bó củi, bán, vừa lúc ăn một chén mì, thân thể điều dưỡng tốt lắm, mới có thể đi so kiếm.”

Ngày đó Yến Thanh Hiệp đi vào phủ Hoàng Long trấn, đã suốt ba ngày không có ném qua cái gì. Hắn là kiếm khách, ngoại trừ sử dụng kiếm, hắn chẳng biết kỹ năng cuộc sống gì, ngày đó hắn chặt một bó củi, bán hai văn tiền, khi chờ ở ngoài quán mì của Ách Ba, suy yếu đến gần như chân đứng không vững.

Hắn cũng không có nghĩ đến mì ở đây lại vừa đúng hai văn tiền một chén, đây là một chén mì giá thấp nhất mà hắn ném qua, hơn nữa là ăn tốt như vậy.

Sau lại hắn mới biết được, thì ra Ách Ba thu tiền hắn ít hơn so với người khác. Sau nữa Ách Ba biết hắn mỗi ngày chặt củi đi bán, kêu hắn mang củi bán cho quán mì, Ách Ba mỗi ngày miễn phí nấu cho hắn ba

bát mì. Ách Ba nói, một bó củi chỉ bán hai văn tiền là bán rẻ, một bó như vậy cũng có thể bán bảy, tám văn, hắn không hiểu giá thị trường bị người hãm hại.

Về phần chẻ củi, Yến Thanh Hiệp là tự nguyện, dù sao nhàn rồi cũng nhàn rồi, nói lại mọi chuyện là do hắn không hiểu giá thị trường bị người hãm hại, vẫn là Ách Ba thiện tâm, đều tự hiểu ngầm, vô luận như thế nào Yến Thanh Hiệp nói qua, hắn sẽ bảo hộ Ách Ba. Kiếm khách không dễ dàng hứa hẹn, một khi hứa hẹn, thì phải là vứt bỏ sinh mệnh cũng muốn làm được.

Văn Tinh không biết mọi chuyện, hắn chỉ biết là kiếm khách mình coi trọng trước mắt này, làm ra hành vi khom lưng trước năm đầu thóc, không! Không phải vì năm đầu thóc, mà là khom lưng vì một bát mì.

Hắn tức giận đến sắc mặt xanh mét, chỉ vào Yến Thanh Hiệp một chữ một chữ nói: “Bốn ngày sau, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi! Ta, đệ nhất kiếm khách của Hoàng Thiên Cung, sẽ không thua trong tay người như ngươi.....”

Yến Thanh Hiệp cúi đầu, đối với lời nói của Văn Tinh không có gì phản ứng.

Văn Tinh cực độ thất vọng ly khai. Ách Ba vẫn trộm liếc về nơi này, chờ hắn vừa đi, lập tức bỏ chạy lại đây, lôi kéo ống tay áo của Yến Thanh Hiệp, nhẹ nhàng mà lắc lắc.

Yến Thanh Hiệp ngẩng đầu, đã thấy Ách Ba một đôi ánh mắt tràn đầy quan tâm đang nhìn chăm chăm mình, hắn an ủi vỗ vỗ vai Ách Ba, nói: “Không có việc gì.” Nói xong, hắn nhìn về hướng Văn Tinh rồi đi, bỗng nhiên thở dài: “Hắn không hiểu. Kiếm, chính là kiếm.”

Ách Ba nhúc nhích đầu, nghe không hiểu, nhưng mà nhìn Yến Thanh Hiệp không giống có việc, hắn cũng an tâm, trở về tiếp tục nhào bột.

Yến Thanh Hiệp lần thứ hai bắt đầu chẻ củi.

Khi Văn Tinh trở lại Trấn Long các, gặp phải Chiêu Hoa mang theo một hộp điểm tâm đi ra. Một cái nhìn đến huynh đệ từ nhỏ cùng lớn lên này mặt mày phần nộ, Chiêu Hoa tò mò lấy tay che trước trán nhìn trời.

“Có người đang giận dữ nha, kỳ quái, hôm nay mặt trời không từ phía tây đi ra nha.....”

“Ngươi không nói lời nào, không ai kêu ngươi câm.” Văn Tinh đá hắn một cước, lúc ánh mắt đảo qua hộp điểm tâm, khóe miệng nhếch lên, “Sai rồi, ngươi ngay cả người câm cũng không bằng.”

Đây là đang ám chỉ Chiêu Hoa làm đồ ăn Các chủ không ăn, nhưng mì sợi của Ách Ba Các chủ lại ăn đến vui vẻ.

“Ê ê, Văn Tinh, ai đắc tội ngươi, ta là thốt cho ngươi giận rồi chém à?” Đối với một cái thần trù mà nói lời nói kia rất độc, Chiêu Hoa tức giận đến mày đều dựng thẳng lên, “Quên đi, ta đại nhân đại lượng, không so đo với người quỷ hẹp hòi này, Yến Nỵ còn chờ ăn ta làm điểm tâm đây.”

Yến Nỵ là muội muội của Thị Phi, cũng là đệ tử của Cốc Như Hoa, nếu Thị Phi có thể thuận lợi kế thừa vị trí Các chủ Trấn Long các, như vậy Yến Nỵ liền không hề nghi ngờ sẽ trở thành Cung chủ Hoàng Thiên Cung tiếp theo. Cô gái nhỏ này hiện tại mới mười năm tuổi, tính cách hoạt bát đáng yêu, cực kỳ làm người yêu thương, nhất là Chiêu Hoa, phá lệ sủng nịch nàng, luôn luôn làm một ít tình xảo điểm tâm nhỏ đưa cho nàng ăn.

Chiêu Hoa đạp mạnh chân bước đi rồi, không hề để ý tới Văn Tinh người thần kinh khác thường này.

Lại đi vào trong, Văn Tinh một cái liền thấy Các chủ đứng ở dưới một gốc cây đào. Hoa đào đã tàn từ lâu, ngay cả quả đào xanh đều đã thành chín, nặng trĩu treo trên cành.

Hôm nay không phải lần đầu tiên nhìn đến Các chủ không ở trong phòng luyện công, Văn Tinh cảm thấy được chính mình phải làm đến thấy nhưng không thể trách, nhưng Các chủ hiện tại đang làm cái gì? Ngăn người thì thôi, còn vừa ngăn người vừa vô ý thức lấy tay bóp quả đào. Quả đào đáng thương kia, đã bị bóp đến nổi vỏ rách nước chảy, vô cùng thê thảm, nhưng Các chủ còn đang tiếp tục bóp.

Thị Phi chờ đợi đi qua, bị Văn Tinh một phen giữ chặt: “Quả đào kia đắc tội Các chủ?”

Thị Phi thần nhiên liếc hắn một cái, nói: “Chiêu Hoa ca nói, Các chủ đây là tư xuân.”

“.....”

Văn Tinh lập tức liên tưởng quả đào cùng cái bộ vị nào đó trên người phụ nữ, tưởng tượng một chút, lại phụng phịu lắc đầu. Hắn vẫn là cảm thấy được Các chủ tẩu hỏa nhập ma có thể tính lớn hơn.

“Thị Phi, đừng chỉ đi dạo, nhanh đi luyện công.”

Thân là Nhị đương gia ở Trần Long các, trách nhiệm làm cho Văn Tinh lập tức hối thúc Thị Phi luyện công. Cửu Chuyển Hóa Thần Công luyện đến tầng thứ tám, sẽ phải đối mặt với nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, huống chi Các chủ còn luyện cần cù như vậy. Chuyển giao Các chủ mới và cũ là một đại sự, tình hình chung, chỉ có đem Cửu Chuyển Hóa Thần Công luyện đến tầng thứ năm, mới có tư cách kế thừa vị trí Các chủ Trần Long các.

Kỳ thật Thị Phi luyện được đã xem như nhanh, mới hai năm liền tiến vào tầng thứ hai, ai biểu sư phụ hắn là kỳ tài võ học trăm năm hiếm thấy, người khác phải tu luyện mười mấy năm mới có thể đến tầng thứ tám Cửu Chuyển Hóa Thần Công, hắn ngăn ngừa năm năm liền tu tới rồi, phỏng chừng Cốc Thiệu Hoa sẽ trở thành Các chủ Trần Long các có mạng ngắn nhất từ trước đến nay.

Nghĩ đến đây, Văn Tinh thở dài một hơi. Những người đã từng tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công, sau khi luyện đến tầng thứ năm, đều sẽ tự động đình chỉ tu luyện, nguyên nhân có hai cái, thứ nhất luyện đến tầng thứ năm cũng đã có đủ thực lực bảo hộ Hoàng Thiên Cung, thứ hai Cửu Chuyển Hóa Thần Công luyện đến tầng thứ năm về sau, cho dù đình chỉ tu luyện, công lực cũng sẽ dựa theo tâm pháp tự hành vận chuyển, nhưng là tốc độ so với chính mình tu luyện sẽ chậm gấp đôi, như vậy người tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công cũng có thể sống lâu vài năm.

Nhưng là vị Các chủ trước mắt hắn này, giống như sợ mình sẽ không chết hay sao, năm năm nay giây phút nào cũng đều tu luyện, hiện tại đột nhiên không luyện, Văn Tinh cũng không biết chính mình nên vì Các chủ cảm thấy cao hứng hay là bi ai. Đã luyện đến tầng thứ tám, cho dù đình chỉ không luyện, có năng lực sống lâu vài ngày chứ?

Nhìn đến Các chủ cái dạng này, sự giận dữ của Văn Tinh ở Yến Thanh Hiệp nơi đó lập tức toàn bộ không cánh mà bay, còn lại chỉ có thương tiếc và tiếc nuối vô tận đối với Các chủ tuổi trẻ này.

“Các chủ.”

Rốt cục vẫn là đem Các chủ từ trạng thái hoảng hốt tỉnh lại, Văn Tinh vì chính mình tìm một cái cớ. Hắn là đang giải cứu quả đào đáng thương kia.

Cốc Thiệu Hoa giống như từ trong mộng vừa mới tỉnh, nhìn thoáng qua Văn Tinh.

Văn Tinh ho nhẹ một tiếng, xem xét xem xét quả đào.

Cốc Thiệu Hoa cũng nhìn về phía quả đào, phản ứng đã muộn nửa nhịp mới chậm rãi lui tay về, kéo kéo tay áo xuống dưới che khuất ngón tay trần đầy nước đào.

Văn Tinh dụi dụi mắt, hắn hoa mắt sao? Vì sao vừa rồi giống như nhìn đến gương mặt ngàn năm không thay đổi của Các chủ, hiện lên một mảng màu đỏ khả nghi, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt thôi, nhưng..... Đây là biểu tình của một người trên lý luận đã đoạn tuyệt thất tình lục dục sao?

Nếu không phải luôn luôn xử sự trầm ổn, Văn Tinh gần như phải phát cuồng.

Không phải hắn không chịu thay đổi, mà là thế giới này biến hóa quá nhanh, nhưng mà..... Trước mắt, Văn Tinh hình như còn không thể cảm nhận được điểm này. Bởi vậy hắn buồn bực vài ngày, thẳng đến ngày so kiếm cùng Yến Thanh Hiệp đã đến.

Người biết chuyện này cũng không nhiều, trên nguyên tắc, Văn Tinh chỉ báo cho Cung chủ Hoàng Thiên Cung một người, bởi vì phải so kiếm ở đài thử kiếm của Hoàng Thiên Cung, đây là lễ tiết thiết yếu.

Nhưng mà hiển nhiên, Chiêu Hoa không cần thông báo cũng biết chuyện này, bởi vì lúc bọn họ ước định so kiếm, người này ngay tại bên cạnh. Hơn nữa trải qua cái miệng rộng của người này tuyên truyền, không sai biệt lắm đệ tử của cả Hoàng Thiên Cung, ngay cả canh cửa, quét đường đều biết.

Vì thế hôm nay bắt đầu từ sáng sớm, liền thường thường có người ở ngoài đài thử kiếm đi tới đi lui. Người trong môn phái và các đệ tử kêu là tới luyện kiếm, còn về phần một đám coi cửa, quét rác đều nói là tới quét tước, chịu khó có thể so với ong mật.

Văn Tinh ngay lập tức mặt đen vạm vỡ. Hắn là đến so kiếm, không phải là khi đến làm cho người ta xem xiếc, vì thế bàn tay to vung lên, dùng thân phận Nhị đương gia Trần Long các đem mấy tên nháy vô giúp vui này toàn bộ đuổi đi. Nhưng mà có mấy người hắn vẫn là đuổi không đi, ví dụ như Cung chủ Hoàng Thiên Cung Cốc Như Hoa, ví dụ như thân là khách Quân Lâm Hải cùng Lâm Nguyệt Nhi, còn có Chiêu Hoa cái tên da mặt dày như tường thành.....

Đoạn tiểu nhạc đệm này, Yến Thanh Hiệp là không biết, trước khi so kiếm một ngày, hắn riêng đem quần áo đã bắt đầu trắng bệch trên người cởi ra, giặt sạch sẽ, treo lên trên cây bạch quả bên cạnh quán mì cho gió thổi một đêm.

Bởi vì không có quần áo đổi, Yến đại kiếm khách hiển nhiên cũng không nguyện ở ban đêm biểu diễn khỏa thân, vì thế liền mượn Ách Ba một bộ quần áo, so sánh dáng người của mình, béo gầy không sai biệt lắm, nhưng là dài ngắn liền..... Vì thế Yến Thanh Hiệp hơn phân nửa cẳng chân lộ ra ngoài đêm đó sẽ không có rời đi quán mì, định mượn Ách Ba hai cái bàn hợp lại, chịu khó ngủ một đêm.

Sau đó..... Đương nhiên, khi tiếng canh hai vang, Các chủ Trần Long các cùng Yến đại kiếm khách, có lần đầu tiên tiếp xúc thân mật.

Chân của Các chủ Trần Long các, thân mật tiếp xúc với thắt lưng của Yến đại kiếm khách, đem Yến đại kiếm khách từ trên bàn trực tiếp đưa đến mặt đá lạnh như băng ngoài quán mì.

“Của ta.....”

Cốc Thiếu Hoa mặt lạnh như băng ngồi xuống ở bên cạnh bàn, Ách Ba đang cầm bát mì đứng ở bên cạnh thẳng đứng, lúc này hắn mới phát hiện, cái bàn mà Yến Thanh Hiệp ngủ kia, hình như chính là cái bàn mà tiên nhân bình thường hay ngồi.

Trùng hợp, tuyệt đối là trùng hợp.

Yến Thanh Hiệp đỡ thắt lưng, cà nhắc cà nhắc từ ngoài quán mì đi vào đến, Ách Ba vội vàng buông bát mì đi qua dìu hắn.

“Ta không sao.”

Khuôn mặt Yến Thanh Hiệp miễn cưỡng tươi cười với Ách Ba, ánh mắt lại đảo quanh người Cốc Thiếu Hoa, có chút giật mình, lại có chút cảnh giác, còn có vài phần ngạc nhiên, hình như từng ở nơi nào nhìn đến khuôn mặt này lại như thế nào cũng không nhớ nổi.

Trước kia hắn gặp qua nam nhân này sao? Nghĩ tới nghĩ lui, lại không có kết quả gì, rõ ràng không nghĩ nữa, ngược lại bắt đầu lo lắng một cước vừa rồi.

Yến Thanh Hiệp là kiếm khách, kiếm khách đương nhiên không nhất định am hiểu quyền cước, nhưng là khinh địch bị người đến gần như vậy, cũng là lần đầu tiên, vì thế hắn đối với nam nhân mặt băng này có đánh giá rất cao. Nhưng mà lo lắng đến ngày mai so kiếm, Yến Thanh Hiệp quyết định tạm thời trước không tính một cước sĩ nhục hôm nay.

“Mì.....”

Cốc Thiếu Hoa sắc mặt càng lạnh, ánh mắt lạnh lùng ở Yến Thanh Hiệp trên người nhào lên một cái mà qua, nếu đó là lưỡi dao, quần áo trên người Yến Thanh Hiệp sớm vỡ vụn thành giấy. Sau đó ánh mắt hắn dừng ở trên tay Ách Ba đang đỡ lấy Yến Thanh Hiệp.

Giống như toàn thân đều bị băng trụ, Ách Ba lông tóc dựng đứng, chạy nhanh cầm bát mì đi qua, không đợi để xuống ổn định đã chạy nhanh như trốn đến phía sau Yến Thanh Hiệp.

Thật đáng sợ thật đáng sợ, hôm nay nhất định đã quên đốt hương bình an. Ách Ba âm thầm nghĩ, ánh mắt cũng không tự chủ liếc về hướng dưới tàng cây bạch quả. Từ khi đến phủ Hoàng Long trấn này, hắn ngay

tại dưới tàng cây bạch quả đắp một đồng đất nhỏ, ở trên mặt nặn một thổ công công, mỗi ngày cúi chào cầu bình an, mỗi mừng một mười lăm còn thắm nén hương.

Nhưng mà mừng một vừa qua, còn chưa tới mười lăm a.....

“Không sợ, ta bảo hộ người.” Yến Thanh Hiệp vỗ vỗ vai Ách Ba, cho hắn thêm can đảm.

Mặt Cốc Thiếu Hoa bắt đầu biến thành màu đen, cầm chiếc đũa không gấp, sửa thành chọc mì. Ách Ba thấy đau lòng, chọc như vậy nữa, còn có thể ăn sao không? Có Yến Thanh Hiệp thêm can đảm, Ách Ba nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục cố lấy dũng khí, đối với tiên nhân nhiều lần hoa hoa.

Không thể ăn..... Không ăn.....

Cốc Thiếu Hoa ngừng chiếc đũa, lạnh lùng trừng mắt Yến Thanh Hiệp.

Lai giả bất thiện (người đến thường không phải tốt). Nếu hứa hẹn phải bảo vệ Ách Ba, Yến Thanh Hiệp đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm, không cam lòng yếu thế trừng trở về.

Lưỡi dao sưu sưu sưu nhanh chóng phản kích.

Chẳng lẽ còn sợ người có thể nào? Yến Thanh Hiệp tiếp tục trừng.

Cứ như vậy này hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, trừng mắt một đêm, thẳng đến sắc trời trắng bạch gà gáy ba lần, Cốc Thiếu Hoa mới hừ lạnh một tiếng đứng dậy phiêu nhiên rời đi. Khi đi ngang người Yến Thanh Hiệp, hắn phất tay áo một cái, một cổ kinh khí thẳng bức hướng Yến Thanh Hiệp trên người – quần áo.

Cuối cùng Yến Thanh Hiệp phản ứng mau đúng lúc vận khí ngăn cản, bảo vệ một cái quần của Ách Ba, về phần áo..... Thì tại nháy mắt hóa thành vụn bay như bướm bướm.....

Quần áo của ta.....

Ách Ba bị bọn họ hai người sợ tới mức kinh hãi, một đêm không chợp mắt, nhìn đến tiên nhân phải đi, một hơi còn không có thở ra, liền nhìn đến quần áo của mình cho Yến Thanh Hiệp mượn biến thành tàn phá không chịu nổi, nhất thời khóc không ra nước mắt. Hắn liền chỉ có hai bộ quần áo thay phiên mặc a..... Ách Ba trong lòng co rút co rút đau, bắt đầu tính toán mua một bộ quần áo giá bao nhiêu tiền.

Nội công thật thâm hậu..... Yến Thanh Hiệp kinh ra một thân mồ hôi lạnh. May mà người này không có ý thương tổn, nếu không..... Quay đầu nhìn đến Ách Ba bộ dáng như sắp khóc đi ra, Yến Thanh Hiệp vỗ vỗ hắn: “Không khóc, ta đền quần áo cho người.”

Ách Ba bĩu môi, chính người đều chỉ có một bộ quần áo, còn nghèo hơn ta.....

Đúng lúc này, bóng dáng Cốc Thiếu Hoa đột nhiên lại xuất hiện ở trong quán mì, Ách Ba hoảng sợ, mà Yến Thanh Hiệp còn lại là thần tình cảnh giác. Còn không có nói chuyện, Cốc Thiếu Hoa giơ tay lên, Ách Ba bị mấy chục bộ quần áo chôn. Ách Ba thật vất vả dưới sự trợ giúp của Yến Thanh Hiệp từ trong đồng quần áo đi ra, người nọ lại sớm không biết đi rồi bao lâu.

Tiên nhân..... Còn giống như không xấu thôi, Ách Ba nhìn thấy đồng quần áo này, ngây ngô nở nụ cười, nở nụ cười trong chốc lát, lại cứng đờ. Đây là cái gì? Quần áo phụ nữ..... Còn có cái này..... cái yếm trẻ con?

Chẳng lẽ lúc tiên nhân chọn quần áo..... Cũng không xem sao không?

Ách Ba vẽ mặt đại ra.

Yến Thanh Hiệp thay lại bộ quần áo vá của mình, lại vỗ vỗ Ách Ba: “Để dành một chén mì..... Ta lập tức trở về.”

Nói xong, hắn một tay kéo kiếm một tay đỡ thắt lưng, cà nhấc cà nhấc rời đi. Một cước của Cốc Thiếu Hoa, đá thực không nhẹ.

Tới rồi Hoàng Thiên Cung, không cần xưng tên đã có người nhận ra cây kiếm rỉ của hắn, hét to một tiếng, từ trong đại môn chạy ra mười mấy môn nhân đệ tử, một đám nhiệt tình như lửa, cướp cho hắn dẫn đường.

“Đa tạ, ta biết đường.” Cũng không phải lần đầu tiên đến, Yến Thanh Hiệp chấp tay. Những người này nhiệt tình thật quá phận, làm cho hắn cảm giác một trận quý dị.

Rất xa, Văn Tinh liền nhìn đến Yến Thanh Hiệp đến đây, hít sâu một hơi, sẵn sàng đón quân địch. Nhưng mà..... Tên kia đi đường như thế nào cả nhắc cả nhắc vậy?

Đi lên đài thử kiếm, Yến Thanh Hiệp ngẩng đầu, đang muốn nói chuyện, trước mắt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt mang cười.

“Yến huynh, chúng ta lại thấy mặt.”

Quân Lâm Hải cười ha hả đón đi lên, che Văn Tinh khỏi tầm mắt của Yến Thanh Hiệp. Mời chào là bản năng của thế gia đệ tử, vừa thấy đến cao thủ không có bối cảnh, liền nhìn không được nghĩ muốn lôi kéo làm quen, thu cho mình dùng.

Yến Thanh Hiệp nhìn hắn một cái, ánh mắt đảo qua đứng ở Quân Lâm Hải bên cạnh Cốc Như Hoa cùng Lâm Nguyệt Nhi, sau đó ôm quyền: “Xin nhường đường cho.” Đối nữ nhân, hắn hình như khách khí không ít, nếu chỉ có Quân Lâm Hải một người, chỉ sợ trực tiếp chính là một chữ “Lăn”.

“Hy vọng trong chốc lát có thể có cơ hội sẽ cùng Yến huynh uống một ly.” Quân Lâm Hải khuôn mặt tươi cười không thay đổi, mang theo hai nữ nhân tránh đường.

“Yến đại hiệp, thủ hạ lưu tình với Văn Tinh nhà ta nha.”

Cốc Như Hoa thản nhiên cười, sức quyến rũ lan tràn, đáng tiếc nam nhân trước mặt nàng này khó hiểu phong tình, căn bản là nhìn như không thấy, ánh mắt lướt qua nàng trực tiếp rơi xuống trên người Văn Tinh.

“Đến đây đi!”

Văn Tinh chậm rãi rút ra kiếm của mình, nghiêm nghị đối đãi. Gió thổi qua vạt áo, hiển lộ ra thân thể văn nhược như thư sinh, nhưng hơi thở lạnh thấu xương của kiếm khách, lại làm cho bất luận kẻ nào cũng không dám xem thường.

Đây là một trận chiến về tôn nghiêm của kiếm khách, Văn Tinh không chút nào thu liễm phóng thích hơi thở của mình, hắn muốn cho Yến Thanh Hiệp biết, một kiếm khách chân chính, không nên đối đãi kiếm của mình như vậy.

Quân Lâm Hải mắt sáng lên, đối với Cốc Như Hoa cười nói: “Người này nhà nàng..... Không tồi không tồi.....”

Cốc Như Hoa hoành hắc một cái nói: “Trong Hoàng thiên cung cũng liền một, hai cao thủ như vậy, không thể so với Quân Sơn thế gia của huynh a.”

“Sư muội nói đùa. Hoàng Thiên Cung cao thủ nhiều như mây, sư huynh đã sớm tâm tiện không thôi, đáng vẻ không giống như nhà của ta, ngay cả một cái ra dáng cũng không có.” Quân Lâm Hải phe phẩy quạt, nhẹ nhàng băng quơ cho qua.

Cốc Như Hoa hừ một tiếng, không phản ứng hắn nữa, một đôi mắt đẹp nhìn về phía giữa sân, không hề phân thần.

Lâm Nguyệt Nhi nghe bọn hắn hai người thường xuyên qua lại, cúi đầu mím môi mà cười. Hai nhà kết minh đã lâu, như thế nào không rõ ràng lắm thế lực của đối phương, loại trường hợp này nói đến giả dối vô cùng, cố tình còn phải nói xong, làm cho nàng là người nghe, đều âm thầm bật cười.

Yến Thanh Hiệp cùng Văn Tinh nhìn nhau một lát, cả nhắc cả nhắc tiến lên vài bước, chấp tay, chậm rãi nói: “Kỳ hạn so kiếm hẹn lại mười ngày, thất lễ, Yến mỗ nơi này bồi tội.”

“Người.....”

Văn Tinh ghen một hơi rút nhanh xuống, khí thế nhất thời tiêu tán thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Yến Thanh Hiệp cũng đã xoay người, cả nhắc cả nhắc rời đi. Mới vừa xuống đài thử kiếm, chỉ thấy một người đứng ở dưới tàng cây, lạnh lùng nhìn hắn, Yến Thanh Hiệp trừng mắt nhìn trở về.

Hôm nay kéo dài thời hạn so kiếm, người này mới là đầu sỏ gây nên, nếu không có một đập của hần..... Yến Thanh Hiệp xoa xoa thắt lưng của mình, hần không có nhìn Văn Tinh, cho nên hần mới phải lấy trạng thái tốt nhất của mình đến đối mặt Văn Tinh, kéo dài thời hạn, là bất đắc dĩ; giải thích, nhưng không có tất yếu. Một kiếm khách chân chính, là có thể lý giải.

“Yến Thanh Hiệp, người đứng lại!” Văn Tinh cũng giận mà đuổi theo, không ngờ một cái thoáng nhìn người đứng ở dưới tàng cây, sưng sốt một chút, không thèm tìm Yến Thanh Hiệp phiền toái, vội vàng cung kính nói, “Các chủ!”

Các chủ Trần Long các! Yến Thanh Hiệp cả kinh, lại sờ sờ thắt lưng của mình. Khó trách, khinh địch như vậy cho người đến gần mình, một cước này, đá không oan.

Cốc Thiếu Hoa ánh mắt lạnh lùng đảo qua Yến Thanh Hiệp, cuối cùng dừng ở trên người Văn Tinh, đã mở miệng: “Mười ngày sau so kiếm, ta làm chứng.”

Yến Thanh Hiệp nhú mày, chậm rãi phun ra một chữ: “Được!” Trong lòng lại suy nghĩ, vì sao nhìn đến ánh mắt của Cốc Thiếu Hoa này, sẽ làm hần có loại cảm giác quen thuộc.

“Các chủ?” Văn Tinh có chút kinh ngạc, Các chủ lại là suy nghĩ cái gì?

Cốc Thiếu Hoa giơ một ngón tay ngoắc Văn Tinh: “Người, theo ta đến Kiếm Các đi.” Nói xong, hần xoay người rời đi.

“A?”

Văn Tinh còn đang sững sờ, Chiêu Hoa không biết từ nơi nào nhảy ra, ở sau lưng đá hần một cước: “Huynh đệ, người gặp may mắn, Các chủ muốn chỉ điểm người kiếm pháp, còn không mau đuổi kịp!”

“A..... Nga nga nga.....” Cuộc đời, Văn Tinh lần đầu tiên luống cuống đến như vậy, giống như mộng du đuổi theo Các chủ.

Yến Thanh Hiệp trầm tư trong chốc lát, vẫn là không nghĩ ra được cái gì, đành phải gãi đầu, tiếp tục cà nhắc cà nhắc đi bộ.

Đám người toàn bộ đi hết, Quân Lâm Hải mới lắc lắc cây quạt, đối Cốc Như Hoa cười nói: “Ngạc nhiên ngạc nhiên, sư muội, sư đệ đang diễn cái gì a?”

Cốc Như Hoa dẩu đi đáy mắt kinh ngạc, quẩn rũ liếc mắt với Quân Lâm Hải: “Hần thích diễn cái gì thì diễn cái đó, muội mới mặc kệ hần.”

7. Chương 7: Thị Đồng

Ách Ba nhòm tới nhòm lui ngoài quán mì, nhìn đến Yến Thanh Hiệp cà nhắc cà nhắc xuất hiện ở trong đám người nhốn nháo đầu đường, hần lập tức co rút đầu lại, trong lòng vui vẻ bắt đầu nhào mì.

Yến Thanh Hiệp đi đến quán mì, tùy tiện tìm vị trí không người ngồi xuống, chờ Ách Ba đưa mì sợi lên. Đang ăn, hần đột nhiên nhếch khóe miệng lên nở nụ cười. Có thể ăn đến mì sợi hấp dẫn cả Các chủ Trần Long các, vận khí của hần vẫn là không tồi.

Nghĩ đến đây, hần hỏi Ách Ba: “Trần Long các..... Người đêm qua, thường xuyên tới sao?”

Ách Ba lắc lắc mặt gật gật đầu, lại dùng tay khoa một chút, tỏ vẻ là mỗi ngày đến.

Yến Thanh Hiệp lập tức tâm tình tốt, hần quyết định, hần phải ở lại quán mì của Ách Ba. Có người bồi luyện giống Các chủ Trần Long các như vậy, đốt đèn lồng cũng khó tìm a!

Đối với quyết định này của Yến Thanh Hiệp, Ách Ba phi thường cao hứng, hần rốt cục có bạn! Tuy rằng không phải con chó vàng như vẫn hy vọng, nhưng mà mặc kệ từ góc độ nào xem, Yến Thanh Hiệp đều là người tin cậy lại có năng lực, giống hiện tại củi hần chặt xong, đã đủ quán mì dùng tới mười ngày nửa tháng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết khiến Ách Ba cao hứng là, hắn cũng không biết mục đích của Yến Thanh Hiệp là tìm người đánh nhau. Cho nên đêm nay, khi hai nam nhân mỗi người chiếm một cái bàn, giăng co giống như hai con gà chọi cùng một chỗ, hắn đều hồi hận đến chết.

“Người, không phải đối thủ của ta.” Cốc Thiếu Hoa đang cầm bát mì, ánh mắt như lưỡi dao thẳng tắp bắn về phía Yến Thanh Hiệp.

“Ăn uống no đủ hãy động thủ.” Yến Thanh Hiệp cũng đang cầm một chén mì, vẻ mặt kiên định. Chỉ có kiếm khách chết trận, không có kiếm khách chết đói.

Ách Ba ngồi xổm trước kệ bếp, vẻ mặt sầu bi, muốn đánh thì chạy ra bên ngoài được không? Đừng có phá hủy quán mì, hắn còn muốn dựa vào quán mì này sống qua ngày.

Hai nam nhân rốt cục ăn xong, quyết định đến ngoài quán mì làm vài việc, hoạt động tay chân một chút, điều này làm cho Ách Ba nhẹ nhàng thở ra. Ít nhất hắn không cần lo lắng quán mì sẽ bị đập hư.

Cốc Thiếu Hoa đi rồi hai bước, lại quay lại nhìn Ách Ba sau một lúc lâu, mới hỏi một câu: “Quần áo vừa người không?”

Ách Ba:

Thấy Ách Ba không có tỏ vẻ gì, Cốc Thiếu Hoa chỉ cho rằng hắn đối với quần áo thực vừa lòng, gật gật đầu, khi đi ra quán mì, sắc mặt đẹp rất nhiều, người cũng có thần khí vài phần, đối với Yến Thanh Hiệp không chút để ý ngoắc ngoắc ngón tay.

Một người là kiếm khách đứng đầu giang hồ, một người có thể coi là cao thủ vô địch tuyệt đỉnh, lẫn nhau đều không có ý niệm cho đối phương vào chỗ chết, bởi vậy khi đánh nhau, thực làm người ta hoa cả mắt. Chỉ thấy dưới ánh trăng cong cong, hai bóng người bay tới bay lui, làm Ách Ba nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Đều biết bay nha! Chẳng lẽ so với chính mình còn nghèo Yến Thanh Hiệp cũng là tiên nhân?

Giờ phút này, nếu có người trong võ lâm ở đây, chỉ sợ sẽ phải kêu lên bốn tiếng ‘tổ tông tích đức’! Có thể nhìn đến hai đại cao thủ đối chiến, đó là phúc khí tu luyện tám đời, nếu ngộ tính cao một chút, muốn từ trong đó ngộ ra một chiêu nửa thức cái gì cũng là có thể. Đáng tiếc người duy nhất ở đây là Ách Ba không hiểu võ công, cho nên, giờ này phút này, hắn nghĩ thầm tính toán chính là, có nên lại đắp thêm cái tượng đất ở dưới tàng cây bạch quả, đem Yến Thanh Hiệp và thổ công công cùng nhau cúng, mừng một mười lăm, thấp hương cầu bình an.

Vì sao không cúng tiên nhân?

Bởi vì tiên nhân tạo cảm giác rất không đáng tin, không cúng, kiên quyết không cúng!

Rầm!

Yến đại kiếm khách rất bất hạnh, lại bị trúng một cước. Hắn là kiếm khách, vốn là không am hiểu quyền cước, văng lên trúng bảng hiệu của quán rượu bên cạnh, làm bảng hiệu gỗ đàn mộc của người ta bị vỡ thành bốn năm mảnh, rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang thật lớn.

“Sao lại thế này.....” Trong quán rượu có người la lên.

Ách Ba ở trong quán mì hoảng sợ, tay chân lạnh lẽo thối tăt đèn, nhanh tiến vào chỗ ngủ nho nhỏ của mình, làm bộ cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa thấy.

Yến đại kiếm khách sờ sờ túi tiền, rồi nhớ ra trong túi trống không, không có tiền bồi thường, vì thế chấp tay với Cốc Thiếu Hoa: “Ngày mai lại đến thỉnh giáo!” Sau đó lòng bàn chân như bôi mỡ, cà nhắc cà nhắc chuồn mất.

Cốc Thiếu Hoa nhìn trái nhìn phải, bóng dáng phiêu một cái, vào phòng ngủ của Ách Ba, vừa đúng lúc trong quán rượu có tiểu nhị cầm đèn đi ra xem chuyện gì, mắt buồn ngủ lơ mơ, chỉ mơ hồ nhìn đến có bóng người phiêu một cái đã không thấy tăm hơi, lúc này kêu thảm thiết một tiếng: “Quý a!”

Rầm rầm rầm!

Trên đường cái liên tục vang lên mấy tiếng đóng cửa, ban đầu mọi người bị bằng hiệu rơi xuống đất làm kinh động sau khi nghe tiếng kêu thảm thiết toàn bộ đóng chặt cửa sổ, thấp hương khẩn bái Bồ Tát.

Ách Ba bị Cốc Thiệu Hoa đột nhiên vào sợ tới mức lui vào góc, hai ánh mắt chớp chớp, mang theo vài phần hoảng sợ, không biết tiên nhân này muốn làm cái gì.

Màn trúc ngăn cách ánh trăng, trong phòng ngủ một mảnh hắc ám, cho nên Ách Ba nhìn không được biểu tình lúc này của tiên nhân.

Mặt đỏ.

Mặt càng đỏ.

Tiếp tục mặt đỏ.

Cốc Thiệu Hoa ghen hồi lâu, vẫn là chưa nói ra cái gì, bởi vì ngay cả chính hắn cũng không biết muốn nói gì, nhưng là còn muốn xoa bóp cái... của Ách Ba (Ồ là la!>.

Ngày hôm sau, Yến Thanh Hiệp mất thời gian làm ứ huyết bên hông tan đi, đã tới chậm, lúc đến quán mì, chỉ thấy Ách Ba không tiếp đãi khách hàng, ngược lại ở dưới tầng cây bạch quả chơi bunn, Yến Thanh Hiệp ngồi xổm bên cạnh nhìn trong chốc lát, nhìn thấy một người đất nhỏ ở trong tay Ách Ba dần dần thành hình.

Người đất bộ mặt mơ hồ không rõ, nhưng là trên quần áo có chỗ vá, còn có một cây kiếm bắt tại bên hông, thấy thế nào như thế nào nhìn quen mắt. Yến Thanh Hiệp sờ sờ cây tú kiếm của mình. Trùng hợp, nhất định là trùng hợp.

Ách Ba chuyên tâm tập trung, nửa điểm cũng không phát hiện bên người ngồi chồm hổm một người. Hắn nặn tượng đất xong, đặt xuống trên đồng đất đã đắp trước, sợ nó đổ, còn chèn thêm cái cây chống sau lưng tượng đất, sau đó khép lại bàn tay bái bái, lại đối thổ công công bên cạnh cũng bái bái.

Yến Thanh Hiệp cuối cùng đã nhìn ra, nhất thời vẻ mặt quái dị, nhưc đầu, hắn có làm gì sao? Bái lạy cái này.....

Ách Ba bái xong mới phát hiện bên người có hơn một người, đầu tiên là hoảng sợ, sau khi thấy rõ ràng ngược lại co quắp lên, ánh mắt liếc khắp mọi nơi, nhưng là không xem Yến Thanh Hiệp.

“Khụ.....” Yến Thanh Hiệp ho nhẹ một tiếng, đưa tay lấy cái người đất hư hư thực thực của mình lại bóp捏, bóp thành cục rồi vứt ra rất xa, tiện tay lại đập đồng đất cho bằng, “Ta còn không chết, không cần cúng bái.....”

Ách Ba muốn cướp cứu, lại bị Yến Thanh Hiệp kéo đến bên cạnh giếng, múc nước rửa tay, nói: “Có chuyện gì, trực tiếp nói với ta, nói với tượng đất, nó cũng sẽ không nói cho ta biết.....”

“.....”

Ách Ba đáng thương không nói được, một bụng muốn nói, nửa chữ cũng biểu đạt không được, sau khi rửa tay, bị Yến Thanh Hiệp đuổi tới trước kệ bếp làm việc đi. Kiếm khách giống Yến Thanh Hiệp như vậy không bái trời không bái quỷ thần, chỉ tin tưởng kiếm trong tay mình, đương nhiên sẽ không hiểu được, Ách Ba cúng bái, cầu chính là ký thác nào đó, cho tới bây giờ hắn sẽ không hy vọng xa vời cái tượng đất bộ mặt mơ hồ kia thật sự có thể mang đến ưu đãi gì cho hắn.

Tới nửa đêm, canh hai vang lên, Cốc Thiệu Hoa lại tới nữa. Tình hình cùng đêm qua trên cơ bản không có gì biến hóa, một người cầm một chén mì, vừa ăn vừa lấy ánh mắt phân cao thấp, ăn no, vừa lúc hoạt động gân cốt, xúc tiến tiêu hóa, bổ ích thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Đánh liên tục ba ngày, cũng liên tục thua ba ngày, Yến Thanh Hiệp mặc kệ. Hắn là kiếm khách, cũng không phải quyền sư, cùng Cốc Thiệu Hoa trên giang hồ lớn nhất biến thái cao thủ so tài quyền cước, đó không phải lấy sở đoản của mình tấn công sở trường của địch sao, bình gia tối kỵ a!

Vì thế ngày thứ tư, Yến Thanh Hiệp xuất kiếm.

Kiểm khách chính là kiếm khách, một kiếm nơi tay, ta có thiên hạ..... Tóm lại, Yến Thanh Hiệp giơ lên kiếm, giống như là hổ có móng vuốt, cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ như Cốc Thiếu Hoa vậy, cũng không thể không thu lại thái độ không chút để ý lúc trước, ánh mắt bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Kiểm của Yến Thanh Hiệp là kiếm gì, đó là nổi danh trọng kiếm! “Kẻ hủy diệt” trên bảng binh khí, chém một kiếm, cho dù không gọi được là kinh thiên động địa, cũng không phải tay không tác sát Cốc Thiếu Hoa trực tiếp ngăn cản. Dùng tay không đi chặn cây trọng kiếm này, đó không phải phong phạm của cao thủ, mà là hành vi của đứa ngốc.

Cho nên, Cốc Thiếu Hoa hiểu rõ thoái nhượng, tạm lánh hậu quả của một kiếm này, nhưng là một tảng đá lót đường ở ngã tư đường, bị trọng kiếm của Yến Thanh Hiệp vẽ một cái vết chém dài chừng mười trượng, vết sâu năm tấc, bề rộng chừng nửa thước.

Ách Ba từ trên ghế dài trở mình ngã xuống đất, quỳ rạp trên mặt đất nện hòng nhìn trôn trời, đây, đây là việc con người có thể làm ra sao? Hắn quyết định nhất định phải đáp... tượng đất Yến Thanh Hiệp một lần nữa cúng, ngô..... Lần này cần cúng sau cây bạch quả đi, để Yến Thanh Hiệp nhìn không tới.

Nhưng mà, tiên nhân chính là tiên nhân, cư nhiên ngay cả góc áo cũng chưa chạm đến..... ánh mắt Ách Ba chuyển nhìn về phía Cốc Thiếu Hoa, trong mắt kính sợ lại sâu thêm vài phần. Yến Thanh Hiệp tuy rằng lợi hại, nhưng là giống như tiên nhân lợi hại hơn nha! Mấy ngày hôm trước, mỗi ngày đem Yến Thanh Hiệp đá bay.

Cả dãy phố đều yên tĩnh không tiếng động, trải qua đêm đó “Quỷ” nháo, mấy đêm này vô luận trên đường phát sinh động tĩnh gì, đều không có người đi ra nghe ngóng, nhưng là truyền thuyết ma quái ở phủ Hoàng Long trấn, đã truyền khắp phạm vi mười dặm.

Nhìn đến việc xấu do chính mình tạo thành, Yến Thanh Hiệp nhúc nhích, sau đó đối với Cốc Thiếu Hoa chấp tay: “Ngượng ngùng, thu tay không được.....”

Cốc Thiếu Hoa lại đột nhiên thở dài một hơi: “Văn Tinh không phải đối thủ của ngươi.”

“Không có so qua, không thể định luận.” Yến Thanh Hiệp cũng không khinh thị bất kì đối thủ nào.

“Hắn lý giải kiếm, không bằng ngươi. Nhưng ngươi, không bằng ta.”

Thực rõ ràng, Cốc Thiếu Hoa thấy Ách Ba vừa rồi sùng bái Yến Thanh Hiệp toàn bộ xem ở tại trong mắt, ngay cả sự kính sợ đối với mình cũng thấy rất rõ ràng, trong lòng không hiểu nổi lên chua chua, muốn hung hăng làm thấp đi Yến Thanh Hiệp một phen. Mặc kệ là Ách Ba sùng bái hay là kính sợ, đều hẳn là giống cái bàn trong quán mì kia, đều là của hắn, nhưng là..... ở bên trong Ách Ba.....

Loại tình cảm xa lạ này, nếu dùng từ ngữ chuẩn xác đến hình dung, vậy kêu ‘ý muốn độc chiếm’. Thật đáng mừng, di chứng đoạn thất tình lục dục mà trong truyền thuyết Cửu Chuyển Hóa Thần Công mang đến, hiển nhiên đều không phải là tuyệt đối, nhưng mà nếu Văn Tinh biết suy nghĩ của Các chủ lúc này, phỏng chừng hẳn chỉ cho rằng tình hình Các chủ tẩu hỏa nhập ma là càng ngày càng nghiêm trọng.

Yến đại kiếm khách chiến ý tăng vọt, không nói hai lời trực tiếp giơ lên kiếm, chỉ vào Cốc Thiếu Hoa: “Còn thỉnh Các chủ chỉ giáo.”

Còn đánh? Ách Ba sắc mặt như tờ giấy, nhìn xem vết kiếm chướt mắt trên phố, lại đến mấy kiếm như vậy, chỉ sợ mấy cái phố đều bị hủy hết.

Cốc Thiếu Hoa hình như nghe được tiếng lòng của Ách Ba, liếc nhìn hắn một cái, sau đó đầu xoay ngang, nói: “Không đánh, mệt mỏi.” Sau đó hắn chấp hai tay ra phía sau, đảo người nhẹ nhàng mà đi.

Không đánh? Yến Thanh Hiệp sắc mặt khó coi, xác định chính mình đuổi không kịp Cốc Thiếu Hoa, chỉ phải vừa cảm giận vừa thu lại kiếm: “Ách Ba, đêm nay ta không đi, cùng với ngươi.....”

Nói còn chưa nói xong, trước mắt bóng người chợt lóe, Cốc Thiếu Hoa lại đã trở lại, trên tay còn hơn một nhánh cây.

“Ta đổi ý.....”

Hả?

Lại đánh nhau tiếp..... Ách Ba ôm đầu khóc không ra nước mắt, nếu hắn có thể nói nói, hiện tại khẳng định phải chỉ vào đỉnh đầu mắng một câu ông trời ơi, hắn chọc ai phiền ai, gặp phải hai cái tiên nhân gặp mặt liền đánh nhau như vậy.

May mà không phải ban ngày. Ách Ba ôm quyết tâm đập bình thì đập cho vỡ, mặc kệ, hắn mặc kệ! Tùy hai người kia tự làm âm ỉ đi, hắn muốn ngủ, ngày mai còn phải buôn bán. Cho dù là tiên nhân, không phải cũng phải ăn mì sao?

Tuy rằng lại thua rồi, nhưng là một trận này, Yến Thanh Hiệp đánh thật thoải mái, ngày hôm sau thần thanh khí爽 (vui tươi hơn hởi) đi vào quán mì, chỉ thấy trên cây cột của quán mì có một tờ giấy trắng, trên đó viết tám chữ to: Ăn mì mời vào, đánh nhau xin miễn.

Yến Thanh Hiệp một ngụm nước miếng sặc ở trong cổ họng, hơn nửa ngày mới hoàn hồn lại, chạy đến trước kệ bếp hỏi: “Ách Ba, chữ này là người viết?”

Ách Ba cho hắn một cái xem thường, không để ý tới.

Yến Thanh Hiệp gãi đầu, biết cái hành vi này chỉ sợ là Ách Ba đã bắt măn tới cực điểm rồi, tự biết đuối lý tìm cái góc ngồi xuống, không lên tiếng, chỉ chờ ăn mì.

Trong chốc lát Ách Ba bưng bát mì sợi đến đặt thật mạnh ở trước mặt hắn, nước tràn ra ngoài, Ách Ba có điểm đau lòng, lại cho Yến Thanh Hiệp một cái xem thường, liền xoay người đi rồi.

Ngày này, quán mì càng náo nhiệt, người ăn mì không có gia tăng, nhưng là người tìm đến Ách Ba hỏi thăm sự tình lại hơn không ít, hơn nữa mỗi người đều là khách giang hồ đeo đao kiếm. Nguyên nhân không phải vì hắn, trên tầng đá lót ngã tư đường, vết kiếm kia rất thấy rõ, hơn nữa bốn phía còn có dấu vết kiếm khí xẹt qua, ở trong mắt người có tâm, theo dấu vết để lại có thể quan sát ra, đây là hai cái tuyệt đỉnh kiếm khách ở trong này so chiêu.

Phủ Hoàng Long trấn không phải trấn nhỏ bình thường, bởi vì là đường giao thông trọng yếu lại cách gần Hoàng Thiên Cung nhất, lui tới nhiều là người trong giang hồ, nhìn đến vết kiếm rõ ràng như vậy sau khi hơi chút nghe ngóng, liền lại nghe đồn chuyện ma quái, lập tức đoán ra là có cao thủ gần đây mỗi ngày ở trong này so chiêu, làm sao có thể không làm cho bọn họ chú ý?

Vết kiếm ngay tại bên ngoài quán mì, chung quanh quán rượu, trên tường tiệm cơm, trên mặt đất, trên nóc nhà, nhiều ít đều có dấu vết kiếm khí lan đến, chỉ có trên quán mì ngay cả cái cỏ tranh cũng chưa rơi xuống, kết quả là Ách Ba đương nhiên chọc người chú ý.

Ách Ba nói không ra lời, khoa tay múa chân thủ thế người trong giang hồ lại xem không hiểu, cũng không có tính nhẫn nại chậm rãi cùng Ách Ba câu thông, gặp người tính tình nóng nảy, giơ tay sẽ cho Ách Ba mấy bàn tay, Ách Ba sợ tới mức mặt như giấy trắng, phía sau liền đến phiên Yến Thanh Hiệp lên sân khấu, đem kiếm thiếc rỉ gác trên cổ người nọ, ai còn không phải rồi rít xin lỗi? Tất cả đều mang theo cái đuôi chuẩn mất.

Người có tên, cây có bóng. Tuy rằng Yến Thanh Hiệp mấy ngày này bị Cốc Thiếu Hoa chà đạp có hơi thê thảm, nhưng này không thể thay đổi sự thực hắn là một cái tuyệt đỉnh kiếm khách.

Nhưng mà người ngằm nhìn chằm chằm quán mì của Ách Ba, lại càng nhiều.

Cố tình hôm nay cũng không biết Cốc Thiếu Hoa ăn sai thuốc gì, lúc chạng vạng, cũng là lúc quán mì bận rộn nhất, khách hàng nhiều nhất, hắn mặc một thân xiêm y màu trắng rất bắt mắt, liền như vậy lão đảo đến đây. Trước một cước đem khách hàng chiếm cứ vị trí của hắn đá bay, sau đó ngồi xuống nơi đó, trong mắt lóe dao sư sư sư mọi nơi loạn xạ, toàn thân hàn khí bốn phía.

Tuy rằng đã là ngày hè, nhưng mà có nóng như thế nào, cũng không ai chịu được hàn khí ngàn năm băng tầng xâm nhập thân thể, thế là chỉ khoảng nửa khắc, trước cửa quán mì có thể giăng lưới bắt chim, các thực khách tất cả đều chạy hết.

Ách Ba đứng ở trước kệ bếp mặt phát run, không phải sợ, là tức giận. Tiên nhân..... Rốt cuộc là tới làm gì?

Rầm! Ách Ba đập tay lên cái bàn tiên nhân đang ngồi, ngón tay dính nước ở trên bàn một chút viết ra: Người rốt cuộc muốn làm cái gì?

Này đã là hành vi kiêu ngạo can đảm mà Ách Ba giận tới cực điểm có khả năng làm ra, kỳ thật hấn vốn là nghĩ muốn cầm dao thái mì vung trước mặt tiên nhân, làm cho tiên nhân cú đi. Đáng tiếc lá gan của Ách Ba chung quy có hạn, chỉ dám nghĩ, không dám làm, đập bàn đều làm cho tay hấn run lên nửa ngày, đến nỗi viết chữ ra rất lộn xộn.

Chữ rất ghé, Cốc Thiệu Hoa nhìn kỹ nửa ngày, chỉ nhận ra một chữ “Người” cùng một chữ “Muốn”, vì thế hấn nghĩ nghĩ, nói: “Ta muốn người.....”

“Phốc.....” Yến Thanh Hiệp phun ra một ngụm nước.

Cốc Thiệu Hoa liếc mắt nhìn hấn, lại vỗ vỗ ghế bên người, tiếp tục nói với Ách Ba: “Ngồi xuống..... Cùng ta.....”

Ách Ba muốn lật ghế, nhưng là tay chân không nghe lời nói của mình chỉ nghe lời nói của tiên nhân, ngoan ngoãn ngồi xuống. Nhất định là bị tiên nhân làm pháp thuật, Ách Ba quệt miệng, vừa tức vừa giận, sau đó trừng mắt Yến Thanh Hiệp. Người này nói qua phải bảo vệ hấn.

Yến Thanh Hiệp cúi đầu nâng chén mì lên, đây là chén thứ năm hay là thứ sáu? Dù sao no không chết, tiếp tục uống.....

Cốc Thiệu Hoa mắt hững, đáy mắt lạnh hơn. Ách Ba sao lại thế này, ngồi ở bên người mình còn nhìn người khác, mắt hững mắt hững, nghĩ như thế nào cũng không cao hứng, vì thế hấn đưa tay quơ quơ trước mắt Ách Ba.

Ách Ba hoảng sợ, sợ hãi nhìn qua, mắt thấy Yến Thanh Hiệp bình thường thực tin cậy, đột nhiên không đáng tin, một chút dừng khí mà vừa rồi Ách Ba đập cái bàn kia nhanh chóng lui tán, so với thủy triều xuống còn nhanh hơn. Hấn vừa rồi làm gì? Đối với tiên nhân đập bàn..... Hấn rút tay về, tận lực đem hai tay gây họa giấu đến phía dưới quần áo.

“Đau không?”

Cốc Thiệu Hoa chú ý tới, giữ chặt tay Ách Ba, xoa xoa, ngẫm lại, còn thổi thổi, thổi làm Ách Ba lông tóc dựng đứng, hơi thở tiên nhân thổi ra như thế nào là băng.....

Thuần túy do tác dụng tâm lý.

“Phốc.....”

Yến Thanh Hiệp lại phun ra một ngụm nước. Tuy rằng đã sớm nhìn ra Các chủ Trấn Long các đối Ách Ba thực đặc biệt, nhưng là..... Trấn an người khác không phải trấn an như vậy được hay không! Ít nhất mắt không cần lạnh giống như người khác thiếu người xấp xỉ một nghìn hai, ánh mắt cũng nhu hòa một chút, tối mầu chói chính là..... Loại hành động thổi thổi này, là hành vi của đứa nhỏ, một đại nam nhân, nhưng lại là Các chủ Trấn Long các, làm ra loại hành động trẻ con này.....

Không được, Yến Thanh Hiệp đẩy chén mì ra rất xa, hấn không nghĩ trở thành người thứ nhất kiếm khách uống canh sặc chết, cái đó rất mất mặt.

Mắt dao nhỏ sừ sừ sừ lại bay qua giết, đi theo cùng nhau tới là ánh mắt ai oán của Ách Ba.

Thấy chết mà không cứu, rất không lương tâm! Ngày mai không cho ăn mì.

Yến Thanh Hiệp cúi đầu, lại cúi đầu, không phải hấn không lương tâm, thật sự đánh không lại Các chủ Trấn Long các. Hơn nữa, người ta Các chủ Trấn Long các này rõ ràng là đang làm Ách Ba vui, hấn không như vậy không cảm thấy được.

Ách Ba rốt cục hiểu được, trên đời này ai cũng không tin cậy, hấn vẫn là phải tự cứu.

Người dọa chạy khách hàng của ta.

Tay không phải quá run nữa, lần này Ách Ba viết chữ rõ ràng hơn, ý tứ cũng biểu đạt thật sự rõ ràng, nhưng là..... Lần này như thế nào đối thành chân run quá trời đầu?

Thì ra là vì vậy – Cốc Thiểu Hoa sờ sờ trong ngực, không có tiền. Các chủ Trấn Long các khi nào thì trên người mang quá nửa văn tiền? Ăn mặc ngủ nghỉ đều có người chuẩn bị tốt, sờ tới sờ lui, hẩn ở ngực đựng đến một tảng đá bóng loáng, nghĩ nghĩ, cởi xuống hồng thăng (dây đỏ), đem tảng đá đeo trên cổ Ách Ba.

“Đền cho người.”

Nhìn thấy giống tảng đá, kỳ thật là một khối ngọc thạch thô.

Cốc Thiểu Hoa sau khi đeo cho Ách Ba, lại giống vừa mới giặt mình tỉnh lại, có chút kỳ quái nhìn thấy tảng đá. Tảng đá là lúc nào đeo tại trước ngực mình, hẩn thể nhưng chưa từng có chú ý tới, hình như vẫn liền đều suốt. Hẩn là gì đó rất trọng yếu, nhưng là lại một chút cũng nhớ không được là từ đâu tới.

Ách Ba:

Tiên nhân quá keo di, đền tảng đá không nói, còn như vậy lưu luyến. Nghĩ muốn trả trở về, nhưng là vuốt tảng đá bóng loáng, không biết vì sao, Ách Ba nhưng là không nghĩ gỡ xuống.

Nhìn thấy Ách Ba vô ý thức chặt chẽ nắm lấy tảng đá, biểu tình của Cốc Thiểu Hoa đột nhiên nhu hòa không ít, độ ấm trong quán mì, cũng dần dần hồi phục bình thường, cũng không có mất dao sắc mọi nơi loạn xạ. Một nén nhang sau, rốt cục có mấy người thực khách thần kinh có điều thô tiến vào kêu mì, Ách Ba tinh thần chấn hưng đi tiếp đón khách hàng, còn không có quên cũng bưng lên một chén cho Cốc Thiểu Hoa. Chờ Cốc Thiểu Hoa ăn mì luôn hơn phân nửa, Ách Ba thể mới biết hối hận, mình để làm chi tốt như vậy, bị phá chuyện làm ăn còn cho hẩn ăn uống không phải trả tiền.

Nhưng mà hiện tại hối hận cũng đã muộn, vừa lúc Yến Thanh Hiệp sắp lại dây vừa muốn nước lèo, bị Ách Ba giận chó đánh mèo, hung hăng trừng mắt một cái xem thường, hai tay giao nhau ở trước ngực thật mạnh một cái, đã không có. Hiện tại có tiền, nước lèo của Ách Ba cũng thăng cấp, nước nấu mì đổi thành dùng xương heo hầm, hương vị thực ngọt, cho Yến Thanh Hiệp uống mất nhiều chén như vậy, Ách Ba đã đau lòng.

Nhìn đến Yến Thanh Hiệp không được thêm nước, Cốc Thiểu Hoa lại có tinh thần, cố ý uống một hớp lớn, thực không có hình tượng phát ra tiếng kêu ực ực.

“Đây thật sự là Thiểu Hoa sư đệ của ta, đệ đệ ruột của nàng?” Dựa vào trên lan can quán rượu bên cạnh, Quân Lâm Hải phe phẩy cây quạt, đối với Cốc Như Hoa cười mà không phải cười.

Cốc Thiểu Hoa hôm nay đi ra rất sớm, lập tức đã bị thủ vệ đệ tử phát hiện, bẩm báo Cốc Như Hoa, vừa lúc Quân Lâm Hải đang ở đó, nhất thời tò mò, lôi kéo Cốc Như Hoa đi theo sau Cốc Thiểu Hoa đến đây.

Hết thấy thu hết vào mắt, Cốc Thiểu Hoa trong quán mì và Cốc Thiểu Hoa trong Hoàng Thiên Cung, giống hai người hoàn toàn khác nhau.

“Giả..... Đồ giả.....” Cốc Như Hoa hiếm thấy thu hồi tư thái phong tình vạn chủng, sắc mặt khó coi cứ như là dưới chân giẫm phải một đồng phân ngựa. Ánh mắt của nàng không có dừng ở trên người đệ đệ mình, mà rơi ở tại trên người Ách Ba, gương mặt khó coi kia của Ách Ba làm cho nàng chỉ nhìn một cái liền chán ghét chuyển ánh mắt, cuối cùng dừng ở tảng đá lộ ra trên cổ hẩn.

Nàng biết đó là cái gì, đó là đồ vật tối trọng yếu trong sinh mệnh của Cốc Thiểu Hoa. Tuy rằng thực bình thường, thậm chí không đáng giá một văn, nhưng là từ sau khi hẩn quên mất tất cả chuyện trước kia, lại chỉ muốn tảng đá này mang ở trên người xem ra chỉ biết, cũng không phải tất cả hết thấy Cốc Thiểu Hoa đều đã quên. Có lẽ hẩn đã không nhớ rõ lai lịch của tảng đá này, nhưng là lại lúc nào cũng đeo nó.

Tuy nhiên hiện tại, Cốc Thiểu Hoa lại đem vật vận mệnh của mình, cho một tên cam xấu xí.

Sắc mặt Cốc Như Hoa càng thêm khó coi.

“Tìm một cơ hội, chúng ta cũng đi ném thử mì sợi, có lẽ..... Đặc sắc.....” Quân Lâm Hải nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt hẩn cũng dừng ở trên người Ách Ba, hình như phát hiện cái gì thú vị, trên mặt ý cười càng đậm, đậm đến phẳng phát không biến mất được, như là dán lên mặt nạ khuôn mặt tươi cười.

“Không cần trêu chọc Thiểu Hoa.” Cốc Như Hoa phẩy tay áo bỏ đi, “Đây là cảnh cáo.....”

“Nàng hiện tại thật giống một tỷ tỷ thật là tốt quan tâm đệ đệ.....” Quân Lâm Hải như trước cười như không cười.

Ở trên người Ách Ba, Quân Lâm Hải thấy được một bóng dáng giống như đã từng quen biết. Đó là chuyện trước kia bao lâu rồi? Hắn có chút nhớ không rõ, chỉ nhớ rõ khi đó, hắn vẫn là thiếu niên huyết khí phương cương (hay gọi là trẻ trâu), đúng là thời điểm tương lai rộng mở thiếu niên nóng nảy.

Năm đó, hắn lần đầu tiên đến Hoàng Thiên Cung thăm viếng cậu mình, ở trong đại đường, hắn lần đầu gặp được Cốc Thiếu Hoa.

Người có tư cách ngồi ở đại đường cũng không nhiều, ngồi giữa là đại cữu cữu (cậu lớn) của hắn, Cung chủ Hoàng Thiên Cung năm đó, ngồi hàng thứ hai chính là Các chủ Trần Long các, tiểu cữu cữu (cậu thứ) của hắn, ngồi ở bên cạnh đại cữu cữu của hắn, chính là Cốc Thiếu Hoa, ngồi ở tiểu cữu cữu bên người chính là Cốc Như Hoa.

Nhưng là lúc ấy, Quân Lâm Hải hoàn toàn không có chú ý tới Cốc Như Hoa, cứ việc cô gái đang tuổi dậy thì thanh xuân động lòng người như vậy.

Hắn chỉ thấy Cốc Thiếu Hoa, thiếu niên mà toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người thị đồng phía sau.

“Hải nhi, đây là sư đệ Thiếu Hoa của ngươi. Thiếu Hoa, đây là Quân sư huynh của ngươi, chính là thiên tài hiếm có nha! Hai đứa cần phải ở chung cho tốt.” Đại cữu cữu phát hiện giữa hai thiếu niên có điện quang như ẩn như hiện, mặt mang mỉm cười giới thiệu.

Ở trong mắt Cung chủ Hoàng Thiên Cung, giữa thiếu niên có chút tranh cường háo thắng, hoàn toàn có thể lý giải, đây là chuyện tốt, không phải chuyện xấu, đương nhiên, hắn không thể làm cho cháu ngoại trai của mình đắm đuối một bên nhiệt tình.

Ánh mắt Cốc Thiếu Hoa, như trước dừng ở trên người thị đồng mi thanh mục tú kia, đúng là ngay cả lời nói của sư phụ mình cũng cho rằng như không có nghe, càng không có liếc Quân Lâm Hải một cái.

Quân Lâm Hải phần nộ rồi, nhưng là hắn cố nén xuống, bảo trì phong độ tiến lên từng bước, nho nhã lễ độ nói: “Thiếu Hoa sư đệ, lần đầu gặp mặt, thỉnh nhiều chiếu cố.”

Thị đồng kia mặt lộ vẻ bất an, không muốn làm người chú ý kéo kéo ống tay áo Cốc Thiếu Hoa, Cốc Thiếu Hoa lúc này mới miễn cưỡng quét Quân Lâm Hải một cái, lạnh như băng nói: “Quân sư huynh hảo.”

Nói xong, ánh mắt lại trở xuống trên người thị đồng, dường như có chút lấy lòng.

Quân Lâm Hải sắc mặt đều xanh, hung hăng trừng thị đồng kia. Hắn không thể dễ dàng tha thứ người được mình coi là đối thủ đáng giá Cốc Thiếu Hoa, thế nhưng hoàn toàn không có đem hắn để vào mắt, đối với một tên thị đồng so với hắn càng dục tâm.

Đây là sỉ nhục, là sỉ nhục hắn Quân Lâm Hải cả đời đều không thể hủy diệt, hắn chặt chẽ nhớ kỹ bộ dáng thị đồng kia.

Hiện tại, Quân Lâm Hải trên người tên cầm điếu xấu xí nơi đây, thấy được bóng dáng thị đồng năm đó, mặc dù đã hoàn toàn thay đổi, nhưng là nhất cử nhất động, thậm chí ngay cả trên môi lúc lơ đãng sẽ cong lên một chút đều cực kỳ tương tự.

Ách Ba..... Thị đồng.....

Quân Lâm Hải lâm vào trầm tư.

8. Chương 8: Cốc Thiếu Hoa

Ách Ba cũng không biết, mình đã bị chú ý, hắn đang nhào bột, xoa xoa liền nặn thành bộ dáng tiên nhân, sau đó hắn vươn hai cái ngón tay, ở trên bột mì chọc chọc, chọc nát lại nhào, nhào xong rồi lại chọc.

Ngày này Cốc Thiểu Hoa ăn mì xong, vẫn đợi cho đóng cửa cũng không có đi, cũng không cùng Yến Thanh Hiệp đánh nhau, nhưng là một đôi ánh mắt lúc nào cũng chứa băng thẳng ngoắc ngoắc nhìn thấy Ách Ba, nhìn đến lông tơ Ách Ba dựng thật thẳng. Không có ai để đánh, Yến Thanh Hiệp xoa đầu tóc, tự động ở trong ánh mắt u oán của Ách Ba, đi rồi.

Trời tối.

Ách Ba bị nhòe đến sợ hãi, ngay cả đèn lồng đều đã quên đốt, Cốc Thiểu Hoa hình như cũng thấy mình dọa đến hấn, vì thế mới có động tác đốt đèn lồng.

Ánh sáng mờ lung, nổi lên tác dụng dụ đi không khí, Cốc Thiểu Hoa hướng Ách Ba vẫy tay, Ách Ba cũng rất tự giác lấy cái ghế dài, lại đây ngồi xuống.

Ánh mắt Cốc Thiểu Hoa lại dịu dàng vài phần, cùng Ách Ba sóng vai ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn không trung. Đúng là giữa tháng, tối nay ánh trăng hết sức sáng ngồi dịu dàng.

Ách Ba đợi nửa ngày, không có nghe đến tiên nhân nói chuyện, nhin không được trộm nhìn thoáng qua, mới phát hiện tiên nhân đang ngửa đầu nhìn không trung. Hấn kìm lòng không đậu theo tiên nhân ánh mắt cùng nhìn lên, nhìn đến ánh trăng tròn tròn, còn có các vì sao chợt lóe chợt lóe, im lặng, hiền hòa, xinh đẹp, Ách Ba nhìn nhìn, nhìn đến ngây người, đã quên bên người hết thấy.

Không biết qua bao lâu, Cốc Thiểu Hoa quay đầu qua nhìn Ách Ba, ánh mắt không chỉ có nhu hòa như băng tan chảy thành nước, mơ hồ còn lộ ra một tia ôn nhu. Hấn nhẹ nhàng cầm tay Ách Ba, Ách Ba lại như trước đắm chìm ở trong bóng đêm không có phát giác.

Nhưng mặc kệ Ách Ba trì độn như thế nào, khi trong lòng bàn tay mồ hôi tích càng nhiều, đến lúc cả bàn tay đều ướt sũng, hấn đứng là vẫn còn phục hồi tinh thần lại.

Thời tiết đã hơi nóng bức, khí chất của Cốc Thiểu Hoa dù lạnh như băng đến đâu, hấn cũng không có thể thật sự biến thành một khối băng, cho dù nhiệt độ cơ thể so với người bình thường thấp chút, nhưng vẫn là nóng, cầm tay Ách Ba chặt như vậy, làm sao có thể không đổ mồ hôi.

Ách Ba kinh hãi rút rút tay, không rút ra. Cốc Thiểu Hoa phát hiện động tác của hấn, tự động buông tay ra, Ách Ba nhanh lau tay vài cái ở trên quần áo, lau đi mồ hôi trong lòng bàn tay, sau đó do dự một chút, nắm lên góc áo, thật cẩn thận ở trong lòng bàn tay của Cốc Thiểu Hoa cũng lau lau vài cái nữa.

Thuận thế lại cầm Tay Ách Ba, Cốc Thiểu Hoa môi giật giật, hồi lâu, rốt cục phun ra một câu: “Theo giúp ta xem ánh trăng..... Mỗi ngày.....”

Ách Ba không có động tĩnh gì, một lát sau mới làm ra một tư thế ngủ. Tiên nhân có thể không ngủ, phạm nhân lại đều là phải ngủ.

“Mệt nhọc?” Cốc Thiểu Hoa đột nhiên sắc mặt ửng đỏ, “Cùng nhau ngủ.....”

“.....” Ách Ba không biết nên hưởng ứng như thế nào.

Hôm nay tiên nhân là lạ..... Ngoại trừ cùng ăn, cùng ngồi còn muốn cùng ngủ? Ách Ba muốn cự tuyệt, không dám, muốn nhận, lại cảm giác là lạ.

Lại là một trận lặng im.

“Muốn..... Lau hay không?..”

Mùi mồ hôi trên người Ách Ba, hấn đã sớm ngửi được, ghen thật lâu, rốt cục hỏi ra những lời này. Không phải ghét bỏ hương vị trên người Ách Ba, mà là..... Nhớ tới đêm đó, tìm đập lại bắt đầu không bình thường, hơn nữa từ trong bụng bốc lên cảm giác đói khát mãnh liệt. Cốc Thiểu Hoa bắt đầu hoài nghi mình có phải bị bệnh hay không, vì sao hấn hiện tại muốn ăn không phải mì sợi mà là Ách Ba?

Lau? Ách Ba nghe không hiểu, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn thấy tiên nhân, không nghĩ qua là dựa vào gần quá, Ách Ba lại một lần nữa gần gũi cảm nhận được tiên nhân xinh đẹp khác với phạm nhân. Làn da này dùng cái gì để tắm, so với mặt hấn còn mềm mại nhẵn nhụi trơn mềm hơn? Nhớ tới các vết sẹo trên người mình, Ách Ba nhất thời cảm thấy tự ti.

Cốc Thiếu Hoa lại ngẩng đầu nhìn trời, nhìn trong chốc lát đột nhiên đứng dậy, Ách Ba không phòng bị, ghé dài thiếu chút nữa nhếch lên đến, hấn nhanh chóng dịch vào trong một chút, mới bảo trụ cân bằng. Ách Ba lẳng lẳng nhìn thấy tiên nhân, dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng noãn thon dài của tiên nhân, ánh lên màu đỏ khả nghi.

Chẳng lẽ ánh trăng tối nay là đỏ? Ách Ba nghi hoặc nhìn ánh trăng, xem xét nửa ngày, rốt cục xác nhận ánh trăng đêm nay cũng giống bình thường, trắng sáng dịu dàng.

Lúc quay đầu lại, Ách Ba phát hiện tiên nhân chạy tới dưới tàng cây bạch quả, tự tay xách một gàu nước từ trong giếng lên.

Tắm? Ách Ba rốt cục hiểu được “Lau” nghĩa là gì, giơ tay ngửi ngửi trên người mình, toàn mùi mồ hôi, là nên tắm nước lạnh một chút, nhưng là..... Tiên nhân đang làm gì?

Nhìn thấy tiên nhân bắt đầu cởi quần áo, Ách Ba trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn quên phản ứng.

Cốc Thiếu Hoa thân thể rõ ràng rắn chắc hơn Ách Ba rất nhiều, tuy rằng bởi vì không muốn ăn, trên người không mấy lượng thịt, nhưng nhiều năm tập võ mang đến đường cong tráng kiện, vẫn là làm cho Ách Ba nhin không được nuốt nước miếng. Thật hâm mộ, nếu lại mập thêm chút liền càng hâm mộ.

Nhưng mà hâm mộ xong rồi, Ách Ba vẫn là nghi hoặc làn da tiên nhân rốt cuộc dùng cái gì để tắm, cả thân thể tựa như bạch ngọc, lộ ra ướt át sáng bóng, làm cho người ta hận không thể tiến lên sờ hai ba cái.

Nghĩ chỉ là nghĩ, không dám sờ, Ách Ba trộm đánh giá một chút nơi riêng tư của tiên nhân (cái đó đó ^-^). Ngô, may quá, kích thước cùng của mình không sai biệt lắm, cuối cùng trên người mình còn có thứ không kém so với tiên nhân. Mặc cảm tự ti của Ách Ba thoáng yếu bớt một ít.

Rào!

Cốc Thiếu Hoa nâng gàu múc nước lên, đổ nước giếng lạnh lẽo từ đầu xuống chân, nhất thời, dục vọng nào đó không biết tên bốc lên ở trong cơ thể yên tĩnh xuống dưới, hấn quay đầu, nhìn về phía Ách Ba.

“Thực thoải mái.....” Tay hấn vuốt qua cái trán, lau đi bọt nước.

Ách Ba kìm lòng không đậu lại nuốt nước miếng, thật mỹ lệ..... trong óc Ách Ba trống rỗng, đã nghĩ không ra từ thích hợp để hình dung.

Bóng cây lắc lư, không gió tự lay, giếng cổ thâm u, sóng không gợn lên, mỹ nhân như ngọc, hướng hấn ngoắc.....

Ngoắc? Ách Ba nhin không được chĩa chĩa cái mũi của mình, bảo ta đi qua? Chiếm được trả lời khẳng định, Ách Ba từng bước một lết đi qua. Cùng tắm với tiên nhân, hấn có chút hưng phấn lại có chút ngượng ngùng, còn có chút không biết làm sao..... Sẽ không lại bị nhéo chứ?

Hiển nhiên buổi tối ngày đó bị hành động tập kích hạ thể khó hiểu của tiên nhân, làm cho trong lòng Ách Ba có bóng ma.

Cốc Thiếu Hoa từ trong giếng lại xách một gàu nước lên, nhìn thấy Ách Ba không được tự nhiên cởi sạch quần áo, bờ môi của hấn hơi hơi hướng về phía trước nhếch lên một độ cong không chọc người chú ý, sau đó thừa dịp lúc Ách Ba cúi người đem quần áo thu vào xong, một gàu nước từ trên trời giáng xuống, làm Ách Ba giật mình nhảy dựng dựng lên, một đầu đụng vào trong lòng Cốc Thiếu Hoa.

Không dự đoán được Ách Ba phản ứng lớn như vậy, Cốc Thiếu Hoa bị đụng đến lão đảo, phía sau chính là giếng cổ, may mắn thành giếng có chút cao, hấn đặt mông ngồi ở trên miệng giếng, nếu thấp hơn khoảng một ly trà nữa, chỉ sợ cả người đều phải ngã vào trong giếng rồi.

Ách Ba sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng khoa tay. Hấn không phải cố ý.

Cốc Thiếu Hoa lại ngồi ở trên thành giếng nở nụ cười, trước chỉ là nhẹ nhàng cười, cười cười, sau lại mở miệng, cười ha hả. Ách Ba hai tay khoa càng ngày càng chậm, cuối cùng rõ ràng treo ở giữa không trung, choáng váng.

Tiên nhân không phải bị bệnh chứ? Qua hồi lâu, gặp Cốc Thiệu Hoa không có ý dừng lại, Ách Ba rốt cục nhin không được, đưa tay sờ sờ trán hần, không nóng a.

“Ta gọi là Cốc Thiệu Hoa.” Rốt cục không cười, bình tĩnh nhìn thấy Ách Ba, hần nói tên của mình.

Ách Ba nháy mắt mấy cái, tên của tiên nhân rất êm tai.

“Về sau, người phải ở trong lòng gọi ta là A Hoa.”

“.....”

“Còn có..... Về sau, ta và người cùng nhau bán mì.....”

Hả? Cầm Ách Ba, trực tiếp rút xuống đất rút cuộc không khép lại.

Ai cũng không biết Cốc Thiệu Hoa rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Đường đường Các chủ Trần Long các, chạy tới bán mì, ách..... Chẳng lẽ Hoàng Thiên Cung liền nghèo đến nông nổi này?

Người thứ nhất biết chuyện này là Yến Thanh Hiệp, nhìn đến Cốc Thiệu Hoa đang giúp Ách Ba bán mì, hần mím môi, đòi Ách Ba một chén mì rồi đi, vừa đi bả vai vừa run run thật mạnh.

Hần quyết định, mấy ngày nay cũng không đến quán mì. Hần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, tái chiến Văn Tinh.

Chiêu Hoa là người thứ hai biết chuyện này, bởi vì sáng sớm này, hần lại đã chạy tới quyết định khiêu chiến mì sợi của Ách Ba, kết quả còn chưa tới quán mì, chợt nghe đến trên đường lớn có người đang tung tin vịt, trong quán mì có một “Mì sợi Tây Thi” đến đây. Chờ Chiêu Hoa thấy rõ ràng bộ dáng “Mì sợi Tây Thi”, cả người đều choáng váng.

“Các, các, Các chủ!!” Không suy nghĩ, Chiêu Hoa ngay tại chỗ hô to lên, chung quanh quán mì nhất thời yên tĩnh ước chừng một nén nhang.

Trên phủ Hoàng Long trấn, người không biết Các chủ Trần Long các nhiều đến không đếm được, còn người không biết Chiêu Hoa, ngoại trừ trẻ con còn nhỏ và người mù nhìn không thấy, năm cái ngón tay là có thể đếm được.

Chiêu Hoa là ai?

Đệ nhất trù sư của Hoàng Thiên Cung, tam đương gia Trần Long các, bởi vì hai cái này có chút vang dội, cho nên danh hiệu đệ nhất đao khách của Hoàng Thiên Cung, người ngoài liền biết đến ít hơn. Người có thể bị Chiêu Hoa gọi là Các chủ, cả trong Hoàng Thiên Cung đương nhiên chỉ có một, thì phải là Các chủ Trần Long các.

Mì sợi Tây Thi? Các chủ Trần Long các?

Dù là ai nghĩ nát óc, cũng không có biện pháp ghép hai cái thân phận đó liên hệ với nhau, vì thế, giống như bị thần tiên làm phép định thân, giờ khắc này, trong vòng phạm vi ba trượng chung quanh quán mì, tất cả mọi người nghe được một tiếng kêu của Chiêu Hoa đều ngậy người bất động, ngay cả một tiếng hút không khí đều không có.

Đối với bên người khác thường, Cốc Thiệu Hoa không có gì phản ứng. Vừa lúc Ách Ba cán bằng bột mì, hần cầm dao thái mì, chỉ thấy cổ tay vừa động, bóng dao loang loáng, trên bàn, đã là sợi mì sắp xếp chỉnh tề, giống như dùng thước đo qua, chiều dài, độ rộng, không có chút khác biệt.

Về phần Ách Ba, xin lỗi, hần còn không có chú ý tới chung quanh dị thường, nói không tốt nghe, đó là hần phản ứng chậm, nói dễ nghe chút, đó là hần làm việc chuyên tâm, toàn tâm toàn ý chỉ lo nấu mì. Lúc này thấy tiên nhân đã thái mì xong, hần mang lại đây, trước thưởng thức một chút. Sợi mì này thái so với mình mạnh hơn nhiều, nhìn không ra tiên nhân còn rất có tay nghề đây chứ.

Thưởng thức xong rồi, đem mì ném vào trong nồi nấu chín rồi vớt ra, đưa đến bàn cho khách, Ách Ba ra hiệu có thể ăn, khách hàng còn đang sững sờ, Cốc Thiệu Hoa ở bên cạnh nhăn nhăn mày, thay Ách Ba phiên dịch một chút: “Ăn mì.....”

Thanh âm lạnh như băng khiến người cảm thấy lạnh lẽo, khách hàng kia rùng mình một cái, cầm đũa lên hướng bát mì, nửa ngày không hạ tay xuống gấp được.

Này..... Có thể ăn sao không?

Các chủ Trần Long các tự tay thái..... Mì sợi này sẽ không sắc bén đến có thể cắt yết hầu người ta chứ?

Tiếp tục lại đưa lên mấy bát mì, tri độn Ách Ba rốt cục phát hiện dị thường.

Như thế nào cũng không ăn?

Ánh mắt Ách Ba đảo xung quanh, quay đầu lại còn lấy một sợi mì từ trong nồi ra ném thử, vị không thay đổi a?

Biết vấn đề ở chỗ nào, mắt dao nhỏ của Cốc Thiếu Hoa trực tiếp vọt tới Chiêu Hoa đang ở bên ngoài quán mì làm bộ là pho tượng. Người này giật mình một cái, rốt cục biết mình phá hủy chuyện của Các chủ, lập tức giả bộ rống lên một câu: “A a! Xin lỗi, ta nhận nhầm người.....”

Vừa nói vừa nghiêng về một phía lùi đi, rất giống bị trâu điên đuổi theo, ba hai lượt liền chuồn đến không thấy bóng dáng.

Nhận nhầm thì nhận nhầm, nhưng là chuồn nhanh như vậy, ai còn có thể tin tưởng người nhận nhầm.

Nhưng mà bị Chiêu Hoa một rống như vậy, xung quanh quán mì, với các thực khách trong quán mì bị dọa đến nhưng thật ra một đám hoàn hồn lại, lá gan lớn một chút tiếp tục ăn, vừa ăn vừa trộm nhìn về phía Cốc Thiếu Hoa, Các chủ Trần Long các thì ra bộ dạng như vậy..... Ách..... Xinh đẹp. Quả nhiên, hoa đẹp đều có gai. Về phần nhất gan..... Ném tiền mì, giống Chiêu Hoa chuồn mất. Trời mới biết ăn mì mà Các chủ Trần Long các tự tay thái, quay đầu lại có thể hay không bị người của Hoàng Thiên Cung đuổi giết a.

Sau khi trải qua ngắn ngủi im lặng, trong quán mì lại khôi phục bình thường, khách hàng đến ăn mì, cũng hình như có xu thế càng ngày càng nhiều, dù sao, phủ Hoàng Long trấn người giang hồ qua lại cũng nhiều, vốn lớn gan, hướng chi, bởi vì vết kiếm mà Yến Thanh Hiệp lưu lại, hai ngày này, bên ngoài rất chọc người chú ý, không biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm. Vì thế chuyện Các chủ Trần Long các chạy tới bán mì sợi, rất nhanh liền trải qua các loại ống dẫn truyền mở.

Càng ngày càng nhiều người chạy tới ăn mì, không cần hoài nghi, tất cả đều là người giang hồ. Khi đêm đến, trong quán mì, đã là các nhân vật có uy tín danh dự nhất trong vòng trăm dặm phụ cận phủ Hoàng Long trấn, có thể tìm ra đến.

Đương nhiên, trong Hoàng Thiên Cung cũng có người đến đây, cung chủ Cốc Như Hoa, khách quý Quân Lâm Hải, Lâm Nguyệt Nhi, còn có mấy người liên can trong Trần Long các vân vân..., ngoại trừ Văn Tĩnh cùng Chiêu Hoa cũng vào quán mì, những người khác đều bốn phía canh giữ ở bên ngoài, phòng ngừa có người quấy rối. Nhưng mà nói lại, có nhiều người cao tăng của Hoàng Thiên Cung tọa trấn như vậy, ai lại dám ở nơi này quấy rối chứ? Nói là giữ thể diện còn kém không nhiều lắm.

Lại nói tiếp, bọn họ vẫn là nhóm đầu tiên đuổi tới, nguyên nhân như trước vẫn là do Chiêu Hoa người nhiều chuyện không đầu óc này, chạy về tới Hoàng Thiên Cung liền hô to lên trời: “Nguy rồi! Các chủ tẩu hỏa nhập ma biến thành điên khùng rồi.....”

Sau đó Văn Tĩnh đang ở Kiếm Các bế quan luyện kiếm, thiếu chút nữa chém đầu mình, về phần mấy người trong Hoàng Thiên Cung đang tu luyện nội công lại không hay ho, tuy rằng không có hỏa nhập ma, nhưng nội khí công tâm thật là có mấy người.

Tiếp theo, sau khi Cốc Như Hoa cầm áo Chiêu Hoa hỏi rõ tình huống liền chạy ra khỏi Hoàng Thiên Cung, mặt sau còn đi theo một đám đệ tử Trần Long các.

Hôm nay sinh ý tốt lắm, Ách Ba thực vui vẻ, nhưng là đến lúc đóng cửa các thực khách còn không chuẩn bị đi, ngược lại tốp năm tốp ba tụ thành một đồng râm rì nói chuyện phiếm, Ách Ba lại thực buồn bực.

Còn như vậy nữa, sẽ chậm trễ sinh ý ngày mai.

Ách Ba ngồi xổm trước kệ bếp, quét miệng, có một chút không một chút đẩy củi dưới lò. Mấy khách hàng đó không đi, hẳn cũng không dám tắt lửa, còn phải nhét thêm củi vào.

“Tiểu huynh đệ, đi mua rượu cho bản công tử.”

Ách Ba vừa nghe thanh âm quen tai này, ngẩng đầu vừa thấy, không phải là công tử tài thần ngày hôm đó sao, lập tức thỉ diên thỉ diên đi qua.

Quân Lâm Hải cười ném đến một thỏi bạc, so với lần trước cho Ách Ba còn nặng hơn.

“Lần này nhiều mua chút, xem nơi này có mấy bàn khách liền mua mấy bình, đồ nhắm rượu cũng theo đó mà mua.”

Quả nhiên là tài thần, Ách Ba cầm bạc, sớm đem chuyện muốn đóng cửa quên đến chân trời, vui vẻ chạy tới quán rượu cách vách. Trải qua lần trước mua rượu mua thịt, từ lúc hắn nhận được bạc kia, có thể tính được bản thân đại khái có thể có bao nhiêu ưu đãi.

Chờ hắn ôm rượu cùng đồ ăn trở về, vừa thấy quán mì, choáng váng. Những khách hàng một đám ngồi nghiêm chỉnh, làm gì còn có bộ dáng thảo luận rôm rả vừa rồi nữa, ánh mắt toàn bộ dừng ở người nào đó từ tiên nhân bị hàng xuống thành công nhân thái mì.

Cốc Thiếu Hoa học bộ dáng Ách Ba lúc trước, ngồi xổm trước kệ bếp, bên chân, là một đồng bạc, ước chừng cao gần đến đầu gối Cốc Thiếu Hoa, mà Cốc Thiếu Hoa đang nghiêm trang đếm bạc.

Ách Ba mở lớn miệng, phát ra không tiếng động kinh hô, trong tay rượu và thức ăn thiếu chút nữa toàn bộ rớt xuống đất, bị Quân Lâm Hải nhanh mắt nhanh tay tiếp nhận, hướng Ách Ba mỉm cười: “Chúng ta muốn mượn nơi đây kết bạn ôn chuyện, bạc đó, là lễ tạ ơn tiểu huynh đệ.”

Nói xong, hắn thật sâu nhìn Ách Ba một cái. Nếu nói lúc trước chỉ là hoài nghi, hiện tại Quân Lâm Hải đã dám khẳng định, Ách Ba này chính là thị đồng năm đó.

Quân Lâm Hải tuyệt đối không tin, trên đời này còn có người thứ hai có thể làm cho Cốc Thiếu Hoa trở nên quái dị như thế, hắn có thể nhận ra được, Cốc Thiếu Hoa tự nhiên cũng có thể. Tuy rằng tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công sẽ trở nên quên mất chuyện trước kia, nhưng cũng không phải tuyệt đối, người luôn luôn có chút gì là không thể quên, ví dụ như tỷ ruột của hắn Cốc Như Hoa, ví dụ như thị đồng năm đó so với tỷ tỷ ruột của hắn còn thân thiết hơn.

Chuyện này thực ra là, Ách Ba chân trước vừa đi, Cốc Thiếu Hoa sau lưng bắt đầu thu tiền, lý do là ngồi ở chỗ này, phải trả thù lao, không trả liền tất cả đều cắt đi.

Trả, hay là không trả?

Kết quả rõ ràng, Các chủ Trấn Long các thu tiền, ai dám không cho.

Thu tiền còn không vừa lòng, trước lúc Ách Ba trở về, Cốc Thiếu Hoa lạnh lùng hỏi một câu: “Các người tới làm cái gì?”

Vì thế tạo thành tình trạng lặng ngắt như tờ bây giờ. Các nhân vật giang hồ có uy tín danh dự, lại cùng Hoàng Thiên Cung cùng chung vinh nhục vui buồn tương quan trong phạm vi trăm dặm, tổng không thể nói trắng ra, chúng ta đều là đến xem người Các chủ Trấn Long các rốt cuộc có tẩu hỏa nhập ma hay không. Đây chính là quan hệ đến lợi ích thiết thực của bọn họ mấy năm sau đó!

“Tiểu huynh đệ, lại đây hầu hạ.” Quân Lâm Hải lại hướng Ách Ba ngoắc. Cho dù đã xác định thân phận của Ách Ba này, hắn nhìn không được muốn thử một lần nữa.

Các chủ nào đó sắc mặt một băng, trừng mắt nhìn Quân Lâm Hải một cái, sau đó quay lại kêu Ách Ba: “Lại đây đếm tiền.”

Quả nhiên..... Quân Lâm Hải lại toát ra biểu tình cười như không cười, đáy mắt lại nổi lên nguy hiểm. Hắn nên lại một lần nữa làm gì với thị đồng này bây giờ?

Tay hắn gắt gao nắm chặt lại. Không thể dễ dàng tha thứ, hắn không thể dễ dàng tha thứ có người đoạt đi lực chú ý của Cốc Thiếu Hoa, nếu không thể làm cho trong ánh mắt Cốc Thiếu Hoa chỉ nhìn hắn một người, hắn thà rằng trong mắt Cốc Thiếu Hoa ai cũng không có, giống ngày xưa không ham không muốn, vô tình vô tư, đóng băng tất cả tình cảm.

Ách Ba nào biết đâu rằng nguy hiểm đã dần dần tới gần. Hắn nhìn đông nhìn tây, thế khó xử, khách hàng đắc tội không được, nhưng là bạc..... Hắn đời này còn không có gặp qua nhiều bạc như vậy, thật sự thật nghĩ muốn đếm a!

Xong rồi! Thật sự tẩu hỏa nhập ma! Đây là ý tưởng mà mọi người Hoàng Thiên Cung nhất trí, Cửu Chuyển Hóa Thần Công, cắt đứt tình cảm xóa mọi ham muốn, nhưng Các chủ đều bắt đầu thấy tiền sáng mắt..... Đây là lòng tham trắng trợn a!

Về phần người ngoài Hoàng Thiên Cung còn lại là cảm thấy được, chiếm tiền tài của người khác còn muốn làm trò ở trước mặt người ta đếm, thật sự khinh người quá đáng, bọn họ là đánh không lại, nếu đánh thắng được..... Vậy cũng không dám đánh. Ngoài quán mì mấy chục đệ tử Trần Long các như hổ rình mồi, đều là nhất lưu cao thủ a.

Cuối cùng không có thể ngăn cản bạc trắng bóng mang đến hấp dẫn, Ách Ba ngồi xổm bên cạnh Cốc Thiếu Hoa, chảy nước miếng đếm, đếm tới một nửa chợt thấy không đúng, bắt đầu ra hiệu với Cốc Thiếu Hoa.

Bạc nhiều lắm, kiểm chỗ ôn chuyện, không cần nhiều tiền như vậy.

Ách Ba tuân thủ nghiêm ngặt đạo làm người Chu Mì Sợi dạy hắn, không phải của mình một văn không tham, là của mình nửa văn cũng muốn đòi.

Làm bộ không hiểu, Cốc Thiếu Hoa đem hộp đựng tiền của Ách Ba ra, đem bạc bỏ vào trong.

Ách Ba nóng nảy, Cốc Thiếu Hoa bỏ vào trong, hắn liền bốc ra ngoài, bốc đến bốc đi, tốc độ Ách Ba không thể so với Cốc Thiếu Hoa, mắt thấy tiền bỏ vào trong càng ngày càng nhiều, Ách Ba ngừng tay, thực ủy khuất thực ủy khuất nhìn Cốc Thiếu Hoa một cái, sau đó cúi đầu chậm rãi bước đi đến bên cạnh giếng, ngồi xuống.

Động tác của Cốc Thiếu Hoa ngừng lại, tầm mắt đi theo Ách Ba dừng ở trên giếng cổ. Đột nhiên trong mắt hắn lóe lóe sáng, rung lên tay áo, bạc trước mặt hắn đột nhiên bay lên, như là trời tuôn mưa tiền, một cái không rơi toàn bộ nện trên người mọi người trong quán mì.

Không hề ngoài ý muốn, những người này bị nội lực thâm hậu bám vào bạc làm chấn động lẫn lông tóc, một đám lẫn ra ngoài quán mì, ngay cả Cốc Như Hoa cùng Lâm Nguyệt Nhi hai nữ nhân cũng không buông tha, có thể thấy được Cốc Thiếu Hoa thật là không hiểu thương hương tiếc ngọc.

Đây là đang hạ lệnh đuổi khách.

Nội lực thâm hậu như vậy, là ai nói Các chủ Trần Long các tẩu hỏa nhập ma? Những người này lẫn cả người bần cũng không dám nói thêm cái gì, dù sao mục đích đạt tới, đứng lên liền chuẩn bị trốn chạy.

“Dem bạc lấy đi.”

Các chủ Trần Long các lên tiếng. Những người này cũng không quan tâm bạc có phải của mình hay không, thuận tay chộp mấy thỏi bạc gần người nhất, trong chớp mắt, ngoài quán mì cũng chỉ còn lại người của Hoàng Thiên Cung.

“Ta nói đúng chưa, Các chủ quả nhiên điên rồi.” Chiêu Hoa nâng dậy Cốc Như Hoa đồng thời nói lầm bầm.

“Câm miệng!” Chờ cung chủ đứng vững vàng, Văn Tinh nắm áo Chiêu Hoa, lôi kéo hắn thối lui vài bước, trùng hợp liền đứng ở cạnh vết kiếm mà Yến Thanh Hiệp lưu lại, ánh mắt Văn Tinh ngưng trọng, gắt gao nhìn chăm chăm vết kiếm kia, không chú ý đến mọi chuyện bên người nữa.

Chiêu Hoa thấy Văn Tinh như vậy, lắc đầu, trong lòng lại mừng rỡ không ai ngăn đón hắn, lại lui đi lên, không sợ chết nghĩ muốn tiến quán mì, bị một câu của Cốc Như Hoa, lại kéo lại.

“Thiếu Hoa.” Văn chỉ nhìn Cốc Thiếu Hoa không nói gì, Cốc Như Hoa mở miệng, “Sớm đi nghỉ ngơi.”

Hả? Chỉ nói vậy thôi?

Chiêu Hoa cảm rút xuống đất, cung chủ đại nhân a, ngài hưng sư động chúng mang theo một đồng người vào trong quán mì ngồi cả buổi chiều, chỉ vì muốn nói với Các chủ một câu như vậy? Còn có a, cung chủ

đại nhân, ngày thường ngài phong tình vạn chủng, ta với mấy đại lão gia thấy cũng thoải mái, lúc này ngài phụng phịu giả bộ thâm trầm, so với Các chủ càng giống tẩu hỏa nhập ma hơn a.....

Không đề cập tới Chiêu Hoa như thế nào oán thâm, Cốc Thiếu Hoa nhưng thật ra ứng với một câu: “Các người đi rồi liền nghỉ ngơi.”

Đối thoại rất bình thường, rất việc nhà! Phong tình vạn chủng cũng chủ chạy đi đâu? Lạnh lùng vô tình Các chủ lại chạy đi đâu? Một đám người Hoàng Thiên Cung giống như mộng du bị Cốc Như Hoa mang đi, chỉ có Quân Lâm Hải, lúc đi, lại cười như không cười nhìn lại một cái.

Ách Ba ủy khuất ngồi dưới tàng cây bạch quả, Cốc Thiếu Hoa ở bên cạnh kệ bếp xoay qua xoay lại, lấy ra một gàu múc nước, xách nước từ trong giếng lên, cầm khăn lau, bắt đầu lau cái bàn, bận đến chết đi được. Ách Ba ban đầu còn có điểm dỗi, không nghĩ để ý tới, nhưng là lại quản không được hai mắt của mình, chỉ chốc lát sau liền nhìn lại đây.

Rõ ràng tướng mạo như tiên nhân, cổ tình ở trong này làm loại việc nặng này, thấy thế nào như thế nào chướng mắt. Ách Ba rốt cục nhịn không được đi qua, đoạt khăn lau trong tay Cốc Thiếu Hoa, chính mình bắt đầu lau dọn.

Ách Ba là người làm việc, tự nhiên so với Cốc Thiếu Hoa từ trước đến nay sống an nhàn sung sướng nhanh hơn nhiều, lập tức đã đem quán mì trong ngoài dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp sạch sẽ. Hắn mang theo gàu múc nước chuẩn bị đem nước bẩn đổ đi, vừa quay đầu lại, đã thấy Cốc Thiếu Hoa đứng ở phía sau, cơ trên mặt nhăn qua nhăn lại, nặn ra một nụ cười khó coi giống khóc hơn giống cười.

Người này chắc không hay cười?

“Người..... Không tức giận?”

Ách Ba cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân mình trong chốc lát, mới buông gàu múc nước, đầu ngón tay dính nước, ở trên bàn viết: Ta không có giận.

Ách Ba vẫn coi quán mì là của mình, tận tâm hết sức lo liệu, nhưng là hắn vừa rồi đột nhiên nhớ lại, trên thực tế quán mì này là Cốc Thiếu Hoa cho, nơi này một bàn một ly một chén một đĩa, đều là của Cốc Thiếu Hoa, như vậy Cốc Thiếu Hoa muốn thu bạc nhiều hay ít, lại có quan hệ gì tới hắn?

“Người thích bạc.” Cốc Thiếu Hoa chú ý tới, lúc Quân Lâm Hải cho Ách Ba bạc, trong mắt Ách Ba đều có ánh sáng lóe ra, sáng rực.

Ta muốn chính mình làm ra.....

Ách Ba cũng là có lý tưởng, tuy rằng cũng không lớn. Hắn muốn làm ra một chút bạc, xây một gian nhà ngói, nuôi một con chó, nếu..... Nếu có nữ nhân không chê hắn xấu, như vậy sẽ cưới một người vợ, sinh một Ách Ba nhỏ.

Cốc Thiếu Hoa trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên giữ chặt tay Ách Ba: “Ta và người cùng nhau làm.....”

Khóe miệng Ách Ba co rút, cuối cùng rút ra lại là tay, lại viết: Tiên nhân phải ở trên trời.

“Ta muốn làm phàm nhân.” Cốc Thiếu Hoa hiểu được ý tứ câu nói ‘tiên nhân’ của Ách Ba. Hắn nhớ rõ, Ách Ba từng hỏi hắn có phải tiên nhân hay không, hắn lúc ấy chỉ lo cười, đã quên trả lời.

Trên đời này nào có tiên nhân, chặt đứt thất tình tuyệt lục dục cũng vẫn là phàm nhân. Chuyện trước kia, Cốc Thiếu Hoa đều quên gần hết, nhưng là lần đầu nhìn đến Ách Ba, hắn chỉ biết, hắn đúng là vẫn còn là phàm nhân.

Ách Ba ở nơi nào, hắn ngay tại nơi đó, hắn đi nơi nào, cũng muốn mang theo Ách Ba. Hình như chỉ có ở bên người Ách Ba, tìm hắn mới có thể nhảy lên, trong ánh mắt hắn mới dấy lên lo lắng, sinh mệnh hắn mới cảm giác được đầy đủ.

Năm năm nay, Cốc Thiếu Hoa chưa từng có nghĩ muốn cái gì, tại gần hai ngàn ngày này, hắn chỉ là liều mạng tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công. Hai năm đầu, hắn còn nhớ rõ vì sao phải tu luyện, từ lúc công lực càng tăng, hắn ngay cả nguyên nhân tu luyện đều đã quên, tu luyện biến thành thói quen, mỗi ngày đều là như vậy trôi qua.

Hắn biết chính mình luyện càng nhanh, sẽ bị chết càng nhanh, nhưng là tim lạnh, đối với bản năng sợ hãi tử vong cũng trở nên gần như có thể xem nhẹ không cần. Có lẽ, hắn vốn chính là muốn chết mới tu luyện loại tâm pháp quái chiêu này, tuy rằng Cốc Như Hoa vẫn đều kiên trì hắn là vì nàng mới đi tu luyện.

Cốc Thiếu Hoa là chặt đứt thất tình lục dục, cũng không phải biến thành kẻ gỗ, chi ruột của mình lúc nói những lời này, đáy mắt nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ có người mù mới có thể nhìn không ra, hắn chỉ là không nghĩ miệt mài theo đuổi. Có cái kia tâm tư, còn không bằng dành thời gian đó để tu luyện.

Lúc bắt đầu nhìn thấy Ách Ba, cũng không cảm thấy được đặc biệt, chỉ cảm thấy mì hắn làm rất thơm, gọi lên một chút ký ức về gia đình còn tồn tại ở đáy lòng Cốc Thiếu Hoa, cho dù không thấy đối, hắn cũng muốn ăn một chén mì.

Vài lần sau, Cốc Thiếu Hoa rốt cục biết, thì ra mình cũng không có thực sự cắt đứt thất tình lục dục, bởi vì hắn bắt đầu muốn chút cái gì..... Đầu tiên là ăn mì, sau đó là nhìn thấy Ách Ba, tiếp theo là mang theo Ách Ba..... Dục vọng một chút một chút nảy sinh, giống một đốm lửa, đang lúc Cốc Thiếu Hoa trở tay không kịp, cũng đã bắt đầu cháy lan ra đồng cỏ.

Hắn không nhận ra Ách Ba, nhưng là hắn biết giữa mình và Ách Ba, nhất định tồn tại cái gì đó. Giống một sợi dây, một khi cột vào sẽ thấy cũng không có biện pháp dễ dàng cởi bỏ, chặt chẽ cuốn lấy ánh mắt hắn, bước chân và ý nghĩ của hắn.

Rốt cục, Cốc Thiếu Hoa hiểu được, chính mình muốn là cái gì.

Trong những năm tháng còn lại, hắn không muốn tu luyện nữa, thậm muốn im lặng cùng Ách Ba ở cùng một chỗ, Ách Ba nhào bột hắn thêm nước, Ách Ba cán mì hắn thái mì. Hắn cũng không muốn cho người ngoài quấy rầy sự im lặng này.

Có lẽ, là tới lúc nên rời đi Hoàng Thiên Cung..... Đối chính mình thân tỷ tỷ, Cốc Thiếu Hoa không có chút lưu luyến.

9. Chương 9: So Kiếm

Sáng sớm hôm sau, Yến Thanh Hiệp lại tới nữa. Hắn ở trong ngôi miếu đồ nát của hắn tĩnh tâm dưỡng sức suốt một ngày, cho nên cũng không biết ngày hôm qua quán mì nho nhỏ này, từng tụ tập bao nhiêu nhân vật cao thủ trên giang hồ.

Vào quán mì còn chưa kịp nói, cảm giác sâu sắc của kiếm khách, làm cho Yến Thanh Hiệp đã phát giác không khí kỳ quái giữa hai người kia trong quán mì.

Ách Ba đang nhào bột, vừa nhào vừa ngăn người, ngay cả thêm quá nhiều nước bột mì nhào tan cũng không biết.

Cốc Thiếu Hoa sắc mặt không tốt ngồi ở giữa quán mì, rất có tư thế “Một khối băng ngồi giữa, mười vạn thực khách không dám tới”. Nếu bọn họ vẫn tiếp tục như vậy, Yến Thanh Hiệp dám khẳng định, ngoại trừ hắn, phỏng chừng hôm nay không ai dám đến quán ăn mì.

Lúc này mới chưa đến một ngày..... Yến Thanh Hiệp chạy đến bên người Ách Ba, thấp giọng nói: “Làm sao vậy? Hắn khi dễ người?”

Tuy rằng đánh không lại Cốc Thiếu Hoa, nhưng mà nếu Ách Ba thực sự bị khi dễ, Yến Thanh Hiệp vẫn là chuẩn bị thực hiện hứa hẹn của mình, bảo hộ Ách Ba.

Ách Ba giống như đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, nhìn thấy Yến Thanh Hiệp, rõ ràng mặt đỏ. Hắn ba chân bốn cẳng mở nắp nồi, đổ nước vào bên trong, đổ một nửa, đột nhiên mới nhớ tới không có nhóm lửa, lại bỏ đi tìm đá đánh lửa với củi đốt, kết quả củi đốt không tìm được, gàu múc nước tan tành nhưng thật ra nhảy ra ra một cái. Nhìn thấy gàu múc nước, Ách Ba mặt đỏ đến gần như có thể so với mông khi.

“Rốt cuộc làm sao vậy?”

Yến Thanh Hiệp truy hỏi, Ách Ba quần bách vạn phần, rốt cục làm Cốc Thiệu Hoa chú ý, đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói với Yến Thanh Hiệp: “Đi, so kiếm!”

Sau đó, kiếm khách chính nghĩa rất bất hạnh, bị khối băng cường đại hơn hần tha đi, Ách Ba giật mình đứng tại chỗ, cũng không biết là nên ngăn cản hay là không nên ngăn cản, chỉ thấy trong gió thổi qua, mơ hồ nghe được kiếm khách la lên: “Mì của ta a a.....”

Kỳ thật cũng không có phát sinh chuyện nguy hiểm gì, chẳng qua đêm qua, sau khi Cốc Thiệu Hoa biểu lộ ra ý nguyện bản thân muốn làm phàm nhân, Ách Ba liền vẫn không có hành động gì. Thẳng đến thời gian tắm rửa cố định hằng đêm, Ách Ba cởi sạch quần áo, chỉ cho Cốc Thiệu Hoa dấu vết làm việc lưu lại trên người mình, ví dụ như hần từng giúp Chu Mi Sợi vác củi, trên vai lưu lại vết dây thừng; ví dụ như khi hần học làm mì bất hạnh bị cắt đến ngón tay; lại ví dụ như hần giúp Trịnh quả phụ xay đậu từng bị thương thất lưng, tuy rằng không có lưu lại vết thương.

Ách Ba nhất nhất chỉ cho Cốc Thiệu Hoa xem, sau đó ý đồ lấy tay trịnh trọng nói cho hần, không nên đổi làm phàm nhân.

Nhưng thực hiển nhiên, Cốc Thiệu Hoa hiểu lắm.

Ách Ba chỉ vào bả vai, hần nghĩ đến Ách Ba là cho hần hỗ trợ kỳ lưng; Ách Ba néo nháo thất lưng, hần nghĩ đến Ách Ba xương sống thất lưng đau, vì thế giúp Ách Ba thôi huyết quá cung (mát xa); Ách Ba vươn tay, giật giật ngón tay..... Cốc Thiệu Hoa khó được đỏ mặt, ngồi xổm xuống, một bàn tay từ trên lưng Ách Ba trượt đến bên dưới, lại nắm cái chỗ làm cho hần miên man suy nghĩ nhiều ngày nay (chỗ ấy ấy).

Có lẽ là lúc trước Ách Ba bị Cốc Thiệu Hoa thôi huyết quá cung, làm khí huyết toàn thân lung lay mở ra, sờ phát, liền cứng, chẳng những cứng, sau khi bị Cốc Thiệu Hoa sờ nhiều vài cái, rõ ràng còn bắn.

Chất lỏng màu trắng, mang theo hơi thở đặc biệt của nam tính, dính đầy mặt Cốc Thiệu Hoa. Giống như tốt lắm ăn..... Cốc Thiệu Hoa thử liếm liếm chất lỏng dính bên môi, tuy rằng hương vị có hơi tanh, nhưng mà lại khiến cho một cỗ xúc động cùng đối khát trước nay chưa có từ dưới bụng dâng lên, hần thẳng tắp nhìn chăm chăm cái vật mềm xuống dưới của Ách Ba, có vẻ thập phần e lệ gì đó. Muốn ăn, thật muốn ăn, hơn nữa nhìn qua phi thường – mê người.

Giống như quỷ đói một trăm năm không ăn gì, hai mắt Cốc Thiệu Hoa từ trước đến nay không có gì cảm xúc dao động, giờ chớp lên giống hai mắt sói sáng xanh, dọa Ách Ba choáng váng, một cử động cũng không dám, ngay cả thở cũng không dám thở một chút.

Giờ khắc này tiên nhân không phải tiên nhân, mà giống sói, sói đói chụp mồi, đem cái đồ vật kia của Ách Ba một ngụm ngậm trong miệng, lại hút lại mút lại liếm lại hôn, làm Ách Ba thẳng kêu to, không biết là đau hay là hưởng thụ, chỉ biết là chính mình lại vừa cứng, lại bắn, đứng không yên, chỉ có thể miễn cưỡng chống thành giếng mới không ngã xuống.

Cốc Thiệu Hoa đem chất lỏng ngậm trong miệng, chậm chạp luyến tiếc nuốt xuống. Ách Ba thở hổn hển hai khẩu khí, dần dần hoàn hồn lại, kinh ngạc nhìn thấy Cốc Thiệu Hoa, nhìn thấy ánh mắt hần giống bị hỏa thiêu, nhìn thấy bên môi hần chảy ra một sợi chỉ bạc, nhìn thấy hần cởi quần áo xuống, da thịt kia trắng như ngọc, nhìn thấy phía dưới hần cao tăng vọt khỏi..... Ách Ba yết hầu căng thẳng, trong lúc kích động đứng dậy lấy gàu múc nước, cùng với nước giếng bên trong, đập thật mạnh ở trên đầu Cốc Thiệu Hoa.

Thình lình nước giếng lạnh lẽo đổ xuống làm cho Cốc Thiệu Hoa rùng mình một cái, thình lình liền đem chất lỏng trong miệng nuốt xuống. Hần bên tai nghe Ách Ba hoảng hốt bước loạn xạ, thùng thùng đồng chạy vào quán mì, buồng màn trúc ngăn cách phòng ngủ mạnh một cái, nhảy lên chặn đệm nằm xuống, sau đó thật lâu không hề động tĩnh.

Hồi lâu, Cốc Thiệu Hoa mới đem gàu múc nước từ trên đầu gỡ xuống, lực đạo không chế không tốt, hai tay nắm chặt, cái gàu múc nước đáng thương này liền tan nát, ngay cả vòng sắt bó quanh đều vạn vụn. Cho dù Ách Ba lại có khả năng, lúc này đây hần cũng không có biện pháp đem gàu múc nước này khôi phục nguyên trạng.

Sau đó Cốc Thiếu Hoa ngồi ở trong quán mì, vẫn ngồi đến hừng đông, đều là cái bộ dạng người chết đóng băng ba nghìn dặm. Ách Ba tránh ở phòng ngủ cũng là một đêm không ngủ ngon, trời đã sáng mới đeo hai con mắt gấu trúc đi ra, giống du hồn vừa nhào mì vừa thất thần, ngay cả khối băng bên người kia cũng chưa chú ý đến, càng hồn nhiên không biết, liền bởi vì hắn không nhìn khối băng kia một cái, vì thế đóng băng ba nghìn dặm nháy mắt thành đông băng ba vạn dặm.

Đây là nguyên nhân cảnh tượng mà Yến Thanh Hiệp sáng sớm đến nhìn thấy. Nếu hắn biết người nào đó là bởi vì muốn tìm bất mãn cộng thêm bị vắng vẻ mà đang lo không có chỗ phát tiết, cố tình sau đó chính mình còn không biết chết sống đưa lên cửa, chỉ sợ ngay cả ý định lấy kiếm cắt cổ đều có.

Không có việc phiền toái, quán mì của Ách Ba lại đông khách làm cho hắn xoay quanh, sớm đem hai tên đi đánh nhau quên tới sau đầu. Thẳng đến cuối ngày lúc chuẩn bị đóng cửa, mới nhìn đến Cốc Thiếu Hoa ung dung đi tới, nếu không xem quần áo, rất có tiên nhân hơi thở, nhưng là vừa thấy quần áo, dường như mới lần xuống bùn, tiên nhân nhất thời biến thành chó bần lông xù, bần đến làm cho người ta không đành lòng xem.

Yến Thanh Hiệp lấy tú kiếm của hắn làm gây chướng, cà nhắc cà nhắc theo sát ở phía sau, toàn thân không so với Cốc Thiếu Hoa tốt hơn bao nhiêu, nhưng mà người ta ngày thường chính là quần áo đánh vá chằng vá đụp, cho dù hơi bẩn chút, tổng không có tương phản lớn như Cốc Thiếu Hoa vậy, Ách Ba thấy coi như thuận mắt.

Cốc Thiếu Hoa thoải mái thỏa mãn, ngồi vào vị trí của mình: “Mì.”

Đánh một ngày, đói bụng.

Yến Thanh Hiệp tùy tiện tìm một cái bàn, nằm úp sấp lên trên, không có khí lực kêu: “Mì.....”

Thẳng thua rõ ràng.

Mì là không có, nhưng là nước nhưng thật ra có! Ách Ba dùng gàu múc nước mới mua, cho bọn hắn rót một gàu nước giếng.

Rửa xong rồi ăn, Ách Ba khoa tay múa chân.

Ách Ba không phải ngại bẩn, Ách Ba là không thể thấy tiên nhân bẩn. Tiên nhân phải có bộ dạng tiên nhân, về phần Yến Thanh Hiệp, đó là nhân tiện, đại hiệp cũng phải có bộ dạng đại hiệp.

Thật có khí thế, Yến Thanh Hiệp chấn động, hắn phát hiện lúc Ách Ba nghiêm túc, đặc biệt có khí thế. Một người là Các chủ Trần Long các, một người là kiếm khách đứng đầu, liền như vậy bị khí thế không biết từ đâu tới của Ách Ba ngăn chặn, ngoan ngoãn đi đến cạnh giếng rửa mặt, trở lại như cũ, sau đó thay phiên ở trong phòng ngủ của Ách Ba thay đổi quần áo sạch sẽ.

Quần áo đều là lần trước Cốc Thiếu Hoa tự dưng ném cho Ách Ba, Ách Ba đem mấy bộ nữ nhân và tiểu hài tử mặc trong đó đều cầm đi bán, chỉ để lại mấy bộ nam trang vừa người. Nhưng là hình thức quần áo đều hơi hoa lệ, Ách Ba một lần cũng không có mặc, liền như vậy đặt ở trong phòng ngủ.

Đây là Yến Thanh Hiệp lần đầu tiên mặc quần áo tốt như vậy, cảm giác thật không được tự nhiên.

Ách Ba nhưng thật ra vừa lòng gặt đầu, thuận tay đưa lên một chén mì sợi nóng hôi hổi.

“Của ta.....”

Bị đặt ở vị thứ hai Cốc Thiếu Hoa liền chop đoạt bát mì qua, Yến Thanh Hiệp vừa mới vươn chiếc đũa ngưng ở giữa không trung, nghiêng rằng nghiêng lợi. Đoạt mì của một người bị chà đạp suốt một ngày, đã sắp đói chết lại là bại tướng dưới tay, Các chủ Trần Long các người này cũng quá không phúc hậu!

Ách Ba vừa bực mình vừa buồn cười, trừng mắt nhìn Cốc Thiếu Hoa một cái, vội cả ngày, về chút sự xấu hổ đêm qua, đã bị hắn tự động quên đến lên chín tầng mây. Ách Ba chỉ là đơn thuần cho rằng, Cốc Thiếu Hoa là chủ nhân quán mì, mà Yến Thanh Hiệp là khách hàng, cho nên hắn mới đem mì cho Yến Thanh Hiệp trước.

Cốc Thiếu Hoa thật cao hứng, bởi vì hôm nay Ách Ba rốt cục chịu nhìn hấn một cái, đang cầm mì sợi ăn hì hụp, hết sức hưởng vị ngọt ngào, vì thế bụng Yến Thanh Hiệp cũng đi theo cùng kêu rột roạt. Ách Ba mím môi nở nụ cười, đem một bát mì khác lại đây.

Yến Thanh Hiệp không hề oán thâm, cầm lấy bát mì hấn không thể một ngụm toàn bộ nuốt vào bụng, chờ ăn gần no, hấn mới một quẹt miệng, nói với Cốc Thiếu Hoa: “Nói một tiếng với Văn Tinh nhà ngươi, thời hạn so kiếm lại kéo dài mười ngày.”

Hôm nay bị chà đạp thật sự thảm, Yến Thanh Hiệp nhẩm tính một chút, thương thế của hấn phải có tám ngày mười ngày mới khỏi, nhưng là làm cho chính hấn lại đi nói, thật sự không mặt mũi, hoãn rồi lại hoãn, nói không chừng Văn Tinh cho là hấn đang trêu đùa, lập tức liền cùng hấn liều mạng. Yến Thanh Hiệp là kiếm khách, không phải anh chàng liều mạng, hấn theo đuổi kiếm đạo, không phải sống chết đạo, mặc dù có thời điểm phải động thủ hấn thường thường không muốn sống.

Ánh mắt Cốc Thiếu Hoa lập tức bằng một tầng, xem sắc mặt Yến Thanh Hiệp có chút trắng đến không bình thường, rốt cục nhớ tới giống như đầu sỏ gây nên loại tình huống này đúng là mình, vì thế gật gật đầu.

“Ngày mai ngươi nghỉ ngơi một ngày, ngày mốt đến đem nơi đó lấp bằng.”

Các chủ đại nhân nhìn về hướng vết kiếm trước quán mì một chút, sắc mặt Yến Thanh Hiệp từ trắng chuyển sang xanh, cái gì? Ngày mốt chính là ngày so kiếm, rõ ràng làm cho hấn sửa đường!

Ánh mắt Cốc Thiếu Hoa lại là một bằng, Yến Thanh Hiệp cúi đầu thở dài một hơi. Được rồi, dù sao là hấn có chuyện cần cầu Các chủ Trấn Long các, chỉ cần có thể kéo dài thời hạn, sửa đường liền sửa đường đi.

Vì thế Văn Tinh chẳng hay biết gì ngay sau mười ngày tại Kiếm Các khổ luyện, đây ý chí tất thắng đang trên đường đi đến đài thử kiếm, bị lão đại trên đỉnh đầu mình, Các chủ Trấn Long các, từ nửa đường bắt cóc đến trước quán mì của Ách Ba, trong tay còn bị nhét một cái xẻng.

“Vì sao đã nói ngày này là ngày đo kiếm, mà ta phải ở nơi này với người cùng sửa đường?” Nam tử bề ngoài văn nhược, một tay cầm cái xẻng, vừa trộn bùn vừa đầy bụng oán giận.

Yến Thanh Hiệp cũng không nói nhiều, xốc áo lên, lộ ra hai cái dấu chân xanh tím trước ngực, lại xoay người, sau lưng cũng xanh một mảnh. Kỳ thật trên đùi hấn cũng bị thương, nhưng mà trước công chúng, không tiện cởi quần.

“Chẳng lẽ..... Là Các chủ làm?” Văn Tinh nuốt nuốt nước miếng, chần chờ nói.

Yến Thanh Hiệp hừ một tiếng, nói: “Ngoại trừ Các chủ Trấn Long các, thiên hạ còn ai có thể làm cho ta Yến Thanh Hiệp thất bại.”

Tuy rằng không đến mức ngay cả nửa chút lực hoàn thủ cũng không có, nhưng Cửu Chuyển Hóa Thần Công không hổ là thiên hạ thứ nhất kì công, luyện đến tầng thứ tám đã có thể vô địch khắp thiên hạ, nếu lúc Cốc Thiếu Hoa luyện đến tầng thứ chín còn có thể bắt tử, không biết sẽ lợi hại đến đâu nữa? Chỉ sợ thật là nhân gian thần tiên.

Văn Tinh trầm mặc sau một lúc lâu, ôm cái xẻng trong lòng, ôm quyền với Yến Thanh Hiệp: “Các chủ nhà của ta không hiểu chuyện, xuống tay không biết nặng nhẹ, thông cảm thông cảm.”

Yến Thanh Hiệp thất áo lại, ngồi xổm xuống hướng lỗ vết kiếm mình tạo thành ném vào hai xẻng đá vụn, lại cho thêm một xẻng bùn Văn Tinh trộn xong, mới nói giọng buồn buồn: “Không sao, tại hạ cũng thu hoạch sâu.”

Thật mất mặt nói ra chuyện Cốc Thiếu Hoa kỳ thật đã thủ hạ lưu tình (nuông tay). Tuy rằng loại sự tình này thật ra hai người đều hiểu trong lòng, nếu Cốc Thiếu Hoa thật sự ra tay. Yến Thanh Hiệp sớm cách thí (đánh rắm?) (Tiêu) rồi! Đương nhiên, hấn cũng có tin tưởng trước khi cách thí có thể chém một kiếm trên người Cốc Thiếu Hoa, có thể chém chết hay không là chuyện khác, nhưng mà hai người cũng không phải kẻ thù không đội trời chung gì, tự nhiên sẽ không liều mạng như vậy.

“Vậy ngươi lần trước có phải hay không cũng.....” Văn Tinh nhớ tới lần trước Yến Thanh Hiệp cả nhắc cả nhắc đến đài thử kiếm đến yêu cầu kéo dài thời hạn so kiếm.

Yến Thanh Hiệp trên mặt đỏ lên. Chuyện mất mặt như vậy, không cần nhắc lại hoài có được hay không a?

Văn Tinh thức thời, lập tức chuyển đề tài: “Các chủ cùng Ách Ba cảm tình thật tốt.”

Hắn trộm liếc vào trong quán mì, một người cán mì một người thái mì, nhìn qua thực sự có chút..... cảm giác phu xướng phụ tùy. Ách..... Phu xướng phụ tùy? Văn Tinh bị ý nghĩ của mình sợ ngây người.

“Ách Ba không tồi, ánh mắt Các chủ nhà người cũng không sai.” Nhưng là tính cách kém một chút, Yến Thanh Hiệp cũng xem xét bọn họ một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục sửa đường.

“.....” Văn Tinh hoạt kê một lát, sau đó sờ sờ cái mũi, “Theo lý thuyết Các chủ hẳn là sớm chặt đứt thất tình lục dục.....”

Hắn không chú ý tới trên tay mình dính bùn, sờ một phát, trên mũi lập tức có hai vệt bẩn.

“Người xác định người nói chính là Các chủ Trần Long các?” Yến Thanh Hiệp nhin không được bật cười, đoạn tuyệt thất tình lục dục? Rõ ràng là độc chiếm dục siêu cường được không! Hắn liếc nhìn Văn Tinh một cái, lại vừa lúc nhìn thấy hai vệt vết bẩn kia giống như bàn long cứ sơn (rồng chiếm núi), kiêu ngạo mà lại loá mắt, vì thế bật cười biến thành cười to.

Văn Tinh ngẩn người, rất nhanh liền phản ứng lại, theo bản năng lại dùng tay lau, kết quả càng lau càng bẩn, chờ hắn phát hiện mình làm chuyện ngu xuẩn, gương mặt tuần tú sớm thành diễn viên mèo hát hí khúc.

“Ha ha ha ha.....”

Hậu quả của việc cười đến quá kiêu ngạo, chính là trong mắt hiện lên một đạo kiếm quang, Yến Thanh Hiệp ôm đầu một cái lộn ngược ra sau, mà kiếm quang lại như giò gặm xương, theo sát tới.

“Ê ê! Kéo dài thời hạn so kiếm rồi mà.....”

Yến Thanh Hiệp giơ lên tú kiếm, thương xúc cản lại, hai kiếm chạm nhau, phát ra một tiếng sắt va chạm.

Trên đường cái thực ra còn có không ít người đi đường, lúc này thấy thế, đều né tránh, hơi có chút gà bay chó sủa hỗn loạn.

“Ta còn không đáp ứng.”

Văn Tinh cũng không biết chính mình hôm nay vì sao xúc động như thế, tóm lại Yến Thanh Hiệp cười chính là ngại mất hắn, dù sao vị Các chủ nhà hắn không nói hai lời liền bắt hắn lại đây, vừa đến nơi này lại bắt hắn sửa đường, cũng không nói qua nửa chữ làm cho hắn kéo dài thời hạn so kiếm.

“Ta là người bệnh, thắng ta người cũng không sáng rọi.”

Đều là bị thương ngoài da, kỳ thật không nghiêm trọng lắm, nhưng là hành động chung quy bị ảnh hưởng. Cao thủ so kiếm, thắng bại chỉ cách một ý niệm, nhất là giữa cao thủ thực lực lại sà sà như nhau, cho nên Yến Thanh Hiệp mới lần nữa phải kéo dài thời hạn so kiếm, hắn không nghĩ lưu lại tiếc nuối.

“Ta hiện tại không phải đang so kiếm với người.” Văn Tinh âm âm cười, thu hồi trong tay kiếm, “Ta là đang đánh người.”

“Ta đánh không lại Các chủ Trần Long các, còn đánh không được người? Hừ!” Yến Thanh Hiệp cũng thu hồi kiếm.

Sự thật chứng minh, kiếm khách chính là kiếm khách, trong tay không có kiếm, đánh nhau, cùng hai lưu manh vô lại đầu đường không có nhiều ít khác biệt, nhiều lắm chỉ là đến mấy chiêu Hắc hổ xuống núi, Bạch Hạc Lương Sí, về phần mấy chiêu nham hiểm như Hầu tử thâm đào, trảo nãi Long Trảo Thủ, đường đường chính chính kiếm khách là không sử dụng được.

Cho nên phải tách ra bọn họ cũng thực dễ dàng, Ách Ba từ trong giếng xách một gàu nước, từ trên đỉnh đầu hai người liền như vậy rót đi xuống. Ngày mùa hè, nước giếng mát lạnh vô cùng, nhanh chóng làm cho bọn họ tỉnh táo lại.

Văn Tinh liền lau đi nước giếng, rửa bùn đất trên mặt, hấn chưa từng mất mặt như vậy quá, trừng mắt nhìn Yến Thanh Hiệp một cái, lại không dám hướng Ách Ba tức giận. Không có biện pháp, Ách Ba mặt sau đứng Các chủ chứ đâu, vừa rồi nếu không có Các chủ dùng nội kinh ngăn chặn hai người bọn họ, Ách Ba cũng không có cái bổn sự đem nước giếng đổ lên đầu hấn.

Ách Ba nhưng thật ra có chút lo sợ bất an, thấy Văn Tinh không có trừng hấn, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn xem Cốc Thiếu Hoa, chợt thấy an tâm. Hấn biết, chính mình là bởi vì có người này ở đây, mới đột nhiên sinh ra lá gan lớn như vậy dám tưới nước trên đầu Văn Tinh.

Nghĩ đến đây, nhện không được liền đối với Cốc Thiếu Hoa cười cười.

Cốc Thiếu Hoa ngẩn ra, trong nháy mắt hồn đều bay, rất có điểm sắc làm hôn mê hương vị, thấy Văn Tinh là liên tục mất trợn trắng. Bởi vì như thế nào khách quan nói, Ách Ba đều thật sự không tính là là một cái mỹ nhân.

Các chủ người có thể hay không không cần mê giai như vậy a! Làm cho hấn thuộc hạ này đều cảm thấy mất mặt.

Không nói chuyện phiếm, ăn mì trước.

Rất nhanh, hai chén mì sợi nóng hầm hấp bùng đi lên, Ách Ba hướng về phía Văn Tinh, lộ ra lấy lòng ánh mắt, sau đó đối với Yến Thanh Hiệp khoa tay, muốn hấn ăn mì xong tiếp tục đi sửa đường.

Đôi đũa khác biệt.

Yến Thanh Hiệp một hơi toàn bộ phát ở trên mì sợi, ăn như sắp chết đói.

Một hồi trò khôi hài như vậy xong việc, làm người đi đường với khách ăn mì vô duyên vô cớ nhìn một hồi náo nhiệt. Ăn mì xong, hai người còn phải ngoan ngoãn đi sửa đường, không có biện pháp, Yến Thanh Hiệp còn trông cậy vào Ách Ba nuôi hấn, tự nhiên đối Ách Ba nói gì nghe nấy. Về phần Văn Tinh, chỉ cần Cốc Thiếu Hoa một cái mắt dao nhỏ, cấp dưới làm việc cũng chỉ có thể nghe lệnh.

Vết kiếm bắt mắt kia, rất nhanh đã bị lấp bằng, đá vụn với bùn cùng lấp xuống, làm cho con đường đá san bằng này, như là một người đẹp, tự dưng bị người ở trên mặt rạch một vết, nói có bao nhiêu khó coi còn có khó coi, cổ tình kia hai cái kiếm khách không có gì tự giác còn rất đắc ý, đắc chí nhìn thấy thành quả một ngày vất vả lao động của mình, rất có cảm giác thành tựu.

Vì biểu đạt đối bọn họ cảm tạ, Ách Ba khó được quyết tâm, xuất ra hơn mười văn tiền đến quán dưa hấu phố bên cạnh, mua một quả dưa hấu trở về, bỏ vào gàu ngâm vào giếng nước. Chờ sau khi đóng cửa, hấn đem dưa hấu từ trong giếng kéo lên, cắt thành tám miếng, vừa lúc bốn người mỗi người được hai miếng.

Văn Tinh cảm thấy mình được chia cho hai miếng khá lớn, rất là đắc ý ở trước mặt Yến Thanh Hiệp lúc ăn lúc hiện, còn không cần ngượng nào, đã bị Cốc Thiếu Hoa đoạt lấy, cắn một miếng hình trăng lưỡi liềm, sau đó mới đem hai miếng dưa nhìn qua có vẻ nhỏ của mình ném cho Văn Tinh.

Tình huống hiện tại là, Cốc Thiếu Hoa lấy được miếng dưa lớn nhất, Yến Thanh Hiệp thứ hai, Văn Tinh thứ ba. Hai miếng nhỏ nhất ở trong tay Ách Ba, đã bị cắn đến chỉ còn lại có nửa miếng.

“Các chủ.....”

Văn Tinh đang cầm dưa, cả người đều ngây người. Đây là Các chủ? Đây thật là Các chủ?

Yến Thanh Hiệp vỗ vỗ phía sau hấn, trong thanh âm lộ ra nồng đậm ý cười: “Vĩnh viễn đừng ở trước mặt Ách Ba đoạt nổi bật của Các chủ Trấn Long các, cho dù là một miếng dưa hấu nhìn qua lớn một chút.”

Đây là bài học mấy ngày nay Yến Thanh Hiệp duy nhất học được.

Giờ khắc này, Văn Tinh rất muốn học máu, đương nhiên, hấn càng muốn chất vấn tiền bối Hoàng Thiên Cung năm đó sáng chế công pháp Cửu Chuyển Hóa Thần Công, công pháp này rốt cuộc có linh hay không linh a, không phải nói đoạn thất tình tuyệt lục dục sao? Vì sao Các chủ ngay cả hai miếng dưa của cấp dưới đều đoạt.

Vấn đề này, không ai có thể trả lời hẳn, liền ngay cả Cốc Thiếu Hoa trước mắt cũng không biết, chính mình đến tột cùng là tẩu hỏa nhập ma, hay là phản ứng bình thường. Hẳn ngừng tu luyện đã mấy ngày, thân thể cũng không có phản ứng dị thường, ngoại trừ lúc mỗi đêm cùng Ách Ba cùng nhau tắm, hẳn sẽ cảm thấy đặc biệt đói khát, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng. Nhất là đêm hôm trước, rõ ràng đều nhanh ăn tới rồi, kết quả một gàu nước giếng làm cho hẳn từ đầu lạnh đến chân.

Hiển nhiên có một vấn đề, bây giờ còn không ai ý thức được, thì phải là ghen lâu, là xảy ra vấn đề lớn!

Vì cam đoan Yến Thanh Hiệp có thể thuận lợi vượt qua đoạn ngày dưỡng thương này, ít nhất trước ngày so kiếm đến, sẽ không lại bị Các chủ Trấn Long các muốn tìm bất mãn tha đi chà đạp, Văn Tinh liền ngay lập tức, quyết định từ giờ trở đi cung cấp đối thủ một ngày ba bữa cơm cộng thêm thuốc chữa thương, điều kiện là Yến Thanh Hiệp không cho phép xuất hiện trong phạm vi mười trượng ở quán mì.

Về phần người cung cấp ba bữa cơm, đương nhiên không phải Văn Tinh, mà là bất hạnh bị nắm đến Chiêu Hoa.

“Vì sao ta phải nấu cơm cho đối thủ của người.” Đầu bếp cầm đao dịch cốt bão nổi.

“Tháng trước, người mượn bạc của ta đi mua son bột nước cho Yến Ny; tháng trước nữa, người mượn ba mươi hai..... Tháng trước trước nữa, người đánh cuộc thua.....”

Văn Tinh đối với trí nhớ của mình rất có tin tưởng, hẳn có thể tường thuật ra gần mười năm nay tất cả tiền mà Chiêu Hoa mượn hẳn chưa trả, thậm chí ngay cả Chiêu Hoa mượn tiền hẳn làm gì đều nhớ rõ ràng mạch.

Chiêu Hoa sắc mặt một mảnh xanh mét, không đợi Văn Tinh đem gần nhất một năm tính sổ xong, hẳn liền cúi đầu nhận thua: “Đừng niệm..... Ta đi, ta đi còn không được sao.....”

Kỳ thật Văn Tinh cũng phải trả Chiêu Hoa tiền, nếu so sánh trong mười năm này tiền hẳn mượn Chiêu Hoa với tiền hẳn cho Chiêu Hoa mượn, kết quả cuối cùng hẳn là không sai biệt lắm ngang nhau, nhưng vấn đề là..... Chiêu Hoa không nhớ rõ. Người này đối nguyên liệu nấu ăn thực miễn cảm, nhưng đối với chữ số liền..... Cho nên, hẳn nhất định phải chịu thiệt.

Rốt cục, vô kinh vô hiểm, lại qua mười ngày.

Tới ngày ước định so kiếm.

Vì để bảo hiểm..., Văn Tinh sáng sớm liền mời Các chủ đến đài thử kiếm, cung kính mời hẳn ngồi xong, nếu không phải không dám phạm thượng, hẳn rất muốn lấy cái dây thừng đem Các chủ cột vào ghế, để ngừa Yến Thanh Hiệp lại bị Các chủ nhìn hẳn không vừa mắt đánh bị thương.

Không biết Yến Thanh Hiệp đến tột cùng làm sao ngại mất Các chủ, nhưng mà hôm nay phải so kiếm, Yến Thanh Hiệp riêng trở về nói với Ách Ba một tiếng, tỏ vẻ muốn ăn mì Ách Ba làm, trong quán mì ngay lập tức có hai người đen mặt.

Một người là Chiêu Hoa, tự xưng vô duyên cố vô cơ nấu ăn cho Yến Thanh Hiệp mười ngày, kết quả nghe được Yến Thanh Hiệp rõ ràng vẫn là muốn ăn mì của Ách Ba, một tia sét giữa trời quang liền đem tên tự xưng là thần trù này đánh ngã trên mặt đất, mặt xám mày tro còn kém không nắm vạt áo Yến Thanh Hiệp rống một câu: “Lão tử rốt cuộc làm sao không bằng Ách Ba.....”

Người kia không cần phải nói, tự nhiên chính là Các chủ. Nhưng mà mặt Các chủ trước khi Yến Thanh Hiệp đến liền đen, nguyên nhân không phải vì hẳn, hôm nay vừa lúc là mừng một, Ách Ba theo thường lệ đốt mấy nén hương, trước bái thổ công công, sau đó chuyển tới sau cây bạch quả, xóc lên lá cây cỏ khô che dấu, lộ ra tượng đất của Yến Thanh Hiệp, lại bái vài cái. Các chủ vừa thấy tạo hình tượng đất kia, mặt liền đen, này còn không có kịp cho một đập đập nát, Yến Thanh Hiệp đã tới rồi, còn dám đòi ăn mì của Ách Ba, vì thế Cốc Thiếu Hoa mặt đen càng thêm đen.

Văn Tinh đang vừa nhìn mặt đoán ý, vừa thấy Các chủ thần tình chướng khí mù mịt, hẳn không hiểu mờ hôi lạnh đều dọa đi ra, vội vàng mời Các chủ đi đài thử kiếm. Dù sao Các chủ chính mình đáp ứng phải làm người chứng kiến, không thể đối cấp dưới nói chuyện không giữ lời.

Đương nhiên, chân chính có tác dụng, cũng không phải cấp dưới căn bản là không bị Cốc Thiếu Hoa dễ vào mắt này, nếu bàn về nhìn mặt đoán ý, Ách Ba hiển nhiên so với Văn Tinh càng am hiểu. Trong quán mì mỗi ngày người đến người đi, Ách Ba hiểu biết nhìn người hiển nhiên phải nhiều hơn Văn Tinh.

Vì thế lúc phát hiện giữa Cốc Thiếu Hoa và Yến Thanh Hiệp manh mối không đúng, Ách Ba mắt tiếp nhanh tay từ trong lòng lấy ra miếng giấy, dán tại chỗ thập phần rõ ràng: Ăn mì mời vào, đánh nhau xin miễn.

Cốc Thiếu Hoa ai nói đều có thể không nghe, nhưng không thể không nghe lời nói của Ách Ba. Mắt dao lạnh lùng sưu sưu trên giấy và trên người Yến Thanh Hiệp chém vài cái, sau đó vị này Các chủ Trần Long các liền chấp tay sau đít theo Văn Tinh cùng rời đi. Không khí mặc dù có chút khùng bố, nhưng là trong đầu Văn Tinh vẫn là nhịn không được bốc lên một câu cách ngôn: “Trời sinh vô quỷ dày có móng tay nhọn”.

Kỳ thật hắn muốn dùng một từ càng thích hợp để hình dung, nhưng mà nghĩ nói như vậy, không khỏi là đại bất kính với Các chủ. Mặc kệ theo phương hướng nào xem, Các chủ so với ngàn năm hàn băng còn lạnh hơn ba phần, cũng không giống như là bộ dáng thê nô.

Chiêu Hoa lần này không cùng đi vô giúp vui, nhưng là mang theo đao dịch cốt lúc nào cũng không rời khỏi người của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi muốn cùng Ách Ba ganh đua cao thấp. Trù nghệ của hắn bị Các chủ xem thấp thì thôi, rõ ràng ngay cả Yến Thanh Hiệp cũng xem thấp hắn, là có thể nhịn, ai không thể nhịn.

Ách Ba bị khuôn mặt hung hãn của Chiêu Hoa làm cho sợ tới mức muốn bơi mỡ dưới chân chuồn đi, lại bị Chiêu Hoa một phen giữ chặt, đi về phía chợ.

Trên đài thử kiếm, Quân Lâm Hải đối với Văn Tinh mỉm cười: “Đây là một hồi quyết đấu người khác chờ mong đã lâu.” Hắn lắc lắc cây quạt trong tay, ánh mắt cũng không chú ý ngắm hướng Cốc Thiếu Hoa.

Vị công tử anh em này ở Hoàng Thiên Cung vẫn đợi cho đến lúc này cũng không đi, lý do chính là muốn tận mắt thấy hai đại kiếm khách quyết đấu.

Văn Tinh nho nhã lễ độ nói: “Ở trước mặt Quân công tử, Văn Tinh không dám giấu dốt, chỉ có thể hiện xấu.”

“Đừng khiêm nhường, Văn Tinh, bản cung nhìn người đó!” Cốc Như Hoa đối với Văn Tinh phong tình vạn chủng cười, đáy mắt cũng lóe hàn quang, trận chiến này, chỉ cho thắng không được thua.

Hoàng Thiên Cung không chịu nổi mất mặt, ba năm trước đây Văn Tinh có thể thắng Yến Thanh Hiệp một lần, ba năm sau có thể thắng lần thứ hai.

“Thuộc hạ sẽ đem hết toàn lực.”

Văn Tinh xoay người thi lễ, đứng trước mặt ba người, Cốc Như Hoa, Quân Lâm Hải cùng Lâm Nguyệt Nhi.

Lâm Nguyệt Nhi luôn đi theo Quân Lâm Hải bên người, trên mặt của nàng treo một nụ cười yếu ớt. Vô lâm thứ nhất mỹ nhân này là im lặng, Văn Tinh gặp qua nàng vài lần, đều chỉ thấy nàng lộ vẻ đồng dạng khuôn mặt tươi cười, rất ít nói chuyện, cũng rất ít toát ra tâm tư, cho nên Văn Tinh cũng không biết, trong lòng mỹ nhân lúc này suy nghĩ gì.

Không biết..... Lần này so kiếm có thể hay không lại ra ngoài ý muốn kéo dài thời hạn nhỉ?

Trực giác nữ nhân là lợi hại, nhất là trực giác của nữ nhân xinh đẹp. Lâm Nguyệt Nhi cũng không biết, trực giác của nàng lúc này, ở một lát sau rõ ràng thành sự thực.

Văn Tinh cũng không cho rằng còn có thể có sự cố ngoài ý muốn phát sinh, bởi vì hắn đã trộm nhìn Các chủ không dưới mười lần, tuy rằng mặt Các chủ thực đen, thực băng, thực dọa người, nhưng Các chủ hình như cũng không có ý phá hư lần so kiếm này, cho tới bây giờ, hắn còn ngồi trên chiếc ghế mềm mà Văn Tinh cố ý chuẩn bị kia, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có ý đứng lên.

Vì thế, Văn Tinh quẹt quẹt mồ hôi không biết khi nào thì chảy ra trên trán, đứng trước mặt Yến Thanh Hiệp chờ đã lâu. Trên đài thử kiếm gió chợt nổi lên, hai người vạt áo bay phát phới, một không khí giương cung bạt kiếm, tự nhiên sinh ra.

“Ta chờ ngày này suốt ba năm.” Yến Thanh Hiệp chậm rãi giơ kiếm trong tay lên. Tú kiếm không có vỏ kiếm, hoa văn trên thân kiếm, dưới ánh mặt trời một mảnh đỏ tươi, giống máu, đâm vào mắt người.

Văn Tinh hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, sau đó mới hơi hơi mỉm môi cười: “Ta biết, ba năm trước đây ta chỉ biết, ngươi nhất định hội trở về, thỉnh!”

“Thỉnh!”

Yến Thanh Hiệp nhắc chân một chút, đột nhiên nhảy lên, sau đó mang theo khí thế lôi đình vọt cùng, nhắm ngay Văn Tinh, một kiếm quét ngang, nhưng là sự cố ngoài ý muốn vào lúc này phát sinh, một kiếm này của hắn không thể trúng đích.

“Các chủ.....” Một người đầy máu nhảy lên đài thử kiếm, phương hướng vừa lúc nhắm ngay Văn Tinh, va phải Văn Tinh, làm cho một kiếm của Yến Thanh Hiệp thất bại, sau lại lăn vài vòng trên mặt đất, nằm ở dưới chân Cốc Thiếu Hoa. “Các chủ..... Khụ khụ.....” Hắn phun ra một búng máu, ở trên chân Cốc Thiếu Hoa.

“Chiêu Hoa!”

Khi Văn Tinh bị té, liền thấy rõ mặt người đầy máu kia, bất chấp đang ở cùng Yến Thanh Hiệp so kiếm, người chợt lóe nâng dậy Chiêu Hoa. Nhìn thấy Chiêu Hoa toàn thân cao thấp gần như đều bị dính máu, da thịt bên ngoài máu thịt lẫn lộn, sắc mặt hắn lập tức trở nên cực kỳ tái nhợt.

Người nào, có thể làm Chiêu Hoa bị thương đến mức này?

Chiêu Hoa không có lo lắng mình bị thương nặng thế nào, sau khi phun ra một búng máu, nói chuyện cũng rõ ràng rất nhiều: “Ách Ba..... Ách Ba bị người cướp đi!”

Rầm!

Ghé dưới móng Cốc Thiếu Hoa đột nhiên nổ tung đập nát, vụn gỗ văng khắp nơi, nhưng lại lún xuống nền đá ba phần. Lúc mọi người ở đây đều bị phản ứng giận dữ của Cốc Thiếu Hoa làm chấn động ngăn người, Cốc Thiếu Hoa lại thẳng tắp ngã xuống.

“Thiếu Hoa!”

“Các chủ.....”

Yến Thanh Hiệp nhìn thấy mọi người trong Hoàng Thiên Cung hỗn loạn, hắn nhăn mày, không một tiếng động ly khai Hoàng Thiên Cung.

Nửa tháng sau, giang hồ đồn đãi, Hoàng Thiên Cung Trấn Long các vô chủ, một mảnh đại loạn.

Có người nói, Các chủ Trấn Long các là kỳ tài ngút trời, nhưng luyện công quá nhanh, tuổi còn trẻ liền sớm ra đi tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Có người nói, Các chủ Trấn Long các là kỳ tài ngút trời, rốt cục đột phá bình cảnh mà nhiều đời Các chủ Trấn Long các không thể đột phá, Cửu Chuyển Hóa Thần Công luyện tới đại thành, đã là nhân gian thần tiên, thoát ly Hoàng Thiên Cung, tự tại tiêu dao năm châu bốn biển.

Hai cách nói, đều biểu lộ một loại kết quả, chính là Cốc Thiếu Hoa đã không ở Hoàng Thiên Cung. Không có Các chủ Trấn Long các tọa trấn, Hoàng Thiên Cung rối loạn.

Cả giang hồ đều bắt đầu rục rịch, vô luận theo phương hướng nào đến xem, hình như người ta tin tưởng loại đồn đãi thứ nhất càng nhiều hơn.

Hoàng Thiên Cung, mưa gió buông xuống.

10. Chương 10: Hằng Nga

“Hiền đệ.....”

“Hiền..... Đệ.....”

“Trả lời ta..... Hiền đệ..... Ta là..... Phải..... Hiền đệ, người nghe được sao không..... Ta là.....”

Ai? Đến tột cùng là ai một mực kêu to ở bên tai?

Giọng nói này rất quen thuộc, hẳn đang gọi ai?

Hiền đệ là ai?

Đúng rồi, là ta..... Là ta.....

Ta là ai?

Cốc Hiền? Hay là Cốc Thiếu Hoa?

Nghĩ tới, Cốc Hiền chính là Cốc Thiếu Hoa, một cái tên vốn là cha mẹ đặt, một cái là sư phụ đặt.

Người một mực kêu gọi mình, là ai?

Cốc Thiếu Hoa vươn tay, hẳn không biết chính mình ở nơi nào, trước mắt cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ có thể theo thanh âm ở trong bóng tối nơi nơi với lung tung. Hắn muốn bắt lấy người một mực kêu gọi mình kia.

“Hiền đệ..... Đứng lên..... Đứng lên.....”

“Không cần rời đi ta..... Hiền đệ..... Người đã nói, phải theo giúp ta..... Cả một đời.....”

Ta nói rồi sao? Nói qua sao? Nói qua sao?

Cốc Thiếu Hoa ôm lấy đầu, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Đúng vậy, hẳn nói qua..... Hẳn nói với một người như vậy, nhưng người kia là ai? Rốt cuộc là ai?

Vì sao..... Vì sao rõ ràng ngay tại bên người, rõ ràng nghe được giọng hắn, cảm thụ được hắn tồn tại, nhưng là lại nhìn không tới, bắt không được, như là giọt nước trong lòng bàn tay, tuy rằng đụng chạm được đến, rồi lại ở lúc không hay biết, theo khe hở chảy đi.

Người là ai?

Rốt cuộc là ai?

Nói cho ta biết a..... Người rốt cuộc là ai?

Tiếng kêu gọi thanh thanh bỗng nhiên ngừng, một lát sau đột nhiên biến thành một tiếng thét chói tai tê lương, “Hiền đệ, cứu ta!”

A a a a..... Ngực Cốc Thiếu Hoa đột nhiên một trận co rút đau đớn, đau đến hắn không thể động đậy, không thể hô hấp, ngay cả một tia thanh âm cũng không phát ra được.

Vì, vì sao?

Không cần bỏ lại ta một người, ta tới cứu ngươi..... Chờ ta tới cứu ngươi.....

Nhất định phải chờ ta.....

Trong Trấn Long Các.

“Các chủ..... Lão cung chủ, Các chủ thế nào rồi?” Chiêu Hoa bị bọc giống bánh chưng, gấp đến độ xoay quanh.

Cốc Thiếu Hoa nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trong tai, trong lỗ mũi, còn có miệng, không ngừng chảy ra máu tươi đỏ sẫm, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, ngũ quan đều vận vẹo, hiển nhiên đang thừa nhận thật lớn thống khổ.

“Haizz.....” Bị từ nơi ẩn cư sau núi đón tới Cung chủ Hoàng Thiên Cung tiền nhiệm xem mạch của Cốc Thiếu Hoa, nhưng là thở dài không nói lời nào.

“Sư bá, người cứu đệ đệ của ta! Như Hoa cầu người, người cứu hần đi!” Cốc Như Hoa đột nhiên quỵ xuống, nước mắt rơi như mưa. “Sư bá, đệ đệ ta hần rất thống khổ, ta cảm giác được đến, hần đã đau đến mức không chịu được..... Ta..... Ta.....”

Nói đến một nửa, bỗng nhiên sắc mặt nàng trắng bệch, ôm ngực ngã trên mặt đất.

Đau..... Đau đến không thể thừa nhận, nỗi đau như vậy, nàng từng trải qua một lần, đó là năm năm trước. Người đau không phải nàng, mà là đệ đệ song sinh của nàng.

Nghe nói, giữa anh chị em song sinh có một loại liên hệ kỳ diệu, một người thống khổ, người kia cũng có thể cảm thụ đến một nửa đau.

Chỉ là một nửa đau, cũng đã làm cho nàng đau thành như vậy, như vậy chân chính thống khổ Cốc Thiếu Hoa, rốt cuộc đau đến thế nào? Nàng tưởng tượng không được, chỉ biết là, từ năm năm trước cảm thụ qua một lần, nàng liền thề không bao giờ... phải trải qua thống khổ như vậy nữa.

Nhưng là nàng không làm được. Nàng đau, đệ đệ của nàng càng đau.

Vì sao?

Chỉ là một người câm, vì sao có thể tạo cho đệ đệ của nàng thống khổ giống năm năm trước lúc người kia chết chứ?

Nàng không rõ, thật sự không rõ.

“Đều đừng làm ồn! Thiếu Hoa là đồ đệ của ta, ta có thể không muốn cứu nó sao? Nhưng là..... Nó là bị kích thích đột ngột, tâm thần thất thủ, làm cho nội lực không khống chế được trào ra kinh mạch, đánh sâu vào ngũ tạng lục phủ.” Tiền nhiệm Cung chủ Hoàng Thiên Cung khuôn mặt đầy u sầu, than thở.

“Lão cung chủ, chẳng lẽ Các chủ không còn cứu được sao?” Văn Tinh tuy rằng nóng vội, nhưng cũng thận trọng, thấy bộ dáng lão cung chủ như thế, hình như cũng không giống không thể làm được.

“Haizz, cũng không phải không có cách nào, nhưng là khó a!” Lão cung chủ lại là một tiếng thở dài. “Muốn cứu Thiếu Hoa, chỉ có hai cái biện pháp, một là sư thúc của các người, sư phụ Như Hoa mà sống lại, dùng công pháp đồng tông đồng nguyên với Thiếu Hoa, đưa nội lực hần không khống chế được dẫn đường quay về trong kinh mạch.”

Văn Tinh cùng Chiêu Hoa hai mặt nhìn nhau, đồng thanh hỏi: “Biện pháp thứ hai là sao?”

“Haizz, chỉ cần Thiếu Hoa có thể tỉnh táo lại trước khi ngũ tạng lục phủ bị nội lực phá tan, chính mình đem nội lực tán loạn dẫn đường quay về trong kinh mạch, như vậy tuy rằng tránh không được trọng thương, nhưng ít ra một cái mệnh có thể bảo trụ.”

“Đó không phải nói bằng thừa, Các chủ nếu có thể tỉnh lại, chúng ta còn gấp cái gì a!”

Chiêu Hoa gấp đến độ giơ chân, lời nói ra miệng không có kìm, bị Văn Tinh trừng mắt một cái.

“Lão cung chủ, người xem bộ dạng Các chủ không giống có thể tự mình thanh tỉnh, Thị Phi cũng là tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thân Công, cùng Các chủ công pháp đồng tông đồng nguyên, hần là không phải có thể thay Các chủ dẫn đường nội lực trở về kinh mạch sao?” Văn Tinh tự hỏi một hồi.

Lão cung chủ thần sắc ảm đạm lắc lắc đầu: “Thị Phi tuy rằng tu luyện cũng là Cửu Chuyển Hóa Thân Công, nhưng là cảnh giới của nó quá thấp.....”

Thì phải là không có cách nào, chỉ có thể kỳ vọng Các chủ có thể chính mình đứng lúc tỉnh lại. Văn Tinh quay đầu nhìn thấy Các chủ nằm ở trên giường, hốc mắt đã ướt.

“Các chủ! Các chủ ngài nhất định phải tỉnh lại. Đúng rồi, Ách Ba, Các chủ, Ách Ba bị người bắt đi rồi, cũng không biết hiện tại sống hay chết, hần còn đang chờ ngài đi cứu hần, Các chủ, ngài nhất định phải tỉnh lại, chỉ có ngài có thể cứu hần, đúng hay không?”

Chiêu Hoa mắt sáng lên, chồm tới cầm lấy Cốc Thiếu Hoa hô lớn: “Đúng rồi, đúng rồi, Các chủ, Ách Ba thật đáng thương a! Lúc hần bị đám hắc y nhân bắt đi, đầu đều bị đập, chảy thiệt nhiều máu. Ta muốn cứu hần, nhưng là ta một người đánh không lại nhiều người như vậy, chỉ có thể trở mắt nhìn thấy Ách Ba bị bắt đi..... Các chủ, ngài đã gặp qua đám hắc y nhân đó, những người này giết người không chớp mắt, ngài nếu không tỉnh lại, Ách Ba sẽ bị bọn họ giết chết.....”

Ách Ba?

Đúng! Là Ách Ba, giọng nói kia, cái loại cảm giác này, giống nhau như đúc..... Không, không đúng, không phải Ách Ba..... Ách Ba sẽ không nói, mặt Ách Ba là sẹo..... Nhưng là cái loại cảm giác này..... Cái loại muốn ỷ lại cả đời này, cảm giác muốn bắt lấy vĩnh viễn cũng không buông tay, không, sẽ không sai, là Ách Ba..... Nhất định là hần!

Hần..... Hần không kêu là Ách Ba..... Hần kêu, kêu..... Kêu..... Mạc..... Mạc..... Bạch.....

Mạc Bạch.

Đúng vậy, hần gọi là Mạc Bạch.

Đã từng, ta gọi là Cốc Hiền, hần gọi Mạc Bạch, chúng ta phải.... Phải vĩnh viễn cùng một chỗ, vĩnh viễn chẳng phân ly. Hần không vui, ta sẽ chọc hần cười, hần đói bụng, ta muốn kiếm đồ cho hần ăn no, hần lạnh, ta nên vì hần che mưa chắn gió, hần có nguy hiểm, ta phải cứu hần.

Ta phải..... Cứu hần!

Không có ai có thể thương tổn Mạc Bạch của ta, ai cũng không thể. Người dám động một sợi lông của Mạc Bạch, đều phải – chết!

Rầm!

Giường, đột nhiên sụp, Chiêu Hoa đang ghé vào bên giường không đề phòng, bị khí kinh từ trên người Cốc Thiếu Hoa bộc phát ra chấn bay ngược đi ra ngoài, nhưng cũng bởi vậy tránh được một kiếp, không có bị mảnh vụn ván giường chọc thủng thành cái sàng, ngược lại là Văn Tinh, Cốc Như Hoa còn có lão cung chủ đứng ở phía sau hần thì không may, bị mảnh nhỏ đánh cho liên tục lui về phía sau.

Lão cung chủ nội lực hùng hậu, tuy rằng bị mảnh vụn ván giường bắn trúng, cũng không thương mấy may. Văn Tinh kiếm nhanh, sau khi bị đánh vài cái, mới có phản ứng, xử dụng kiếm đem mảnh nhỏ bay qua tới toàn bộ đánh bay. Chỉ có Cốc Như Hoa công phu kém cỏi nhất phản ứng lại chậm, một mảnh nhỏ vừa lúc sát qua gò má của nàng, vẽ lên một vết máu thật dài.

“A a a.....” Cốc Như Hoa bụm mặt hét rầm lên.

Mặt của nàng..... Dung mạo của nàng..... Không..... Không.....

Ngay tại lúc nàng thét chói tai không ngừng, giọng nói kinh dị mà lại kích động của Văn Tinh vang lên.

“Các chủ..... Các chủ không thấy!”

Cốc Thiếu Hoa không thấy, trong phút giây ván giường nổ tan, hần tỉnh táo lại, không chút nào dừng lại từ cửa sổ nhảy đi ra ngoài. Tại hần còn đang chảy máu, khóe môi cũng không ngừng có máu tươi tràn ra, nhưng là hần lại không cảm giác, chính là chạy vội về phía trước.

Trong tâm trí, Ách Ba..... Không, là giọng nói của Mạc Bạch, đang một mực kêu gọi hần.

Ngay tại phía trước.

Ách Ba kỳ thật một chút việc cũng không có, ngoại trừ bị chút kinh hách. Ngày đó hắn đang yên đang lành cùng đi với Chiêu Hoa ở trên đường, đột nhiên nhảy ra một đám hắc y nhân, cùng lúc trước nhìn thấy ở trong sơn cốc giống nhau như đúc, cầm lưỡi dao sắc bén hàn quang lờ lờ vào đầu liền bay. Ách Ba sợ tới mức hồn đều bay, bị Chiêu Hoa thuận tay đẩy, đẩy mạnh khắp các ngõ ngách.

Trên đầu của hắn quả thật đổ máu, nhưng không phải bị hắc y nhân chém, mà là bị Chiêu Hoa đẩy không khống chế tốt, Ách Ba một đầu đụng vào trên tường, đâm cho đầu rơi máu chảy, trước mắt sao bay đầy, trong óc như là có người ở khua chiêng gõ trống, ong ong vang lên, hắn ôm đầu thiếu chút nữa ngất xỉu.

Sau đó Chiêu Hoa đầy đủ phát huy dũng khí của một kẻ làm quan, đảm đương tường thành bảo hộ Ách Ba, chẳng qua trên người vách tường này thường thường có máu bắn ra, có một chút còn bắn tới trên mặt Ách Ba, làm Ách Ba vốn hoàn toàn không thể thấy máu sợ tới mức sắc mặt một mảnh trắng bệch, run lên nửa ngày. Nhưng trước mắt Chiêu Hoa đang gặp phải nguy hiểm xả thân cứu giúp, hắn vẩy vẩy đầu, lại lau lau máu trên mặt, cố gắng trấn định, đề sức muốn bay qua bức tường đỏ phía sau kia đi tìm cứu binh.

Dũng khí phi thường đáng khen, nhưng là Ách Ba cũng đã quên mình không biết nhảy tường, sau khi từ trên tường ngã xuống hai lần, trán lại đụng phải tường rầm một cái. Tiếng vang kinh động Chiêu Hoa đang chém giết, quay qua... rống lên một câu: “Im lặng đợi! Con mẹ nó..... Cứu binh như thế nào còn chưa tới.....”

Cứu binh đương nhiên sẽ không đến. Hoàng Thiên Cung, lúc này đại đa số mọi người chờ xem Yến Thanh Hiệp và Văn Tinh so kiếm, tín hiệu cầu cứu của Chiêu Hoa phát ra tuy rằng bị ám vệ của phủ Hoàng Long trấn đúng lúc đưa qua, nhưng vấn đề là.... Không ai nhận. Máy đệ tử cấp bậc hơi thấp thu được tín hiệu, không gửi đi được, bởi vì những người chủ sự của Hoàng Thiên Cung, hiện tại đều ở trên đài thử kiếm chứ đâu.

Ách Ba quả thật im lặng. Sau khi hắn đụng trán vào tường, người liền hôn mê bất tỉnh, cho nên hắn không biết Chiêu Hoa đợi lâu cứu binh không tới, chiến đấu tới kiệt lực, thật sự không có cách nào khác, chỉ phải chính mình mang theo một thân bị thương, chuẩn mất.

Chiêu Hoa không phải không nghĩ cứu Ách Ba, nhưng là hắn đã không còn khí lực mang theo một người chạy trốn chết, quan trọng hơn là hắn đánh giá sai một việc, Chiêu Hoa nghĩ đám sát thủ này là hướng mình tới. Dù sao đã không phải lần đầu tiên bị hắc y sát thủ đó chặn giết, hắn nghĩ chỉ cần mình chạy, sát thủ sẽ không khó khăn đi giết một người cầm râu ria. Ai đều biết, sát thủ đoạt mệnh là muốn lấy tiền, không có tiền bọn họ cũng sẽ không tùy tiện giết người.

Chờ sau khi Chiêu Hoa phát hiện đám hắc y sát thủ cũng không có truy đuổi mình, mới tỉnh ngộ mục tiêu của những người đó có thể là Ách Ba, đã quá muộn, hắn trở mắt nhìn thấy những người đó xách Ách Ba nhanh chóng thối lui, ngay cả truy đều không kịp, chỉ có thể tốc tốc chạy về Hoàng Thiên Cung báo tin.

Xong đời, Ách Ba chính là người Các chủ thích a! Hắn lần này chết chắc rồi.

Lúc Ách Ba tỉnh lại, nghĩ đến chính mình tới tiên cảnh.

Hắn nằm ở một gian phòng bố trí hoa lệ, trên đỉnh đầu là trần gắn đầy minh châu màu xanh, cho dù là ban ngày, minh châu này cũng lóng lánh chói mắt. Đệm giường dưới thân mềm mại như đám mây, còn mang theo một mùi hương ngọt ngào, quan trọng nhất là, một người tiên nữ xinh đẹp đang ngồi ở bên giường cười với hắn.

Bởi vậy có thể thấy được, từ ngữ hình dung của Ách Ba kỳ thật là cực kỳ thiếu thốn. Xinh đẹp nam nhân kêu tiên nhân, xinh đẹp nữ nhân kêu tiên nữ, nửa điểm tiến bộ cũng không có.

“Người tỉnh, có đói bụng không?”

Ách Ba ngây ngốc gật đầu, hoàn toàn nhớ không nổi chuyện trước khi mình hôn mê. Đầu như trước nhức nhức, thường thường còn nhói nhói đau, hắn muốn sờ sờ cái trán, lại không có khí lực, ngay cả tay đều nâng không được, chỉ có thể si ngốc nhìn thấy tiên nữ, không biết như thế nào cho phải.

Tiên nữ cười khẽ đi ra ngoài trong chốc lát, sau đó bưng một chén cháo tiến vào, một muỗng một muỗng đút vào miệng Ách Ba. Cháo kia cũng không biết là bỏ thêm đồ gia vị gì, ngon ngọt thơm mát, Ách Ba ăn

miệng đầy mùi thơm.

Đút cháo xong, tiên nữ còn dùng khăn trong tay vì Ách Ba lau miệng. Đáng thương Ách Ba từ sau khi được Chu Mị Sợi cứu, làm sao hưởng thụ qua đải ngộ như vậy, hai má được yêu thích đều đỏ rực, nhìn thế nào đều thấy giống mông khỉ, thấy tiên nữ khanh khách cười không ngừng, một ngón tay ngọc nhỏ và dài còn chọc trên trán Ách Ba một cái.

“Người nói, tỷ tỷ đẹp sao không?”

Đẹp cực kỳ. Ách Ba lại ngây ngốc gật đầu, hồn bay trên trời.

“Vậy tỷ tỷ có phải là người đẹp nhất trên đời hay không?”

Ách Ba gật đầu một cái, lại lắc đầu, vừa động, trong đầu như là chiêm trống đập thùng thùng. Hắn mê mang, lại còn không quên nghĩ, nếu so về đẹp, tiên nhân so với tiên nữ còn đẹp hơn nhiều lắm.

Tiên nữ giận, bưng chén cháo rời khỏi phòng. Ách Ba ngây ngốc như trước, không biết mình làm sai cái gì, lẳng lẳng ngốc nửa ngày, đầu hình như không hề quay cuồng nữa, trí nhớ trước khi hôn mê mới một chút một chút quay về trong óc, sau đó hắn luống cuống.

Miễn cưỡng theo trên giường đi xuống dưới, Ách Ba ở trong phòng đối tới đối lui.

Nơi này là chỗ nào? Hắn muốn quay về quán mì, làm mì sợi cho tiên nhân ăn. Hắn không ở, tiên nhân sẽ đói mất.

Vòng vo trong chốc lát, Ách Ba rốt cục tìm được cửa, đi ra khỏi phòng, bắt đầu đi lung tung khắp vườn. Vườn rất lớn, đầu Ách Ba thực nhức, trước mắt thường thường còn biến thành màu đen, ngẫu nhiên còn lóe sáng vài cái. Có mấy lần Ách Ba hầu như nghĩ đến chính mình sẽ té xỉu, nhưng là tưởng tượng đến tiên nhân, lại kiên trì đi tiếp.

Vườn này phi thường lớn, có một hồ nước nhìn không thấy bờ, hoa sen đang nở tươi đẹp, có một mảnh rừng đi không ra, rõ ràng nhìn thấy đường ra ngay tại cách đó không xa, nhưng luôn đi không đến. Ách Ba hoài nghi chính mình gặp phải quỷ xây tường, sợ tới mức vội vàng quay đầu lại, theo đường cũ ra rừng cây, lại tiến vào một mảnh bụi hoa. Bụi hoa này đủ mọi màu sắc, tất cả đều là chưa từng thấy qua, mùi hoa đưa tới một đồng ong mật, sau khi Ách Ba bị vật nhỏ chăm chỉ này ong ong đe dọa vài cái, liền bối rối rời khỏi bụi hoa.

Cuối cùng, Ách Ba đi đến một mặt cỏ, mấy con thỏ ở trên cỏ nhảy nhót, thấy hắn cũng không sợ hãi, ngược lại vây quanh lại đây, ở bên chân hắn nhảy tới nhảy lui.

Vòng vo hơn nửa ngày, vẫn là không có ra khỏi vườn, Ách Ba mệt đến ngã vào trên cỏ, hoàn toàn không biết làm sao. Hắn nằm xuống, tùy ý con thỏ to gan lớn mật nhảy lên bụng hắn, ở trên bụng hắn an ổn rộng mở cái bụng phơi nắng.

Chẳng lẽ nơi này thật là tiên cảnh?

Xinh đẹp tuyệt trần, cảnh sắc an bình, làm cho Ách Ba lại sinh ra hoài nghi, nhất là con thỏ không sợ người, càng làm cho hắn nghi hoặc không thôi.

Lúc trời sắp tối, tiên nữ tìm lại đây, vươn giày đá đá Ách Ba đang nằm ở trên cỏ không cần thận liên ngủ gật, Ách Ba bừng tỉnh, từ trên cỏ đứng lên, mê mang nhìn chăm chăm tiên nữ ánh mắt chớp chớp một hồi lâu, mới chân tay luống cuống phải đi cây cỏ dẫm vào trên người.

“Đồ ngốc, có giường không ngủ chạy tới ngủ mặt cỏ.” Tiên nữ khanh khách nở nụ cười, một ngón tay ngọc ở trên trán Ách Ba chọc vài cái.

Ách Ba mặt đỏ hồng né tránh vài cái, chính mình cũng hiểu được ngượng ngùng, cúi đầu chỉ nhìn chăm chăm con thỏ ở bên chân nhảy tới nhảy lui.

Tiên nữ xoay người ôm lấy một con con thỏ, sờ sờ, nói: “Ta gọi là Hằng Nga, tiểu đứa ngốc, người tên là gì?”

Ách Ba chớp chớp mắt, ngồi xổm xuống, đẩy ra cây cỏ, lấy tay viết trên mặt đất “Ách Ba” hai chữ. Viết xong, hắn mới đột nhiên nhớ tới, Hằng Nga? Hằng Nga tiên tử? Nguyệt cung? Thỏ ngọc?

Hai mắt hắn tròn tròn nhìn chăm chăm – con thỏ trong lòng Hằng Nga..... Đây là thỏ ngọc trong truyền thuyết? Cùng con thỏ bình thường không có gì khác biệt, giống nhau biết ỉa.

Bởi vì khi tỉnh lại, trên áo Ách Ba dính mấy cục phân thỏ, nhưng mà mới vừa bị hắn tùy tay phỉ đi.

Tuy rằng mặt bị bông tràn đầy vết sẹo, cực kỳ khó coi, nhưng Ách Ba cũng không có học được che dấu tâm tư của mình, nghĩ cái gì toàn bộ viết ở trên mặt, Hằng Nga thấy lại là một trận khanh khách cười.

“Tiểu đứ đả ngọc, đã đói bụng phải không? Tỷ tỷ mang người đi ăn cơm.”

Nàng cố ý không giải thích, thân thể thướt tha lay động, giống như mừng rỡ bị người cho là thiên tiên, hưởng thụ ánh mắt sùng kính của Ách Ba. Không phải mỗi người đều chán ghét vết sẹo trên mặt Ách Ba, ít nhất, nữ nhân bị Ách Ba cho thành tiên nữ này, ánh mắt sẽ không có lộ ra nửa điểm ghét bỏ. Ánh mắt của nàng, càng nhiều chính là đánh giá ở trước ngực, dưới quần Ách Ba, ngẫu nhiên cũng xem xét trên cánh tay gần như không có mấy lượng thịt kia của Ách Ba, hình như có tính toán đem Ách Ba nuôi càng béo tốt một chút.

Mỗi lần nàng đụng chạm đến thân thể Ách Ba, Ách Ba đều mặt đỏ, theo bản năng né tránh, hơn nữa có chút chán ghét đụng chạm như vậy. Nhưng là Ách Ba cũng không có thể hiện ra, mặc kệ nói như thế nào, tiên nữ tỷ tỷ này dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của hắn.

Ách Ba hình như cho tới bây giờ sẽ không có nghĩ tới, tiên nữ xinh đẹp như vậy, cũng có thể cùng Hắc y nhân đáng sợ là một bọn.

Ăn cơm xong, Ách Ba do dự, ngón tay dính dính nước, dùng văn tự biểu đạt nguyện vọng muốn về nhà của mình.

Hằng Nga nhất thời nước mắt lưng tròng: “Người phải đi? Tỷ tỷ đối với người không tốt sao?”

Ách Ba không thể gặp nước mắt nữ nhân, nhất thời luống cuống tay chân, khua tay liên hồi, không biết muốn biểu đạt cái gì.

“Vườn này lớn như vậy, tỷ tỷ một người thật cô đơn..... Ô ô..... Người ở cùng tỷ tỷ được không?” Hằng Nga đơn giản đem nước mắt toàn bộ quệt lên tay áo của Ách Ba, bộ dáng lê hoa mang vũ (hoa lê gặp mưa) thật sự rất đáng thương.

Ách Ba mềm lòng.

Cứ như vậy, Ách Ba ở tại chỗ như tiên cảnh này, dù sao hắn cũng quen thích ứng trong mọi tình cảnh, mặc dù trong lòng cũng kỳ quái vì sao tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp như vậy sẽ không chán ghét gương mặt xấu xí này của hắn, còn đối với hắn tốt như vậy, cho ăn cho mặc, chỉ ngoại trừ không để cho mình rời đi, nhưng cái đầu trì độn cũng không thể làm cho hắn nghĩ nhiều chuyện lắm. Chỉ cần có thể ăn no mặc ấm, ở nơi nào không giống nhau.

Hằng ngày có ăn có mặc, trôi qua cũng không an ổn.

Từ ngày đó về sau, Ách Ba có một cái tật xấu, chính là thường xuyên đau đầu. Vết thương trên đầu rõ ràng khỏi hắn, ngay cả cái cục sưng trên trán kia cũng đã tan, đầu Ách Ba lại vẫn sẽ đau, chẳng những đau, có đôi khi còn tự nhiên nghe được có người ở bên tai gọi hắn.

“Mạc Bạch.....”

“Mạc Bạch.....”

“Mạc Bạch.....”

Giọng nói kia nghe có chút quen tai, giọng điệu cũng thực lo lắng, nhưng là khác cái gì cũng không nói, chỉ là không ngừng kêu tên “Mạc Bạch” này.

Chẳng lẽ là gặp được quỷ?

Ách Ba bị chính mình đoán cấp dọa tới rồi, cả ngày thần kinh hề hề nhìn trái nhìn phải, nhưng mà cái gì cũng nhìn không tới, mà giọng nói kia, như trước thường thường vang lên, quen thuộc làm cho Ách Ba thế nhưng có loại cảm giác đau lòng.

Người là ai?

Người đang kêu ai?

Vì sao ta nhìn không thấy người?

Ách Ba có vô số vấn đề, nhưng là hắn không thể nói chuyện, một cái cũng hỏi không ra đến, chỉ có thể bị động nghe giọng nói có khi biến mất, có khi lại sẽ xuất hiện này.

11. Chương 11: Tây Vương Mẫu

“Nè, Ách Ba, sao người lại khóc?”

Ngày nào đó, Ách Ba ngồi ở trên tảng đá ngăn người, bên tai hắn lại vang lên giọng kêu gọi quen thuộc kia, hơn nữa hình như càng ngày càng rõ ràng, hắn thậm chí có thể nhìn đến gương mặt mơ hồ ở trước mắt hắn chớp lên, nhưng là hắn thấy không rõ lắm. Vô luận hắn nhìn thế nào, đều thấy không rõ gương mặt kia, chỉ cảm thấy phi thường quen thuộc, hình như là một người làm bạn chính mình thật lâu thật lâu, lại không thấy thật lâu thật lâu.

Thẳng đến Hằng Nga đến đây, cười hỏi hắn vì sao khóc? Hắn mới hồi phục tinh thần lại.

Hắn khóc sao? Ách Ba sờ sờ mặt mình, một mảnh ướt át.

Thì ra, hắn thật sự khóc.

Nhưng là vì sao sẽ khóc?

“Người là rất nhân.” Tiên nữ tỷ tỷ cười kết luận.

Sau đó, Hằng Nga kiểm việc cho hắn làm, chính là nuôi thỏ. Kỳ thật ở nơi này cái dạng gì cây cỏ đều có, đám thỏ rất hiếu động, tự mình sẽ đi tìm ăn, làm sao cần dùng Ách Ba đi nuôi, vì thế việc làm của Ách Ba mỗi ngày chính là sớm chiều đếm thỏ một lần.

Ban đầu tổng cộng mười ba con con thỏ, Ách Ba ở trong này nửa tháng, nuôi thành mười tám con, bởi vì có hai con thỏ mang bầu. Đột nhiên liền nhiều hơn năm con thỏ con, Ách Ba cảm giác đỉnh thành công, hơn nữa thực hưng phấn mà cho tất cả con thỏ khác làm một lần kiểm tra toàn diện thân thể, cuối cùng xác nhận còn có hai con thỏ bụng nhìn thấy lớn hơn so với thỏ bình thường, đánh giá ít nhất cũng mang bầu hai đến ba con thỏ con. Đương nhiên, Ách Ba cũng có ý muốn nhận ra ai là cha của năm con thỏ đã sinh ra, nhưng mà hắn dù sao không phải thần tiên, cũng không phải người nuôi thỏ chuyên nghiệp, hành động muốn tìm thân nhân cho thỏ cuối cùng lấy thất bại mà chấm dứt.

Nhưng mà mấy ngày nay quản chuyện mấy con thỏ liền làm cho Ách Ba mừng rỡ còn kém không hoa chân múa tay vui sướng, ngay cả giọng nói gây cho hắn cảm xúc bi thương kia cũng giảm bớt rất nhiều.

Ngày mùa hè buổi chiều nhiều mưa rào có sấm chớp, hắn sợ con thỏ chịu lạnh, đặc biệt đem hai thỏ mẹ sắp sinh cách ly, làm cho chúng nó một cái ổ nhỏ thoải mái, thuận tay còn làm nhiều hai cái, đem thỏ mẹ mẹ đã đẻ cùng với thỏ con cùng nhau chuyển vào.

Ai ngờ đến trời không chiều lòng người, sau khi chuyển nhà, năm con thỏ con đột nhiên chết hai con, Ách Ba rất thương tâm, cứ lôi kéo Hằng Nga kêu nàng thi tiên pháp cứu sống thỏ con, làm Hằng Nga biến thành dở khóc dở cười, liền mắng đồ ngốc.

Thỏ con chết cuối cùng bị Ách Ba chôn ở chỗ trên cỏ. Cũng may không hai ngày, hai thỏ mẹ mẹ mang bầu đã sinh ba con thỏ con, Ách Ba thu thập tâm tình, thí điền thí điền đi chiếu cố thỏ con mới sinh, thề tuyệt

không lại làm cho một con thỏ con chết. Hấn muốn xem thỏ con thành con thỏ lớn, con thỏ lớn lại sinh thỏ con.

Lý tưởng rất tốt đẹp, sự thật lại tàn khốc, Ách Ba cuối cùng cũng không có đợi cho nguyện vọng được thực hiện.

Ngày nào đó, chín con thỏ con sống sót đi theo sau thỏ mẹ, ở trên cỏ nhảy nhẩy. Hằng Nga tỷ tỷ đến đây, kêu Ách Ba đi bên hồ hái hai đóa sen cho nàng, chờ lúc Ách Ba trở về, đám thỏ con cũng không thấy.

Hằng Nga tỷ tỷ nói thỏ con đi theo thỏ mẹ đi học đào hang.

Chỉ nghe nói qua con chuột biết đào hang, con thỏ cũng biết sao? Ách Ba tự hỏi thật lâu, rốt cục nghĩ đến câu thỏ khôn có ba hang. Con thỏ biết đào hang, chẳng những biết đào, còn thích đào rất nhiều rất nhiều hang, vì thế Ách Ba bình thường trở lại, nghĩ chờ khi thỏ con học được đào hang, có thể hay không đều đã trưởng thành thỏ lớn rồi?

Mấy ngày nay thức ăn phi thường tốt, cơm cơm có thịt, khi Yến Thanh Hiệp tìm được Ách Ba, thiếu chút nữa không có nhận ra Ách Ba đột nhiên đã béo một vòng, cũng may bóng trên mặt Ách Ba vẫn là phi thường thấy được, tốt lắm nhận thức, cũng sẽ không nhận sai.

Ách Ba lúc ấy đang ăn cơm chiều, Hằng Nga tỷ tỷ hôm nay hình như có việc, đưa đồ ăn lại đây rồi đi, làm Ách Ba muốn cùng nàng tán gẫu vài câu cũng tìm không thấy cơ hội.

Một người ăn cơm thực cô đơn, Ách Ba gấp từng hạt cơm. Hấn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Yến Thanh Hiệp, nam nhân kỳ quái kia gấp một sợi rồi một sợi mì, ăn đến chậm như vậy, có phải hay không cũng là bởi vì cô đơn? Sau đó nhin không được lại nghĩ tới tiên nhân. Kỳ thật xem tiên nhân ăn mì cũng là một loại hưởng thụ, có vài lần, hấn đều trộm dùng khước mắt nhìn thấy, tư thế cầm chiếc đũa của tiên nhân như vậy tuyệt đẹp, ngay cả nhai mì cũng không há mồm, có đôi khi Ách Ba đều muốn nói cho hấn, ăn mì phải ăn đến phát ra tiếng sột soạt mới hăng hái.

Cuối cùng hấn không dám nói, về sau cũng sẽ không có cơ hội đúng không?

Nghĩ đến đây, ngực Ách Ba có chút khó chịu. Hấn không biết vì sao, suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên lại nhớ đến, nếu nơi này thật là tiên cảnh, như vậy không phải hấn còn có cơ hội nhìn thấy tiên nhân sao?

Nơi này đương nhiên không phải tiên cảnh, kỳ thật trong lòng Ách Ba hiểu được, nhưng là hấn cố gắng muốn cho chính mình tin tưởng nơi này là tiên cảnh. Giả sử nếu Hằng Nga tỷ tỷ là tiên nữ, như vậy hấn nhất định còn có cơ hội nhìn thấy tiên nhân.

Ngay lúc hấn miên man suy nghĩ như vậy, nghĩ đến nước mắt đều nhanh phải đi ra, Yến Thanh Hiệp từ trên trời giáng xuống..... À không, là từ nóc nhà nhảy xuống, cứ như vậy đem nước mắt của Ách Ba dọa trở về.

Bởi vì Hằng Nga tỷ tỷ không ở, tất xấu nhất quán tiết kiệm của Ách Ba phát tác, đem ngọn nến trong phòng đều thổi, đồ ăn mang xuống hành lang ăn, bên cạnh chỉ treo một chiếc đèn lồng mờ mờ, lúc này đột nhiên một người từ trên nóc nhà nhảy xuống, mới đầu thấy không rõ lắm, còn tưởng rằng một con dơi rơi xuống. Ách Ba nghĩ con dơi lớn như vậy, lẽ nào là dơi tinh hút máu trong truyền thuyết?

Vì thế hấn sợ tới mức tay chân đều mềm rũ.

May mắn ánh trăng coi như trong sáng, hơn nữa thanh kiếm rỉ của Yến Thanh Hiệp thật sự thấy được, Ách Ba sắc mặt trắng trong chốc lát, liền nhận ra, sau đó sắc mặt hơi hơi đỏ lên, đối với phản ứng vừa rồi của mình thực xấu hổ.

“Không dọa đến người chứ?” Yến Thanh Hiệp giống như nhận thấy được mình đột nhiên xuất hiện mang đến cho hấn phức tạp, buồn thanh hờn dỗi hỏi một câu.

Ách Ba vội vàng xua tay, đúng lúc này, đột nhiên nghe được trong bụng Yến Thanh Hiệp kêu rột roạt một tiếng, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Lần này đến phiên Yến Thanh Hiệp sắc mặt hơi hơi đỏ lên, vì ả đi vào, hấn ở ngoài vườn mai phục một ngày một đêm không ăn không uống, chờ nữ nhân kia rời đi, mới tìm được cơ hội lên vào vườn.

Ách Ba nhếch môi, nhin không được biểu lộ ý cười, đem đồ ăn mình mới ăn mấy miếng đẩy về phía trước.

Yến Thanh Hiệp trầm mặc một lát, đột nhiên giũ ra một mảnh khăn vắt đầu không biết ở đâu, đem đồ ăn gói lại, cầm ở trong tay, mới lại nói với Ách Ba: “Đến trên lưng ta đi, nơi này thập phần nguy hiểm, ta mang ngươi rời đi trước.”

“Nhắm chặt.” Yến Thanh Hiệp dừng một chút, trước khi thi triển khinh công lại bồi thêm một câu, “Nhắm mắt lại.”

Ách Ba ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Yến Thanh Hiệp nhún chân một chút, lập tức bay lên trời. Ách Ba tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng cũng có thể cảm giác được, mí mắt giật giật, vẫn là cố nén không có mở ra.

Hình như qua thật lâu, Ách Ba gần như sắp ghé vào trên lưng Yến Thanh Hiệp ngủ, mới mơ hồ nghe được Yến Thanh Hiệp nói: “Phía trước có cái sơn động, chúng ta nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Ách Ba mơ mơ màng màng mở to mắt, bốn phía tối đen, chỉ có ánh sao trên trời chợt lóe chợt lóe, có loại nói không nên lời ánh ngọc trong suốt.

Yến Thanh Hiệp kiểm chút củi lửa, châm lửa, lại cởi xuống áo ngoài rải trên nền sơn động, làm cho Ách Ba ngủ một lúc.

Ách Ba ngồi xuống, quay đầu nhìn thấy Yến Thanh Hiệp vội đến vội đi, nhìn không được trong mắt có chút ý cười toát ra, nhẹ nhàng mà kéo kéo quần áo Yến Thanh Hiệp, chờ Yến Thanh Hiệp không rõ cho nên quay đầu lại nhìn hắn, hắn mới chìa chìa đồ ăn kia, lại dè vào bụng Yến Thanh Hiệp.

Yến Thanh Hiệp có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, mới nói: “Cùng nhau ăn.”

Đồ ăn sớm đã lạnh, nhưng hương vị ngon miệng như trước, Yến Thanh Hiệp đại khái là đói đến luống cuống, nhưng lại không giống lần trước như vậy đói đến ngay cả khí lực gấp mì đều không có, cho nên lúc này không khỏi có chút lang thôn hổ yết (ăn như heo). Hung hăng ăn mấy miếng sau, đột nhiên phát hiện Ách Ba không ăn, chỉ là dùng hai tay nâng cằm, thường thường nhìn hắn vài lần.

Yến Thanh Hiệp cúi đầu chậm rãi chỉ ăn thêm mấy miếng, ngấm lại, lại ngẩng đầu đối Ách Ba cười cười: “Thịt thỏ kho tàu ăn ngon lắm.”

Ách Ba nghe được sững sờ, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Thịt thỏ? Đây là thịt thỏ?

Yến Thanh Hiệp ăn xong thịt trong tay, vừa nhấc đầu liền phát hiện sắc mặt Ách Ba không đúng. Dưới ánh lửa, gương mặt đầy vết sẹo trắng bệch trắng bệch, giống bôi lên một tầng phấn trắng, phi thường khó coi.

“Làm sao vậy?” Yến Thanh Hiệp lắp bắp kinh hãi, nghĩ đến Ách Ba có cái gì không đúng, khẩn trương bắt lấy tay Ách Ba.

Tay Ách Ba bị Yến Thanh Hiệp cầm, thân thể bắt đầu phát run, hơn nữa càng ngày run càng mạnh hơn, ngay cả môi đều bắt đầu đi theo cùng nhau run rẩy.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Yến Thanh Hiệp sờ mạch Ách Ba, đưa một cổ nội lực vào trong thân thể, dọc theo kinh mạch vòng vo một chu thiên, nhưng không có phát hiện có cái gì không đúng.

Môi Ách Ba mở ra khép vào, muốn nói cái gì nhưng không có có thể phát ra một tiếng, nhưng là trong ánh mắt nước chậm rãi tích ra.

ta chưa có ăn thịt thỏ.

Hắn kiểm một nhánh cây, trên mặt đất viết viết.

Yến Thanh Hiệp không hiểu nhìn, một hồi lâu mới nói: “Thịt thỏ ăn ngon lắm.”

Ách Ba nước mắt rốt cục rơi xuống, không ngừng được, giống trời tuôn mưa phùn, cũng sợ tới mức Yến Thanh Hiệp luống cuống tay chân, chớp chớp nói: “Thực xin lỗi, ta nói sai lầm rồi sao không?”

Nhìn đến nước mắt của Ách Ba, Yến Thanh Hiệp một trận đau lòng, hắn nói qua hắn phải bảo vệ Ách Ba, nhưng là lại làm cho Ách Ba khóc, càng làm cho hắn ảo não chính là, hắn cứ nhiên không biết Ách Ba vì sao khóc.

Ách Ba lấy mu bàn tay hủy diệt nước mắt, khóc thút thít, hút vài hơi, mới nhịn xuống không hề khóc, tiếp tục trên mặt đất viết: Ta không thích ăn thịt thỏ.

Yến Thanh Hiệp sững sốt, không rõ không thích ăn thịt thỏ cùng khóc trong lúc đó có cái gì liên hệ, cho nên hẳn cũng không hiểu được, Ách Ba nói không thích ăn thịt thỏ chính là thích con thỏ, bởi vì con thỏ hẳn thích bị ăn, cho nên mới khóc.

Cho nên Yến Thanh Hiệp tự hỏi nửa ngày, mới từ một cái góc độ phi thường thực tế cho Ách Ba an ủi: “Không ăn sẽ đói bụng.”

Ách Ba hấp hấp khí, dùng nhánh cây cho Yến Thanh Hiệp một câu trả lời không đầu không đuôi giống vậy: Ta thích ăn mì.

“Ta cũng thích ăn mì, người làm.....” Yến Thanh Hiệp giống như tìm được rồi cùng Ách Ba điểm giống nhau, lập tức phụ họa.

Sau đó hai người mắt to đối đôi mắt nhỏ, trầm mặc nửa ngày. Này nửa đêm, lại là vùng hoang vu dã ngoại, đến chỗ nào tìm bột mì làm mì chứ?

“Khụ..... Ta kể chuyện cho người nghe.” Yến Thanh Hiệp ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ cục diện bế tắc.

Ách Ba lập tức con gà con mỗ thóc gặt đầu.

“Thật lâu thật lâu trước kia, có một Cốc gia trang.....”

Ách Ba giơ tay khua khua, Yến Thanh Hiệp nhìn trong chớp lát, cười rộ lên: “Người hỏi là bao lâu trước kia? Ngõ..... Đại khái là mười bốn, mười năm năm trước, ở Cốc gia trang có một Cốc đại thiện nhân, hẳn có ba con trai với một con gái. Con lớn nhất cùng con thứ hai là con nuôi của hắn, kỳ thật chính là con chồng trước của phu nhân hắn mới lấy mang đến, chỉ có con trai thứ ba cùng con gái, mới là con ruột của Cốc đại thiện nhân. Cốc đại thiện nhân là người tốt, hắn đối con riêng và con ruột đều giống nhau thật là tốt, nhưng là con trai cùng con gái ruột của hắn lại cũng không tốt, một người cả ngày chiếm lấy con thứ hai, người còn lại mỗi ngày tìm con thứ hai phiền toái, hơn nữa bọn họ cũng không thích con lớn nhất.....”

A, con lớn nhất thật đáng thương..... Đệ đệ muội muội cũng không thích hắn a..... Ách Ba nâng má còn thật sự nghe, nghe đến đó, vội vàng nhiều lần hoa hoa, đối với con lớn nhất trong chuyện xưa biểu đạt ra thương cảm.

Yến Thanh Hiệp lại cười khê, nói: “Không phải, con thứ hai là đệ đệ ruột của con lớn nhất, hẳn thực bảo vệ con lớn nhất, lúc con lớn nhất bị khi dễ, hẳn cũng sẽ động thân mà ra. Tuy rằng hẳn vóc dáng không có cao như ca ca hắn, khí lực cũng không có lớn như ca ca hắn, nhưng gặp được nguy hiểm, hẳn luôn là người thứ nhất che ở trước mặt ca ca, nếu không có đứa con thứ ba.....”

Ách Ba lý giải gặt đầu, lại khoa tay múa chân: Ca ca phải giữ gìn, đệ đệ cũng muốn bảo hộ.

Yến Thanh Hiệp nhìn thấy Ách Ba ánh mắt, trở nên càng thêm nhu hòa.

“Đúng vậy, cho nên con lớn nhất cũng thề, nhất định phải bảo hộ chính mình đệ đệ, không cho đệ đệ đã bị nửa điểm thương tổn. Nhưng là..... Trời không chiều lòng người, một hồi thiên tai bùng xuống, gia đình Cốc đại thiện nhân trong một đêm bị lũ lụt bao phủ, con lớn nhất đem đệ đệ bọn muội muội phóng tới một cái đại bồn tắm, nhưng là chính hắn lại bị nước trôi đi rồi.”

Ách Ba nhất thời khản trương lên, không ngừng khua tay : Sau thì sao? Sau thì sao?

Yến Thanh Hiệp dè lại tay hắn, ôn nhu nói: “Đừng có gấp, con lớn nhất không có chuyện. Sau khi hắn bị lũ lụt cuốn đi thì ôm lấy một gốc cây trôi, vẫn trôi ra rất xa rất xa, rốt cục tới trên bờ. Nhưng là bởi vì hắn trôi quá xa, sau khi lên bờ, hắn tìm không thấy phương hướng về nhà, cũng không biết cha mẹ còn có đệ đệ muội muội thế nào. Không có ăn, hắn chỉ có thể đói bụng, vừa ăn xin vừa tìm kiếm đường về nhà. Rốt cục, có một ngày, hắn tìm được nhà của mình rồi, nhưng là cha đã chết, mẹ còn có đệ đệ bọn muội muội cũng không thấy. Con lớn nhất thực thương tâm, hắn tin tưởng vững chắc người thân của mình nhất định còn còn sống trên đời này, cho nên hắn cũng muốn sống sót thật tốt, một ngày nào đó sẽ tìm được bọn họ.”

Ách Ba đôi mắt - trông mong nhìn thấy hắn, Sau đó có tìm được không?

“Còn không có, nhưng mà con lớn nhất có một đoạn kỳ ngộ, học xong công phu rất lớn. Ân nhân dạy hẩn công phu hy vọng hẩn có thể lưu lại, nhưng là hẩn cự tuyệt, lại bắt đầu tìm kiếm. Từ nam đi đến bắc, từ đông đi đến tây, hẩn vẫn không có buông tha cho tìm kiếm, hẩn tin tưởng, chỉ cần càng không ngừng đi tìm, một ngày nào đó, nhất định có thể cùng người thân đoàn tụ.” Yên Thanh Hiệp ngẩng đầu, nhìn đỉnh sơn động, “Con lớn nhất đó, chính là ta.”

Ách Ba giật mình, một hồi lâu mới đưa tay nhẹ nhàng mà vỗ vỗ ở trên lưng Yên Thanh Hiệp, Yên Thanh Hiệp quay đầu, Ách Ba lộ ra một cái thật to khuôn mặt tươi cười, sau đó hai tay vung thật mạnh một cái: Ta tin tưởng, người nhất định sẽ tìm được người thân.

Yên Thanh Hiệp nở nụ cười, từ trên cổ lấy ra một tảng đá bóng loáng, nhẹ nhàng vuốt ve, nói: “Ách Ba, kỳ thật ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, liền cảm thấy giống như gặp được người thân vậy. Tảng đá này là vật tổ truyền nhà của chúng ta, ta có một cái, đệ đệ ta cũng có một cái giống vậy, về sau ngươi nếu nhìn thấy có người đeo tảng đá giống thế này, thì chính là đệ đệ ruột của ta.”

Ách Ba liếc thấy tảng đá kia, ánh mắt đều tròn tròn. Tảng đá giống vậy hẩn quả thật gặp qua, chẳng những gặp qua, hơn nữa hiện tại liền đeo ở trên cổ hẩn. Nhưng là, đó là tảng đá Cốc Thiếu Hoa cho hẩn nha, chẳng lẽ..... Cốc Thiếu Hoa chính là đệ đệ của Yên Thanh Hiệp?

Nhìn không được, Ách Ba bắt đầu liều mạng khoa tay múa chân, nhưng là lúc này đây, hẩn muốn nói nội dung rất phức tạp, Yên Thanh Hiệp một chút không hiểu được, cười hỏi: “Ngươi muốn nói gì? Chẳng lẽ.....”

Hẩn còn không có nói xong, ngay tại phía sau, ngoài sơn động đột nhiên loáng thoáng truyền đến tiếng cười của con gái, ở trong bóng đêm yên tĩnh, giống như sơn tinh quỷ mị (quỷ trong núi). Ách Ba hoảng sợ, đành chỉ khoa tay múa chân, hơn nữa kim lòng không đậu rút rút tay chân về.

Yên Thanh Hiệp nắm chặt tú kiếm, giọng nói bình tĩnh dặn một câu: “Ngồi ở trong sơn động không cần đi ra.” Sau đó hẩn liền dẫn theo kiếm chui ra sơn động.

Bên ngoài vẫn tối đen như trước, chỉ có ánh sao lóe ra không ngừng. Yên Thanh Hiệp vận đủ thị lực, thấy được một đoàn bóng đen đang ở giữa khe núi di động nhanh đến. Gần, mới nhìn rõ, đoàn bóng đen kia là đại kiêu tám người khiêng, từ đỉnh kiêu có hai tấm lụa xanh mỏng rủ xuống, trên có gần mười hai viên dạ minh châu to như trứng gà, tỏa ra ánh sáng sáng lạn hơn cả ánh sao. Nâng kiêu chính là tám thiếu niên áo xanh xinh đẹp, nhưng là đẹp thì có đẹp, trên mặt lại khuyết thiếu cảm xúc không có nửa điểm biểu tình, sắc mặt xanh trắng nhìn qua không giống người sống.

Tiếng cười kia, đúng là từ trong kiêu truyền ra.

“Người nào giả thần giả quỷ?” Yên Thanh Hiệp lạnh lùng vừa quát, không đợi cổ kiêu bay đến gần, liền hai tay nắm chặt, mạnh vung một kiếm xuống chỗ ba trượng phía trước.

Nơi kiếm khí đi qua, để lại một đường vết kiếm thật sâu. Cổ kiêu kia vững vàng đứng ở chỗ vết kiếm biến mất, từ phía sau cổ kiêu, chuyển ra một nữ tử xinh đẹp.

“Thật là một nam nhân độc ác, ngươi thiếu chút nữa chém tới ta đó.”

“Yêu nữ, ngươi bước lên trước nửa bước, ta sẽ chém.” Yên Thanh Hiệp cảnh giới kiếm lên.

Hằng Nga tỷ tỷ?

Ách Ba ở cửa sơn động nhìn tới nhìn lui, nhìn đến nữ tử đã nghĩ lao tới, Yên Thanh Hiệp nghe được tiếng vang, cũng không quay đầu lại, nhưng là trầm giọng nói: “Ách Ba, trở về! Yêu nữ này không phải người tốt.”

“Tiểu Ách Ba, ngươi không cần chạy loạn, hại tỷ tỷ thật lo lắng a, mau trở lại bên người tỷ tỷ.” Hằng Nga vẫy tay với Ách Ba.

Ách Ba ngăn người, chần chờ trong chốc lát, lại hay là nghe lời nói của Yên Thanh Hiệp, lùi về trong cửa động. Thực rõ ràng, so sánh với nữ nhân này, hẩn càng tin nhiệm Yên Thanh Hiệp.

“Yêu nữ, mau rút.”

Hằng Nga khanh khách nở nụ cười, dương dương tự đắc khần trong tay, nói: “Tiểu ca nhi nhìn đỉnh có khí khái nam tử, sao lại không thương hương tiếc ngọc như thế? Người va chạm tỷ tỷ ta không có vấn đề gì, va chạm nương nương nhà của ta sẽ không tốt lắm, còn chưa xin lỗi nương nương của ta.”

Yến Thanh Hiệp biến sắc: “Tây Vương Mẫu đến đây?”

Vài thập niên trước, trên giang hồ xuất hiện một yêu nữ, thích nhất dụ dỗ thiếu niên anh tuấn, tự hào gọi Tây Vương Mẫu, sau lại phạm vào nhiều người tức giận, bị cao thủ mười mấy môn phái vây công, trọng thương mà chạy, từ đó mai danh ẩn tích. Thẳng đến mười năm trước, trên giang hồ lại lục tục xuất hiện mấy yêu nữ, tự xưng là đệ tử của Tây Vương Mẫu, làm việc cùng Tây Vương Mẫu năm đó độc nhất vô nhị, nhưng là trình độ ác liệt không bằng Tây Vương Mẫu năm đó, dụ dỗ hơn phân nửa cũng là một ít vốn là đệ tử lỗi mẫn, bởi vậy tuy rằng trong chốn giang hồ đại đa số khinh thường hành vi của các nàng, nhưng cũng không có đuổi tận giết tuyệt.

Hằng Nga đó là thứ nhất, Yến Thanh Hiệp vốn không có đem nàng đặt ở trong mắt, nhưng là chợt nghe được Tây Vương Mẫu, đã có chút giật mình. Năm đó bị cao thủ mười mấy môn phái vây công, cứ nhiên không chết, lão yêu bà này lợi hại có thể nghĩ.

Bên trong kiệu lại có tiếng cười của nữ nhân truyền ra đến, mơ hồ phiêu hốt, như tiếng trời, lại giống như quỷ mị.

“Không thể tưởng được tiểu tử hậu bối, còn biết bạc danh của thiếp thân.”

Giọng nói trong kiệu truyền ra, hình như có thể câu hồn, câu đến trong đầu Yến Thanh Hiệp một trận hôn mê, chợt phát giác không đúng, cắn lưỡi một cái, dùng đau nhức làm cho mình thanh tỉnh.

“Yêu phụ, nhận lấy cái chết.”

Tự dưng bị đánh lén, Yến Thanh Hiệp hết sức tỉnh ngủ, không hề do dự, quyết định thật nhanh một kiếm hướng trong kiệu công tới.

“Ha ha ha ha ha ha.....”

Tiếng cười của nữ nhân càng thêm mơ hồ, nhưng nghe ở Yến Thanh Hiệp trong tai lại trở nên vô cùng chói tai, đâm vào đầu hần đau như nứt ra, nhin không được hét lớn một tiếng, vung kiếm chém thẳng tới.

Rầm!

Tiếng kiếm khí va chạm trên mặt đất, đánh tan tiếng cười của nữ nhân, làm cho Yến Thanh Hiệp cảm thấy được thoải mái một chút, nhưng là bụi đất và đá bay lên, lại làm mờ mắt hần.

Một kích chưa trúng, Yến Thanh Hiệp cũng không lỗ mẫn truy kích, mà là nhanh chóng lui về phía sau, chặn cửa sơn động, không để cho người khác nửa điểm cơ hội thừa dịp đánh lén.

“Hằng Nga, giết tiểu tử trong sơn động kia.” Lão yêu bà liếc mắt một cái nhìn ra Yến Thanh Hiệp cố kỵ. Một kích vừa rồi, nàng đã phát giác kiếm khí của Yến Thanh Hiệp là không thể đỡ.

“Nương nương a, lưu tiểu gia hỏa kia một mạng đi! Người ta có chỗ hữu dụng, có thể đổi lấy chỗ tốt đó.” Hằng Nga nũng nịu nhỏ nhẹ cầu nói.

Đồng tử Yến Thanh Hiệp co rụt lại, hần vẫn liên kỳ quái, vì sao sẽ có người xuống tay với Ách Ba, xem ra bí ẩn này phải kiếm tin tức trên người Hằng Nga.

Lúc trước Ách Ba vừa xảy ra sự, hần liền lập tức theo dấu vết Hắc y nhân chưa kịp tiêu trừ để truy tung, ai ngờ đến bị Hắc y nhân phát hiện, hai bên đã đấu bảy, tám trận. Tuy rằng cuối cùng đám Hắc y nhân đều bị hần tiêu diệt, nhưng là hần cũng bởi vậy mất đi tung tích của Ách Ba.

Hần ở phụ cận lang thang mười ngày, mới trong lúc vô tình phát hiện gian vườn ẩn nấp ở núi rừng kia, hần từng muốn xông vào, cũng không ngờ trong vườn cơ quan thật mạnh, còn kinh động yêu nữ Hằng Nga này. Bởi vì không biết Ách Ba rốt cuộc có ở trong vườn hay không, Yến Thanh Hiệp chưa cùng Hằng Nga đối mặt, liền nhanh chóng rời khỏi vườn, ở bên ngoài ẩn núp một ngày một đêm, cho đến khi thấy Hằng Nga không biết vì sao vội vã đi ra ngoài, hần mới lần thứ hai xâm nhập vào vườn, tìm được Ách Ba.

Hiện tại xem ra, Hằng Nga ra khỏi vườn, chính là vì nghênh đón Tây Vương Mẫu.

Hiện giờ, chỉ có thể giết Tây Vương Mẫu rồi bắt lấy Hằng Nga. Yến Thanh Hiệp trong lòng có lập kế hoạch, tay cầm tú kiếm, không khỏi lại nắm thật chặt.

Tiếng cười của Tây Vương Mẫu lại vang lên: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi tính tình tham món lợi nhỏ còn không sửa sửa, ta xem ngươi chỗ tốt còn không có thu được, trước hết chộc một cái phiền toái trở về.”

Hằng Nga nhìn Yến Thanh Hiệp vài lần, cũng khanh khách cười nói: “Nương nương, diện mạo của tiểu ca nhi này, nhất định làm ngài thích, nếu là ngài ra tay giam giữ hắn, Hằng Nga lúc này nhất định không đoạt của ngài, ngài chỉ cần đem tiểu Ách Ba trong động kia lưu cho ta là được.”

“Yêu nữ, vô sỉ!”

Yến Thanh Hiệp nghe được sắc mặt một trận biến thành màu đen, nhưng lúc này hắn cũng không dám rời đi phạm vi một trượng trước sơn động. Ách Ba còn tại trong sơn động, trời gà còn không chặt, hắn không thể cho yêu nữ kia thừa dịp.

Nghe được tiếng mắng của Yến Thanh Hiệp, Tây Vương Mẫu cùng Hằng Nga đồng thời nở nụ cười, tiếng cười phiêu tung bay, lại giống như một cây châm đâm thẳng vào ngực Yến Thanh Hiệp.

Hai yêu nữ này tu luyện khẳng định là tà môn âm ba công nào đó, Yến Thanh Hiệp đau khổ ngăn cản, khi chịu không được, liền quát lên một tiếng lớn, ngay cả phát ra vài đạo kiếm khí. Nhưng mà hai cái yêu nữ cố tình đứng ngay tại chỗ bất động, xa xa tránh ở ngoài phạm vi kiếm khí của Yến Thanh Hiệp có thể chém tới, khẳng định hắn không dám tùy ý rời đi sơn động.

Tiếp tục như vậy không được, phải tìm biện pháp. Yến Thanh Hiệp biết phương pháp phá âm ba công, chỉ cần hắn dặt giọng vận đủ nội lực hét lớn một tiếng, lớn hơn thanh âm của hai cái yêu nữ kia là có thể. Vấn đề là, Yến Thanh Hiệp không hiểu bí quyết âm ba công, không có biện pháp tập trung công kích giống hai cái yêu nữ như vậy, hắn nếu dặt giọng rống một cái, trong vòng phạm vi mười trượng công kích không có khác biệt, tất cả vật còn sống đều sẽ bị đánh chết, nhưng là Ách Ba ở bên trong.

Đang lúc Yến Thanh Hiệp sợ ném chuột vỡ đồ bó tay không biện pháp, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét dài, trong trẻo ngẩng cao như rồng cuốn trong mây, lộ ra tức tức sát ý, lập tức đã đem tiếng cười của hai cái yêu nữ đè ép xuống.

Yến Thanh Hiệp nhất thời cảm thấy được áp lực giảm đi, thừa dịp lúc Tây Vương Mẫu giật mình phân thần, đột nhiên xông lên, một kiếm quét ngang. Tây Vương Mẫu hoàn hồn lại, hừ lạnh một tiếng, tám thiếu niên áo xanh xinh đẹp nâng kiệu kia đột nhiên đồng loạt khẽ quát một tiếng, buông cổ kiệu, song chưởng giương lên, tám trận gió hợp đến một chỗ, dám chặn kiếm khí của Yến Thanh Hiệp.

“Phá!”

Yến Thanh Hiệp lại rống lên một tiếng, kiếm khí rồi đột nhiên tăng mạnh, lập tức đã đem tám thiếu niên áo xanh xinh đẹp quét đi ra ngoài, té trên mặt đất rồi cuộc không đứng dậy nữa. Ngay cả Cốc Thiếu Hoa cũng không dám ngay mặt tiếp được kiếm khí, vài người này làm sao có thể ngăn được? Không chết đã xem như Yến Thanh Hiệp xem bọn hắn đáng thương, dưới kiếm lưu tình.

Một kiếm đắc thủ sau, Yến Thanh Hiệp cũng không ham chiến, không hề để ý tới Tây Vương Mẫu, mà là phi thân đánh tới Hằng Nga, tính toán trước bắt yêu nữ biết nội tình này.

Không ngờ Hằng Nga suy nghĩ cũng mau lẹ, lúc Yến Thanh Hiệp quét ngang tám thiếu niên áo xanh xinh đẹp, nàng cũng đã hướng sơn động xẹt qua đi, tính toán trước bắt lấy Ách Ba uy hiếp Yến Thanh Hiệp thúc thủ chịu trói.

Yến Thanh Hiệp chậm từng bước, đuổi không kịp, nhất thời không khỏi giận dữ. Đúng lúc này, âm thanh liên tục không ngừng thét dài đột nhiên dừng lại, sau đó một nhánh cây khô từ bên cạnh chọt lóe quá mà, hung hăng đâm vào trong trán Hằng Nga.

Yêu nữ hét thảm một tiếng, ngã xuống cửa sơn động, vừa vặn Ách Ba bởi vì nghe được tiếng thét dài, trong lòng không biết vì sao cảm thấy được quen thuộc, có chút vui mừng lại có chút sợ hãi, lại lấp ló ở cửa sơn động, lại liếc mắt một cái thấy Hằng Nga đột nhiên trên trán phun ra một đóa hoa máu, ánh mắt trừng

thật to rồi ngã xuống, làm hấn sợ tới mức hồn phi phách tán, muốn gọi lại kêu không ra, co rụt lại đầu lại trốn trở về trong sơn động.

Bởi vậy, Ách Ba không có nhìn đến, sau khi Hằng Nga ngã xuống, trước sơn động liền nhiều hơn một bóng người.

Không phải người khác, đúng là Cốc Thiệu Hoa.

12. Chương 12: Trời Sáng

“Người nào lớn mật như thế, dám phá hồn âm, giết đệ tử ta?”

Bóng đỏ chợt lóe, Tây Vương Mẫu rút cục từ trong kiệu đi ra, rõ ràng hấn là đã già bảy tám mươi tuổi, lại giống như trung niên mỹ phụ, mi mắt ẩn tình, khóe môi mang cười, thanh âm cũng nũng nịu nghe không ra nửa điểm tức giận.

Yến Thanh Hiệp chỉ liếc mắt một cái, liền tâm thần lay động, sợ tới mức nhanh khép mí mắt, ổn định tâm thần. Mị công của lão yêu bà này thật khó lường, khó trách năm đó nhiều cao thủ có năng lực như vậy bao vây đuổi giết, đều ngăn không được bà ta.

Nhưng mà gặp Cốc Thiệu Hoa, cũng coi như gặp khắc tinh, Cửu Chuyển Hóa Thần Công quả thực có thể nói trời sinh chính là khắc tinh của hết thầy mị công trong thiên hạ, cho dù bởi vì Ách Ba gặp chuyện không may, Cốc Thiệu Hoa tâm thần đại loạn, ngũ tạng lục phủ đều bị trọng thương, gần như tẩu hỏa nhập ma, nhưng sau khi hấn từ hôn mê tỉnh lại, đã đem nội lực tán loạn dẫn đường quay về trong kinh mạch bình thường, một thân công lực còn đó, nửa điểm không thể bị Tây Vương Mẫu ảnh hưởng.

“Đi trước.”

Cốc Thiệu Hoa lạnh như băng khẽ quát một tiếng, che ở trước người Yến Thanh Hiệp.

Yến Thanh Hiệp sững sốt một chút, nhìn Cốc Thiệu Hoa một thân bừa bãi, quần áo bẩn đến độ không biết bao nhiêu ngày không có đổi, trên tóc còn dính lá cây cỏ, chỉ biết vị Các chủ Trấn Long Các danh chấn thiên hạ này chỉ sợ đã liên tục mấy ngày mấy đêm không nghỉ, không biết nhiều vất vả mới tìm đến được nơi này. Xem bộ dạng lung lay sắp đổ của Cốc Thiệu Hoa, hấn rất muốn nói để hấn cản phía sau, làm cho Cốc Thiệu Hoa mang Ách Ba đi trước, nhưng mị công của Tây Vương Mẫu thật sự quá lợi hại, hấn tự biết ngăn cản không được, chỉ phải cản rằng một cái, đem Ách Ba từ sơn động kéo đi ra.

“Các chủ bảo trọng, chúng ta ở khách điểm huyện Đường Dương ngoài năm mươi dặm phía nam chờ người.”

Ách Ba vừa ra động, nhìn đến Cốc Thiệu Hoa, cả người đều sững sốt, chỉ biết ngơ ngác nhìn hấn, hai ánh mắt mở thật to, như mê muội, tưởng đang chỉ nằm mơ, lại cảm thấy được hết sức chân thật. Bờ môi của hấn mấp máy, muốn nói cái gì, cổ tình một chữ cũng không nói được, muốn tiến lên sờ sờ mi của tiên nhân, mắt của tiên nhân, lại bị Yến Thanh Hiệp giữ chặt.

“Ách Ba, chúng ta đi.”

Yến Thanh Hiệp kéo Ách Ba phải đi, Ách Ba lại luyến tiếc, vừa đi vừa liên tiếp quay đầu lại nhìn về phía Cốc Thiệu Hoa.

Cốc Thiệu Hoa vốn đưa lưng về phía bọn họ, lúc này hình như có cảm giác, ánh mắt chuyển lại đây, thật sâu nhìn Ách Ba một cái.

Thân thể Ách Ba khẽ run lên, hình như nhìn ra trong mắt Cốc Thiệu Hoa có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói với hấn, rồi lại không thể không tạm thời nén ở trong lòng. Không thể cho tiên nhân thêm phiền toái, Ách Ba trong lúc hoảng hốt nghĩ như vậy, vì thế quay đầu, không hề nhìn về phía Cốc Thiệu Hoa, thành thành thật thật theo sau bước chân của Yến Thanh Hiệp.

Phía sau, tiếng cười mờ ảo giống nữ quỷ kia lại vang lên, mãi cho đến đi ra rất xa rất xa, Ách Ba hình như còn có thể nghe được. Hắn không biết tiên nhân thế nào, nhưng nếu là tiên nhân, nhất định..... Nhất định sẽ không có chuyện!

Ách Ba nhìn bầu trời, thăm tính, cách hừng đông đã không xa, nhưng trời vẫn là thực đen thực đen, ánh sao đậm đi, chỉ có một vòng trăng chìm ở phía tây.

Yến Thanh Hiệp đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn chung quanh bốn phía. Núi rừng tối như mực, giống đã thú ẩn núp trong bóng đêm, ẩn ẩn lộ ra một cỗ sát khí như có như không.

Có mai phục!

“Ách Ba, đi hướng nam, vẫn đi không cần quay đầu lại.” Giọng hắn bình tĩnh cúi đầu nói.

Ách Ba lấp bắp kinh hãi, nhìn Yến Thanh Hiệp một cái, chỉ thấy thần sắc hắn trịnh trọng, nắm chặt lấy kiếm, ngay cả gân xanh đều hình như phải lộ ra.

Yến Thanh Hiệp hình như nhận thấy được mình khấn trương mang đến áp lực cho Ách Ba, hắn thật sâu hút một hơi, giọng điệu chậm lại nói: “Yên tâm, không có chuyện. Người hướng nam đi, tới khách điểm huyện Đường Dương, nói cho chủ quán quày nơi đó, nói người là bằng hữu của ta, hắn sẽ bảo hộ người.”

Ách Ba do dự một chút, đánh một cái thủ thế.

Yến Thanh Hiệp nhất thời trong lòng ám áp, nói: “Không cần người theo giúp ta, một ít tiểu mao tặc chậm trễ không mất bao nhiêu thời gian. Ta đi được nhanh hơn, nói không chừng người còn chưa tới huyện Đường Dương, ta cũng đã đuổi theo người.”

Ách Ba tuy rằng phản ứng có chút trì độn, nhưng không có nghĩa là hắn ngốc, biết Yến Thanh Hiệp nói như vậy, là sợ không chiếu cố được mình, chính mình cũng không thể liên lụy Yến Thanh Hiệp, vì thế lại giơ một cái thủ thế tỏ vẻ bảo trọng, sau đó liền cũng không quay đầu lại đi về hướng nam.

Không có đi ra rất xa, Ách Ba chợt nghe đến phía sau truyền đến tiếng đánh nhau, hắn sợ tới mức chân mềm nhũn, cố nén trụ ý tưởng muốn quay đầu lại, dùng tốc độ nhanh hơn đi về phía trước.

Không có việc gì, nhất định không có việc gì, Yến Thanh Hiệp so với tiên nhân còn tin cậy hơn.

Nếu Cốc Thiếu Hoa biết ở trong lòng Ba, Yến Thanh Hiệp đáng tin cậy cư nhiên so với hắn còn muốn cao hơn nhiều, không biết có thể hay không bị tức đến lại tẩu hỏa nhập ma?

Trong bóng đêm không biết quãng ngã lẫn lộn mấy vòng, Ách Ba rốt cục nghiêng ngả lão đảo đi ra cánh rừng này, đồng thời trời cũng sáng, mặt trời ở phương đông, nhìn qua lại dễ thân vừa đáng yêu, làm cho tim Ách Ba vẫn đeo nặng, rốt cục có thể hơi chút thả xuống.

Trời đã sáng, thật tốt.

Ách Ba thích ban ngày, bởi vì ban ngày có thể nhìn thấy rất nhiều rất nhiều người, ban ngày khách hàng cũng nhiều, hắn có thể kiếm được tiền. Hắn chán ghét buổi tối, vừa đến tối cũng chỉ còn lại hắn một người, ngoại trừ quán mì, hắn cái gì đều không có.

Mặc kệ nói như thế nào, trời cuối cùng cũng sáng, tuy rằng không biết đang ở chỗ nào, nhưng là Ách Ba biết mục đích ở phía nam, ở chỗ đó có cái thị trấn, có khách điểm, chỉ cần có mục tiêu, hắn luôn có thể đi đến.

Nhưng mà..... Hiển nhiên, hiện tại Ách Ba mệt mỏi, hai cái đùi giống đeo gông, sắp đi không nổi, hơn nữa lại mệt lại khát. Đúng lúc phía trước có con sông, nước là từ trên núi một đường chảy xuống dưới, dòng nước chảy nhanh, tiếng nước thoan thoan nghe giống tiếng trời, Ách Ba nhất thời vui mừng, bỏ nhào vào bờ sông uống một bụng nước, sau đó dùng lực rửa mặt, vẩy vẩy đầu, bọt nước văng khắp nơi, một thân mỗi một giống như cũng bị văng rớt theo.

Nghỉ ngơi một lát, trong lòng Ách Ba nhớ tới ước định cùng tiên nhân và Yến Thanh Hiệp, phân biệt một chút phương hướng, liền tiếp tục ra đi, không có đi ra rất xa, liền lại có một người xuất hiện ở chỗ hắn vừa mới nghỉ ngơi, quơ quơ thân thể, bùm một tiếng rồi ngã xuống.

Ách Ba tuy rằng không thể nói chuyện, nhưng nhĩ lực coi như sâu sắc, mạnh quay đầu lại, chỉ thấy một người ngã ở nơi nào, làm hắn hoảng sợ. Do dự một hồi lâu, xem người nọ thân thể ở hơi hơi rung động, vài lần muốn đứng lên đến cũng không thể thành công, Ách Ba rốt cục kiềm chế không được lòng đồng tình tràn ra, rón ra rón rén đến gần chút.

Hình như nhận thấy được có người tới gần, người nọ tuy rằng không có khí lực đứng dậy, lại vẫn là ngẩng đầu lên, nhìn Ách Ba một cái, vừa thấy, lại bỗng nhiên có tinh thần, hai tay không tự giác chống lên, ngồi dậy.

Ách Ba lại bị hoảng sợ, lui lại sau này mấy bước, khoảng cách vừa mới kéo gần, lại dần xa. Cho đến khi người nọ vượt tóc rũ xuống trước mặt ra, hắn mới rõ ràng, người này, không phải tiên nhân thì là ai. Nhưng là tiên nhân giống như nghịch ở trong vũng bùn, tóc tán loạn không nói, toàn thân cao thấp còn dính đầy bùn, càng đáng sợ chính là dưới vạt áo thể nhưng bị máu tươi tẩm thấp một mảng lớn, miệng vết thương còn có máu không ngừng chảy ra.

“Ta.....”

Cốc Thiếu Hoa muốn phát ra âm thanh, mới phát giác tiếng vang giọng nói của mình vọng lại, so với một con muỗi bay qua không lớn hơn bao nhiêu. Hắn quýnh lên, vươn vươn tay, muốn bắt lấy Ách Ba, cũng không ngờ miệng Ách Ba há thành hình tròn, lúc hắn đưa tay, đột nhiên chạy đi rồi.

“Chớ đi..... Mạc..... Bạch..... Mạc..... Bạch.....”

Quýnh lên, Cốc Thiếu Hoa nôn ra một búng máu, khi giương mắt lại, Ách Ba đã chạy trốn ngay cả bóng người cũng không thấy. Hắn giật mình lảng nhìn phương hướng Ách Ba biến mất, đôi mắt đỏ.

Không thấy, lại không thấy! Mỗi một lần, chỉ cần hắn sơ sẩy một chút, Mạc Bạch sẽ không thấy.

Vì sao? Vì sao luôn như vậy?

Cốc Thiếu Hoa một quyền đánh vào trên mặt đất, đất đá bay ra, bắn đầy đầu và mặt hắn, khoe mắt cũng bị một tảng đá nhọn làm bị thương, máu đỏ tươi chậm rãi nhỏ, lại như là một hàng huyết lệ.

Một quyền này, lại chấn động tới rồi nội phủ của hắn, máu tươi lại một ngụm phun ra.

Trong lòng Cốc Thiếu Hoa, bắt đầu cuồng loạn, hắn nhìn không tới con sông cỏ xanh trước mắt, nhìn không tới núi rừng cây trước mắt, đôi gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng Ách Ba biến mất.

Một quyền lại một quyền, mặt đất bị hắn đập ra một cái hố, cho đến khi rốt cuộc không đập được nữa, một đôi tay nhẹ nhàng mà đưa nắm tay của hắn từ trong hố rút ra.

Quen thuộc ấm áp, quen thuộc xúc cảm, còn có quen thuộc hơi thở.

Cốc Thiếu Hoa ánh mắt lập tức sáng ngời lên, trái tim cuồng loạn cũng chuyển thành kinh hãi.

“Người, người không đi.....”

Đối diện với hắn, là đôi mắt mê mang của Ách Ba, còn lộ ra vài phần bối rối do bị kinh hách.

Ách Ba sờ sờ tay Cốc Thiếu Hoa, lau hết nước bùn trên tay, sau đó từ trong lòng lấy ra một nắm cỏ xanh, chỉ vết thương của Cốc Thiếu Hoa hoa tay múa chân một phen.

“Người giúp ta hái thuốc?”

Cốc Thiếu Hoa băng bó ngực. Nơi đó không có thương tổn, nhưng là tim nhảy lên rất mạnh, tầng tầng lớp lớp kinh hãi làm cho hắn không thể đi tự hỏi, chỉ biết là lúc này đây, hắn không có mất đi Mạc Bạch.

Mạc Bạch không có đi.

Mạc Bạch giúp hắn đi hái thuốc.

Nếu không phải trên mặt bị một tầng bùn che khuất, Ách Ba nhất định sẽ phát hiện, tiên nhân luôn luôn lạnh như khối băng, giờ phút này trên mặt đang lộ ra một cái tươi cười có thể xưng là ngu dần.

Một cánh cửa bị đóng thật lâu thật lâu, đột nhiên bị mở ra, tình cảm cùng trí nhớ từng bị đóng băng, giống như thủy triều dâng, toàn bộ về tới trong thân thể Cốc Thiếu Hoa, chính là tất cả hỉ nộ ái ố của hắn, tất cả suy nghĩ, lại toàn bộ đều ký thác ở trên người Ách Ba.

Tâm thần buông lỏng, hắn rốt cục rốt cuộc kiên trì không được, trước mắt tối sầm, ngã xuống trong lòng Ách Ba.

Chỉ là vô duyên vô cớ đem Ách Ba dọa một lần nữa, còn tưởng rằng tiên nhân trong lòng đã chết, lại là ẩn nhân trung, lại là nghe tim đập, luống cuống tay chân một hồi lâu, mới xác nhận tiên nhân chỉ là ngất đi.

Ách Ba lau lau mồ hôi lạnh trên trán bị dọa ra, xé một mảnh góc áo đến bờ sông tắm nước, giúp Cốc Thiếu Hoa lau mặt với tay, sau đó mới chuyên tâm bắt đầu xử lý miệng vết thương đổ máu trên bụng hắn.

Đã chảy không biết bao nhiêu máu, nếu không cầm máu, tiên nhân liền thật muốn thành tiên. Ách Ba vội vàng đem thảo dược hái tới đặt ở trong miệng một chút một chút nhai, nước thuốc đắng đến Ách Ba cả mặt đều mặt nhăn thành một đoàn.

Hắn biết loại cây cỏ này có thể cầm máu, là bởi vì con chó vàng trước kia Chu Mi Sợi nuôi mỗi lần cùng con chó khác đánh nhau, sau khi bị cắn bị thương, sẽ đi đất hoang kiếm loại cây này ăn, nhưng là hắn không biết, nước cây sẽ đắng như vậy.

Thảo dược nhai sau sẽ thành một lớp hồ, Ách Ba thật cẩn thận mà đem nó đắp trên miệng vết thương, lại xé nội y thành dây, đem cả vết thương đều băng bó lại. Chuyện như vậy, hắn làm rõ ràng còn thật thuận tay, tất cả đều là bởi vì trước kia giúp con chó vàng già băng bó thiệt nhiều lần.

Gói kỹ lưỡng miệng vết thương, Ách Ba không tự giác sờ soạng hai cái trên đỉnh đầu tiên nhân, sờ xong rồi mới giật mình phát giác không đúng, mình rõ ràng đem tiên nhân trở thành chó vàng già, nếu như bị tiên nhân biết, vậy rất đáng sợ.

Trộm xem xét tiên nhân vài lần, thấy hắn hôn mê nhăn mày, trên mặt lau khô một mảnh tuyết trắng, vết thương trên khoeo mắt tuy rằng đã không đổ máu, nhưng là bị tảng đá trầy đi một mảnh da nhỏ, máu thịt đỏ đỏ thực dọa người, Ách Ba liền đem tâm tư cẩn thận vừa rồi toàn bộ ném tới sau đầu, trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Tiên nhân sẽ không thật sự chết chứ.....

Nghĩ đến đây, trong lòng Ách Ba mạnh co rút, cảm thấy được cực đau cực đau, nước mắt đều nhanh phải đi ra.

Không khóc không khóc, Chu Mi Sợi nói qua, nam nhân không thể khóc, cho dù bị đánh cũng không có thể khóc, chỉ cần không khóc, người khác cũng không dám quá mức khi dễ. Làm nam nhân, sẽ làm một nam nhân dám thả chó cắn người. (>.

Ách Ba vỗ vỗ miệng mình, mạnh nghẹn tiếng khóc lại. Hắn tuy rằng không có chó, nhưng là hắn có tiên nhân.

Hắn nhớ tới hình dáng Hằng Nga trên trán tuôn ra máu, rung mình một cái. Tiên nhân không phải con chó, tiên nhân so với chó vàng già lợi hại hơn.

Nhưng mà nhìn tiên nhân bị thương thành cái dạng này, chẳng lẽ còn có người lợi hại hơn tiên nhân?

Ách Ba ngồi ở bờ sông, nâng cằm dần dần suy nghĩ mông lung.

Người lợi hại hơn tiên nhân, lại là bộ dạng gì đây?

Còn có a, tiên nhân vì sao gọi hắn “Mạc Bạch” chứ? Mấy ngày nay, giọng nói một mực kêu không ngừng bên tai hắn, hình như giống giọng nói của tiên nhân a.

Mạc Bạch.

Mạc Bạch.....

Mạc..... Bạch.....

Tên này ở Ách Ba trong óc đổi tới đổi lui, xoay chuyển hần choáng váng đầu hoa mắt, nhin không được. Hần ôm lấy đầu mình, đau đớn quen thuộc lại một lần nảy lên.

Vì sao..... Vì sao hần thật muốn khóc?

Lúc này Ách Ba cũng không biết, Yến Thanh Hiệp đang ở chỗ bọn họ chia tay, không thể động đậy trờng mắt lên trời, chung quanh là thi thể của mấy chục hắc y nhân, chảy ra máu tươi, gần như sắp đem hần bao phủ. Những người này, có người là bị Yến Thanh Hiệp bổ thành hai đoạn, mà cũng có người, bị Cốc Thiếu Hoa dùng chưởng lực chấn vỡ ngũ tạng lục phủ mà chết.

Về phần Yến Thanh Hiệp, hần thực thật xui thực thật xui, vốn hần có thể dễ dàng xử lý đám hắc y sát thủ này, lại không ngờ được là, Cốc Thiếu Hoa giải quyết Tây Vương Mẫu xong, nhưng lại đột nhiên lâm vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, tại cái thời điểm quan trọng này, Cửu Chuyển Hóa Thần Công không hề dự triệu tiến nhập quan ải lên tầng thứ chín, nội lực ở trong cơ thể bạo loạn va chạm.

Nếu lúc này có thể khống chế nội lực đem toàn thân trăm mạch xung mở, liền tự nhiên có thể đi vào tầng thứ chín, nhưng là chưa từng có một người mở được, chưa từng có, mỗi một Cáo chủ Trần Long Các đều là chết ở chỗ này. Bọn họ không khống chế được nội lực bạo đi, lại không hướng ra toàn thân trăm mạch được, cuối cùng nổ tan xác mà chết.

Kỳ thật, vấn đề này cũng không phải không có biện pháp giải quyết, chỉ cần đem nội lực tán loạn trong cơ thể phát tiết đi ra, là có thể tránh cho nổ tan xác mà chết, nhưng bởi vì Cửu Chuyển Hóa Thần Công có tác dụng phụ đoạn tình tuyệt dục, cho nên mỗi một vị Cáo chủ Trần Long Các lúc nội lực hướng đi trăm mạch, bọn họ căn bản là không có dục vọng sống sót, thà rằng cứ để như thế, cứ để phá tan trăm mạch, cứ để nổ tan xác mà chết, căn bản không có lo lắng phải bảo mệnh.

Nhưng Cốc Thiếu Hoa cùng bọn họ bất đồng, bởi vì hần..... Có vướng bận. Cái vướng bận này phải che chở, cho dù là tác dụng phụ của Cửu Chuyển Hóa Thần Công cũng không thể chặt đứt.

Trùng hợp, đúng lúc này hần nghe được tiếng vang mà Yến Thanh Hiệp cùng Hắc y nhân đánh nhau phát ra, vì muốn phát tiết ra nội lực trong cơ thể, Cốc Thiếu Hoa chẳng phân biệt được địch ta triển khai công kích. Lúc ấy, hần đã gần đến lâm vào trạng thái thần trí không rõ, liền ngay cả chống lại Yến Thanh Hiệp cũng không có nương tay.

Vì thế, đám hắc y sát thủ kia một người cũng không còn ngã xuống trên mặt đất, toàn bộ đương trường bị mất mạng. Yến Thanh Hiệp tỉnh táo hơn, hơn nữa hần từng cùng Cốc Thiếu Hoa giao thủ qua vài lần, đối với chiêu thức của Cốc Thiếu Hoa có nhất định hiểu biết, hơn nữa lần thật mau, lúc này mới thoát được một mạng. Cứ việc như thế, hần cũng không cẩn thận bị chấn xóa nội khí, toàn thân không thể nhúc nhích té trên mặt đất, chỉ có thể nằm ở trong đồng thi thể, một chút một chút dẫn đường cho nội khí trở về đan điền.

Mà vết thương trên bụng Cốc Thiếu Hoa kia, cũng là khi Yến Thanh Hiệp tự vệ sử dụng kiếm khí chém bị thương, may mà hần không có ra tay nặng, bằng không Cốc Thiếu Hoa thần trí không rõ ràng lắm đừng nói đuổi theo Ách Ba, chỉ sợ đương trường đã bị một kiếm của Yến Thanh Hiệp cho thành hai đoạn.

Sau khi giết hết đám hắc y nhân, Cốc Thiếu Hoa lại chạy như điên, đánh hủy vô số núi đá cỏ cây, lúc này mới đem nội lực bạo loạn trong cơ thể phát tiết ra một bộ phận, dần dần khôi phục thần trí thanh tỉnh, sau đó mạnh mẽ đem nội lực áp quay về trong kinh mạch đan điền.

Có lẽ là chấp niệm quá nặng, tuy rằng thần trí không rõ bôn tẩu một trận, Cốc Thiếu Hoa lại thủy chung đuổi theo phương hướng Ách Ba rời đi, lúc này sau hừng đông, mới rốt cục đuổi theo hần.

Không biết qua bao lâu, đầu dần dần không đau, Ách Ba cũng bị bụng thẳm thì kêu hoàn hồn trở về. Vuốt bụng, hần trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao, tại đây núi hoang đất hoang, làm sao tìm được đồ ăn? Ngoại trừ làm mì, mấy món khác hần toàn bộ không biết.

Không biết trong sông có cá để bắt hay không?

Ách Ba thăm dò dòng sông chảy xiết, lại như thế nào cũng không dám xuống nước. Hần sợ nước, lúc trước Chu Mi Sợi chính là từ trong sông đem hần cứu đi lên, khi đó thượng du vừa mới bùng nổ lũ bất ngờ, Chu

Mì Sợi nói hắn tám phần là bị lũ bắt ngờ vọt vào trong sông, cũng không biết vận khí tốt như thế nào, rõ ràng ôm một khúc gỗ trôi, vẫn bồng bênh đến hạ du.

Kỳ thật, Ách Ba vẫn đều cho rằng, vận khí tốt nhất của hắn không phải ôm khúc gỗ trôi kia, mà là gặp gỡ Chu Mi Sợi. Không có Chu Mi Sợi, hắn sớm chết đuối.

Từ đó về sau, Ách Ba cũng không dám xuống nước, thậm chí ngay cả bờ sông cũng không dám đi. Chu Mi Sợi nói, nam nhân không nên sợ một con sông, vì thế năm ba bữa kéo Ách Ba đi bờ sông câu cá, cá câu về vừa lúc dùng để hầm nước nấu mì. Hắn còn dạy Ách Ba bơi lội, lặn xuống nước một cái ngừng thở, có thể lặn thời gian nửa nén hương.

Hiện tại, Ách Ba là không sợ nước sông, nhưng là không dám xuống nước. Bởi vì con sông trước mắt này cùng với sông mà Chu Mi Sợi dẫn hắn đi rất khác biệt, con sông kia mặt nước êm đềm, không phải là thời điểm lũ định kỳ, gần như nhìn không ra nước chảy, mà con sông trước mắt này, trên mặt sông dòng nước chảy xiết thật sự, liền cái thân thể nhỏ bé này của hắn, xuống một chút, đầu còn không có nổi lên, sợ sẽ vừa muốn bị trôi đi rồi.

Nhưng là, hiện tại phải làm sao mới có thể tìm được đồ ăn?

Câu cá? Nước sông chảy xiết như vậy, làm sao có thể câu được, hơn nữa hắn cũng không có cần câu. Xuống nước đi bắt, trong lòng Ách Ba lại ần ần có chút sợ hãi. Do dự hồi lâu, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch như giấy của tiên nhân, trong lòng Ách Ba bắt đầu đau.

Xuống nước.

Không xuống nước.

Ách Ba giãy dụa, đầu vốn đã bình tĩnh lại bắt đầu ần ần đau, hắn xoay người, nhìn nhìn tiên nhân nằm ở nơi đó bất tỉnh nhân sự. Đêm qua bầu trời tối đen, lúc này mới phát hiện, quần áo tiên nhân không chỉ có vừa bẩn vừa rách nhưng lại có rất nhiều máu tươi, có đỏ thẫm, cũng có ám màu tím. Đỏ thẫm, là tối hôm qua vừa mới dính lên, ám tím, là thiệt nhiều ngày trước kia liền dính.

Ách Ba cái mũi đau xót, hắn lại muốn rút nước mắt. Nhìn đến bộ dạng nghèo túng của tiên nhân như vậy, hắn không chỉ có đau đầu, tim cũng đau.

Hút hút cái mũi, Ách Ba nhắm mắt lại, cắn môi, không quan tâm, xuống sông.

Bắt lên hai con cá, mỗi con đều nặng ba, bốn cân.

Ách Ba nhóm lửa, đem cá nướng, chính mình ăn một con, còn có một con để giành cho Cốc Thiệu Hoa.

Lúc này ngày dần dần chuyển qua ở giữa trưa, ánh mặt trời chiếu đến trên người, thực nóng.

Ách Ba lấy tay phe phẩy quạt hai cái, mới ý thức được tiên nhân đã bị mặt trời chiếu thật lâu, rõ ràng sắc mặt trắng như tờ giấy, trên người lại đổ mồ hôi, còn như vậy phơi nắng tiếp, không muốn thành cảm nắng. Phát hiện phạm vào sai lầm, Ách Ba vội vàng cúi đầu nâng đỡ, đem tiên nhân chuyển qua dưới tàng cây, lại tìm một mảnh lá cây rộng, đối với tiên nhân dùng sức quạt.

Cũng không biết là bị quạt thư thái, vẫn là quạt đến không thoải mái, chỉ chốc lát sau, Cốc Thiệu Hoa rên rỉ lên, lông mày cũng càng cau lại. Ách Ba thấy trong lòng giật mình, nằm úp sấp qua nghiêng cái lỗ tai nghe xong một hồi lâu, mới nghe ra tiên nhân là đang kêu: “Nước..... Nước.....”

Muốn uống nước?

Lá cây vừa mới còn dùng làm cây quạt, lập tức biến thành cái đựng nước, Ách Ba thật cẩn thận cầm, nhắm ngay môi không có một chút huyết sắc của tiên nhân, hơi hơi nhấc lên, một dòng nước nhỏ nhảy mắt làm dịu môi của tiên nhân.

Nhưng mà môi tiên nhân vẫn như cũ nhắm chặt, nước rót xuống đều theo khóm môi chảy ra, tiến vào trong miệng tiên nhân chỉ có vài giọt, hiển nhiên là không thể giải khát.

Nhìn thấy trên mặt tiên nhân toát ra thần sắc càng ngày càng thống khổ, trong lòng Ách Ba cũng co rút co rút theo, không nghĩ nhiều, đem nước còn lại trong lá cây toàn bộ cho vào miệng mình, sau đó giống chim mớm mồi, một chút một chút cho tiên nhân uống.

Đút xong rồi còn sợ không đủ, lại đi múc nước, liên tục ba, bốn lần, thẳng đến Cốc Thiểu Hoa không rên rỉ nữa, Ách Ba mới dừng lại, đem cá nướng riêng chữa lại, cũng theo phương pháp chim mớm mồi, chính mình trước cắn, sau đó miệng đối miệng mớm xuống. Cốc Thiểu Hoa đang hôn mê không hề hay biết, được lợi Ách Ba một quá, bởi vì thịt cá dù sao không phải nước, hẳn dùng đầu lưỡi lại cong lại đảo, mất thật lớn khí lực mới làm cho Cốc Thiểu Hoa nuốt xuống đi.

Không có ý thức được loại phương pháp này thực thân mật cùng tối, Ách Ba ngồi ở một bên, đầy đầu óc nghĩ đều là làm sao bây giờ. Hẳn lúc đầu còn hy vọng Yến Thanh Hiệp có thể mau chóng tới rồi, nhưng là mắt thấy ngày một chút một chút tối, Yến Thanh Hiệp còn không có đến, mà tình huống tiên nhân cũng không có thể kéo dài nữa, phải đi tìm đại phu.

Đầu Ách Ba óc không tốt, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ không ra biện pháp, càng thật không nghĩ là, Yến Thanh Hiệp không đến, hẳn có thể chính mình công tiên nhân đi, hẳn chính là nghĩ không thể làm cho tiên nhân biến thành quỷ tiên, nhìn thấy bộ dạng tiên nhân tái nhợt suy yếu, hẳn liền đau lòng, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ mới tốt?

Hoàn hảo, không quá lâu sau, Cốc Thiểu Hoa tự mình tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn đến Ách Ba hai tay ôm gối ngồi ở bên người sững sờ, Cốc Thiểu Hoa cũng không gọi hắn, liền như vậy yên lặng nhìn thấy hắn, nhìn thấy nhìn thấy, sẽ không tự giác toát ra một cái tươi cười ngu ngạo, trong lồng ngực phát ra ha ha tiếng cười như có như không, không ngờ ngẫu nhiên chạm đến vết thương, tiếng cười như có như không liền biến thành kêu rên, kinh động Ách Ba.

Sợ đem Ách Ba dọa chạy, Cốc Thiểu Hoa vội vàng đưa tay kéo lại góc áo Ách Ba.

Ách Ba thật là muốn lui ra phía sau vài bước, nhưng bị Cốc Thiểu Hoa lôi kéo, hẳn bỗng nhiên đỏ mặt, nhẹ nhàng giật nhẹ góc áo, không kéo về được, vì thế cúi đầu, không xem Cốc Thiểu Hoa cũng không hoa chân múa tay, chỉ nhìn chằm chằm xem chân mình.

“Mạc..... Bạch.....” Cốc Thiểu Hoa hô một tiếng, mới phát giác giọng mình vừa nhỏ vừa khàn khàn, sợ Ách Ba nghe không rõ ràng lắm, hẳn lại nhiều hô vài tiếng.

Ách Ba nghe là nghe rõ rồi.

Lại là Mạc Bạch, nhưng là Mạc Bạch rốt cuộc là ai?

Hắn trong lòng ề ề, trong óc lại bắt đầu ần ần đau. Đáp án hình như ngay tại bên miệng, nhưng là hắn há miệng thở dốc, lại cái gì cũng nói không nên lời.

Không có được đến hưởng ứng, Cốc Thiểu Hoa có chút nóng nảy, muốn chống thân thể ngồi dậy, không ngờ vừa động, vết thương càng đau, hẳn nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, lại ngã xuống.

Nhưng mà một cái ngã này, ngược lại khiến cho Ách Ba quan tâm, luống cuống tay chân dè dặt Cốc Thiểu Hoa, không cho hắn lộn xộn, vừa vội kiểm tra vết thương hắn. Phát hiện miệng vết thương không có bởi vì lần này ngã mà vỡ ra, Ách Ba thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai tay giao nhau đối với Cốc Thiểu Hoa thật mạnh một cái: Không được nhúc nhích.

Cốc Thiểu Hoa chỉ cảm thấy trong lòng phình lên tràn đầy, giống như có cái gì đồ vật này nọ phải phá xác mà ra, muốn ôm Ách Ba cười to một hồi, lại muốn ôm Ách Ba khóc lớn, cũng có thiên ngôn vạn ngữ (ngàn vạn lời nói) trong lòng bốc lên, cuối cùng lại chỉ toát ra một câu: “Ta đói.....”

Ách Ba sững sờ.

Cốc Thiểu Hoa nói tiếp: “Muốn ăn mì.....”

Ách Ba trừng hắn, núi hoang đất hoang, lấy đâu ra mì?

Cốc Thiểu Hoa sờ sờ bụng, sau đó nhìn thấy Ách Ba, không nói lời nào, nhưng là cặp mắt kia, không còn lạnh như băng vô tình như ngày xưa nữa, mà ấm ướt, giống tắm nước, nhìn qua giống..... Ách Ba lắc lắc

đầu, hấn lại nghĩ tới chó vàng già của Chu Mì Sợi.

Cuối cùng, vẫn là Ách Ba bại trận trước, xoa tay vào nhau ở tại chỗ xoay quanh, mặc kệ chính mình có thể làm được hay không, hấn rõ ràng thật sự bất đầu tự hỏi, tại đây núi hoang đất hoang, phải làm sao làm ra một chén mì.

Cốc Thiếu Hoa không biết hấn suy nghĩ cái gì, nhưng là xem Ách Ba một bộ còn thật sự tự hỏi tại chỗ xoay quanh, như là con mèo nhỏ cắn cái đuôi, thấy thế nào như thế nào đáng yêu, càng xem càng mê mẩn, càng mê mẩn trong lòng lại càng là vui mừng.

“Khụ..... Ách Ba, người đang làm cái gì?”

Giọng Yến Thanh Hiệp thình lình vang lên, đánh vỡ cảnh tượng làm cho người ta cảm thấy được vừa ấm áp vừa buồn cười này, cầm kiếm làm gây chống, Yến đại kiếm khách bất hạnh khắp khiêng đi lại đây.

Ách Ba nhất thời mắt sáng lên, Cốc Thiếu Hoa nhưng thật ra thật sự mất hứng, lạnh lùng trừng Yến Thanh Hiệp một cái, càng xem càng chướng mắt.

Yến Thanh Hiệp nhưng thật sự kinh ngạc, lúc trước Cốc Thiếu Hoa giống như điên gặp người liền công kích, làm cho hấn cực thảm, nội lực mất hết đến bây giờ còn không có toàn bộ trở về đan điền, nửa người cũng vẫn cứng ngắc như cũ, làm cho hấn phải chống kiếm mới có thể đi được, đi cả ngày mới đến.

Nhưng mà sau khi thấy Cốc Thiếu Hoa chỉ là trừng mắt nhìn hấn vài lần, lực chú ý lại trở lại trên người Ách Ba, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhìn qua vị Các chủ Trấn Long Các này trạng thái hiện tại thực bình thường, chỉ là bề ngoài chật vật chút.

“Ách Ba, người không có chuyện chứ?”

Tuy rằng nhìn đến Ách Ba vui vẻ, nhưng Yến Thanh Hiệp vẫn là nhin không được hỏi một câu, tỏ vẻ quan tâm.

Ách Ba giơ giơ cánh tay đá đá chân, tỏ vẻ chính mình thật sự khỏe.

Yến Thanh Hiệp nhin không được cười rộ lên, nhìn xem sắc trời, nói: “Không còn sớm, chúng ta cũng không thể qua đêm ở trong này, người đi đỡ Cốc Các chủ lên, chúng ta đi tìm chỗ có thể qua đêm.”

Đây chính là người tâm phúc đến a, Ách Ba mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu, chạy tới muốn đem Cốc Thiếu Hoa từ trên mặt đất đỡ đứng lên, nhưng liếc mắt một cái nhìn đến vết thương trên bụng Cốc Thiếu Hoa, lại có chút khó xử. Vết thương ở nơi đó không thích hợp công, sẽ cọ đến miệng vết thương, vỡ ra có thể không tốt.

Cốc Thiếu Hoa trừng mắt nhìn Yến Thanh Hiệp một cái, quay lại đến trên người Ách Ba, rồi lại trở nên nhu hòa.

“Ôm.”

Ách Ba sợ hãi về phía Cốc Thiếu Hoa đánh cái thủ thế, tỏ vẻ hấn nhất định sẽ cẩn thận không đụng tới vết thương, sau đó liền theo Cốc Thiếu Hoa nói, đưa hấn ôm ở trong lòng.

Cốc Thiếu Hoa dáng người thiên gầy cũng không tính quá nặng, sau khi bị thương, càng hiển suy yếu, hơn nữa ngày thường còn tốt, bị Ách Ba ôm ở trong tay, thực sự có điểm ý tứ hàm xúc nói không rõ ở trong đó. Dù sao Yến Thanh Hiệp thấy là vẻ mặt cổ quái, chỉ sợ nói ra đi cũng chưa có người tin tưởng, đường đường Các chủ Trấn Long Các cam tâm tình nguyện bị một người cầm ôm vào trong ngực, còn một bộ dạng vui vẻ.

Để tránh tương lai bị Cốc Thiếu Hoa ghi hận trả thù, Yến Thanh Hiệp ho nhẹ một tiếng, làm bộ cái gì cũng không có nhìn đến, chống kiếm, kéo bên thân thể còn không thể động, khắp khiêng ở phía trước mở đường. Ách Ba gắt gao đi theo phía sau hấn, lại sợ mất dấu, lại sợ không cẩn thận đụng tới vết thương của tiên nhân, một đầu nhìn chung quanh xem lên xem xuống, vội muốn chết.

Mà Cốc Thiếu Hoa, bị Ách Ba ôm chỉ cảm thấy tâm an, hơn nữa mất máu quá nhiều thân thể suy yếu, bất tri bất giác liền lại mê man.

13. Chương 13: Mạc Bạch

Ba người tiến lên tốc độ cũng không mau, cũng may Yến Thanh Hiệp là tay già đời ăn ngủ đất hoang, trước khi trời tối, cuối cùng làm cho hắn tìm được một chỗ có thể ăn ngủ, là cái động không lớn, chỗ cửa động nhỏ nhất, chỉ một người đi lọt, sau khi trời tối, ở cửa động đốt một đống lửa, sẽ không phải lo lắng nửa đêm có dã thú tập kích.

Gần đó còn có nguồn nước, là con sông kia phân nhánh, ở một chỗ đất thấp đọng lại, hình thành một cái đầm nước không lớn không nhỏ, mặt nước trong suốt, thậm chí có thể nhìn đến có cá bơi lượn.

Yến Thanh Hiệp tuy rằng nửa người không thể động, nhưng còn có thể chỉ huy Ách Ba lấy bẫy rập, sau nửa canh giờ, đã bắt được một con gà rừng, lại mò hai con cá, còn chỉ điểm Ách Ba ngắt lấy một ít nấm không độc, mang về trong động chuẩn bị nướng ăn.

May mà lúc này Cốc Thiếu Hoa còn không có tỉnh ngủ, bằng không chỉ sợ hắn thế nào cũng phải trừng Yến Thanh Hiệp đến chết, dám chỉ huy hắn Mạc Bạch làm việc, muốn chết!

Vốn Ách Ba còn muốn hái thêm chút thảo dược cho tiên nhân thay, nhưng Yến Thanh Hiệp nhìn nhìn miệng vết thương, liền ném cho Ách Ba một lọ kim sang dược làm cho hắn cho Cốc Thiếu Hoa bôi lên. Vết thương do Tú kiếm tạo thành, thảo dược bình thường rất khó chữa khỏi, phải dùng kim sang dược hắn đặc chế mới khép lại mau.

Gà a, cá a, nấm a, rất nhanh liền nướng tốt lắm. Cốc Thiếu Hoa bị đánh thức, chỉ ăn chút nấm dễ tiêu hóa liền lại ngủ. Yến Thanh Hiệp cũng không có ăn nhiều, hai con cá vào bụng cảm thấy được no rồi, tìm cái góc tiếp tục điều tức, tranh thủ sớm ngày làm cho nửa người kia cũng khôi phục bình thường.

Ách Ba đang cầm gà rừng nướng thơm ngào ngạt, ăn cái miệng đầy mỡ, sau đó theo phân phó của Yến Thanh Hiệp, đem đống lửa chuyển qua cửa động. Chính hắn lại kéo thanh tú kiếm nặng ly kỳ kia của Yến Thanh Hiệp, muốn dựa vào cửa động gác đêm, hơi có chút ý tứ một người đã đủ giữ quan ải.

Nhưng hắn đã một ngày một đêm không có ngủ, đêm qua lại là mạo hiểm như vậy, hơn nữa chạy đường xa, ở cửa động gác trong chốc lát, đầu Ách Ba tựa như gà con mổ thóc một chút một chút, gật gật, liền ngủ.

“Mạc Bạch..... Mạc Bạch..... Mạc..... Bạch.....”

Chán ghét, lại có người kêu, ngay cả ngủ đều ngủ không an ổn.

Ách Ba gắt gao che lỗ tai, hắn không muốn nghe, không muốn nghe đến tiên nhân dùng âm thanh lo lắng như vậy kêu tên người khác.

Không biết qua bao lâu, giọng nói rốt cục biến mất, trước mắt cũng đột nhiên sáng, Ách Ba ngạc nhiên buông tay, nhìn ngó mọi nơi, trời đã sáng sao?

Nhưng là, chỗ này là chỗ nào?

Sơn động không thấy, tiên nhân không thấy, Yến Thanh Hiệp không thấy, chỉ có hắn một người, đứng ở trong rừng đào, hoa đào đang nở rộ, trên mặt đất rụng đầy cánh hoa bị gió thổi rơi, ngày xuân ánh nắng mặt trời từ đỉnh đầu chiếu xuống, lại một chút độ ẩm cũng cảm thụ không được.

Hoa đào? Mùa xuân?

Ách Ba kinh ngạc đánh mình một cái tát, như thế nào là mùa xuân? Rõ ràng đã là mùa hè a.

Hắn sợ hãi, ở trong rừng đào chạy trốn, muốn tìm về sơn động. Nhưng là chạy thật lâu thật lâu, cũng tìm không thấy đường về, trước mắt chỉ có cây đào, vô luận hắn chạy như thế nào, đều chạy không ra được, đổi tới đổi lui, chỉ nhìn được đến hoa đào rơi xuống, rơi đầy mặt và đầu cổ hắn.

“Có ai không?” Ách Ba mang theo khóc nức nở lớn tiếng la lên, hắn không có ý thức được, ở trong này, hắn thế nhưng có thể mở miệng nói chuyện.

“Nè, người lạc đường sao?”

Một thanh âm đột ngột xuất hiện ở phía sau Ách Ba, sợ tới mức Ách Ba một cái run run, xoay người lại, lại nhìn đến một thiếu niên mi thanh mục tú, ngồi ở trên cây đào hai chân buông xuống, mỉm cười nhìn thấy hắn.

“Ta, ta đang tìm một sơn động, còn có một tiên nhân.....” Ách Ba lắp bắp, mang theo kỳ vọng, “Người có thấy không? Ta tìm không thấy hắn..... Tìm không thấy.....”

“Hắn ở nơi đó.....” Thiếu niên chỉ vào phía sau hắn.

Ách Ba theo bản năng quay đầu lại, ở khe hở giữa cành đào, hắn thấy được một người, mặc một thân sạch sẽ áo trắng, tóc thật dài rối tung ở sau đầu, bị gió thổi bay bay.

Đó là..... Cốc Thiếu Hoa?

Ách Ba dụi dụi mắt, không thể tin được nhìn. Cốc Thiếu Hoa, đang cười?

Thật sự đang cười, hơn nữa là cười với mình. Ách Ba nhìn gần như đến đui mù, tiên nhân tươi cười, thật đẹp, so với hoa đào nơi này còn đẹp hơn, không biết vì sao, nhìn đến nụ cười như vậy Ách Ba lại muốn khóc, muốn bay qua gắt gao ôm lấy tiên nhân.

Cốc Thiếu Hoa động, thẳng tắp hướng Ách Ba đi tới.

Ách Ba kìm lòng không đậu vươn tay, hình như tại đây một khắc, hắn tìm được trân bảo mất mát đã lâu của mình. Nhưng là, Cốc Thiếu Hoa đi xuyên qua người hắn, sau đó đưa tay, đem thiếu niên thanh tú kia từ trên cây đào bế xuống.

“Mạc Bạch, ta rốt cục tìm được người.” Tiên nhân ôm lấy thiếu niên, cúi đầu nói nhỏ.

Mạc Bạch..... Hắn chính là Mạc Bạch?

Ách Ba cứng người lại, kinh ngạc nhìn thấy thiếu niên bị tiên nhân ôm, chỉ cảm thấy một màn này vô cùng chói mắt, ánh mắt hắn đã ướt ướt.

Vì sao?

Mạc Bạch, vì sao?

“Tiên nhân là của ta, trả lại cho ta, hắn là của ta.....” Ách Ba chồm lên vươn tay, muốn đem Cốc Thiếu Hoa theo trong tay thiếu niên cướp về, nhưng là, ngay tại một khắc ngón tay hắn chạm đến áo Cốc Thiếu Hoa, Cốc Thiếu Hoa biến mất.

Ở nơi nào? Người đi nơi nào rồi? Ách Ba mờ mịt mà lo lắng tìm kiếm.

“Người lại đang tìm cái gì?” Giọng nói của thiếu niên sâu kín vang lên.

“Tiên nhân..... Tiên nhân.....” Ách Ba nói mang theo khóc nức nở.

“Người tìm hắn làm gì chứ?” Thiếu niên thở dài, “Người ngay cả chính người đều không có tìm trở về.....”

Ách Ba mờ mịt nhìn thấy thiếu niên.

Trong rừng đào đột nhiên nổi lên sương mù, bóng dáng thiếu niên như ẩn như hiện.

“Người là ai? Người từ đâu tới đây? Người muốn đi đâu? Người từng bị mất cái gì?” Giọng nói của thiếu niên cũng dần dần trở nên mờ mịt, “Người nghĩ tới sao? Người tìm trở về sao?”

Ta?

Ta là ai?

Ta là Ách Ba..... Không không không, ta không phải Ách Ba..... Ta là Ách Ba..... Ta không phải.....

Ách Ba bị thiếu niên hỏi mông, trong óc một mảnh hỗn loạn, như là có một cây châm bén nhọn đâm vào đỉnh đầu, đau làm cho hắn muốn kêu khóc. Không, không nên hỏi! Không nên hỏi! Ta không biết, ta không biết.....

Thiếu niên biến mất, sương mù cũng biến mất, rừng đào cũng biến mất, đột nhiên, một chút ánh lửa nhấp nháy, nháy mắt liền biến thành lửa lớn hừng hực đem Ách Ba vây quanh, cùng với ánh lửa cháy mà đến, là từng đợt nụ cười - dâm dăng khủng bố.

“Đại ca, tiểu tử này bộ dạng thực khá tốt a! Chà chà, xem làn da bóng loáng này.....”

“Hắc hắc hắc, đừng nhúc nhích, tiểu tử, làm cho ca ca cho ngươi khơi thông khơi thông, thích qua ngươi chỉ biết kia tư vị có bao nhiêu tốt.....”

“Ồ! Dám cản người..... Thực không thức thời, đừng trách ca ca không hiểu ôn nhu..... Đại ca, ngươi giúp ta đề tiểu tử này lại. Mẹ nó! Ta cũng không tin, hôm nay không thể đem tiểu tử này làm cho dễ bảo.....”

“Không..... Không..... Không cần..... Cứu mạng, hiền đệ cứu ta..... Hiền đệ.....”

Ách Ba thét chói tai, nhưng là giọng nói như là bị hỏa thiêu, đau đến lợi hại. Hắn phát không ra tiếng, chỉ có thể bắt lực quơ hai tay.

Hiền đệ..... Hiền đệ ngươi ở nơi nào?

Cốc Thiếu Hoa nửa đêm cảm thấy khát nước, tỉnh lại liền nhìn đến Ách Ba dựa vào thanh kiếm của Yến Thanh Hiệp, ngồi xếp bằng ở cửa động, lưng ngồi thẳng tắp, hai tay quơ đến quơ đi trong không khí, cũng không biết đang làm cái gì. Giật giật tay chân, cảm thấy được có chút khí lực, Cốc Thiếu Hoa đỡ vách động đứng dậy, đi đến bên người Ách Ba, lại chỉ thấy Ách Ba hai mắt nhắm nghiền, hô hấp dồn dập, vẻ mặt đều là sợ hãi.

Gặp ác mộng?

Cốc Thiếu Hoa trong lòng tê rần, vội vàng đề lại tay Ách Ba, đưa hắn ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng mà vỗ lưng hắn, ôn nhu nói: “Mạc Bạch..... Không sợ..... Có ta ở đây..... Không sợ..... Ngủ đi, không phải sợ, ta ở bên cạnh ngươi..... Vẫn đều ở.....”

Hình như là nghe được tiếng an ủi của hắn, Ách Ba dần dần bình tĩnh trở lại, hô hấp cũng khôi phục bình thường, mí mắt động vài cái, lại cuối cùng không có tỉnh lại, hình như một muốn chết rồi, ở trong lòng Cốc Thiếu Hoa thay đổi một cái tư thế thoải mái, ngủ càng trầm.

Cốc Thiếu Hoa lẳng lặng nhìn thấy hắn, càng xem trong lòng càng thích, nhịn không được xoa nhẹ hai cái trên đầu hắn. Đem Ách Ba ôm đến trong sơn động, thuận tay điểm huyết ngủ của hắn, làm cho hắn an ổn mà ngủ một giấc, sau đó mới lưu luyện không rời, từng bước vừa quay đầu lại rời khỏi động. Ở bên bờ đầm nước uống mấy ngụm, cảm thấy được tinh thần chút, Cốc Thiếu Hoa cởi bỏ quần áo, bắt đầu kiểm tra vết thương.

Miệng vết thương không sâu, nhưng là khó coi chút, máu thịt lộ ra ngoài, nhìn qua có chút dữ tợn, nhưng mà nói lại, tú kiếm không có lưỡi sắc, chém ra tới miệng vết thương có thể chinh tề mới kêu quái. Đối với chuyện khi phát cuồng, Cốc Thiếu Hoa mơ hồ còn có chút ấn tượng, lúc ấy nội lực ở trong kinh mạch bạo loạn đi ngược chiều, chính hắn cũng không khống chế được hành vi của mình, trong đầu chỉ có một ý niệm, hắn không thể chết được, hắn còn muốn đi tìm Mạc Bạch, cho nên, nhất định phải làm cho nội lực bạo loạn từ trong thân thể phát tiết đi ra ngoài.

Nhưng là tiếp tục như vậy, không giải quyết vấn đề nội lực bạo loạn, hắn không phải nổ tan xác mà chết, thì sẽ là biến thành ma vương giết người. Nội lực bạo loạn lần sau, tùy thời đều có thể tiến đến.

Ngồi ở cạnh đầm nước, lần đầu tiên trong cuộc đời Cốc Thiếu Hoa cảm thấy phiền não, hắn cái gì cũng không muốn, thậm chí cùng Mạc Bạch cùng một chỗ, bình thường thân nhiên, mãi cho đến già.

Nhưng chỉ có một nguyện vọng bình thường như vậy, lại lần lượt bị đánh vỡ. Cốc Thiếu Hoa vẫn nghĩ, chỉ cần mình đem võ công luyện đến cao nhất, sẽ thấy cũng không có người có thể tách hắn cùng Mạc Bạch ra, nhưng sự thật là, một thân võ công của hắn, rồi lại trở thành trở ngại lớn nhất thực hiện nguyện vọng này.

Giờ khắc này, hắn là như vậy sợ hãi tử vong.

Bề ngoài chật vật, không thể yếu bớt nửa điểm tao nhã của hắn, dưới ánh trăng ôn nhu, Cốc Thiếu Hoa cởi bỏ áo nửa thân trần, vẻ mặt mơ hồ toát ra nhẹ nhàng buồn, giống như là một cái tiên nhân chân chính đột

nhiên bị biếm lạc thế gian, thiếu vài phần không thể thân cận, hơn vài phần chân thật tự nhiên.

Quân Lâm Hải từ lúc Cốc Thiếu Hoa rời đi Hoàng Thiên Cung, liền vẫn đi theo phía sau hắn, nhìn thấy hắn kéo thân thể trọng thương điên cuồng tìm kiếm, nhìn thấy trong lúc hắn nổi cơn điên cũng không có quên đuổi theo tên cầm xấu xí kia, cũng nhìn thấy hắn an tâm mê man trong lòng Ách Ba.

Quân Lâm Hải ghen tị, cái loại tư vị này giống như rắn độc, cắn nuốt tâm linh hắn. Tên cầm xấu xí kia..... Không, là đại nạn không chết Mạc Bạch, cho dù mặt bị hủy, mất đi giọng nói, nhưng trong mắt Cốc Thiếu Hoa, vẫn như cũ chỉ có hắn, liền ngay cả Cửu Chuyển Hóa Thần Công đoạn tình tuyệt dục cũng không có thể từ trong lòng hắn hủy diệt bóng dáng Mạc Bạch.

Dựa vào cái gì?

Hắn đem Cốc Thiếu Hoa trở thành đối thủ cả đời, trong mắt Cốc Thiếu Hoa từ đầu đã không có hắn. Ở trong lòng, trong mắt Cốc Thiếu Hoa, ngoại trừ Mạc Bạch vẫn là Mạc Bạch, hắn Quân Lâm Hải làm sao không bằng tên cầm xấu xí kia, làm sao không bằng?

Quân Lâm Hải hai tay nắm thành quyền, gân xanh bại lộ, tựa như một con rắn độc tùy thời đều sẽ bò ra bụi cỏ cắn người, toàn thân cao thấp đều tràn ngập cảm giác nguy hiểm.

Hiện tại, hắn ngồi ở trên một thân cây cách đầm nước không xa, nhìn theo Cốc Thiếu Hoa từ tiên nhân biến trở về phàm nhân. Đó là một mặt mà hắn chưa từng nhìn thấy qua, phẳng phất một khác kia, Cốc Thiếu Hoa không hề cao cao tại thượng, mà là đi xuống đám mây, đứng ở nơi mình có thể đụng tới, chỉ cần đuổi tay ra, có thể đụng tới, nắm được.

Quân Lâm Hải ánh mắt bất giác si mê. Vị hôn thê xinh đẹp của hắn Lâm Nguyệt Nhi ngồi ở bên người hắn, đầu tựa vào trên vai hắn, dựa hắn, si ngốc nhìn hắn, hắn lại hồn nhiên không biết. Lúc này trong mắt hắn, ngoại trừ Cốc Thiếu Hoa, vẫn là Cốc Thiếu Hoa.

Rất nhiều lúc, Quân Lâm Hải vẫn đều nghĩ không rõ, vì sao trên đời này sẽ có một Cốc Thiếu Hoa, dung mạo xuất sắc hơn hắn, thiên phú cao hơn hắn. Mỗi một lần nghe được người khác khen Cốc Thiếu Hoa, hắn đều có một xúc động muốn phá hủy hết thảy.

Hắn thật sự hủy diệt được đối thủ lớn nhất cuộc đời này sao?

Quân Lâm Hải không biết.

Năm năm trước Cốc Thiếu Hoa, là người chưa bao giờ để mắt đến người khác, ngoại trừ cái gã sai vật Mạc Bạch kia. Quân Lâm Hải không biết còn có cái gì là đáng giá Cốc Thiếu Hoa chú ý, hắn dùng rất nhiều biện pháp, cho dù là cách bị người chú mục là luận võ, cũng không thể làm cho Cốc Thiếu Hoa nhiều liếc mắt một cái. Mỗi một lần, ngay khi luận võ chấm dứt, Cốc Thiếu Hoa liền phi thân rời đi, vô luận thua hay là thắng, đều là một bộ dạng thần nhiên. Quân Lâm Hải biết, chẳng sợ sau khi trở về, Cốc Thiếu Hoa sẽ càng liều mạng luyện võ, mục đích cũng không phải vì thắng hắn.

Hết thảy đều là vì tên Mạc Bạch kia.

Lâm Nguyệt Nhi vẫn nghĩ hắn ghen tị Cốc Thiếu Hoa, nàng sai lầm rồi.

Hắn ghen tị không phải Cốc Thiếu Hoa, mà là Mạc Bạch người duy nhất có thể làm cho Cốc Thiếu Hoa nở nụ cười, dùng toàn thân toàn tâm đi yêu quý. Đối với Cốc Thiếu Hoa, hắn không ghen tị, chỉ có hận. Hận hắn xuất sắc, hận hắn coi thường, hận hắn không sao cả.

Quân Lâm Hải coi Cốc Thiếu Hoa là đối thủ duy nhất cuộc đời, mà Cốc Thiếu Hoa lại chỉ cho hắn là tảng đá lót chân để kiểm nghiệm võ công tiến bộ, hai người chênh lệch, làm cho hắn hận càng ngày càng sâu.

Bọn họ vốn có thể trở thành bằng hữu, Quân Lâm Hải vẫn cho là như vậy, đã đối thủ, lại là bằng hữu, đây là quan hệ hắn vẫn chờ mong, nhưng là Cốc Thiếu Hoa không muốn làm bạn với hắn, thậm chí ngay cả đối thủ cũng không thêm.

Trong mắt Cốc Thiếu Hoa, ngoại trừ Mạc Bạch, vẫn là Mạc Bạch.

Cho nên người Quân Lâm Hải ghen tị nhất, không phải Cốc Thiếu Hoa, mà là Mạc Bạch.

Vì thế, hắn cố ý tiếp cận Mạc Bạch, hắn muốn cho Cốc Thiệu Hoa mất đi người yêu nhất, hắn cũng muốn làm cho Mạc Bạch rốt cuộc không chiếm được Cốc Thiệu Hoa yêu quý.

Một mũi tên bắn hai con chim, kế hoạch của Quân Lâm Hải là toàn diện, nhưng là hắn đánh giá sai Cốc Thiệu Hoa, cũng đánh giá sai Mạc Bạch. Mạc Bạch là người duy nhất Cốc Thiệu Hoa yêu quý, Cốc Thiệu Hoa làm sao không phải là trọng tâm sinh mệnh duy nhất của Mạc Bạch. Tuy rằng hắn thiện lương, hắn đơn thuần, hắn đối với mỗi người cũng không keo kiệt tươi cười hiền lành của mình, nhưng không phải mỗi người đều có thể làm cho Mạc Bạch khuynh tâm tất cả, toàn tâm toàn lực đi chiều cổ, đi giữ gìn.

Mạc Bạch đối với Quân Lâm Hải tiếp cận, không có nhiều phòng bị, nhưng đồng dạng, hắn đối với Quân Lâm Hải cũng đối với mỗi người ở Hoàng Thiên Cung là giống nhau, vẫn duy trì một chút thiện ý cùng khoảng cách, vô luận Quân Lâm Hải sử dụng thủ đoạn gì, đều không thể càng gần từng bước.

Trong lòng Mạc Bạch, chỉ có một và nửa người, Cốc Thiệu Hoa tính một người, Cốc Như Hoa tính nửa.

Cho nên đối với Quân Lâm Hải mà nói, Cốc Thiệu Hoa không có nhược điểm cho hắn lợi dụng, nhưng Mạc Bạch có. Cốc Như Hoa không có đem Mạc Bạch để vào mắt, nữ nhân kia ánh mắt thiên cận, lại lỗ mãng không biết, hắn chỉ cần vẫy tay, tùy tiện nói vài câu lời ngon tiếng ngọt, nàng liền cam tâm bị hắn lợi dụng.

Chỉ cần chờ đợi, luôn có cơ hội.

Quân Lâm Hải nhớ tới năm sáng khoái đó chính mình một tay thiết trí cái bẫy kia.

Năm đó, Cốc Thiệu Hoa người thừa kế vị trí cung chủ nguy ngập nguy cơ, Cốc Như Hoa cũng lâm vào nguy cơ đó, hắn cố ý làm bộ như cùng Cốc Như Hoa trở mặt, làm Cốc Như Hoa mất đi rơm rạ cứu mạng cuối cùng, bị giam lỏng ở trong phòng tối. Cốc Như Hoa nữ nhân này, ích kỷ lại ngu muội, nhưng là nàng có một cái thân phận không thể tốt hơn.

Cốc Thiệu Hoa có thể mặc kệ người chị ruột này, nhưng hắn tin tưởng, Mạc Bạch không có khả năng không quan tâm, bởi vì, nàng coi như là muội muội của Mạc Bạch. Quả nhiên, dưới sự thỉnh cầu của Mạc Bạch, Cốc Thiệu Hoa khua kiếm rời Hoàng Thiên Cung.

Hắn lại giả mù sa mưa khuyên cậu đem Cốc Như Hoa trong phòng tối phóng xuất, vài câu lời hay vừa nói, nữ nhân kia liền lại đối hắn khăng khăng một mực, giúp đỡ hắn đem Mạc Bạch từ Hoàng Thiên Cung lừa đi ra ngoài.

Chuyện này lại dễ dàng, ngoại trừ Cốc Thiệu Hoa, Mạc Bạch cũng chỉ đối với Cốc Như Hoa không bố trí phòng vệ, dễ dàng liền rơi vào bẫy của Quân Lâm Hải. Hắn muốn hủy đi Mạc Bạch! Hắn muốn Cốc Thiệu Hoa tận mắt thấy bộ dạng bi thảm của bảo bối quý trọng nhất của mình sau khi bị người lừa dối, bị người nhục nhã, hắn muốn Cốc Thiệu Hoa thương tâm muốn chết, hắn muốn phá hủy cuộc sống bình thường của Cốc Thiệu Hoa, hắn muốn trong mắt Cốc Thiệu Hoa, từ nay về sau chỉ có hắn, Quân Lâm Hải.

Tuy rằng sự tình cuối cùng ra một chút nhỏ nhỏ ngoài ý muốn, cái phòng nhốt Mạc Bạch bị cháy. Sau khi phòng cháy thậm chí còn bị một hồi lũ bất ngờ đột nhiên bộc phát cuốn thi thể Mạc Bạch chẳng biết đi đâu. Có chút tiếc nuối, không có làm cho Cốc Thiệu Hoa tận mắt thấy thi thể Mạc Bạch, nhưng là Cốc Thiệu Hoa vẫn là điên cuồng.

Kết quả Cốc Thiệu Hoa không như Quân Lâm Hải kỳ vọng chưa gượng dậy nổi, từ nay về sau đem ra tâm mắt người khác. Sự thật hoàn toàn tương phản, Cốc Thiệu Hoa thế nhưng đi tu luyện công phu đáng sợ nhất trong thiên hạ, Cửu Chuyển Hóa Thần Công, thân phận cũng từ thiếu cung chủ Hoàng Thiên Cung biến thành thiếu Chủ của chủ Trấn Long Các, mà Cốc Như Hoa lại được thay thế hắn, trở thành chủ nhân Hoàng Thiên Cung.

Từ nay về sau cảnh giới võ công của Cốc Thiệu Hoa tiến triển cực nhanh, ở trên giang hồ uy danh đại chấn, tuy rằng không có nói rõ, nhưng thành đệ nhất cao thủ toàn bộ giang hồ công nhận.

Cốc Thiệu Hoa không hề là người nữa, hắn giống như là thần tiên rời xa trần thế, đứng ở cao cao đám mây, lạnh lùng nhìn xuống thế gian hết thảy, nhưng là trong ánh mắt hắn vẫn như cũ không có Quân Lâm Hải. Đã không có Mạc Bạch, trong mắt Cốc Thiệu Hoa, cũng sẽ không có gì hết.

Đôi khi, Quân Lâm Hải thậm chí không dám cùng Cốc Thiếu Hoa đối diện, dưới ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú, phẳng phất hết thấy đều không chỗ che giấu.

Hắn không biết Cốc Thiếu Hoa có đoán được nguyên nhân trước khi Mạc Bạch gặp chuyện không may hay không, nhưng hắn biết, Cốc Thiếu Hoa như vậy không bao giờ... là người hắn có thể đi truy đuổi, so sánh nữa. Hắn bị Cốc Thiếu Hoa xa xa để lại đằng sau, cho dù là cố cỡ nào, cũng mơ tưởng lại đuổi theo may mắn, chẳng sợ Cốc Thiếu Hoa không thể đào thoát vận mệnh tất nhiên của mỗi một thế hệ Các chủ Trần Long Các, cuối cùng nổ tan xác mà chết, hắn cũng không siêu việt được.

Quân Lâm Hải cố gắng suốt đời, cũng không có thể lên đến độ cao Cốc Thiếu Hoa từng đạt tới.

Chuyện này đối với Quân Lâm Hải mà nói, không thể nghi ngờ là vô cùng nhục nhã, thậm chí ngay cả cơ hội rửa nhục đều không có, cho nên chỉ cần Cốc Thiếu Hoa rời đi Hoàng Thiên Cung, hắn ra mệnh lệnh mà biết nhất định sẽ thất bại cho tử sĩ Quân Sơn thế gia ngầm bồi dưỡng đi tập kích. Đó chính là một loại phương thức cho hắn phát tiết sự không cam lòng, hắn chính là không thể dễ dàng tha thứ Cốc Thiếu Hoa êm đẹp đứng ở chỗ tối cao nhìn xuống mình. Quân Lâm Hải kỳ vọng có một ngày, Cốc Thiếu Hoa sẽ gặp phải nguy hiểm không thể giải quyết, mà chính mình, từ trên trời giáng xuống, lấy thân phận người cứu thế xuất hiện ở trước mặt Cốc Thiếu Hoa.

Hắn cho tới bây giờ sẽ không có chân chính muốn giết chết Cốc Thiếu Hoa.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn đều sẽ ở thời gian lơ đãng xuất hiện.

Mạc Bạch là đã chết, nhưng lại nhảy ra một tên câm, một tên câm xấu xí rồi lại thần kỳ, dùng một chén mì sợi bình thường, chặt chẽ nắm chặt tim Cốc Thiếu Hoa.

Khi Quân Lâm Hải nghe được tử sĩ báo lại, kinh ngạc đến quả thực nghĩ đến mặt trời là từ phía tây mọc lên.

Ngày nào đó, hắn cố ý nương cơ hội đến gần Yến Thanh Hiệp, đến quán mì ngồi ngồi xuống, sau đó hắn ngoài ý muốn phát hiện, tuy rằng về ngoài đại biến, nhưng cử chỉ thần thái của tên câm kia, lại vẫn như cũ giống Mạc Bạch như vậy, gần như không có thay đổi.

Cho dù đoạn tuyệt thất tình lục dục, quên chuyện cũ trước kia, ở trong lòng Cốc Thiếu Hoa, thủy chung khắc vào một người tên là Mạc Bạch, cho dù là dung nhan đã hoàn toàn thay đổi, cũng vẫn như cũ theo bản năng muốn tiếp cận, muốn ý lại.

Ngày đó, bởi vì có Yến Thanh Hiệp ở đó, Quân Lâm Hải không hề động thủ, sau lại cũng vẫn không có cơ hội xuống tay. Ban ngày, Yến Thanh Hiệp ở quán mì một tác cũng không rời, buổi tối, Cốc Thiếu Hoa hàng đêm đúng giờ báo danh.

Một tên câm, rõ ràng có thể làm cho hai đại cao thủ vây quanh hắn. Quân Lâm Hải từng thử hướng Yến Thanh Hiệp thả con tép, bắt con tôm, cao thủ như vậy, nếu có thể cho mình sử dụng, giết một tên câm, dễ như trở bàn tay.

Quân Lâm Hải thậm chí không nghĩ đi xác nhận tên câm này rốt cuộc có phải Mạc Bạch đã chạy trốn lúc đó hay không. Hắn chỉ biết là, mình nhất định sẽ không bỏ qua Ách Ba, tựa như năm đó không có buông tha Mạc Bạch.

Lúc này đây, hắn vẫn như cũ không muốn tự mình động thủ giết người, hắn phải giống năm đó trả thù Cốc Thiếu Hoa như vậy. Cho nên Quân Lâm Hải ghi nhớ giáo huấn, không có lại đi tìm đám côn đồ được việc mà không đủ, bại sự có thừa, mà đem Ách Ba đưa cho yêu nữ Hằng Nga.

Nữ nhân phóng đảng này mặc kệ đẹp xấu, chỉ cần là nam nhân, chiếu đơn toàn bộ thu, bốn sự quyền rũ nam nhân lại hạng nhất. Chỉ bằng Ách Ba tâm tư đơn thuần như vậy, tuyệt trốn không thoát lòng bàn tay Hằng Nga.

Nhưng là đáng tiếc, Hằng Nga lại có chủ ý đem Ách Ba nuôi béo một chút, còn không có xuống tay, Yến Thanh Hiệp trước hết từng bước cứu ra Ách Ba, làm cho trò hay Quân Lâm Hải tỉ mỉ chuẩn bị một hồi, chưa gặt hái cũng đã chết non.

Hắn tận mắt thấy Cốc Thiếu Hoa gần như là không cần tốn nhiều sức, liền đem Tây Vương Mẫu lão yêu bà kia đánh cho chạy trốn chết. Thực lực kia so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn, lại hay là Cốc Thiếu Hoa nổi giận so với bình thường lại càng không dễ chọc? Nói ngắn lại, cái trường hợp kia làm hắn chấn động, Quân Lâm Hải trở mắt nhìn thấy Cốc Thiếu Hoa rõ ràng tới rồi trạng thái kém cỏi nhất, lại vẫn như cũ không dám xuống tay, chỉ có thể xa xa đi theo phía sau.

“Người suy nghĩ cái gì?”

Giọng nói mềm nhẹ của Lâm Nguyệt Nhi vang lên ở bên tai.

Quân Lâm Hải đột nhiên hoàn hồn, nghiêng đi mắt nhìn nàng một cái. Nữ nhân xinh đẹp này, mềm mại, cũng thông minh, nàng dùng nhu tình như nước đặc biệt của con gái che dấu trong lòng biết rõ ràng.

Nữ nhân biết giả ngu mới là nữ nhân thông minh.

Quân Lâm Hải nhẹ nhàng cười với nàng, nói: “Nàng nói, rốt cuộc phải làm như thế nào, ta mới có thể càng xuất sắc hơn Cốc Thiếu Hoa?” Mới có thể làm cho trong mắt Cốc Thiếu Hoa, chỉ nhìn được đến hắn.

Lâm Nguyệt Nhi đem mặt chôn trong lòng hắn, cúi đầu nói: “Đợi, đợi cho hắn chết, đợi cho trên đời này không còn Cốc Thiếu Hoa người này nữa.....”

Vô luận từng cỡ nào cao cao tại thượng, một khi chết đi, cái gì cũng không phải, đến lúc đó không chỉ nói là so sánh với Quân Lâm Hải, chẳng sợ ngay cả con chó, đều phải có giá trị hơn so với một người chết.

Cốc Thiếu Hoa nhất định sống không lâu, hắn dùng sinh mệnh hắn đổi lấy này vài năm thanh danh hiển hách. Làm cho Lâm Nguyệt Nhi có chút tò mò chính là, một nam nhân thiên tư xuất chúng như vậy, vì sao sẽ bỏ đi cơ hội trở thành Cung chủ Hoàng Thiên Cung mà đi tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công.

Nhưng là, Lâm Nguyệt Nhi cũng không biết, mình sai lầm rồi. Quân Lâm Hải đối với Cốc Thiếu Hoa, cũng không gần chỉ là hiểu thắng mà thôi.

Một nữ nhân tuy rằng thông minh, lại còn chưa đủ thông minh.

Quân Lâm Hải không nói nữa, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt về mái tóc mềm mượt của Lâm Nguyệt Nhi, tay kia thì lại cắm sâu vào thân cây.

Hắn không cần chờ đến khi Cốc Thiếu Hoa chết đi, bởi vì người chết mới là vĩnh viễn không có khả năng siêu việt, trong ánh mắt người chết, cũng sẽ không chỉ nhìn được đến hắn. Hắn nhất định phải ở lúc Cốc Thiếu Hoa còn sống, liền chứng minh cho mọi người hắn Quân Lâm Hải mạnh hơn Cốc Thiếu Hoa, muốn cho Cốc Thiếu Hoa ở trước mặt hắn cúi đầu, muốn cho ánh mắt Cốc Thiếu Hoa, không thể không nhìn thẳng vào hắn.

Nhưng trước đó, hắn lại muốn nghĩ cách suy yếu Cốc Thiếu Hoa, ở lúc Cốc Thiếu Hoa yếu nhất, chiến thắng hắn. Quân Lâm Hải thừa nhận chính mình không từ thủ đoạn, thậm chí có thể nói hắn thực đề tiện, nhưng đề tiện tự nó chính là một bộ phận của thực lực, nếu Cốc Thiếu Hoa cuối cùng thật sự thua dưới sự đề tiện của hắn, kia cũng chỉ có thể trách Cốc Thiếu Hoa còn chưa đủ mạnh.

Ánh trăng chiếu xuống mặt nước một mảnh chói lọi, bóng dáng Cốc Thiếu Hoa lại dần dần biến mất ở trong bóng cây.

Quân Lâm Hải nặng nề nhắm ánh mắt, như làm ra quyết đoán.

14. Chương 14: Tâm Sự

Khi trở lại động, Ách Ba còn đang ngủ, Yến Thanh Hiệp cũng đã từ nhập định tỉnh lại, nhìn ánh lửa ở cửa động, ngẩn người.

Sau khi Cốc Thiếu Hoa tiến vào, hai người liếc nhau.

“Có việc?” Cốc Thiệu Hoa thản nhiên hỏi một câu.

Ngoại trừ Mạc Bạch, cái này đã là thiện ý lớn nhất mà hắn có khả năng biểu đạt ra đối với người khác, trong đó nguyên nhân lớn nhất là hắn còn nhớ rõ vết thương trên người Yến Thanh Hiệp là do hắn tạo ra. Đương nhiên, hắn cũng không quên nhớ, trên bụng mình cũng bị Yến Thanh Hiệp kiếm vẽ một đường vết thương không lớn không nhỏ.

Yến Thanh Hiệp nhìn lướt qua vết thương trên bụng Cốc Thiệu Hoa, môi giật giật, cuối cùng, dùng âm điệu không lạnh không nhạt giống Cốc Thiệu Hoa phun ra hai chữ: “Không có việc gì.”

Hắn vốn định nhờ Cốc Thiệu Hoa giúp đỡ hắn dẫn thông kinh mạch nửa người, chỉ trông vào một mình hắn, muốn dẫn thông toàn thân kinh mạch, hành động tự nhiên, ít nhất cũng phải đợi đến chiều mai. Trong rừng núi này, cũng không an toàn, càng sớm khôi phục, càng an toàn. Nhưng mà xem bộ dạng sắp đổ của Cốc Thiệu Hoa kia, hắn bỏ qua ý nghĩ đó.

Cốc Thiệu Hoa ở bên người Ách Ba chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa rất nhiều, xuất thần trong chốc lát, mới nói với Yến Thanh Hiệp: “Bên ngoài..... Có người.”

Quân Lâm Hải chăm chú nhìn, cũng không có giấu được cảm giác của hắn, nhưng là không biết người ở xa xa nhìn trộm chính là Quân Lâm Hải mà thôi. Cốc Thiệu Hoa thực cẩn thận, Ách Ba ở trong động nghỉ ngơi, hắn không nghĩ ồn đến hắn, cho nên mới làm như không biết.

Yến Thanh Hiệp vẽ mặt chợt tắt, đột nhiên đưa tay vung lên một cái, tú kiếm bị Ách Ba kéo tới cửa động trở về trong tay hắn.

“Ta đi giải quyết.”

Cốc Thiệu Hoa mày nhăn lại, lại nói: “Rất mạnh.”

Yến Thanh Hiệp khước môi giơ lên, toát ra một ý cười không rõ ràng, sau đó hắn nắm chặt tú kiếm, một chữ một chữ nói: “Gặp mạnh càng mạnh.”

Hắn cho tới bây giờ sẽ không là người sẽ sợ hãi lùi bước, Yến Thanh Hiệp từ lúc bắt đầu xuất đạo giang hồ, những năm gần đây, không biết gặp phải bao nhiêu trận đấu sinh tử, hắn đều vượt qua được.

Gặp mạnh càng mạnh.

Không phải tỏ vẻ, mà là tự tin. Chẳng sợ hiện tại tình trạng thân thể hắn cũng không tốt, nhưng tình trạng càng kém, càng hiểm ác hắn đều trải qua, nửa người không thể động thì là cái gì, chỉ cần hắn còn có thể vung kiếm, hắn sẽ không sợ hãi bất luận kẻ nào.

Cốc Thiệu Hoa liếc hắn một cái, đột nhiên đưa tay, vỗ một chưởng ở bắp chân Yến Thanh Hiệp.

Yến Thanh Hiệp cả người chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ nội lực hùng hậu nhảy vào trong cơ thể, tại trong nửa người dưới nhanh đi một vòng, cái chân không thể động nhảy mất có cảm giác.

Kinh mạch bị cường lực giải khai mang đến đau đớn kịch liệt, cho dù là bằng khả năng nhẫn nại của Yến Thanh Hiệp, cũng nhịn không được làm cho hắn kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng theo đau đớn biến mất, hắn đã có thể không dựa vào tú kiếm chống mà vững vàng đứng lên. Nhưng là nửa người trên bên cứng ngắc, vẫn là bộ dáng cũ, vừa động cũng không có thể động.

“Cảm tạ.” Yến Thanh Hiệp đối với Cốc Thiệu Hoa gật đầu tạ ơn. Hắn hiểu được, Cốc Thiệu Hoa là bởi vì bị thương mà không thể vận dụng toàn bộ công lực, nếu không một chưởng này, có thể đem kinh mạch bế tắc trong cơ thể hắn hoàn toàn giải khai.

Không hổ là Các chủ Trần Long Các, nội lực hùng hậu, chỉ sợ cả giang hồ tìm không ra người lợi hại hơn.

“Không cần cố sức.” Cốc Thiệu Hoa đề lại ngực mình, chỉ cảm thấy nội lực bốc lên, giống nước triều một đợt một đợt đánh sâu vào lục phủ ngũ tạng, hắn gần như sắp không chế không được.

Cửu Chuyển Hóa Thần Công luyện đến cuối tầng thứ tám, vốn đã không thể khống chế, huống chi hắn tẩu hỏa nhập ma một lần, trở mất lúc nào cũng có thể gặp phải tẩu hỏa nhập ma lần nữa.

Nếu hần có thể tìm được chỗ thanh tĩnh, cẩn thận chãi vuốt nội lực không khống chế được vừa mới đột phá tầng thứ tám mà đem Cửu Chuyển Hóa Thần Công luyện đến đại thành cũng không biết chừng, nhưng là cơ hội thành công quá nhỏ, cho tới bây giờ chưa từng có người thành công. Đã nhiều ngày hần một khắc không ngừng nơi nơi tìm kiếm Ách Ba, không nghỉ không ngớt, tiện đà cùng Tây Vương Mẫu, Yến Thanh Hiệp liên tiếp đánh hai trận, lại thương càng thêm thương, hiện tại giúp Yến Thanh Hiệp giải khai kinh mạch nửa người dưới, đã là năng lực cực hạn của hần.

Nhưng mà Cốc Thiếu Hoa tuy rằng luôn luôn không để ý tới việc ngoài thân, nhưng còn không đến nỗi không có nửa điểm kinh nghiệm giang hồ. Khi hần nơi nơi tìm kiếm Ách Ba, cũng không quên dọc theo đường đi lưu lại dấu hiệu Hoàng Thiên Cung, nếu Văn Tinh cùng Chiêu Hoa không có ngốc đến vậy, trong vòng một, hai ngày, hần là có thể đuổi theo, cho nên hần làm cho Yến Thanh Hiệp không cần cố sức, chỉ cần bám trụ đối phương là được.

Yến Thanh Hiệp cũng không biết có lý giải ý tứ của hần hay không, nhưng là gật gật đầu, nói: “Ta đi, nếu người còn có thể lực, liền mau chóng mang theo Ách Ba đi khách điểm huyện Đường Dương, nơi đó tuyệt đối an toàn.”

Nói xong, hần từ trên cổ lấy xuống đồ vật gì đó nhét vào trong tay Cốc Thiếu Hoa.

“Đây là tín vật.”

Cốc Thiếu Hoa bắt được tín vật, chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt liền thay đổi, đang muốn nói cái gì, Yến Thanh Hiệp cũng đã nhanh chóng đi ra hang rồi.

Tín vật đó, cùng tảng đá hần đeo trên cổ Ách Ba giống nhau như đúc, sắc mặt Cốc Thiếu Hoa hiếm thấy trở nên quái dị.

“Mạc..... Thanh.....”

Thật lâu sau, hần phun ra một cái tên mà trí nhớ cũng không quá khắc sâu. Mạc Bạch có một ca ca ruột tên là Mạc Thanh, năm đó hai huynh đệ bọn họ đều là con riêng của phụ thân Cốc Thiếu Hoa.

Thế nhưng sẽ có chuyện trùng hợp như vậy?

Ánh mắt Cốc Thiếu Hoa dừng ở trên người Ách Ba, trở nên hết sức nhu hòa. Nếu Mạc Bạch biết ca ca ruột mình còn sống, nhất định sẽ thực vui vẻ.

Sờ sờ gương mặt ngủ say của Ách Ba, hần đem tảng đá này cũng đeo trên người Ách Ba. Chờ thêm qua khoảng thời gian này, sẽ nói chân tướng cho Mạc Bạch đi.

Khách điểm huyện Đường Dương là sản nghiệp của Chú Kiếm Sơn Trang, Yến Thanh Hiệp tuy rằng thoát ly Chú Kiếm Sơn Trang, nhưng là tình cảm còn đó, có thể nói không có Chú Kiếm Sơn Trang trong sáng trong tối che chở, những năm gần đây chính là có mười Yến Thanh Hiệp từ lâu cũng chết sạch.

Yến Thanh Hiệp đi rồi, Cốc Thiếu Hoa ngồi ở tại chỗ điều tức hồi lâu, vẫn như cũ không thể đem nội lực đánh sâu vào ngũ tạng lục phủ đè ép xuống, ngược lại bởi vì liên tục không ngừng đánh sâu vào, nội phủ chấn động lại phun ra một búng máu.

Hần mềm người ngã về phía sau, chính ngã vào trên người Ách Ba, đem Ách Ba đang ngủ say sưa hồn nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì bình tĩnh.

Vừa tỉnh đến liền phát hiện Cốc Thiếu Hoa ngã vào trên người mình, đem Ách Ba sợ tới mức hết hồn hết vía, luống cuống tay chân từ dưới thân Cốc Thiếu Hoa đi ra, lại nâng hần dậy, dựa vào tường dựa, đối với Cốc Thiếu Hoa lại ấn huyết nhân trung (giữa mũi và miệng) lại quạt gió, gây sức ép một trận. Rốt cục, nhìn đến hần mở mắt ra, Ách Ba thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngáy ngốc cười với hần.

Cốc Thiếu Hoa vừa mở mắt liền nhìn đến Ách Ba đang cười với hần, cười đến hần cũng đi theo nhếch lên khóe môi.

Hai người ngốc hồ hồ nở nụ cười trong chốc lát, Ách Ba mới đột nhiên phát hiện Yến Thanh Hiệp không thấy, không khỏi cả kinh, hoa chân múa tay hỏi.

Cốc Thiếu Hoa có chút chua, lại không đành lòng xem bộ dáng Ách Ba sốt ruột, đành phải nói: “Hắn đi ra ngoài.”

Ách Ba vỗ vỗ ngực, an tâm. Cốc Thiếu Hoa chưa nói Yến Thanh Hiệp đi làm gì, Ách Ba đơn thuần trực tiếp lý giải là hắn đi phương tiện (WC). Sau đó chỉ chớp mắt, lại phát hiện trên vạt áo Cốc Thiếu Hoa lấy dính vết máu mới, Ách Ba sắc mặt lại thay đổi, trực tiếp đem Cốc Thiếu Hoa đặt tại trên mặt đất, trái sở sờ, phải nhìn xem, nhưng không có phát hiện có vết thương mới, không khỏi buồn bực.

Cốc Thiếu Hoa trên mặt nhanh chóng nổi lên một chút đỏ, chỉ cảm thấy chỗ bị Ách Ba sờ qua, lại ngứa lại nhột lại nóng, cố tình lại cảm giác thoải mái cực kỳ, hận không thể cho hắn vĩnh viễn sờ tiếp mới tốt.

Nhưng Ách Ba chỉ sờ soạng trong chốc lát, không phát hiện vết thương mới liền thu tay lại, sững sờ nhìn Cốc Thiếu Hoa.

Cốc Thiếu Hoa lúc này lại cảm thấy được, ánh mắt Ách Ba hình như cũng mang theo độ ấm, chỗ bị hắn nhìn thấy từng đột nóng lên, hơn nữa càng ngày càng nóng, giống lửa thiêu, càng không xong chính là, hắn đột nhiên lại cảm thấy đói, không phải bụng đói, là trong lòng đói, đói đến hắn muốn một ngụm nuốt luôn Ách Ba trước mặt.

Không không không, hắn như thế nào có thể ăn Ách Ba, Ách Ba cũng không phải đồ ăn. (Hô hô)

Cốc Thiếu Hoa mâu thuẫn, liều mạng nuốt nước miếng. Hắn muốn ăn, nhưng không có thể ăn, như vậy rốt cuộc là ăn vẫn là không ăn mới tốt đây?

Ách Ba nếu biết Cốc Thiếu Hoa suy nghĩ cái gì, chỉ sợ lập tức sẽ sợ tới mức ôm đầu chạy trốn, nếu là có thể mở được mồm nói chuyện, nhất định còn có thể vừa trốn vừa kêu “Ta không thể ăn”. Đáng tiếc Ách Ba không có năng lực nhìn thấu lòng người, hắn chỉ nhìn đến mặt Cốc Thiếu Hoa lộ vẻ thống khổ, thường thường lắc đầu một chút, chỗ yết hầu còn truyền đến tiếng (nuốt nước miếng) ực ực.

Chết rồi! Có phải hay không vết thương đau, đau đến hắn kêu cũng không kêu ra tiếng.

Ách Ba tự cố tự đoán, trong lòng lo lắng đến phải nổ tung, cũng không biết làm sao tới lá gan, hắn đột nhiên mở ra hai tay đem Cốc Thiếu Hoa ôm ở trong lòng, gắt gao ôm, hình như liều mạng muốn chia sẻ thống khổ của hắn.

Cốc Thiếu Hoa hơi hơi sững sốt, một lát sau, hắn giơ tay ôm lấy Ách Ba, đồng dạng gắt gao, gắt gao đưa hắn ấn nhập trong lòng mình.

Không buông tay! Không bao giờ... sẽ buông tay nữa! Vô luận đã xảy ra cái gì, hắn sẽ không lại rời đi nửa bước, sẽ không đột ngột bị chia lìa.

Bất tri bất giác, hai người cứ như vậy ôm nhau ngủ, chuẩn xác mà nói, là Cốc Thiếu Hoa nặng nề ngủ, Ách Ba vừa mới mới vừa tỉnh ngủ, làm sao còn có thể ngủ được? Nhưng sợ ồn đến Cốc Thiếu Hoa, hắn cũng không dám lộn xộn, đành phải trợn tròn mắt ngẩn người. Trong mơ hồ, hình như nhớ tới mình từng mơ thấy cái gì đó, nhưng là hiện tại vô luận hồi tưởng như thế nào, nhưng cũng nghĩ không ra. Chỉ có cái loại mê mang, cảm giác sợ hãi này, y nguyên còn ở lại trong lòng.

Sau hừng đông Yến Thanh Hiệp cũng không có trở về, vì không cho Ách Ba lo lắng, Cốc Thiếu Hoa đã nói hắn đi trước một bước đến khách điểm vì bọn họ chuẩn bị, Ách Ba rõ ràng không có hoài nghi. Có lẽ ở trong lòng hắn, tiên nhân là sẽ không nói dối.

Để sớm đuổi tới khách điểm cùng Yến Thanh Hiệp hội hợp, Ách Ba đánh bạo dùng nhánh cây viết chữ trên mặt đất, tỏ vẻ phải ôm Cốc Thiếu Hoa chạy đi.

Cốc Thiếu Hoa ho nhẹ một tiếng, dùng mũi chân đem chữ Ách Ba viết hủy diệt, làm bộ không thấy được, dẫn đầu ra hang động, chậm rãi đi về phía trước. Ngày hôm qua bị ôm đó là không có cách nào, gần nhất thân thể quả thật suy yếu đến không thể đi lại nông nổi, thứ hai ở trước mặt Yến Thanh Hiệp, hắn nguyện ý cùng Ách Ba biểu hiện thân cận.

Nhưng mà nghỉ ngơi một đêm, vết thương lại trải qua kim sang được đặc chế của Yến Thanh Hiệp điều trị, đã bắt đầu thu nhỏ miệng lại. Lúc ấy Yến Thanh Hiệp dưới kiểm lưu tình, vết thương vốn sẽ không sâu, miệng vừa thu lại, ngay cả đau đớn cũng giảm bớt không ít, so với khi hắn chịu nội thương, vết thương trên

bụng này gần như có thể xem nhẹ bất kể, duy nhất ảnh hưởng chính là mất máu quá nhiều, làm cho hần toàn thân vô lực, bước đi cũng có vẻ tập tễnh.

Nhưng vì ở trước mặt Ách Ba khởi động một cái ngực đáng tin cậy, Cốc Thiếu Hoa dám ngẩng đầu đi ở phía trước, gần là muốn làm cho Ách Ba biết, có hần ở đây, sẽ không có cái gì đáng sợ.

Ách Ba gắt gao theo ở phía sau, muốn tiến lên đỡ một phen, lại không có can đảm, nhìn xem trời, tuy rằng là sáng sớm, nhưng mặt trời đã nóng rát.

Nhớ tới Cốc Thiếu Hoa ngày hôm qua chảy không ít máu, thật sự lo lắng hần chống đỡ không được, vì thế Ách Ba vừa đi một bên theo ven đường ngắt lá cây, tón chút công phu, liền đan một cái mũ lá cây đơn sơ, sau đó thật cẩn thận kéo kéo ống tay áo của Cốc Thiếu Hoa.

Cốc Thiếu Hoa nhìn xem mũ lá cây, nghiêng đầu, nghi hoặc nói: “Cho ta?”

Ách Ba liên tục gật đầu, đem mũ lá cây hướng trên đỉnh đầu, tỏ vẻ có thể chắn mặt trời.

Cốc Thiếu Hoa cầm mũ lá cây ở trên đầu thử, quả nhiên phải so với bị mặt trời thẳng phơi nắng thoải mái một chút, hần cong cong khóe môi, ngay cả ánh mắt đều đi theo cùng nhau chớp chớp giống trăng lưỡi liềm, đem mũ lá cây đặt trên đầu Ách Ba, nói: “Cho người đội.”

Tiên nhân đang cười a..... Thật sự đang cười. Ách Ba thấy mắt đều mù, tiên nhân chính là tiên nhân, lúc không cười đã thật sự đẹp, cười lên lại càng không được.

Trong giây lát, Ách Ba sửng sốt. Hần nghĩ tới, ở trong mộng, hần gặp qua Cốc Thiếu Hoa cười, cùng nụ cười vừa rồi giống nhau như đúc, hình như còn có một thiếu niên, nhìn qua thực quen mặt.

Hần nói, hần tên Mạc Bạch.

Nhưng là vì sao mình lại mơ thấy Mạc Bạch chứ? Hần rõ ràng không có gặp qua Mạc Bạch nha.

Mạc Bạch hỏi: “Người có biết mình là ai chẳng?”

Là ai?

Ta là ai?

Ta là..... Phải..... Là Mạc Bạch?

Ách Ba bị chính ý tưởng của mình thành linh nảy ra làm sợ ngây người, hần không biết vì sao mình sẽ nghĩ như vậy, nhưng lơ mơ, chính là cảm thấy như vậy. Người thiếu niên mi thanh mục tú trong mộng, chính là mình.

Ở tại chỗ ngốc trong chốc lát, khi tỉnh táo lại, chỉ thấy Cốc Thiếu Hoa đã đi vài chục bước xa, hần vội vàng chạy chậm theo đi lên, hai tay cũng không dừng lại, càng không ngừng ngắt lá cây thích hợp, không bao lâu liền lại đan ra một cái mũ lá cây, lại tặng qua cho Cốc Thiếu Hoa.

Lần này Cốc Thiếu Hoa cái gì đều không có nói, lại hướng Ách Ba lộ ra một cái tươi cười cong cong mặt mày, sau đó đã đem mũ lá cây đội lên đầu.

Không cần nghĩ, Ách Ba lại bị mê đến quên trời đất, đi theo sau Cốc Thiếu Hoa vừa đi vừa nghĩ, Cốc Thiếu Hoa hình như có điểm thay đổi. Thiếu tiên khí, hơn nhân khí, trở nên dễ thân dễ gần, trở nên..... Làm cho tim hần đập thành thịnh, giống như có con chuột nhỏ lủi vào trong ngực.

Năm mươi dặm đối với Cốc Thiếu Hoa mà nói, cũng không tính xa xôi, nhất là lúc cùng Ách Ba đi, đường xa ngàn dặm, cũng ghét bỏ nó quá mức ngăn ngại, chỉ ngóng trông đường xá dưới chân, vĩnh viễn đều đi không xong mới là tốt nhất.

Đi rồi ba ngày, ven đường đã có vết chân, Ách Ba tìm một người, khoa tay múa chân nửa ngày, rốt cục hỏi rõ ràng huyện Đường Dương ngay tại phía trước không xa, nhiều nhất một canh giờ có thể đến.

Ven đường có cái lều dưa hấu, bên trong không có ai, nhưng có không ít dưa hấu, bên cạnh còn đặt một cái thùng tiền, biết là chủ nhân lều dưa hấu hảo tâm để dưa ở trong này cho người qua đường giải khát, tiền nhiều hay ít toàn bộ là tự nguyện.

Ách Ba nhìn xem trời, thời tiết nóng bức, hần đã sớm mồ hôi ướt đẫm, trên trán Cốc Thiệu Hoa cũng mờ có mồ hôi chảy xuống. Hần nhìn đau lòng, sờ sờ trong lòng, thật còn có chút tiền, vội vàng chạy qua mua một trái dưa.

Cốc Thiệu Hoa trong lòng cực vui mừng, tay giơ lên, dưa đã bị hần chia làm hai nửa, một người cầm một nửa, người một ngụm ta một ngụm, gặm đến bận rộn.

Lạnh lạnh ngọt ngào dưa hầu tiến vào trong miệng, Ách Ba tinh thần rung lên. Hai ngày này hần cùng Cốc Thiệu Hoa càng trở nên thân cận, xem bên môi Cốc Thiệu Hoa dính hạt dưa, bộ dáng rất buồn cười, nhin không được nhếch miệng nở nụ cười, không tự chủ được hay dùng tay áo giúp hần lau khôe miệng.

Cốc Thiệu Hoa giật mình, nhin không được bắt lấy tay Ách Ba, ánh mắt cũng gắt gao dính ở trên mặt Ách Ba, thật lâu không muốn dời.

Ách Ba hoảng sợ, vội vàng dùng dưa ngăn trở mặt mình. Không nên nhìn! Mặt hần..... Thật khó coi, tất cả đều là vết sẹo.....

“Đừng chần, làm cho ta..... Cẩn thận nhìn xem người.....” Cốc Thiệu Hoa thanh âm khàn khàn nói.

Ách Ba trở nên quẫn bách, mặt hần có cái gì đẹp, chính mình bình thường đi đường đều là cúi đầu, chỉ sợ người khác nhìn theo hần.

Cốc Thiệu Hoa buông ra tay Ách Ba, nhưng ngay sau đó, tay hần lại nhẹ nhàng xoa hai gò má Ách Ba chậm rãi xoa xoa, cúi đầu nói: “Đau không?”

Ách Ba ngây ngẩn cả người, một hồi lâu mới hút khí, khẽ lắc đầu, nhưng là dưới làn da trải rộng đau xót, dần dần chảy ra một mảng đỏ ửng.

“Người gạt ta.” Cốc Thiệu Hoa dấy mắt hơi hơi đỏ lên, “Nhất định rất đau.....”

Hần không biết Mạc Bạch năm đó chung quy là làm thế nào từ trong đám lửa chạy trốn, nhưng là nhiều như vậy vết sẹo, rõ ràng tất cả đều là bị lửa tổn thương, như thế nào có thể không đau?

Vì sao? Vì sao mấy năm qua, Mạc Bạch vẫn chưa tới tìm hần? Vì sao lúc gặp lại, ánh mắt Mạc Bạch nhìn hần xa lạ như vậy? Là thật không nhớ rõ, hay là Mạc Bạch đang giận mình không có bảo vệ hần tốt, mới không muốn cùng nhận thức?

Ba ngày qua, Cốc Thiệu Hoa dọc theo đường đi, vẫn đều tự hỏi vấn đề này, hần vài lần muốn chính mồm hỏi một câu rốt cuộc là Mạc Bạch nghĩ như thế nào, nhưng là hần hỏi không ra. Là hần không có bảo vệ tốt Mạc Bạch, là hần làm cho Mạc Bạch ăn nhiều như vậy khổ, mỗi lần nhìn đến bộ dáng Mạc Bạch hoa chân múa tay, ngực hần liền từng đợt co rút đau đớn, không biết thế nào mới có thể bù lại.

Ách Ba bị ánh mắt Cốc Thiệu Hoa làm chấn động, không biết vì sao, hần cảm thấy được Cốc Thiệu Hoa giống như muốn khóc, ánh mắt mờ hồ lộ ra thống khổ kia, làm cho hần cũng muốn khóc.

Đừng khóc a, ta không đau, tuyệt không đau..... Hần chủ động nắm lấy tay Cốc Thiệu Hoa, ở lòng bàn tay một bút một hoa viết, viết viết, nước mắt liền rút xuống.

Vì sao sẽ khóc a? Rõ ràng không nghĩ khóc..... Ách Ba một bên luống cuống tay chân lau nước mắt, một bên buồn bực vì sao chính mình sẽ khóc.

Vừa thấy đến Ách Ba khóc, Cốc Thiệu Hoa giọng nói đều bị ngăn chặn, một chốc, rốt cuộc nói không nên lời, muốn an ủi cũng không có biện pháp, đành phải lấy tay che vết thương trên bụng, làm bộ đau khổ.

Ách Ba lúc này há miệng thở dốc, phát ra kinh hô không tiếng động, vội vàng đỡ lấy Cốc Thiệu Hoa, nhìn xem trái phải, chỉ nhìn thấy cái lều dưa hầu có thể nghỉ ngơi che mát, liền giúp đỡ Cốc Thiệu Hoa ở bên trong ngồi xuống.

Đau không? Ách Ba viết trên mặt đất, lúc này đến phiên hần hỏi Cốc Thiệu Hoa đau hay không.

Cốc Thiệu Hoa lắc đầu, lôi kéo Ách Ba tại bên người ngồi xuống, lại sờ mặt hần.

Lúc này đây, Ách Ba không dám né tránh, sợ hãi Cốc Thiểu Hoa tác động lên vết thương nữa, đành phải tùy ý hấn sờ tới sờ lui, sắc mặt cũng càng ngày càng đỏ, đợi đến lúc đỏ gần như sắp lấy máu, Cốc Thiểu Hoa thu hồi tay.

“Mạc..... Bạch..... Mạc Bạch.....” Hấn nhẹ nhàng gọi, trong lòng tràn ngập âm áp. Còn sống, thật tốt.

Ách Ba giật mình, đột nhiên ý thức được Cốc Thiểu Hoa trong miệng gọi chính là Mạc Bạch cũng không phải Ách Ba, trong lòng nhất thời trầm xuống, tự dừng mất mát. Khẽ cắn môi, hấn một bút một hoa trên mặt đất viết hai chữ: Ách Ba , viết xong ngẫm lại còn không đúng, ở phía trước lại bổ thêm một chữ Chu, hấn gọi Chu Ách Ba, không gọi Mạc Bạch. Tuy rằng hấn chỉ mơ thấy Mạc Bạch, tuy rằng hấn từ trong lòng cảm thấy được Mạc Bạch kia chính là mình, nhưng là, hiện tại hấn là Chu Ách Ba, không phải Mạc Bạch.

Cốc Thiểu Hoa nhìn kỹ xem Ách Ba, bỏ trên mặt vết sẹo, gương mặt thanh tú kia, rõ ràng chính là Mạc Bạch, giống nhau như đúc, nửa điểm không kém. Hấn nghĩ nghĩ, đột nhiên mặt mày lại cong lên, nói: “Được, Ách Ba, người chính là Ách Ba.”

Mạc kê là kêu Mạc Bạch, vẫn là kêu Ách Ba, hấn chính là hấn, người mình muốn ý lại, muốn bảo hộ tại đây lòng ngay từ lúc còn nhỏ. Sẽ không sai, đừng nói chính là cháy mặt, thanh âm mất, cho dù là hóa thành bụi, hấn cũng nhất định sẽ nhận ra được.

Ách Ba sắc mặt đẹp rất nhiều, không hiểu liền cảm thấy được thật vui vẻ, phi thường vui vẻ, vui vẻ đến nhin không được liền nhếch môi muốn cười ra tiếng. Ta là Chu Ách Ba, là Mạc Bạch trong mộng; người là tiên nhân, là hiền đệ trong mộng, ta nghĩ cùng người vĩnh viễn cùng một chỗ.

Ách Ba càng nghĩ càng cao hứng, nhin không được đã bắt khởi một cây nhánh cây, khoa tay múa chân đến khoa tay múa chân đi, hấn có rất nhiều trong lời nói muốn cùng Cốc Thiểu Hoa nói, nhưng là trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ là lung tung viết chút chuyện quá khứ của mình.

Chuyện trước kia cũng không nhớ rõ..... Cũng không biết mình tên gọi là gì, có người nhà hay không, là nghĩa phụ đã cứu ta, cho ta đặt tên kêu Chu Ách Ba..... Còn có một con chó vàng..... Sau lại nghĩa phụ cho ta chữa bệnh, dạy ta làm mì sợi.....

Ách Ba chỉ có trí nhớ năm năm gần nhất, cho nên đem chuyện hấn có thể nhớ rõ đều viết đi ra, thậm chí có chút bừa bãi.

Cốc Thiểu Hoa đáy mắt lại đỏ: “Thực xin lỗi, hại người chịu khổ.....”

Thì ra, Mạc Bạch không phải không tiếp thu hấn, mà là không nhớ rõ, mấy năm nay, không biết ăn nhiều ít khổ.

Không có khổ hay không..... Ách Ba sợ hãi Cốc Thiểu Hoa khóc, sợ với hấn chính mình khóc còn muốn làm cho hấn cảm thấy đau lòng, vội vàng suy nghĩ cái vấn đề dời đi sự chú ý của hấn, Ta..... Chúng ta trước kia quen nhau sao? Ta thật sự kêu Mạc Bạch sao? Người có thể hay không nhận sai?

Mặt hấn đều trở nên xấu như vậy, cho dù là người trước kia quen biết, bây giờ còn có thể nhận được hấn không? Đối với trí nhớ trong mộng của mình, Ách Ba vẫn là có một chút hoài nghi. Hấn sợ mộng chính là mộng, cũng không là thật, giống như thối lên bong bóng, chọc một cái liền vỡ.

Cốc Thiểu Hoa gật gật đầu đột nhiên lại là cười, mặt mày cong cong, nói không nên lời thật là tốt xem.

“Ta nhớ rõ người, cả đời đều nhớ rõ. Vô luận người ở phương nào, ta cũng nhất định sẽ tìm được người, vô luận người biến thành bộ dáng gì nữa, ta cũng liếc mắt một cái có thể nhận được.”

Lúc hấn nói như vậy, ánh mắt thật sâu chăm chú nhìn ở trên mặt Ách Ba, vẻ mặt còn thật sự mà chuyên chú, nửa điểm không chê Ách Ba xấu.

Mặt Ách Ba, lại một lần nữa đỏ đến gần như có thể lấy máu.

Thực xin lỗi..... Ta không nhớ rõ người..... hấn trên mặt đất chậm rãi viết nói, cảm giác sâu sắc đến xấu hổ.

“Không trách người, là ta không có bảo vệ người tốt.” Cốc Thiều Hoa nắm chặt tay Ách Ba, “Về sau, không bao giờ... tách ra nữa.”

Nhìn thấy Cốc Thiều Hoa ánh mắt còn thật sự, Ách Ba đỏ mặt, chậm rãi gật gật đầu. Giờ khắc này trong lòng hắn, vui sướng không biết từ đâu tới tràn ngập, liền ngay cả ngày mùa hè nóng bức đều giống như giảm bớt rất nhiều, toàn thân lỗ chân lông toàn bộ như mở ra thoải mái.

Nhưng là, hắn thật sự chính là Mạc Bạch sao? Trong lòng Ách Ba như trước tràn ngập nghi ngờ bất an, tâm tình lo được lo mất, làm cho Ách Ba luôn luôn trì độn cũng trở nên miễn cảm lên.

Nếu, hắn là nói nếu hắn không phải Mạc Bạch, Cốc Thiều Hoa nhận sai người, hắn còn có thể đối đãi như vậy không?

Khi đến huyện Dương Dương, đã gần đến hoàng hôn.

Chương quầy khách điểm không ngờ chính là một nữ nhân, nhưng lại là nữ nhân cực im lặng, khuôn mặt tuy rằng bình thường, nhất cử nhất động đã có loại khí chất làm cho người ta tâm an.

Đang nhìn đến Cốc Thiều Hoa đưa ra tảng đá kia, nàng cũng không có giật mình, chỉ là gọi tiểu nhị đến, chuẩn bị hai gian phòng hảo hạng cho Cốc Thiều Hoa và Ách Ba, mặt khác tặng kèm nước nóng cho bọn họ tẩy trừ thân thể cùng một chút chưa nói tới đồ ăn phong phú lại cực ngon miệng.

Ăn uống no đủ, lại ngủ một phát, cũng đã tới sáng sớm hôm sau.

Ách Ba có tinh thần, đặc biệt sáng sớm đi ra phòng bếp, mượn khách điểm canh gà đã hầm, nấu một chén mì sợi lớn, còn đập thêm một quả trứng ánh vàng rực rỡ ở mặt trên, thí diên thí diên tặng qua cho Cốc Thiều Hoa.

15. Chương 15: Áo Mới

Cốc Thiều Hoa vốn đang ngủ, ba ngày qua, làm hắn mệt mỏi, thế nào cũng phải ở trước mặt Ách Ba làm bộ nam tử hán, hơn năm mươi dặm dừng ba ngày thời gian mới đi đến không nói, đêm qua lại vừa dính giường liền ngủ, nếu không bị người quấy rầy, phỏng chừng liền như vậy ngủ ba ngày ba đêm đều có thể. Nhưng Ách Ba mới mang mì tiến vào, hắn liền tỉnh.

Mùi mì sợi, hình như mang theo lực hấp dẫn nào đó, đối Cốc Thiều Hoa mà nói, loại mì thông thường nhất này, trực tiếp ngang bằng với bức tranh của Ách Ba, chỉ cần vừa ngửi, chỉ biết đây là mì sợi Ách Ba chính tay làm.

Ách Ba đem mì đặt xuống, vừa nhắc đầu liền nhìn đến Cốc Thiều Hoa đang muốn xuống giường, hắn vội vàng dè lại không cho hắn xuống dưới, sau đó quay người lại, bưng nước vào cho Cốc Thiều Hoa súc miệng rửa mặt, hầu hạ đến cẩn thận chu đáo, làm Cốc Thiều Hoa mừng đến cả người đều lâng lâng, làm sao còn có thể kiên trì xuống giường, rõ ràng an vị ở trên giường hưởng thụ, ngay cả mì sợi đều là Ách Ba một ngụm một ngụm dứt cho hắn ăn.

Cốc Thiều Hoa mừng rỡ mặt mày toàn bộ cong cong, ăn đến một nửa mới đột nhiên nhớ tới hỏi: “Người ăn chưa?”

Ách Ba theo bản năng lắc đầu, vì thế nửa chén mì còn lại liền như vậy bị đẩy trở về trước mặt hắn.

“Người ăn.” Tại đây một chút, Cốc Thiều Hoa tương đương kiên quyết.

Ta không đói bụng..... Ách Ba cố gắng muốn tỏ vẻ như vậy, nhưng giờ này khắc này, Cốc Thiều Hoa lựa chọn bỏ qua.

“Ta dứt cho người.....”

Phong thủy liền như vậy thay phiên vòng vo trở về, Ách Ba hiển nhiên không có biện pháp cự tuyệt Cốc Thiều Hoa lấy lòng rõ ràng như vậy, hơn nữa vẫn là mang theo tươi cười lấy lòng. Mơ mơ màng màng ăn

ngụm thứ nhất, còn có ngụm thứ hai, chờ ăn đến ngụm thứ năm sáu bảy tám, hần mới nhớ tới, mì này là cho Cốc Thiệu Hoa bổ thân thể, vì thế chén mì lại bị Ách Ba thực kiên quyết đẩy trở về.

Nhưng là lúc này trong chén đã không còn nhiều mì, Cốc Thiệu Hoa thực rõ ràng một ngụm ăn sạch, để lại gần nửa chén nước dùng cho Ách Ba.

Ách Ba lúc này cũng thực rõ ràng, ngưỡng cổ một cái, gần nửa chén một hơi toàn bộ uống hết, nhưng là đã quên tính toán dung lượng miệng mình, nước là toàn bộ đổ vào miệng, lại đổ đến sạch, trong lúc nhất thời không thể toàn bộ nuốt xuống, lại không chịu lãng phí phun ra, chỉ có thể ngửa cổ, một chút một chút đi xuống nuốt.

“Ta giúp người……”

Lúc này, Cốc Thiệu Hoa hiển nhiên cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc tinh khiết như giấy trắng, trước không nói đôi môi ôn nhuận kia của Ách Ba đối hần lực hấp dẫn, chỉ là trong khoảng thời gian này, dây dưa hần hồi lâu kia cổ không hiểu đối khát cảm, liền đủ để khiến cho hần xúc động lên, hướng chi, từ khi nhớ tới chuyện cũ, hần liền nhớ rõ, từng cùng Mạc Bạch trải qua cắn miệng, tư vị lại tốt đẹp như vậy, hần cả đời cũng sẽ không quên.

Lúc này không cần, còn đợi đến khi nào, chẳng những muốn cần, còn phải đi hút.

Không cần so đo Cốc Thiệu Hoa đến tốt cùng cắn miệng Ách Ba bao lâu, tóm lại, ánh mắt Ách Ba, từ một khắc kia bắt đầu thẳng đến Cốc Thiệu Hoa ý do chưa hết buông ra hần, ngoại trừ tròn tròn sẽ thấy cũng không có biến hóa quá. Về phần gần nửa chén nước dùng, hình như Cốc Thiệu Hoa uống, so với Ách Ba uống được còn hơn rất nhiều.

“Đây là chén mì ngon nhất mà ta ném qua……” Buông ra Ách Ba sau, Cốc Thiệu Hoa chép chép môi, nghiêm trang nói với Ách Ba.

Về phần Ách Ba, không cần suy nghĩ hần suy nghĩ cái gì, bởi vì hần cái gì đều không có nghĩ, đầu đã trống rỗng thành một mảnh trắng toát, ý niệm duy nhất không có biến mất trong đầu chính là, chết rồi! Hần để cho tiên nhân đối bụng lăm, ngay cả nước dùng mình uống đến trong miệng đều phải đoạt.

Không thể trách Ách Ba không có thông suốt, thật sự là hần phản ứng trì độn, càng không biết cái gì tên là bị chiếm tiện nghi, tối mấu chốt chính là, hần đối Cốc Thiệu Hoa cho tới bây giờ sẽ không có tâm lý kháng cự. Liền ngay cả lúc trước khuya khoắt khi Cốc Thiệu Hoa lần đầu tiên xuất hiện ở quán mì, giống quỷ làm hần sợ tới mức chết khiếp, hần cũng không có kháng cự quá.

Cốc Thiệu Hoa chưa từng có quên hần, mà hần, làm sao đối với Cốc Thiệu Hoa từng có nửa điểm bố trí phòng vệ chứ? Giống như lò mồi có một sợi tơ hồng, sớm đã đưa bọn họ ràng buộc lẫn nhau.

Đáng tiếc không khí mờ ám không có liên tục bao lâu, đã bị tin tức xấu mà nữ chương quỳ mang đến tách ra.

“Yến công tử bị bắt.” Nữ chương quỳ mặt không chút thay đổi nói. Hiển nhiên, khi Cốc Thiệu Hoa cùng Ách Ba đem qua ngủ ngon, nữ chương quỳ cũng không có nhàn rỗi, gần một đêm công phu liền tra ra chỗ của Yến Thanh Hiệp. Nữ nhân này, không phải có khả năng bình thường.

Nhưng mà nói lại, nàng nếu không có khả năng, Yến Thanh Hiệp cũng sẽ không ngàn vạn dặn dò làm cho Cốc Thiệu Hoa chạy nhanh mang Ách Ba đến nơi đây.

Ách Ba lấp bắp kinh hãi, hồ nghi nhìn về phía Cốc Thiệu Hoa.

Cốc Thiệu Hoa chợt dạ nhìn trái nhìn phải, sau đó ho nhẹ một tiếng, nói: “Hần không có việc gì.”

Sự thật chứng minh, người là không thể nói dối, một câu cũng không thể. Lúc này lời nói của Cốc Thiệu Hoa ở trước mặt Ách Ba, đã mất đi độ tin cậy.

Ách Ba không để ý tới Cốc Thiệu Hoa, trực tiếp lôi kéo ống tay áo nữ chương quỳ, ở trên bàn viết: ở nơi nào?

Nữ chương quỳ trầm ngâm một chút, mới nói: “Hiện tại còn không rõ ràng lắm, bởi vì bị một đám người Hoàng Thiên Cung quấy nhiễu điều tra.”

Ách Ba còn không rất rõ ràng “người Hoàng Thiên Cung” đại biểu cái gì, mặc dù ở phủ Hoàng Long trấn ở một trấn, nhưng hẳn đối với hoàn cảnh chung quanh cũng không rất hiểu biết, bởi vì không thể nói chuyện, cho nên gần như không có quan hệ đáng nói, đương nhiên, liền càng không biết bên người vị tiên nhân càng ngày càng không có tiên khí kia, đúng là nhân vật số một số hai Hoàng Thiên Cung.

Cho nên Ách Ba vừa nghe xong lời nói của nữ chương quây, liền khẩn trương đến hai tay đều bắt đầu phát run, trực tiếp cho một đám người Hoàng Thiên Cung kia trên đỉnh đầu chụp mũ, hẳn dùng lực ở trên bàn viết xuống hai chữ “Người xấu”.

Mặt Cốc Thiệu Hoa lập tức bắt đầu trắng bệch.

Nữ chương quây đáy mắt mơ hồ có mỉm cười.

“Không cần lo lắng.” Thanh âm của nàng tại một khắc sau chuyển hướng sắc bén, “Không ai có thể động người của Chú Kiếm Sơn Trang.”

Ách Ba bị khí thế của nàng trấn trụ, cúi đầu trốn được phía sau Cốc Thiệu Hoa.

Cốc Thiệu Hoa ho nhẹ một tiếng, liếc nữ chương quây một cái, sau đó vỗ vỗ lưng Ách Ba, chậm rãi nói: “Có ta ở đây, không có việc gì.”

Nữ chương quây hừ lạnh một tiếng nói: “Trước khi sự tình biết rõ ràng, còn thỉnh Các chủ đại nhân không cần chạy loạn, ra gian khách điểm này, thứ lỗi thiếp thân vô năng bảo toàn tánh mạng nhị vị.”

Nói là là bảo hộ, kỳ thật cũng là giam lỏng. Nữ chương quây điều tra đã bị Hoàng Thiên Cung quấy nhiễu, làm cho nàng trực tiếp hoài nghi Yến Thanh Hiệp gặp chuyện không may cùng Hoàng Thiên Cung có quan hệ. Nhưng Cốc Thiệu Hoa lại là cầm Yến Thanh Hiệp tín vật tới cửa, nữ chương quây biết, tín vật kia đối Yến Thanh Hiệp có bao nhiêu trọng yếu, nếu không phải Yến Thanh Hiệp tận tay giao phó, không ai có thể từ trên tay hắn đoạt qua.

Trước khi biết rõ là địch hay là bạn, nữ chương quây lựa chọn thực hiện có vẻ ổn thỏa chút.

Đương nhiên, đối với lời nói ẩn hàm uy hiếp của nữ chương quây, Cốc Thiệu Hoa toàn bộ làm như không có nghe đến, chỉ lo thấp giọng an ủi Ách Ba, ngay cả nữ chương quây rời đi đều không có để ý.

Chỉ tiếc, hiện tại độ tín nhiệm của Cốc Thiệu Hoa ở trong lòng Ách Ba đã xuống tới điểm thấp nhất, hẳn an ủi nửa điểm cũng không có tác dụng, ngược lại càng thêm trầm trọng lo lắng của Ách Ba. Nhưng mà Ách Ba cũng biết mình lo lắng không giúp được Yến Thanh Hiệp, cho nên thừa dịp khi Cốc Thiệu Hoa không chú ý chuẩn đến hậu viện khách điểm, dưới tàng cây lại đắp một cái tượng đất đeo bội kiếm. Tuy rằng bộ mặt mơ hồ không rõ, nhưng thanh tú kiếm này tuyệt đối là bắt mắt.

Tin tưởng người khác không bằng tin tưởng chính mình, Ách Ba hai tay chập vào nhau, đối với tượng đất mơ hồ của Yến Thanh Hiệp niệm niệm trong lòng. Ở trong lòng Ách Ba, Yến Thanh Hiệp là nam nhân tin cậy nhất trên thế giới này, cho nên, hẳn nhất định sẽ bình an trở về.

Tượng đất sống lâu thực ngắn ngủi, ngắn ngủi đến nỗi Ách Ba cầu nguyện xong, chân trước vừa ly khai, sau lưng Cốc Thiệu Hoa liền từ chỗ ẩn thân vọt lại đây, một cước đem tượng đất đạp đến bằng (>.

Phía sau, còn tại chạy trốn xa xa Yến Thanh Hiệp hình như có cảm giác, một cước đạp khoảng không, cả người ngã vào một vũng bùn, lăn một cái, khi đứng lên lại, từ đầu đến chân đều đã dính đầy bùn, cùng tượng đất Ách Ba nặn ngoại trừ lớn nhỏ, gần như có bấy thành tương tự.

“Xui!”

Bất chấp so đo, Yến Thanh Hiệp tiếp tục chạy trốn, vừa chạy trốn còn vừa thầm nghĩ, nếu như bị Văn Tinh thấy một màn như vậy, phỏng chừng vừa muốn cùng hắn xử cái gì tôn nghiêm của kiếm khách.

Kiếm khách là cần tôn nghiêm, nhưng đối Yến Thanh Hiệp mà nói, đó là ở tình huống có thể bảo toàn tánh mạng, ngay cả mệnh đều đã không có, còn nói cái gì tôn nghiêm của kiếm khách? Hẳn cũng không phải sợ chết, nhưng là ở hắn trong lòng, còn có một chuyện không có hoàn thành, một cái lý do không thể chết được.

Phía sau, thanh âm của Quân Lâm Hải mơ hồ truyền đến.

“Yến huynh, làm gì đâu? Tiểu đệ chỉ là muốn thỉnh Yến huynh đến Quân Sơn thế gia làm khách một hồi, Yến huynh không cảm kích thì thôi, tội gì đem chính mình biến thành chạt vật như thế.”

Yến Thanh Hiệp không có trả lời, nhưng là nhìn quanh bốn phía. Tại cánh rừng này chạy trốn ba ngày ba đêm rồi, hắn đã hoàn toàn bị lạc phương hướng, chỉ có thể đi phía trước trốn, không thể quay đầu lại.

Quân Lâm Hải lợi hại sao không?

Đương nhiên lợi hại, trong lớp người trẻ tuổi, ngoại trừ Cốc Thiếu Hoa, liền chỉ hắn xuất sắc nhất, nếu không, giống Lâm Nguyệt Nhi vô lâm đệ nhất mỹ nhân như vậy, há có thể được đến phiên hắn?

Yến Thanh Hiệp lợi hại sao không?

Tự nhiên cũng lợi hại, hắn là kiếm khách số một số hai gần vài năm nay trong chốn giang hồ, bằng không lúc trước ở quán mì của Ách Ba, Quân Lâm Hải lại như thế nào sẽ chủ động hướng hắn đến gần?

Trong hai người kia, ai lợi hại hơn một chút?

Không có giao thủ, ai cũng không thể kết luận. Về phần Yến Thanh Hiệp vì sao muốn chạy trốn..... Cái này không có nghĩa là hắn đánh thua. Mục đích của hắn là bám trụ Quân Lâm Hải làm cho Cốc Thiếu Hoa bình an đem Ách Ba đến huyện Đường Dương, cho nên, Yến Thanh Hiệp cũng không cho rằng mình là đang chạy trốn, mà là đang cùng Quân Lâm Hải đánh du kích, tuân thủ nguyên tắc: địch truy ta trốn, địch trụ ta nhiều, địch lui ta tiến.

Nói cách khác, nếu Quân Lâm Hải truy lại đây, hắn liền lòng bàn chân bôi mỡ tuyệt không ngay mặt giao thủ, bởi vì một khi giao thủ, thắng bại lập tức phân. Yến Thanh Hiệp đã thua một lần, nhưng mà đều không phải là bại bởi Quân Lâm Hải, mà là hắn không có dự đoán được bên cạnh còn có một Lâm Nguyệt Nhi, bị nữ nhân kia đánh lên, thất thủ bị bắt. Nếu không phải Văn Tinh cùng Chiêu Hoa mang theo người vừa lúc đuổi tới, lại đưa hắn cứu đi ra, Yến Thanh Hiệp lần này té ngã đã có thể lớn.

Nhưng là sau đó sau hắn và Văn Tinh, một người dẫn dắt rời đi Quân Lâm Hải, một người dẫn dắt rời đi Lâm Nguyệt Nhi, còn lại đệ tử Hoàng Thiên Cung thì do Chiêu Hoa dẫn dắt đi tìm Cốc Thiếu Hoa, vì thế lại phân tán.

Văn Tinh dẫn Lâm Nguyệt Nhi chẳng biết đi đâu, Chiêu Hoa mang theo người trên nửa đường vừa lúc gặp phải nữ chương quầy phái người đi ra tìm hiểu tin tức Yến Thanh Hiệp, kết quả phát sinh hiểu lầm, đều đem đối phương trở thành địch nhân, mà Yến Thanh Hiệp lại thảm hại hơn, Quân Lâm Hải người này lòng dạ sâu đậm, rất nhanh liền phát hiện mục đích của Yến Thanh Hiệp, ngược lại sẽ rời đi. Yến Thanh Hiệp không có biện pháp, đành phải thối đi lên liều chết bám trụ hắn, cố tình lại không cùng hắn ngay mặt đánh nhau, làm Quân Lâm Hải nóng nảy, liền lại đuổi theo hắn chạy, kết quả Quân Lâm Hải truy một cái sẽ không ngừng, hoàn toàn là tư thái không bắt lấy Yến Thanh Hiệp thì không bỏ qua.

Người khi đã gặp xui, uống nước đều tắc hàm răng; Yến Thanh Hiệp khi gặp xui, đi đường đều ngã vào vũng bùn. Chạt vật đến nhường này, coi như là lần đầu.

Nhưng mà ngã một cái, thật ngã ra một chuyện tốt, kinh mạch bế tắc nửa người trên của Yến Thanh Hiệp, cư nhiên theo cú ngã này mà toàn bộ được giải khai, hoàn toàn khôi phục.

Yến Thanh Hiệp dừng lại cước bộ nhìn quanh bốn phía, đề khí một tiếng thét dài, trong tiếng thét tràn ngập chiến ý, sau đó hắn thấy được Quân Lâm Hải không nhanh không chậm đi tới.

“Như thế nào, Yến huynh rốt cục không chịu tiếp tục chạy trốn?” Quân Lâm Hải trên mặt ý cười trong suốt, ngay cả xiêm y đều sạch sẽ giống như vừa mới từ trong nhà đi ra, ba ngày này cũng không biết hắn bảo trì như thế nào.

Yến Thanh Hiệp lau mặt một phen, không có hé răng, nhưng là chậm rãi giơ lên tú kiếm trong tay, xa xa chỉ hướng Quân Lâm Hải, phát ra khiêu chiến.

Đã ba ngày, Cốc Thiếu Hoa cho dù bị thương nặng cỡ nào, cũng có thể mang theo Ách Ba tới chỗ an toàn rồi, cho nên, hắn có thể buông tay ra chân một trận chiến.....

Ách Ba cũng không biết tình trạng Yến Thanh Hiệp lúc này, hắn chỉ tin tưởng vững chắc, nếu chính mình mỗi sáng sớm đối với tượng đất cầu nguyện, Yến Thanh Hiệp liền nhất định có thể bình an trở về.

Vấn đề là, ngày hôm sau khi Ách Ba lại đi vào dưới tàng cây ở hậu viện, lúc chuẩn bị cầu nguyện, hắn đột nhiên phát hiện: tượng đất biến hình!

Đây..... Là cái gì?

Hai cái đầu heo con?

Bởi vậy có thể thấy được, ở phương diện nạn tượng đất chênh lệch giữa Cốc Thiếu Hoa và Ách Ba, tựa như ở phương diện võ công giữa Ách Ba và Cốc Thiếu Hoa chênh lệch lớn như vậy.

Trùng mắt nhìn tượng đất sau một lúc lâu, Ách Ba cuối cùng không thể tiếp tục cầu nguyện, tìm chút thời gian một lần nữa nạn ra tượng đất Yến Thanh Hiệp.

Tới rồi buổi sáng ngày thứ ba, Ách Ba không yên đã chạy tới nhìn, lần này tượng đất biến hình trở nên càng thêm thái quá, nạn cái liền nhìn không ra giống cái gì.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, mãi cho đến ngày thứ sáu, Ách Ba rốt cục phát hiện trong ống tay áo Cốc Thiếu Hoa, dính một vệt bùn.

Quần áo Cốc Thiếu Hoa bởi vì bị thương, lại là vết máu, lại là bùn đất, bụng còn bị kiếm của Thanh Hiệp cho một đường rách. Đến khách điểm, Ách Ba giặt và vá lại cho hắn, Cốc Thiếu Hoa xem nó như bảo bối lại mặc ở trên người. Một bộ đồ rách, hắn mặc so với bộ đồ mới còn vui vẻ hơn.

Ách Ba thấy mấy ngày này trời nóng bức, Cốc Thiếu Hoa một bộ quần áo mặc ở trên người vài ngày không giặt, sợ phải có mùi, dám từ trên người hắn lột xuống cầm ở trong tay ngửi ngửi. Ngửi đến ngửi đi, Ách Ba cũng không có ngửi được bao nhiêu mùi mồ hôi, không khỏi buồn bực, lại nào biết đâu rằng công lực tới trình độ này như Cốc Thiếu Hoa, tình hình chung là cũng không giống người thường đổ mồ hôi nhiều như vậy.

Nhưng thật ra Cốc Thiếu Hoa, sau khi cầm chăn gói kỹ lưỡng thân thể, thấy Ách Ba lột quần áo hắn xong cũng không đi ra ngoài, ngược lại cầm ở trong tay ngửi đến ngửi đi, liền cảm thấy được trong thân thể có cái gì đó rục rịch, sợ tới mức hắn tưởng nội lực muốn không khống chế được, chạy nhanh khoanh chân ngồi xuống, liều mạng áp chế, một bên áp chế còn một bên buồn bực, lần này nơi phát ra vì sao không phải ở trong đan điền mà là ở bộ vị càng đi xuống dưới một chút.

Ách Ba cũng không chú ý tới động tác của hắn, tuy rằng ngửi không có mùi gì, nhưng hay là muốn giặt, vì thế tự cầm quần áo đi rồi.

Vị trí vết bùn kia cũng không bắt mắt, giấu ở trong cổ tay áo, khi Ách Ba ở bên cạnh giếng nước đem quần áo lột ra mới phát hiện, lúc ấy còn không có như thế nào chú ý. Giặt a giặt a giặt, vắt, treo ở phía sau viện thẳng đến đem đi phơi nắng, mới trì hoãn nhớ tới vụ án tượng đất biến hình vẫn chưa giải quyết.

Ách Ba ngốc cỡ nào, cũng mơ hồ đoán ra Cốc Thiếu Hoa chính là đầu sỏ gây nên, đầu tiên là oán thầm một trận tay nghề niết tượng đất của tiên nhân kém cỏi, sau đó liền bực mình đối với quần áo phơi nắng dâm dâm.

Tiên nhân cũng sẽ làm chuyện xấu!

Thực rõ ràng, Ách Ba hiểu biết Cốc Thiếu Hoa lại tăng tiến từng bước. Dù sao hắn là càng ngày càng không sợ Cốc Thiếu Hoa, đều dám trước mặt lột quần áo trên người hắn, lại dâm chọc vài cái cũng không có gì cùng lắm thì.

Một chút phát cáu đều phát xong rồi, Ách Ba phần nộ kéo xuống quần áo đã phơi khô, cầm lại đi cho Cốc Thiếu Hoa mặc vào.

Cốc Thiếu Hoa thay quần áo nhìn xem Ách Ba, sau đó vúi một tiếng đã không thấy tăm hơi, mạnh làm Ách Ba hoảng sợ, thiếu chút nữa nghĩ đến trời sáng gặp quỷ. Sau lại ngấm lại, lần đầu tiên nhìn thấy Cốc Thiếu Hoa, nửa đêm, hắn cũng là vúi một tiếng lại đột nhiên xuất hiện.

Đều thói quen, Ách Ba vỗ vỗ ngực, sau đó cúi đầu cởi quần áo mình, lấy ra giường cuộn lên người, lấy gầu bắt đầu múc nước giếng chuẩn bị tắm. Mới vừa đem nước kéo đi lên, Cốc Thiếu Hoa liền vút một tiếng đã trở lại, trong tay hơn một bộ quần áo mới.

Ách Ba nhìn chằm chằm bộ quần áo kia, chậm chạp không có hành động. Hắn trong lòng cân nhắc đây là nam trang hay là nữ trang, là đại nhân mặc hay là tiểu hài tử mặc, mua hay là cướp..... Dù sao mặc kệ nghĩ như thế nào, hắn chính là không muốn tiếp nhận đi mặc trên người.

Về phần Cốc Thiếu Hoa, thì thẳng tắp nhìn chằm chằm bộ dáng nửa thân trần của Ách Ba nửa ngày không có hé răng. Hiện tại Ách Ba trên người ra giường nửa che nửa lộ, thân thể ít nhất có một phần ba lộ ở bên ngoài, bả vai tinh tế gầy teo, đôi chân nửa che nửa lộ, chỉ có hai cánh tay nhìn qua rắn chắc hữu lực, là hắn thời gian dài nhào bột mới luyện ra.

Được rồi, ở người khác trong mắt, Ách Ba cái dạng này, nhiều lắm chính là cái bát quái (nhân vật qua đường) không có gì đặc điểm trong hài kịch, nhưng mà ở trong mắt Cốc Thiếu Hoa, vậy không giống với.

Bả vai tuy rằng nhỏ gầy, nhưng dấu vết bị bỏng ở trên hắn thấy trong lòng co rút đau đớn. Đôi chân nửa che nửa lộ, lại có thể làm cho người ta lại sinh ra cảm giác rục rịch, liền ngay cả hai cánh tay kia, Cốc Thiếu Hoa đều tìm lòng không dẫu muốn đi vuốt ve.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, Cốc Thiếu Hoa bất an hút hút khí. Hắn cảm thấy được hình như có cái gì phải theo trong lỗ mũi dũng mạnh tiến ra, vội vàng đem quần áo mới nhét vào Ách Ba trong tay, chính mình thì sưu một tiếng, phi thân quay về phòng ngồi xuống điều tức.

Ách Ba cầm quần áo mới sững sờ sau một lúc lâu, vẫn là phóng tới một bên, đem quần áo mình giặt xong treo lên, sau đó mới trở lại phòng mình. Hắn trước đem quần áo mới mở ra xem, từ trên xuống dưới đánh giá thật lâu, sau khi xác nhận có thể mặc, mới thật cẩn thận mặc vào.

Lớn nhỏ cư nhiên chính thích hợp, Ách Ba phải sờ sờ trái sờ sờ, cao hứng đến có chút cười toe toét.

Hôm sau, Ách Ba quyết định cũng cho Cốc Thiếu Hoa mua một bộ quần áo mới, sờ sờ túi tiền, nhảy ra một điều tiền đến. Lúc hắn bị người bắt đi, chính đang cùng Chiêu Hoa đi chợ, cho nên đặc biệt mang theo hơn hai điều tiền, trong đó một điều đã giao cho nữ chủ quầy đảm đương mấy ngày nay ăn trụ phí dụng, còn lại này một điều tiền, đủ hắn mua bộ quần áo.

Vì thế, trước khi ra phố hắn riêng đi đến phòng Cốc Thiếu Hoa, xuyên thấu qua cửa sổ âm thầm đánh giá một chút dáng người Cốc Thiếu Hoa.

Cốc Thiếu Hoa đang ngồi ở trên giường điều tức, trong cơ thể nội lực từ từ cuồng bạo, đã có xu thế càng ngày càng áp chế không được, nhưng mà Ách Ba này một nhìn lên, vẫn là lập tức bị hắn phát hiện. Không biết Ách Ba muốn làm gì, Cốc Thiếu Hoa làm bộ không phát hiện, tiếp tục ngồi ở trên giường, kỳ thật ngậm bắt đầu thu công.

Ách Ba hoa chân múa tay đánh giá một lượt, đại khái biết rõ ràng số đo của Cốc Thiếu Hoa, xoay người ra khách điểm thẳng đến đối diện đường cái, nơi đó có nhà thợ may.

Cốc Thiếu Hoa như thế nào yên tâm làm cho Ách Ba rời đi dưới mí mắt hắn, lập tức liền đi theo, vì hắn đi đường không tiếng động, ngay cả gió cũng chưa bị thổi một chút, Ách Ba chỉ lo đi chọn quần áo, thế nhưng nửa điểm không biết sau lưng hơn một người.

Tới rồi cửa hàng thợ may, Ách Ba lấy tiền ra đối với chủ quầy hoa chân múa tay, chủ quầy nơi đó thấy khó hiểu, chỉ đoán ra là tới mua quần áo, cho nên đây mặt tươi cười nói: “Tiểu ca nhi đến mua quần áo cho mình sao?”

Chủ quầy vừa nói còn một bên đánh giá Ách Ba, mắt sắc phát hiện bố y trên người Ách Ba, rõ ràng là cửa hàng nhà mình bán đi, nhưng lại là hôm qua, có nam tử đẹp đến kỳ cục trên người không có tiền, nên dùng một cái ‘long văn kim khóa’ (khóa vàng khắc rồng) đối, hai chủ quầy còn tưởng rằng mình gặp được một tên ngọc.

Ách Ba bị chủ quầy thấy cả người không được tự nhiên, vội vàng lắc lắc tay, lại khoa tay múa chân mở. Trước so đo cái đầu, Cốc Thiếu Hoa cao hơn hắn hơn một cái đầu; tái so đo béo gầy, hắn cảm thấy được

Cốc Thiếu Hoa vóc dáng tuy rằng cao, nhìn qua lại cực gầy, một bộ ăn không đủ no, so với mình còn gầy ba phần. Thầm hạ quyết tâm, hắn nhất định phải đem Cốc Thiếu Hoa nuôi đến không công mập mập mới tốt.

Chưởng quầy đang mơ hồ, đột nhiên nhìn đến tên ngốc đẹp đến kỳ cực ngày hôm qua vô thanh vô tức vào được, hơn nữa đứng hướng phía sau Ách Ba, chưởng quầy nhất thời hiểu được. Thì ra hôm qua là tên ngốc mua quần áo cho tên câm, hôm nay là tên câm mua quần áo cho tên ngốc đây mà. Sau khi hiểu rõ, chưởng quầy vội vàng đổi chiếu dáng người tên ngốc, lấy bộ nam sam màu xanh đưa cho Ách Ba.

“Nhìn xem, cái này như thế nào? Chất liệu vải thoáng khí vô cùng tốt, rất thích hợp mặc loại thời tiết nóng bức này, lại nhìn cắt may này, là xảo nương tay nghề tốt nhất cửa hàng làm.”

Đây là chưởng quầy xem ngày hôm qua chiếm tên ngốc thiên đại tiện nghi, then trong lòng, mới xuất ra xiêm y tốt nhất trong cửa hàng.

Ách Ba vừa thấy áo này vật liệu may là bằng lụa, sờ ở trong tay lại trơn lại mềm, trong lòng là cực thích, tiên nhân nên mặc quần áo như vậy. Nhưng Ách Ba cũng không phải ngu ngốc, biết giá cả công may cùng vải dệt là một trời một vực, hắn này một điều tiền, sợ là mua không nổi.

Chưởng quầy nhân lực cực cao, tất nhiên là theo biểu tình của Ách Ba nhìn ra manh mối, vội vàng cười nói: “Bộ đồ này nguyên phải ba lượng bạc, vừa vặn, trong điểm đang muốn ra một đám bộ đồ mới, đồ này không chỗ để, Tiểu ca nhi nếu là nguyện ý, chỉ một điều tiền cầm là được.”

Này thật chiếm đại tiện nghi, mắt Ách Ba sáng lên, e sợ cho đã muợn chưởng quầy sẽ sửa chủ ý, đưa tiền một phen đoạt lấy xiêm y quay đầu bỏ chạy, cũng không đấu Cốc Thiếu Hoa đang đứng ở hắn phía sau, thỉnh linh hắn chạy một cái, vừa vặn đụng phải.

Ách Ba hoảng sợ, đầu cũng không nâng liền xoay người giải thích, bị Cốc Thiếu Hoa một phen đỡ lấy, hắn lúc này mới phát hiện mình đụng vào cư nhiên là Cốc Thiếu Hoa. Mắt Ách Ba xoát một chút đỏ, không biết như thế nào cho phải, rõ ràng đem xiêm y nhét vào trong tay Cốc Thiếu Hoa, cúi đầu chuẩn đi ra ngoài.

Cốc Thiếu Hoa lúc này mới hiểu được, thì ra quần áo này là Ách Ba mua cho hắn, đang cầm quần áo ở tại chỗ đứng sau một lúc lâu, mới mặt mày cong cong, một chút một chút nhếch lên khóe miệng. Hắn cầm quần áo dán tại gò má chậm rãi cọ, trơn trơn mềm, hạnh phúc như bay trên mây.

Ách Ba cũng không biết chính mình vì sao đột nhiên liền cảm thấy được ngượng ngùng như vậy, Cốc Thiếu Hoa tặng hắn một bộ quần áo, hắn trả lại Cốc Thiếu Hoa một bộ quần áo, lễ tiết qua lại hắn vẫn là hiểu, nhưng là nghĩ đến bộ dáng mình mua quần áo đều bị Cốc Thiếu Hoa xem ở trong mắt, hắn liền nhịn không được mặt đỏ, nhanh chân bỏ chạy, khi chạy về khách điểm, không nghĩ qua là, lại đụng phải người khác.

“Ách Ba, người chạy lung tung cái gì đâu?”

Bị đụng vào chính là nữ chưởng quầy, đang vội vàng từ khách điểm đi ra, sau khi bị Ách Ba đụng phải, nàng phản ứng cực nhanh, một tay đỡ lấy khung cửa, một tay giữ chặt bị té về phía sau Ách Ba.

Ách Ba sau khi đứng vững liền tục hướng nữ chưởng quầy cúi đầu giải thích, không cẩn thận, một tảng đá liền từ trong áo trượt đi ra.

Đó đúng là tảng đá lúc trước Cốc Thiếu Hoa đeo tại trên cổ hắn, cùng tín vật Yến Thanh Hiệp cho Cốc Thiếu Hoa mang đến, gần như giống nhau như đúc.

Khối tín vật kia bây giờ còn ở trong tay nữ chưởng quầy, cho nên khi thỉnh linh nhìn đến tảng đá, nữ chưởng quầy phản ứng đầu tiên chính là tín vật bị Ách Ba sờ soạng, theo bản năng đưa tay hướng trong lòng sờ, lại ngây ngẩn cả người, tín vật của Yến Thanh Hiệp hoàn hảo ở trong lòng nàng.

“Người, người chẳng lẽ chính là.....” Nữ chưởng quầy nắm lại Ách Ba, giật mình đến gần như nói không ra lời.

Ách Ba khó hiểu nhìn thấy nữ chưởng quầy, không rõ nàng vì sao đột nhiên kích động như vậy.

Nữ chưởng quầy sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, nhớ tới cái gì, đem Ách Ba đẩy mạnh vào khách điểm, vội vàng nói một câu “Ta đi đón Thanh Hiệp, người không cần rời đi” tiếp sau cũng cất bước rời đi.

Ách Ba ở tại chỗ sững sốt sau một lúc lâu, mơ hồ nghe ra nữ chương quây ý tứ trong lời nói, hình như là nói Yến Thanh Hiệp sẽ đã trở lại, trong lòng nhất thời cao hứng lên, không ngờ vừa nhấc đầu, đã thấy Cốc Thiếu Hoa đang cầm quần áo từ trong cửa hàng thợ may đối diện đi ra, hẩn lại cảm thấy một trận mặt đỏ, cúi đầu, chuồn.

Cốc Thiếu Hoa tự nhiên thấy, lập tức liền theo đi lên, nhìn thấy bóng dáng Ách Ba cúi đầu cúi, hẩn trong lòng vui mừng, liền hận không thể đường này vĩnh viễn đi không xong mới tốt.

Chỉ tiếc, từ đại môn khách điểm đến phòng Ách Ba có vài bước, Cốc Thiếu Hoa còn không có cảm giác ra tư vị gì, Ách Ba liền vào phòng, phịch một tiếng đóng cửa lại, chẳng những đem hẩn nhốt tại ngoài cửa, còn chút nữa đụng dập mũi hẩn.

Cốc Thiếu Hoa cũng không để ý ăn bế môn canh (canh khóa cửa), rõ ràng liền canh giữ ở ngoài phòng Ách Ba, nghiêng lỗ tai nghe động tĩnh trong phòng.

Ách Ba một đường cúi đầu, nào biết đâu rằng Cốc Thiếu Hoa chẳng những đi theo phía sau hẩn, còn bị hẩn nhốt tại ngoài phòng. Hẩn vào phòng tìm nước uống, lại vẫn là áp không dưới nóng bỏng trên hai gò má, hẩn ở trên mặt sờ soạng lại sờ, hoài nghi chính mình có phải bị bệnh hay không.

Gần đến hoàng hôn, nữ chương quây rốt cục mang theo một đám người nâng Yến Thanh Hiệp về tới khách điểm, cùng đi với nàng còn có Văn Tinh, Chiêu Hoa cùng mười mấy đệ tử Hoàng Thiên Cung.

Ngoại trừ nữ chương quây, hầu như mỗi người đều bị thương.

Nhất là Yến Thanh Hiệp, hôn mê bất tỉnh, bị thương nặng nhất.

Ách Ba lúc này còn tại trong phòng ôm chần nằm ở trên giường giả thành bệnh nhân. Hẩn cảm thấy được trên mặt mình lại đỏ lại nóng, chậm chạp không lui, khẳng định là bị bệnh, dựa theo kinh nghiệm cuộc sống trước kia cùng Chu Mì Sợi, sinh bệnh chỉ cần ngủ nhiều ngủ thì tốt rồi, tuy rằng Chu Mì Sợi chính là một ngủ không dậy nổi như vậy, nhưng Ách Ba tin tưởng chính mình nhất định có thể dậy được.

Cho nên lúc Yến Thanh Hiệp trở về, Ách Ba cũng không biết, nhưng Cốc Thiếu Hoa lại trước tiên sẽ biết. Hẩn nội lực thâm hậu, tự nhiên tai thính mắt tinh, Yến Thanh Hiệp còn không có bị nâng tiến khách điểm, hẩn chợt nghe tới tiếng Chiêu Hoa la hét âm ỉ rồi, mơ hồ nghe được ba chữ “Yến Thanh Hiệp”, Cốc Thiếu Hoa theo bản năng hướng cửa phòng nhắm chặt phía sau liếc liếc mắt một cái.

Nếu Ách Ba đã biết sẽ lo lắng đi..... May mắn chuyện Yến Thanh Hiệp chính là ca ca ruột của Ách Ba, hẩn còn không có kịp cùng Ách Ba nói, nếu không chỉ sợ Ách Ba phải càng lo lắng.

Mang theo như vậy sầu lo, Cốc Thiếu Hoa thân hình chợt lóe, chủ động xuất hiện ở trước mặt mấy người liên can, liếc mắt một cái liền thấy được hơi thở mỏng manh Yến Thanh Hiệp, không nói hai lời, một ngón tay đặt ở trên mạch của hẩn, thuận tay đưa vào một đạo nội kinh ôn hòa.

Yến Thanh Hiệp kêu lên một tiếng đau đớn, dưới sự kích thích của nội lực thâm hậu của Cốc Thiếu Hoa, có một lát thanh tỉnh.

“Ách..... Ba.....” Bờ môi của hẩn mấp máy, phun ra hai chữ không nối liền, thanh âm mỏng manh như muỗi.

Cốc Thiếu Hoa trên mặt không có gì biểu tình, thần nhiên cũng phun ra một chữ: “Ngủ.”

Đang ngủ a..... Yến Thanh Hiệp tâm thần buông lỏng, lại lâm vào hôn mê, thấy vậy Văn Tinh cả kinh, vội vàng nói: “Các chủ, hẩn.....”

“Không chết được.....” Cốc Thiếu Hoa lại đưa vào một đạo nội lực bảo vệ tâm mạch Thanh Hiệp, sau đó cũng không phản ứng Văn Tinh cùng Chiêu Hoa, tự cố tự đi trở về phòng gian điều tức.

Chiêu Hoa trộm kéo kéo Văn Tinh quần áo, thấp giọng nói: “Các chủ không phải tẩu hỏa nhập ma sao? Như thế nào vẫn là bộ dáng quỷ này, cùng trước kia giống nhau như đúc, lạnh đến làm cho người ta run lên.”

Văn Tinh tức giận đánh một cái vào trên đầu hẩn, nói: “Không thay đổi tốt nhất, ngươi còn mong chờ Các chủ nỗ lực tan xác mà chết hay sao? Có thời gian rồi mò mẫm, chạy nhanh tìm một chỗ đem thương trên người ngươi chữa đi!”

Chiêu Hoa xoa xoa cái trán, nói thầm vài tiếng nói: “Người bị thương cũng có nhẹ hơn ta đâu..... Còn đệ nhất kiếm khách Hoàng Thiên Cung nữa chứ, làm cho một nữ nhân đùa giỡn xoay quanh.....”

Nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy Văn Tinh trờng con người có dấu hiệu nổi giận, Chiêu Hoa co rụt lại đầu, chạy nhanh chuồn mất.

Nguyên nhân nhưng là vì Cốc Thiếu Hoa cản lại, vì thế chờ Ách Ba biết Yến Thanh Hiệp trở về, đã là buổi sáng hôm sau.

16. Chương 16: Yến Bắc Hiệp

Ách Ba vọt vào phòng Yến Thanh Hiệp, Yến Thanh Hiệp còn không có tỉnh, Văn Tinh tự tay đổi thuốc cho hắn, thấy Ách Ba đến đây, vươn một ngón tay nhẹ nhàng thở dài một tiếng, sau đó mới nói: “Đừng lo lắng, hắn không có việc gì.”

Ách Ba theo bản năng phóng nhẹ bước chân, thân dài cổ nhìn nhìn Yến Thanh Hiệp, đôi mắt nhất thời liên đỏ.

Văn Tinh đổi thuốc xong, thấy bộ dạng sắp khóc của Ách Ba, vội vàng lôi hắn ra phòng, mới nói: “Đừng khóc a, đều nói không có việc gì, người nếu vừa khóc, Các chủ sẽ cho rằng ta khi dễ người.”

Ách Ba hút hút khí, ở trong tay Văn Tinh viết: là người tốt. sau đó đưa tay chìa chìa phòng Cốc Thiếu Hoa.

Văn Tinh sửng sốt một chút, ý thức được Ách Ba là ở nói Các chủ là người tốt, nhin không được nở nụ cười. Các chủ là người tốt? Các chủ Trần Long Các là người tốt? Ha ha ha..... Cách nói này rất tức cười, tuy rằng cho tới bây giờ không ai nói Các chủ là người xấu, nhưng chỉ bằng Cửu Chuyển Hóa Thần Công đoạn tình tuyệt dục kia, sẽ không có người nói Các chủ Trần Long Các là người tốt.

Chuẩn xác mà nói, Các chủ Trần Long Các căn bản không thể được xưng là “Người”. Không có cảm tình, không có dục vọng, giống một cái xác không hồn, cái gì đều không có.

Ách Ba không biết Văn Tinh vì sao cười, còn thật sự lại viết: là thật, người tốt.

Không biết này có tính một cái tiến bộ không? Ít nhất, ở trong mắt Ách Ba, Cốc Thiếu Hoa đã từ tiên nhân hạ thấp thành người tốt. Không hề nghi ngờ, độ hảo cảm của người sau thật là hơn xa người trước.

Văn Tinh lúc này đồng ý cũng không phải, không đồng ý cũng không được, giữa không phải cùng không được, hiển nhiên chỉ có cái trước có thể lựa chọn, vì thế hắn đỡ khóc đỡ cười nói: “Đúng! Đúng! Các chủ là người tốt, người tốt.”

Ách Ba vừa lòng, chạy tới giúp Yến Thanh Hiệp quạt gió. Hôm nay trời nóng, tuy rằng người còn đang hôn mê, nhưng đầu đều đỏ đầy mồ hôi.

Yến Thanh Hiệp hôn mê suốt năm ngày, nhìn ra được Chú Kiếm Sơn Trang đối với hắn phi thường coi trọng, trong năm ngày này, Tiết thần y danh khắp giang hồ bị thỉnh đến, mở miệng liền đòi tiền khám một ngàn hai lượng vàng, nữ chưởng quầy không nói hai lời liền đồng ý. Nho nhỏ một gian khách điếm, đương nhiên không có khả năng có nhiều vàng như vậy, hôm sau Thiếu trang chủ Chú Kiếm Sơn Trang tự mình mang theo một ngàn hai lượng vàng, chạy tới.

Khi biết Yến Thanh Hiệp là bởi vì Ách Ba và Cốc Thiếu Hoa mà bị thương nặng, sắc mặt vị Thiếu chủ Chú Kiếm Sơn Trang này hoàn toàn không có nửa điểm hoà nhã, gần như đương trường sẽ đem bọn họ đuổi ra khách điếm. Nữ chưởng quầy thấy thế, vội vàng ghé lỗ tai nói với hắn mấy câu, Thiếu trang chủ lúc này mới hoãn hạ sắc mặt, nhìn chằm chằm Ách Ba nhìn vài lần, sau đó liền chăm lo Yến Thanh Hiệp, không bao giờ... phản ứng bọn họ nữa.

Thần y vừa ra tay, quả nhiên không giống bình thường. Ngày thứ sáu, Yến Thanh Hiệp tỉnh, Ách Ba được đến tin tức, bị kích động đến nhà bếp làm một chén mì sợi. Đó là đặc biệt dùng canh cá làm nước dùng, thơm ngào ngạt, mới vừa ra khỏi bếp đã bị Cốc Thiệu Hoa đoạt một chén đi, Ách Ba không có biện pháp, đành phải dùng canh cá còn lại một lần nữa nấu một chén mì, tặng qua cho Yến Thanh Hiệp.

Vừa vào cửa, chợt nghe đến bên trong có thanh âm truyền ra đến. Thanh âm này rất dễ phân biệt, trầm thấp còn mang điểm âm nhu, đúng là Thiệu trang chủ thực tàn ác hung dữ ngày hôm qua, thiếu chút nữa đem hấn đuổi đi.

“Ta kêu người nằm xuống người có nghe hay không? Còn muốn đứng lên, không có cửa đâu!”

Giọng Thiệu trang chủ phi thường không tốt, không tốt đến Ách Ba chỉ nghe một câu, liền lui đầu không dám vào cửa.

“Lúc trước người là như thế nào đáp ứng ta? Trước khi tìm được đệ đệ người, người cam đoan người sẽ không chết, mỗi cách một tháng liền cho ta báo một lần bình an, hàng năm trở về sơn trang một lần, người xem nhìn người! Ba điều này người làm được điều nào?”

Không có nghe được giọng Yến Thanh Hiệp, không biết là bị nói đến không thể cãi lại, hay là bị thương nặng không thể cãi lại.

“Người còn trừng ta, trừng a! Có bản lĩnh người trừng a! Ta chính là điểm của người huyết đạo không cho người động, người có thể thế nào? Hừ, ta biết người là muốn nói người không chết, người chiếu gương nhìn xem bộ dạng quỷ này của người, gầy đến toàn thân cao thấp ngoại trừ da chính là xương, mặt so với quỷ còn trắng hơn. Người có biết hay không ta nghe nói người vài lần hiểm tử nhất sinh thực lo lắng a? Ta mỗi ngày ở trong trang chờ người cho ta báo bình an, người khen ngược, chẳng những thư không có một phong, còn nơi nơi chạy lung tung, ta đuổi đều đuổi không kịp. Hàng năm ăn tết chờ người trở về ăn bữa cơm đoàn viên, người lại làm cho người ta đưa tới một con vịt nướng thay cho người tới, người đem người trở thành cái gì, một con vị chết? Người..... Người tức chết ta!”

“Còn có tên cầm kia..... Lữ di nói hấn trên người mang theo tảng đá cùng với cái bảo bối rách kia của người giống nhau như đúc..... Nè nè nè, người làm gì? Đừng kích động..... Con mẹ nó! Điểm huyết người còn có thể động? Yến Thanh Hiệp, ta nói cho người, người hiện tại nếu không nằm yên, ta lập tức sẽ đi ra giết tên cầm kia, ta cho người cả đời cũng đừng muốn biết hấn rốt cuộc có phải hay không đệ đệ người.....”

Đệ đệ? Minh chính là đệ đệ của Yến Thanh Hiệp?

Ách Ba chớp chớp ánh mắt, có chút mê hoặc. Hấn cũng hy vọng mình có một ca ca, như vậy mình sẽ không cô đơn một người, nhưng là chuyện trước kia, mặc kệ hấn nghĩ như thế nào, đều không có biện pháp nhớ đến. Hấn có ca ca sao không? Ca ca giống Yến Thanh Hiệp tin cậy như vậy?

Nghĩ nghĩ, Ách Ba ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ. Hấn thật sự, thật sự muốn cho Yến Thanh Hiệp làm ca ca mình.

Tiếng Thiệu trang chủ tiếp tục truyền ra.

“Người, người đây là ánh mắt gì! Bộ dáng quỷ này còn dám miệt thị ta? Một tên cầm rách, người cho ta giết không được? Không phải là có Hoàng Thiên Cung làm chỗ dựa vững chắc sao? Rất giỏi a? Ta Chú Kiếm Sơn Trang cũng không sợ hấn! Tên cầm rách kia so với người còn yếu hơn, ta một cái tát có thể đập chết một đồng.....”

Ách Ba trợn mắt há hốc mồm, một cái tát đập chết một đồng? Minh cũng không phải ruồi muỗi. Hơn nữa hấn rõ ràng mặc quần áo Cốc Thiệu Hoa mới mua, làm sao rách?

Chính nghĩ như vậy, đột nhiên bên tai truyền đến sưu một tiếng, hấn nhất thời cảm thấy được phía sau hàn khí đại thịnh, nhện không được rung mình một cái, theo bản năng nhìn lại phía sau, đã thấy Cốc Thiệu Hoa không biết khi nào thì, đã đến phía sau hấn, trong tay còn đang cầm chén mì, mì đã ăn hết, chỉ còn lại nửa chén nước dùng.

Cốc Thiệu Hoa tới chậm, chỉ nghe đến một câu cuối cùng của Thiệu trang chủ: “Tên cầm rách kia so với người còn yếu hơn, ta một cái tát có thể đập chết một đồng.....”, sắc mặt liền lạnh xuống. Hấn ực một ngụm

đem nước dùng uống cạn, sau đó tay run lên, ném cả chén và đĩa vào trong phòng.

“Oái! Ai dám ở địa bàn của ta đánh lén?”

Giọng nổi trận lôi đình của Thiếu trang chủ lập tức từ phòng trong truyền đi ra.

Cốc Thiếu Hoa mày giương lên, lạnh lùng nói: “Ta.”

Thiếu trang chủ từ trong phòng nhảy đi ra, mắng to nói: “Ngươi là cái tên chết bầm nào?”

Bởi vì Cốc Thiếu Hoa đã nhiều ngày rất ít rời đi phòng mình, hơn nữa Thiếu trang chủ từ sau khi vào khách điểm đến nay, cũng chỉ cố quan tâm thương thế Yến Thanh Hiệp, cho nên tuy rằng biết Văn Tinh bọn họ là người Hoàng Thiên Cung, hơn nữa Yến Thanh Hiệp bị thương cùng Hoàng Thiên Cung thoát không được can hệ, nhưng cũng không biết Cốc Thiếu Hoa thế nhưng chính là Các chủ Trần Long Các, bởi vậy đối mặt với cao thủ đứng đầu số một số hai trên giang hồ, hẳn gọi mắng như thường, tính tình táo bạo lại nữa điểm không có thu liễm.

Chanh chua đầu võ mồm, hiển nhiên không phải sở trường của Cốc Thiếu Hoa, cho nên hẳn cũng không dong dài, trực tiếp chính là một cái tát đập qua, chuẩn bị thực hiện lời nói của Thiếu trang chủ lúc trước nói qua, một cái tát đập chết một đồng.

Một luồng áp lực đập vào mặt mà đến, Thiếu trang chủ lấp bắp kinh hãi, lúc này mới biết được nam nhân xinh đẹp không biết làm sao nhảy ra này cư nhiên vẫn là cái tuyệt đỉnh cao thủ, muốn thoát ra cũng đã không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy một cái tát sẽ đập tới đỉnh đầu mình.

“Các chủ thỉnh thủ hạ lưu tình.....”

Theo một tiếng hô vội vàng này, một cây kiếm ngang trời mà ra, mạnh che ở trước mặt Thiếu trang chủ, đúng là Yến Thanh Hiệp vừa mới giải khai huyết đạo. Vốn Yến Thanh Hiệp xem Ách Ba đứng ở cửa, trong lòng vội vàng, chống kiếm đứng dậy, lại vừa lúc gặp phải Thiếu trang chủ gặp nạn, bất chấp mặt khác, vội vàng giơ kiếm liền chắn.

Cốc Thiếu Hoa sắc mặt trầm xuống, thế đi không thay đổi, bàn tay trực tiếp bắn ra trên thân kiếm, một luồng lực đạo xuyên thấu qua thân kiếm, thật mạnh đem Yến Thanh Hiệp đánh bay.

“A Thanh.....” Thiếu trang chủ kinh hô một tiếng, thân hình vừa chuyển, nâng thân thể Yến Thanh Hiệp bay ra.

Cốc Thiếu Hoa cũng mặc kệ quan hệ giữa Thiếu trang chủ và Yến Thanh Hiệp đến tốt cùng là tốt bao nhiêu, phi thân đi lên, chuẩn bị tiếp tục một cái tát đập chết tên khi dễ Ách Ba này, cũng không ngờ lần này lại có người chặn.

Là Ách Ba, giơ chén mì chắn trước mặt Thiếu trang chủ, chuẩn xác mà nói, là che ở trước mặt Yến Thanh Hiệp. Bởi vì Ách Ba căn bản là nhìn không ra Cốc Thiếu Hoa là hướng về phía Thiếu trang chủ, hẳn chỉ biết là vừa rồi Cốc Thiếu Hoa đem Yến Thanh Hiệp đánh bay, bây giờ còn muốn lại đây đánh tiếp, cho nên Ách Ba không chút nghĩ ngợi, tiến lên liền chắn.

Lần này, Cốc Thiếu Hoa thu tay lại, nhưng là sắc mặt cũng càng băng, không nói gì nhìn Ách Ba, nhìn đến mức Ách Ba một trận chột dạ, cũng không dám nhiều xem Cốc Thiếu Hoa, đem chén mì nhét vào trong tay hẳn, cúi đầu liền đẩy Yến Thanh Hiệp cùng Thiếu trang chủ vào phòng.

Thiếu trang chủ thở phì phì ngay cả trường Cốc Thiếu Hoa vài cái, nhưng vẫn là chiếu cố Yến Thanh Hiệp, đem nam nhân thương càng thêm thương này đưa vào trong phòng.

Yến Thanh Hiệp vừa rồi bị Cốc Thiếu Hoa đánh bay, chỉ cảm thấy trong đầu giống như sét đánh một trận nổ vang, gần như mất đi ý thức, sau khi được Thiếu trang chủ cùng Ách Ba hợp lực phù vào trong phòng nằm xuống, mới thoáng khôi phục lại, nhưng mới vừa mở mắt liền kích động đến gần như mất đi lý trí, hai tay nắm chặt Ách Ba.

“Ngươi, ngươi là..... Đệ đệ của ta?”

“Bộp!”

Trước khi Ách Ba làm ra phản ứng, một đôi đũa đột nhiên chen vào, hung hăng đập xuống tay Yến Thanh Hiệp nắm lấy tay Ách Ba, cũng giúp hắn tìm về lý trí.

“Ê! Đừng tưởng rằng người võ công cao có thể tùy tiện khi dễ người.” Thiếu trang chủ lại nhảy dựng lên, bắt đầu xắn tay áo.

“Yến Bắc Hiệp, ngồi xuống.” Yến Thanh Hiệp phản thủ bắt được Thiếu trang chủ. Hiện tại cũng không phải là lúc đánh nhau, hắn có sự tình là trọng yếu hơn phải hiểu được trước.

Bị kêu cả tên và họ, Thiếu trang chủ nhất thời nổi giận. Yến Thanh Hiệp chỉ cần như vậy gọi hắn, trên cơ bản, là lúc nói một không hai.

Cốc Thiếu Hoa chỉ cần Yến Thanh Hiệp không chạm vào Ách Ba, cái khác một mực mặc kệ. Hắn cầm lấy chiếc đũa cùng chén mì, đưa lưng về phía bọn họ ngồi vào một bên chăm chăm ăn.

Hắn biết chén mì này là Ách Ba để dành cho Yến Thanh Hiệp, nhưng hắn liền càng muốn ăn sạch, chẳng sợ một chén trước đã làm hắn no xanh mặt.

Yến Thanh Hiệp nhìn Cốc Thiếu Hoa hai mắt, đột nhiên nhẹ nhàng mà cười rộ lên, không ngờ sắc đến nước miếng, không cười vài tiếng liền mạnh khụ khụ, sợ tới mức Ách Ba vội vàng vỗ ngực cho hắn thuận khí.

“Mạc Bạch..... Đúng, người là Mạc Bạch..... Đệ đệ của ta..... Hắn là Cốc Hiền..... Khụ khụ, ta sớm nên nhận ra.....” Yến Thanh Hiệp một bên khụ một bên cười, “Người còn nhớ rõ ta sao? Mạc Thanh..... Ta là ca ca của người Mạc Thanh.....”

Nói xong, ánh mắt hắn liền đã ươn ướt, hai tay gơ gơ, nhịn không được sẽ xoa mặt Ách Ba. Đệ đệ của hắn, đệ đệ thanh tú đáng yêu trong trí nhớ, đã hoàn toàn thay đổi, mấy năm nay đến tận cùng đã xảy ra cái gì?

“Bộp!”

Cốc Thiếu Hoa tuy rằng đưa lưng về phía bọn họ, nhưng chiếc đũa lại giống mọc thêm mắt, chuẩn chuẩn lại một lần đem tay Yến Thanh Hiệp bỏ ra.

Yến Thanh Hiệp lại nửa phần không giận, vỗ về vết đỏ trên tay bị đánh ra, trong lòng chỉ có kích động. Năm đó khi ở Cốc gia, chính mình cùng Mạc Bạch nhiều lời câu, đều phải bị Cốc Thiếu Hoa..... Nga không, khi đó hắn gọi Cốc Hiền, đều phải bị Cốc Hiền trừng mấy cái xem thường, lại càng không muốn nói sờ sờ chạm chạm.

Cặp chị em song sinh kia của Cốc gia, thái độ đối với Mạc Bạch chính là hai cái cực đoan. Cốc Hiền từ lúc còn uống sữa, sẽ sống chết bám Mạc Bạch không rời, ngủ phải ôm Mạc Bạch, ăn cơm phải Mạc Bạch đút, ngay cả mặc quần áo cũng muốn cùng Mạc Bạch mặc giống nhau; mà Cốc Như Hoa, chính là Cốc Huệ, thấy thế nào Mạc Bạch cũng không thuận mắt, thường xuyên cướp Cốc Hiền đưa cho Mạc Bạch gì đó. Nhưng mà hai chị em kia thái độ đối với Mạc Thanh nhưng thật ra đỉnh nhất trí, thì phải là không nhìn.

Nhưng là Yến Thanh Hiệp lo kích động, nên không có phát hiện Ách Ba vẽ mặt mờ mịt.

Mạc Bạch, lại là Mạc Bạch, hình như chuyện phát sinh ở trên người mình phải nói đều cùng Mạc Bạch có quan hệ.

Nhưng hắn thật là Mạc Bạch sao không? Là Mạc Bạch trong miệng Cốc Thiếu Hoa và Yến Thanh Hiệp kia sao? Không có trí nhớ năm năm trước, chỉ có một giấc mộng giống như thực giống như ảo, thiếu niên trong mộng kia..... Ách Ba nhịn không được sờ sờ mặt mình, khuôn mặt này..... Đều đã bóng thành như vậy, bọn họ như thế nào có thể nhận định chính mình là Mạc Bạch? Ngay cả chuyện chính mình cũng không thể xác định, bọn họ vì sao có thể nói khẳng định như vậy?

Có thể hay không nhận sai?

Ách Ba đột nhiên khựng hoảng. Mấy ngày này, tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng là hắn vẫn lo lắng như vậy, bọn họ đối với mình tốt như vậy, là bởi vì mình là Mạc Bạch sao không? Nếu mình không phải Mạc Bạch, nếu bọn họ phát hiện nhận sai, bọn họ có thể hay không..... Có thể hay không từ nay về sau sẽ thấy cũng không để ý đến hắn?

Nghĩ đến đây, Ách Ba sắc mặt nháy mắt trắng bệch, cũng không biết Yến Thanh Hiệp sau đó lại cùng hắn nói gì đó, chỉ cảm thấy trong đầu mình một đoàn lộn xộn, lại là sợ hãi, lại là mê mang, cả người bắt đầu lung lay sắp đổ.

Bởi vì quá mức để ý, Ách Ba nổi lên tâm lý rúc vào sừng trâu. Hắn không biết là hắn là tin tưởng Cốc Thiệu Hoa cùng Yến Thanh Hiệp phán đoán, tin tưởng trực giác trong mộng của mình, hay là ôm thái độ hoài nghi phủ định hết thảy.

Tâm lý tự ti của Ách Ba bắt đầu nổi lên. Cốc Thiệu Hoa là tốt đẹp như vậy, Yến Thanh Hiệp là tin cậy như vậy, bọn họ đều đối với mình tốt làm sao, mình xứng có được sao không?

Nếu hắn không phải Mạc Bạch..... Nếu hắn chỉ là một người câm xấu xí.....

“Mạc Bạch..... Mạc Bạch.....” Yến Thanh Hiệp phát hiện sắc mặt Ách Ba không đúng, nhin không được liên tục kêu gọi.

Ách Ba đột nhiên bình tĩnh, nhìn nhìn Yến Thanh Hiệp, bỗng nhiên đôi mắt đỏ lên, xoay người bỏ chạy. Cốc Thiệu Hoa chậm đứng lên, cũng không nói gì, liền như vậy vô thanh vô tức đi theo.

“Mạc Bạch.....”

Yến Thanh Hiệp khẩn trương, muốn đứng dậy, lại bị Thiệu trang chủ một lóng tay chỉ xuống.

“Người cho ta nằm!” Thiệu trang chủ oán hận nói: “Có cái cao thủ đi theo, tên câm kia có thể có chuyện gì? Hiện tại người mới là người trọng thương, không khỏe lại, đừng nghĩ đi lên!”

Yến Thanh Hiệp bắt đắc dĩ, chỉ có thể nằm, sau một lúc lâu, hắn nhìn ánh mắt Thiệu trang chủ, thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Thiệu trang chủ hừ một tiếng, mắt trừng trừng thẳng, nhưng vừa thấy bộ dáng Yến Thanh Hiệp mặt không có chút máu, lại trong lòng mềm nhũn, phiết mặt qua... Nói: “Đừng cho là ta thả ngươi đi ra ngoài tìm người, người sẽ không phải người của Chú Kiếm Sơn Trang ta, khế bán mình còn tại trong tay ta đó! Người đời này đều là người của Yến Bắc Hiệp ta, ta không nói chết, người không thể chết.”

Lời nói kiêu ngạo bá đạo, nghe vào trong tai Yến Thanh Hiệp lại cảm thấy thân thiết, nhin không được nở nụ cười.

Đúng lúc này, lại có người đến thăm bệnh.

Là Chiêu Hoa và Văn Tinh.

Trong tay Chiêu Hoa còn mang theo một hộp đồ ăn, vào cửa liền tùy tiện cười nói: “Yến huynh, ta làm cho người chút gì ăn, hắc hắc, mì sợi của Ách Ba người là đừng nghĩ, về sau đó đều là của Các chủ ta.”

Thì ra một trận đại náo lúc trước, người này toàn bộ xem thấy hết.

Văn Tinh cảm thấy được có chút ngượng ngùng, chấp tay đối Thiệu trang chủ và Yến Thanh Hiệp nói: “Nhị vị, thật có lỗi, Các chủ nhà ta chỉ biết luyện võ, không thông tình đời, chỗ nào thất lễ, tiểu đệ thay thế Các chủ hướng nhị vị bồi tội.”

Yến Thanh Hiệp còn không có nói chuyện, Thiệu trang chủ liền một phen đoạt lấy hộp đồ ăn, tức giận nói: “Thì ra là Trần Long Các chủ, ta nói đâu, hoành hành như..... Được rồi! Được rồi! Ta không cùng hắn so đo, các người ở chỗ nào quay lại chỗ đó đi, A Thanh còn phải dưỡng thương nữa.”

Lời này cũng thật đủ không khách khí, Văn Tinh còn tốt, giận không hiện ra mặt, nhưng Chiêu Hoa đã biến sắc mặt, đang muốn phản lại Thiệu trang chủ không có bốn sự để so đo, Yến Thanh Hiệp lại ho nhẹ một tiếng, nói: “Xin lỗi, Bắc Hiệp vô lễ, còn thỉnh nhị vị không để trong lòng. Tại hạ có thương tích trong người, không tiện cùng lưu, chờ thương khỏi, nhất định phải cùng nhị vị uống mấy chén.”

“Người làm gì ăn nói khép nép.....” Thiệu trang chủ ý không vui.

Yến Thanh Hiệp âm thầm cười, nói: “Bắc Hiệp, bọn họ là ân nhân cứu mạng của ta.”

Thiếu trang chủ sững sốt, nhìn Yến Thanh Hiệp liếc mắt một cái, sau đó tâm không cam lòng tình nguyện chấp tay: “Thất lễ.”

Chiêu Hoa mặt quay đi, không phản ứng hẳn, Văn Tinh tỉnh tỉnh tốt cười cười, nói: “Yến huynh nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta sẽ không quấy rầy.”

Bọn họ chân trước vừa đi, Thiếu trang chủ sau lưng liền truy vấn rốt cuộc là ai đã thương Yến Thanh Hiệp, nhưng là Yến Thanh Hiệp lại liều chết cắn răng không nói, tức giận đến Thiếu trang chủ nghiến răng nghiến lợi, lại không thể làm gì Yến Thanh Hiệp. Tỉnh tỉnh Thiếu trang chủ hẳn biết, vừa nói ra không chừng lập tức liền lao đi muốn tìm Quân Lâm Hải phiền toái.

Nhưng mà Yến Thanh Hiệp không nói, cũng không đại biểu người bên phía Quân Lâm Hải, sẽ không tìm tới cửa. Nhớ ngày đó khi Cốc Thiếu Hoa tẩu hỏa nhập ma, chẳng phân biệt được địch ta đem Yến Thanh Hiệp đánh thành trọng thương, đều bị Yến Thanh Hiệp ở trên bụng cho một đường vết thương thật dài, mà Quân Lâm Hải lại như thế nào có thể bình yên vô sự?

Yến Thanh Hiệp có bị thương nặng, Quân Lâm Hải bị thương quá nặng. Đối mặt Quân Lâm Hải, Yến Thanh Hiệp không có chút nương tay, một kiếm chặt đứt một cánh tay người nọ, khi đang lưỡng bại câu thương, Lâm Nguyệt Nhi đột nhiên mang theo người xuất hiện, thấy Quân Lâm Hải bị chặt đứt một cánh tay, dưới cơn thịnh nộ sẽ giết Yến Thanh Hiệp. May mắn Văn Tinh tỉnh táo, đúng lúc đuổi tới, cứu đi Yến Thanh Hiệp.

Lâm Nguyệt Nhi không chịu buông tay, mang theo người đuổi theo mặt sau không bỏ, trên nửa đường vừa vặn gặp phải đám người Chiêu Hoa bị nữ chưởng quầy chặn lại, tuy rằng còn không có rõ ràng ngọn nguồn sự tình, nhưng nữ chưởng quầy quyết định thật nhanh, Lâm Nguyệt Nhi rõ ràng là muốn giết Yến Thanh Hiệp, mà bên phía Hoàng Thiên Cung là đang cứu người, cho nên không nói hai lời, liền hợp Hoàng Thiên Cung đuổi đi Lâm Nguyệt Nhi, sau đó đưa toàn bộ bọn họ về khách điếm.

Lâm Nguyệt Nhi sao có thể bỏ qua? Suốt đêm đem Quân Lâm Hải đuổi về Quân Sơn thế gia, một phen khóc lóc kể lể, làm đến lão thái quân tức giận không thôi, lúc này sai cao thủ, muốn bắt Yến Thanh Hiệp trở về hỏi tội.

Cho nên, tuy rằng Yến Thanh Hiệp ngậm chặt miệng, nhưng mà chỉ mới vài ngày, trên giang hồ cũng đã đem chuyện này truyền đến ồn ào huyền ảo, Thiếu trang chủ không muốn biết cũng biết.

“Quân Sơn thế gia liền rất giỏi a, chẳng lẽ chúng ta Chú Kiếm Sơn Trang là đồ bỏ?”

Thiếu trang chủ đầu tiên là nổi giận, sau đó là cười lạnh, tiếp theo vội vàng chạy về Chú Kiếm Sơn Trang, cũng bắt đầu sai cao thủ đến bảo hộ Yến Thanh Hiệp.

Đáng thương Yến Thanh Hiệp lúc này thân thể mới khôi phục được hai ba thành, kéo cũng không kéo được hẳn, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Lo lắng nửa ngày, hẳn quyết định tự mình lên Quân Sơn giải quyết cái cọc ân oán này.

Nhưng mà, trước đó, Ách Ba bên này trước phải an bài tốt mới được.

Yến Thanh Hiệp mấy ngày nay vẫn không có nhìn thấy Ách Ba.

Cốc Thiếu Hoa cũng không nhìn thấy Ách Ba.

Bởi vì từ ngày đó về sau, Ách Ba liền vẫn ở lý trong phòng không ra cửa, ngay cả đồ ăn đều là tiểu nhị đưa vào.

Cốc Thiếu Hoa không phải tay tình ái lỗi đời, lại càng không muốn nói đi nghiên ngẫm tâm tình Ách Ba, Ách Ba không đi, hẳn cũng không đi ra, vừa lúc thừa dịp này đem mình nhốt tại trong phòng điều tức. Ngày đó bắn Yến Thanh Hiệp một lóng tay, liền cảm thấy được nội lực càng phát ra khó có thể khống chế, trong lòng hẳn vương vấn Ách Ba, tự nhiên là trăm triệu lần tiếc chết đi, cho nên chỉ cần có thời gian, liền điều tức vận khí áp chế nội lực. Cốc Thiếu Hoa cũng không biết đến tột cùng có thể áp chế bao lâu, nhưng nếu là có thể sống lâu một ngày cũng là tốt.

Đêm nay, Cốc Thiếu Hoa trong tai nghe được cách vách phòng truyền ra tiếng cửa phòng mở rất nhỏ, đột nhiên bình tĩnh, vô thanh vô tức đi ra ngoài cửa, đã thấy Ách Ba đang rón rén rời đi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh trăng sáng rõ, không cần đèn dầu vẫn là có thể thấy rõ đường, Cốc Thiếu Hoa cũng sẽ không lo lắng Ách Ba sẽ vấp đến cái gì, vô thanh vô tức lại theo ở mặt sau Ách Ba.

Hắn phát thệ qua, không bao giờ... nữa rồi đi Ách Ba nửa bước, tự nhiên là muốn nói được làm được.

Ngay từ đầu, Ách Ba còn không biết phía sau có người theo, nhưng khi ngang qua chỗ rẽ, đột nhiên phát hiện hơn một cái bóng, bỗng nhiên quay đầu lại, đối diện là đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cốc Thiếu Hoa. Sợ run một lát, Ách Ba thật cũng không có quá mức giật mình, hắn sớm đã thói quen Cốc Thiếu Hoa xuất quỷ nhập thần.

Môi giật giật, Ách Ba hình như muốn hỏi cái gì, yết hầu phát không ra tiếng cuối cùng ngăn trở hắn. Gục đầu xuống, Ách Ba tiếp tục đi phía trước đi, không vài bước liền tới phòng của Yến Thanh Hiệp.

Muốn gõ cửa, lại do dự, Ách Ba đang ở trước phòng Yến Thanh Hiệp bồi hồi một lát, cánh cửa kia kẹt một tiếng, lại tự mình mở. Yến Thanh Hiệp sắc mặt hơi trắng, từ bên trong cửa đi ra, đứng ở dưới ánh trăng, tuy rằng thương thế chưa lành, nhưng thân thể lại đứng thẳng tắp, như trước có loại hơi thở làm cho Ách Ba cảm giác tin cậy.

“Đã trễ thế này, có việc gì sao?”

Yến Thanh Hiệp nhìn thấy Ách Ba, trên mặt lộ ra vài phần cao hứng. Đã nhiều ngày hắn bị Thiếu trang chủ nhìn kỹ, vẫn không có biện pháp tìm Ách Ba cẩn thận nói chuyện, thật vất vả Thiếu trang chủ đi rồi, hắn đang nghĩ tới ngày mai phải đi tìm Ách Ba, lại nghe đến tiếng bước chân của Ách Ba ở ngoài cửa bồi hồi.

Ách Ba cúi đầu, một bàn tay nắm chặt, một hồi lâu mới rút cục có dũng khí, ngẩng đầu, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, đưa cho Yến Thanh Hiệp.

Yến Thanh Hiệp sửng sốt, nương ánh trăng mới nhìn rõ chữ trên giấy, vết mực đã cũ, hiển nhiên không phải mới viết, thẳng đến hôm nay mới lấy tới cho hắn.

ta không biết, ta có không có ca ca.

Trên tờ giấy chỉ có một câu đơn giản.

“Người không phải Mạc Bạch?” Yến Thanh Hiệp nhìn xem Ách Ba, lại nhìn xem Cốc Thiếu Hoa theo ở phía sau hắn, trong lòng nghi hoặc một lát, từ cổ cúi xuống tảng đá, đưa cho Ách Ba, “Người xem, đây là đồ gia truyền của Mạc gia, ta có một cái, của ta đệ đệ cũng có một cái, hai cái giống nhau như đúc.”

Đúng rồi, tảng đá này, chính là tảng đá này, đêm đó, Yến Thanh Hiệp nói qua, hắn thế nhưng quên.

Ách Ba nháy mắt liền đỏ mắt, hai tay giơ giơ từ trên cổ cúi xuống tảng đá giống nhau như đúc kia, đột nhiên nhét vào trong tay Cốc Thiếu Hoa, chôn đầu rồi chạy ra ngoài.

Tảng đá này không phải của hắn, là Cốc Thiếu Hoa cho, cho nên Cốc Thiếu Hoa mới là đệ đệ Yến Thanh Hiệp. Ách Ba cảm thấy được chính mình giống trò khôi hài, người khác đối hắn tốt, hắn coi như bảo bối thu nhận, lại thì ra mặc kệ là Cốc Thiếu Hoa hay là Yến Thanh Hiệp, đều là nhận sai người. Nhưng mà là dựa vào một tảng đá mà thôi, Yến Thanh Hiệp nói hắn là đệ đệ hắn, chính là tảng đá này rõ ràng là của Cốc Thiếu Hoa.

Cho nên, hắn không phải Mạc Bạch, bọn họ cũng không phải đối với hắn tốt, bọn họ chính là đem hắn trở thành Mạc Bạch, mới có thể đối hắn tốt. Nhận rõ chuyện như vậy, Ách Ba thương tâm tới rồi cực điểm, nhưng lại quên, Cốc Thiếu Hoa cũng không phải là bởi vì tảng đá này mới nhận ra hắn, đối tốt với hắn.

“Mạc Bạch.....” Yến Thanh Hiệp đầu đầy mồ hôi, sờ không được ý nghĩ nhìn về phía Cốc Thiếu Hoa.

Cốc Thiếu Hoa cầm lấy tảng đá quơ quơ, đột nhiên có chút hiểu ra. Tảng đá này là hắn cho Ách Ba, thì ra bị Ách Ba hiểu lầm, vì thế nghĩ thông suốt Cốc Thiếu Hoa không thêm hé răng, hướng Ách Ba đuổi theo, chỉ để lại Yến Thanh Hiệp ở tại chỗ tiếp tục không hiểu ra sao, hoàn toàn không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

17. Chương 17: Xuân Được

Ách Ba không có quay về phòng mình. Hắn chỉ cảm thấy thương tâm, chạy ra khách điểm, đưa mắt nhìn bốn phía, một mảnh tối mờ mịt, hắn không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết vì sao mình lại chạy đi, hắn không muốn quay về khách điểm, nơi đó không phải chỗ hắn nên ở, cũng không muốn quay về quán mì phủ Hoàng Long trấn, đó không phải của hắn.

Hắn thật muốn trở lại quán mì Chu Mì Sợi để lại cho hắn, tuy rằng nhỏ hơn ở phủ Hoàng Long trấn, tuy rằng nơi đó người đến ăn mì không nhiều lắm, tuy rằng thường xuyên có người sẽ mượn cơ hội để hắn, nhưng đó là nơi hoàn toàn thuộc về hắn. Hắn muốn trở về, lại không biết làm sao trở về.

Rốt cuộc trở về không được.

Vĩnh viễn cũng trở về không được.

Ách Ba chạy chạy, đột nhiên ngồi gục xuống, giương miệng, không tiếng động khóc, nước mắt theo hai gò má chảy xuống, một giọt một giọt, làm ướt vạt áo trước ngực hắn.

“Không khóc.” Cốc Thiếu Hoa cũng ngồi chồm hổm xuống ở trước mặt Ách Ba, lấy ống tay áo lau nước mắt cho hắn.

Ách Ba nức nở vài tiếng, né qua tay Cốc Thiếu Hoa, chính mình đem nước mắt lau khô. Quần áo trên người Cốc Thiếu Hoa là bộ tơ tằm hắn mua, lấy để lau nước mắt, Cốc Thiếu Hoa bỏ được hắn còn không bỏ được.

Cốc Thiếu Hoa bắt lấy tay Ách Ba, đặt tại ngực mình.

Không biết hắn muốn làm cái gì, Ách Ba lấp bắp kinh hãi, cũng đã quên chuyện vừa rồi, trong lòng bàn tay cảm nhận được trái tim nhảy lên, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng lại bị ấn chặt gắt gao, không rút ra được.

“Nơi này đau.....” Khóe miệng Cốc Thiếu Hoa hạ xuống, nước mắt của Ách Ba, làm cho hắn cảm thấy đau, ngực thắt lại.

Đau? Bị bệnh?

Ách Ba kinh càng thêm kinh, cũng không dùng sức rút tay về, vội vàng ẩn ẩn sờ sờ trước ngực Cốc Thiếu Hoa, nhiệt độ cơ thể..... Ách..... Thật lạnh a! Tuy rằng đã qua mùa nóng nhất trong năm, nhưng nhiệt độ cơ thể thấp như vậy rõ ràng là không bình thường, cho dù là giữa mùa đông cũng không nên lạnh như vậy.

Hiển nhiên, trước mặt Ách Ba còn không có ý thức được Cốc Thiếu Hoa có được thể chất hàn lạnh đông ẩm, nói như vậy, nội lực thâm hậu đến trình độ nhất định, đông không thể lạnh hàn không ra mồ hôi mới là bình thường.

Bị bệnh, phải xem thầy thuốc. Ách Ba cởi áo mình ra, phủ lên người Cốc Thiếu Hoa, lôi kéo hắn đi tìm y quán.

Cốc Thiếu Hoa bị hành động của Ách Ba làm cho sửng sốt, hoàn toàn không phản ứng lại, liền thân bắt do kỷ chạy theo Ách Ba. Ách Ba nửa người trên hoàn toàn trần trụi hiện ra ở trước mắt hắn, làm cho hắn không tự chủ được nghĩ tới đêm hôm đó ở phủ Hoàng Long trấn.

Cùng là ánh trăng sáng tỏ, cùng là thân hình trần trụi.

Ánh mắt kìm lòng không đậu rơi xuống nửa người dưới của Ách Ba, mặc dù có quần che đây, nhưng là đêm hôm đó, hắn nhìn xem không sót cái gì, cái gì đó rủ ở dưới khó, rõ ràng là chính mình cũng có, nhưng là của Ách Ba lại làm cho hắn..... Nhiệt huyết sôi trào!

Ngực không đau, nhưng là lại càng nhảy càng nhanh.

Không tốt!

Hắn đột nhiên che mũi, có cái gì..... Có cái gì đó từ nơi này dừng mãnh tiến ra.....

Ách Ba vừa mới quay đầu lại, chỉ thấy một dòng chất lỏng màu đỏ từ khe hở tay Cốc Thiếu Hoa chảy ra, nhận ra là máu, nhất thời sợ tới mức chết khiếp, phi lại đây nắm lên ống tay áo liền cho hắn lau, lau đến

lau đi luôn lau không sạch sẽ, Ách Ba thất bại buông tay, kinh ngạc nhìn thấy Cốc Thiếu Hoa, nước mắt lại xuống dưới.

“Không khóc..... Không khóc.....” Cốc Thiếu Hoa luống cuống tay chân, hai tay lúc ẩn lúc hiện, không biết là lau nước mắt cho Ách Ba mới tốt, hay là che cái mũi của mình mới đúng.

Đang lúc rối loạn, Ách Ba đột nhiên ôm lấy Cốc Thiếu Hoa, đem mặt thật sâu vùi vào trước ngực hắn, thân thể co rút co rút, chỉ chốc lát sau, Cốc Thiếu Hoa liền cảm thấy được trước ngực mình một mảnh ẩm ướt. Giống như ‘phúc chí tâm linh’ (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn), hắn nháy mắt thông suốt, hai tay gắt gao ôm lấy Ách Ba, hận không thể đem Ách Ba nhào tiến vào trong thân thể của chính mình.

Cốc Thiếu Hoa sắp chết, con chó vàng của Chu Mì Sợi, lúc chết, liền từ trong miệng nôn ra thật nhiều máu, mỗi khi nhớ tới tình cảnh lúc đó, Ách Ba sẽ không tự chủ đau lòng, hắn không muốn Cốc Thiếu Hoa chết a. Không..... Đúng, sẽ không chết, Cốc Thiếu Hoa là tiên nhân, tiên nhân như thế nào sẽ chết chứ? Hắn còn muốn làm mì sợi cho Cốc Thiếu Hoa ăn, không thu tiền làm cả đời hắn cũng nguyện ý.

Cốc Thiếu Hoa làm sao biết Ách Ba vì sao khóc thương tâm như vậy, nhưng là Ách Ba khóc càng nhiều, hắn càng đau lòng, hơn nữa Ách Ba còn khóc không ra tiếng, chỉ có thể thường thường phát ra tiếng hút không khí mỏng manh, so với thật sự khóc thành tiếng còn làm cho người ta đau lòng hơn.

Hắn chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ lưng Ách Ba, thấp giọng nói: “Không khóc..... Ta đau.....”

Ách Ba nghe được, hấp hấp khí, miễn cưỡng đè nén khóc, từ trong lòng Cốc Thiếu Hoa ngẩng đầu, một đôi mắt mờ sương mênh mông, toàn bộ hồng hồng, Cốc Thiếu Hoa thấy tiếp tục nhiệt huyết sôi trào, ý nghĩ mắt liền hôn lên ánh mắt kia, mềm nhẹ giống lông chim đảo qua mí mắt.

Ách Ba ngây ngẩn cả người.

Cốc Thiếu Hoa cũng ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên cảm thấy được cảm giác này tốt lắm, phi thường tốt, hắn nhin không được lại hôn hôn, lông mi, ánh mắt, mũi, cằm, còn có môi, hắn thật cẩn thận, một tác da thịt cũng không có buông tha.

Năm năm, ly biệt năm năm, làm cho hắn có loại dự cảm gần như tham lam, nhưng là lại sợ làm sợ Ách Ba, chỉ có thể thật cẩn thận, một chút một chút thân cận, giống một con chó nhỏ vừa mới mở mắt, đầu tiên là sợ hãi liếm ngón tay chủ nhân, sau chậm rãi ngậm lấy, gắt gao không thả.

Ách Ba chậm chạp không phản ứng. Hắn vốn liền phản ứng trì hoãn, sau khi đột nhiên bị Cốc Thiếu Hoa hôn, tốc độ chuyển động của đại não liền càng chậm, chỉ có đôi mắt hồng kia, rung động so với bình thường nhanh vài lần.

Loại cảm giác bị đụng chạm, bị che chở này rất quen thuộc, hình như ở sâu trong trí nhớ, cũng từng có hình ảnh như vậy, nhưng là lại như thế nào cũng không nhớ lại nổi, rốt cuộc là lúc nào, ở nơi nào, là ai, cũng từng ôm mình như vậy?

Như là có cái gì đó, ở trong đầu Ách Ba, nhẹ nhàng mà gãy một chút, ngay sau đó, Ách Ba đột nhiên ôm đầu, thống khổ run rẩy trong lòng Cốc Thiếu Hoa.

Cốc Thiếu Hoa nhất thời kinh hãi, dự cảm hồng nhật đầy đầu óc lập tức biến sạch, vội vàng đè lại sau lưng Ách Ba, thúc dục nội lực trợ giúp hắn giảm bớt thống khổ.

Nửa canh giờ sau, Ách Ba bình tĩnh trở lại, đầu không đau, người tuy rằng còn có điểm uể oải, nhưng vẫn là đưa tay ở ngực Cốc Thiếu Hoa nhẹ nhàng mà xoa xoa.

Ta không đau, ngươi còn đau không?

Ý tứ của Ách Ba, Cốc Thiếu Hoa rõ ràng lĩnh hội, nhin không được ôm chặt lấy tay Ách Ba, cúi đầu nói: “Không đau.....”

Ách Ba thở dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên có chút ngượng ngùng, rời khỏi lòng Cốc Thiếu Hoa, cúi đầu, ánh mắt bối rối không biết nhìn chỗ nào.

Cốc Thiều Hoa cũng không để ý, lấy ra tảng đá kia, chuẩn bị một lần nữa đeo cho Ách Ba, ai ngờ Ách Ba nhìn đến tảng đá, sắc mặt liền lại thay đổi, lui ra phía sau từng bước, liên tục lắc đầu không chịu mang.

“Của người.” Cốc Thiều Hoa giải thích.

Ách Ba liền mạng lắc đầu, đôi mắt càng đỏ.

Cốc Thiều Hoa nghĩ nghĩ, lại giải thích cụ thể một chút: “Của người, cho ta, cho... lại người.”

Này cũng gọi là giải thích cụ thể? Nếu là người khác thì, sợ là sớm ‘cho người người ta của ta’ làm đến hồ đồ, nhưng là cổ tình Ách Ba lại nghe hiểu được, ý tứ của Cốc Thiều Hoa là, tảng đá này nguyên bản là của hắn, sau lại hắn cho Cốc Thiều Hoa, hiện tại Cốc Thiều Hoa lại chuẩn bị trả lại cho hắn.

Nhưng hắn ở trong miệng Cốc Thiều Hoa, không phải mình, mà là người Mạc Bạch kia.

Nghĩ đến đây, Ách Ba lại muốn khóc. Hắn không phải Mạc Bạch, không phải.

Cốc Thiều Hoa lúc này lại sờ sờ mặt hắn, nói: “Là người, ta nhận được, đốt thành tro ta cũng nhận được.”

Ách Ba nguyên bản muốn khóc, lại bị một câu nói còn cực kỳ thực sự của Cốc Thiều Hoa này, khóc không được. Hắn ngơ ngác nhìn thấy Cốc Thiều Hoa, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp giống tiên nhân kia, nhìn thấy đôi mắt trong suốt lạnh lùng giống đầm nước lạnh kia, đột nhiên, Ách Ba tin.

Hắn là Mạc Bạch.

Bởi vì Cốc Thiều Hoa nhận được hắn.

Ách Ba tin tưởng, Cốc Thiều Hoa không cần phải... Lừa gạt hắn. Đúng rồi, hắn nghĩ tới, lúc Cốc Thiều Hoa đối hắn tốt, còn không có tảng đá này. Ngày nào đó, xe ngựa Cốc Thiều Hoa đi qua trước quán mì của hắn, gió thổi làm màn che bay lên, hắn thấy được sườn mặt Cốc Thiều Hoa, Cốc Thiều Hoa cũng dùng khóe mắt dư quang thấy được hắn. Từ đó về sau, Cốc Thiều Hoa liền mỗi đêm đến ăn mì.

Khi đó, Cốc Thiều Hoa liền nhận ra hắn đi.

Nhất định là vậy.

Ách Ba đột nhiên không hiểu vui vẻ, chậm rãi từ rúc trong sừng trâu lại chui đi ra. Hắn là Mạc Bạch, hắn chính là Mạc Bạch, thân phận bị mất năm năm trước đã trở lại, trong lòng như là bị cái gì đó làm phong phú, không hề trống rỗng. Tuy rằng chính hắn không nhớ rõ, nhưng là có người nhớ rõ, thì ra, trên đời này còn có người nhớ thương hắn, vẫn nhớ thương năm năm.

Loại cảm giác bị nhớ thương này..... Ách Ba vừa muốn khóc, loại cảm giác này thật tốt đẹp, làm cho trong lòng hắn ấm áp, ánh mắt cũng ấm áp, nhịn không được đã nghĩ phải rơi lệ.

Như thế nào còn khóc chứ? Nhìn thấy không ngừng lau nước mắt Ách Ba, Cốc Thiều Hoa buồn bực, lại làm sao đoán được Ách Ba lúc này hoàn toàn là bởi vì vui nên mới khóc.

Ách Ba khóc trong chốc lát, tự mình cảm thấy được ngượng ngùng, lau khô ánh mắt, vừa thẹn cười rộ lên, cầm lấy tay Cốc Thiều Hoa, ở lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng viết hai chữ “Cám ơn”.

Cốc Thiều Hoa nhìn không được nhếch lên khóe miệng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa, giống lông chim đang gãi, nhìn không được đem tay Ách Ba cầm ở lòng bàn tay, nói: “Ta thích người.....”

Ách Ba giật mình, sau đó ở lòng bàn tay Cốc Thiều Hoa viết: “Ta cũng vậy.”

Tức thì, Cốc Thiều Hoa mặt mày cong lên, chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bay bay, giống như chân không chạm đất, thật thực so với làm tiên nhân còn sung sướng hơn gấp trăm lần.

Cái gọi là vui quá hóa buồn, hắn mới vừa sung sướng không đến một lát, liền cảm thấy được chỗ đan điền đột nhiên co rút lại, rồi sau đó nội lực toàn thân giống nổ mạnh lấy đan điền làm trung tâm bốn phía đánh sâu vào, Cốc Thiều Hoa còn đang vui vẻ, bất ngờ không kịp phòng bị, ngũ tạng lục phủ dưới cơn chấn động, mạnh phun ra một búng máu, chính ở tại bả vai Ách Ba.

Ách Ba cả kinh miệng há ra thật to, lại phát không ra một tia tiếng vang, chỉ có thể sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đỡ Cốc Thiều Hoa không biết làm sao.

“Không sợ..... Dìu ta quay về..... Khách điếm.....”

Cốc Thiếu Hoa miễn cưỡng nói ra những lời này, liền mềm ngã vào trong lòng Ách Ba. Hắn biết, bởi vì vừa rồi cảm xúc phập phồng quá lớn, nhất thời sơ sẩy, làm cho nội lực bùng nổ, hơn nữa bình thường áp chế quá mức, lúc này đây bùng nổ, hết sức lợi hại, không chỉ nói đi đường, ngay cả nói chuyện cũng không được, chỉ có thể cắn chặt răng, liều mạng bảo trì thần trí thanh tỉnh, cố gắng khống chế nội lực không khống chế được trong cơ thể.

Ách Ba công Cốc Thiếu Hoa, hoảng đến không nhìn đường liền chạy về trước. Ánh trăng tuy rằng sáng tỏ, nhưng rốt cuộc không phải ánh nắng, chiếu vào tảng đá trên mặt đất, mờ mờ mịt mịt, phía trước là một mảnh tối tăm, Ách Ba rẽ đông rẽ tây, không quá nhiều lâu, hắn liền hoàn toàn bị lạc phương hướng.

Hắn tìm không thấy khách điếm.

Ách Ba gấp đến độ đều nhanh khóc, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, chỉ cảm thấy người trên lưng mình, thân thể càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng.

Đột nhiên, xa xa một chút ánh lửa chợt lóe, Ách Ba tựa như một con phi nga bàn, mại khai hai chân chạy nhanh phi qua. Đến gần, mới phát hiện ánh lửa là từ dưới một cái vòm cầu vọng lên.

Cầu là cầu đá, vòm cầu không lớn, mà phát ra ánh sáng lại là một đồng lửa, bên trên còn một con gà nướng, có người đang bắt chéo chân, tựa vào trên cầu hừ điệu hát dân gian không biết tên, thường thường nâng lên ngón chân kẹp lấy nhánh cây nướng gà trở mặt.

Ách Ba xuất hiện dọa người nọ nhảy dựng, cọt một tiếng đoạt lấy nhánh cây xiên gà nướng, cảnh giới nói: “Người nào, đi mau đi mau, đây là gà của ta, đừng nghĩ cướp.”

Thật là, người này đem Ách Ba trở thành đến cướp đồ ăn, hơn nữa gà này là hắn mới vừa trộm tới, khó tránh khỏi chột dạ.

Ách Ba vội vàng giơ ra một bàn tay, đang muốn khoa tay múa chân, đột nhiên nhìn đến bên người người nọ có một tấm biển vải trắng dài, mặt trên rành mạch viết tám chữ: “Tổ truyền y thuật, khởi tử hồi sinh.”

Là thầy thuốc? Ách Ba nhất thời kinh hỉ vạn phần, cẩn thận mà đem Cốc Thiếu Hoa buông đến, đối với người nọ lo lắng khoa tay múa chân.

Ngay cả không biết Ách Ba ở khoa tay múa chân cái gì, người nọ cũng nhìn ra Cốc Thiếu Hoa hấp hối cách cái chết không xa, nhất thời thở phào một hơi, không phải đến cướp đồ ăn là tốt rồi. Lập tức tròng mắt vừa chuyển, nói: “Người là người cầm, đến cầu y?”

Ách Ba liên tục gật đầu.

Người nọ sờ sờ một nhúm râu dê trên cằm, rung đùi đắc ý nói: “Cái này ah..... Lão phu Hồ Bán Tiên, được gọi là Diêm Vương sợ , chỉ cần lão phu ra tay, cho dù là Diêm Vương gia đến đây, cũng đừng hòng cầu đi nửa cái mạng.”

Da trâu chính là dùng để thổi, người nọ khẩu khí to lớn, nếu là để vị Tiết thần y cho Yến Thanh Hiệp trị thương kia nghe qua, sợ là phải cười đến rụng răng, nhưng Ách Ba cố tình liền ăn này một bộ, nghe người nọ vừa nói như vậy, ánh mắt đều trừng lớn, một bộ tỏ vẻ kính sợ.

Người nọ lại thần khí rồi, trang mô tác dạng (giả bộ) xem xem mạch cho Cốc Thiếu Hoa, sau đó “Ai nha” một tiếng, quá sợ hãi nói: “Không ổn, không ổn, người này đã qua nửa cái mạng, nếu không cứu trị, sợ là thần tiên đến đây cũng không có biện pháp xoay chuyển trời đất.”

Ách Ba khẩn trương, bùm một tiếng liền quỳ xuống.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội.” Người nọ nâng dậy Ách Ba, “Người làm y, cũng là cứu người. Lão phu có một quả thần đan tổ truyền, chính khởi tử hồi sinh, nhưng là..... Giá cả ah.....”

Diễn hình bịp bợm giang hồ.

Đáng tiếc Ách Ba lịch duyệt không sâu, hơn nữa lo cho Cốc Thiếu Hoa mà tâm hoảng ý loạn, làm sao nhận ra được? Nghe ra ý tứ người nọ, hần vội vàng ở trên người sờ tới sờ lui, ngay cả Trên người Cốc Thiếu Hoa cũng sờ soạng, nửa vắn tiền cũng không có.

Xui, đúng là tên quỷ nghèo. Người nọ nhìn thấy động tác của Ách Ba, thầm mắng một tiếng, ánh mắt rơi xuống trên người Cốc Thiếu Hoa, nhưng thật ra sáng ngời, vội vàng ho nhẹ một tiếng, thông thả nói: “Quần áo này chất liệu nhưng thật ra không tồi.....”

Ách Ba nhất thời phản ứng lại đây, lột quần áo trên người Cốc Thiếu Hoa xuống, đưa qua cho người nọ.

Người nọ trong lòng vui sướng hài lòng tiếp nhận quần áo, trên mặt còn giả bộ miễn cưỡng, nói: “Thần đan kia của ta, thiên kim không đổi, thôi thôi, nhìn người cũng đáng thương, lão phu lại là nhân tâm nhân thuật (Có trái tim, có kỹ thuật) liền cho người đi.”

Nói xong nói xong, hần mò mò lấy ra một viên thuốc bọc sáp, đưa cho Ách Ba, lại nói: “Thuốc này bóp dùng nước ấm ăn vào, sau khi uống, trăm triệu không thể tùy ý di động, chờ thuốc ngấm, người bệnh ra một thân mồ hôi, mới vừa chuyển biến tốt.”

Nói xong, người nọ liền một tay cầm gà nướng, một tay cầm tấm biển vải trắng, rung đùi đắc ý đi ra vòm cầu, chờ đi đến chỗ Ách Ba nhìn không thấy, mới không hề hình tượng cắn một ngụm gà nướng, nuốt trong lòng quần áo hai mắt tỏa sáng: “Quần áo này ít nhất có thể bán được mấy chục vạn, ha ha, đúng là ngu ngốc, cũng không ngấm lại lão tử nếu thực sự có khả năng khởi tử hồi sinh, còn có thể ở dưới vòm cầu qua đêm.....”

Đi rồi vài bước, sờ sờ trong lòng lại hắc hắc cười nói: “Bột mì thêm mật, ăn không chết người, cũng cứu không được mệnh, cũng không phải là lão tử làm tính mệnh của người, thật sự là..... Ai nha! Không tốt, cho sai thuốc. Quên đi, dù sao ăn không chết người..... Hắc hắc..... Tiện nghi tiểu tử kia.....”

Thì ra tên bịp bợm giang hồ này, kỳ thật cũng là có một chút tay nghề, bình thường ngoại trừ dùng bột mì thêm mật làm thành thuốc tăng lực lừa gạt người, chính là làm xuân dược. Hần hàng năm đi lại ở xóm đầu gấu, dựa vào bán xuân dược, miễn cưỡng cũng có thể duy trì sinh kế, nhưng là trước đó vài ngày đắc tội mấy du côn, bị đuổi ra đến, bắt đắc dĩ mới tạm thời ở dưới vòm cầu sống qua ngày. Vì thế hần đặc biệt tốn tâm tư làm mấy viên xuân dược cường lực, chuẩn bị cầm lấy lòng mấy du côn kia, ai ngờ đến cư nhiên cầm nhầm một viên cho Ách Ba.

Dù sao xuân dược cũng ăn không chết người, ôm ý nghĩ như vậy, tên bịp bợm giang hồ rõ ràng võ võ mông, chạy nhanh chuồn.

Đáng thương Ách Ba nào biết đâu rằng mình gặp gỡ chính là tên bịp bợm giang hồ, thật đúng là nghĩ đến mình gặp phải thần y. Mắt thấy biểu tình trên mặt Cốc Thiếu Hoa càng ngày càng thống khổ, thân thể cũng càng ngày càng nóng, hần bối rối bóp mở viên thuốc, nhưng trong lúc cấp thiết đi đâu mà tìm nước ấm, chỉ phải trước ngậm trong miệng mình, dùng nước bọt đem thuốc hòa tan, sau đó đối với miệng Cốc Thiếu Hoa, một chút một chút đút vào.

Một viên xuân dược cường lực, kết quả Cốc Thiếu Hoa nuốt vào đại bộ phận, mà Ách Ba lúc thuốc hòa tan, cũng không tự giác nuốt một ít đi xuống, chuyện này đối với hai tên non nớt chưa từng có cái gì kinh nghiệm làm yêu mà nói, là cái dạng kích thích gì, cho dù là một phần mười dược hiệu, cũng cũng đủ bọn họ thiên lôi câu động hỏa (lửa cháy).

Khi củi đốt gặp phải lửa to, ba một tiếng, liền hùng hực bốc cháy lên.

Theo phương diện nào đó mà nói, xuân dược này thật đúng là một viên thần đan, dược lực mạnh mẽ hướng vào một cái, cư nhiên đem nội lực tán loạn trong cơ thể chạy chậm lại, vì thế tay Cốc Thiếu Hoa có thể động, chân có thể động, đầu lưỡi cũng có thể động, ôm chặt lấy Ách Ba, một bên hôn môi, một bên cởi quần áo hần.

Quần áo thực dễ dàng liền cởi xuống, bởi vì lúc trước, Ách Ba chính mình liền không chịu nổi toàn thân khô nóng cởi ra một nửa, còn lại một nửa, Cốc Thiếu Hoa chỉ nhẹ nhàng lôi kéo, liền toàn bộ cởi ra.

Trong mắt Cốc Thiếu Hoa chớp động dục vọng, không tự chủ được cọ xát trên người Ách Ba.

Ách Ba vặn vẹo thân thể, gần như sắp khóc đi ra, hần cũng nóng nha! Hơn nữa Cốc Thiểu Hoa cọ đến cọ đi, càng cọ hần lại càng nóng, da thịt cũng bắt đầu chảy ra một màu thản nhiên hồng nhạt.

Bỗng nhiên, hần thật rút một hơi, cũng vì chỗ yếu hại ở phía dưới bị Cốc Thiểu Hoa một phen cầm, xoa xoa chà xát chà xát. Một cỗ khoái cảm mãnh liệt nháy mắt tràn ngập ra, Ách Ba gần như ngay cả hô hấp đều ngưng trệ, môi run rẩy mở ra, muốn la lên, nhưng như thế nào cũng phát không ra tiếng, chỉ có thể liều mạng thở dốc.

Đang ở khi Ách Ba sắp cao trào, động tác của Cốc Thiểu Hoa đột nhiên ngừng, ánh mắt hần bị dục vọng chiếm cứ, không bao giờ... khôi phục dĩ vãng trong trẻo nhưng lạnh lùng nữa, thật sâu dừng ở Ách Ba, mang theo một chút nghi hoặc mơ hồ không thể phát hiện.

Hình như có cái gì đó ở trong đầu hần chợt lóe mà qua, rất trọng yếu, trọng yếu đến cho dù là xuân dục cường lực, cũng không thể làm cho hần tiếp tục động tác vừa rồi.

Rốt cuộc là cái gì? Cốc Thiểu Hoa liều mạng nghĩ, hần vừa mới nghĩ tới cái gì, lại làm cho hần cảm giác trọng yếu như thế?

Nhưng là Ách Ba đã chịu được không được. Hần cảm thấy được có cái gì đó phải từ trong thân thể của mình phun trào đi ra, nhưng cố tình lúc này, Cốc Thiểu Hoa cứ nhiên bất động, Ách Ba bị xuân dục choáng váng đầu óc, hung tợn một ngụm cắn ở trên vai Cốc Thiểu Hoa.

Cốc Thiểu Hoa ăn đau, ánh mắt dừng ở trên mặt Ách Ba, trên gương mặt nhỏ nhỏ, che kín dấu vết bị bỏng, bốc lên một mặt màu đỏ diễm lệ, bởi vì dục vọng không chiếm được thỏa mãn, đôi mắt che kín mông mông hơi nước, ở dưới ánh lửa trong suốt, tản ra sáng rọi mê người.

Đẹp quá!

Cốc Thiểu Hoa nháy mắt đầu mê muội, bị lạc chính mình, nhin không được đối với đôi môi không ngừng thở dốc của Ách Ba hôn xuống, dùng sức, thật sâu đòi lấy.

Mặc kệ, mặc kệ vừa rồi chính mình nghĩ tới cái gì, hiện tại, hần thậm nghĩ muốn Ách Ba, chỉ cần Ách Ba cùng hần cùng nhau, vĩnh viễn cùng một chỗ, không xa rời nhau.

Đau đau đau!

Ách Ba vừa mới hưởng thụ không đến một lát, liền cảm giác một cái lại nóng lại vừa cứng gì đó đâm vào trong thân thể, không có nửa điểm chuẩn bị, hần đau đến nước mắt lập tức tụt ra đến đây.

Cốc Thiểu Hoa lại chấn động toàn thân, trong cơ thể nội lực tán loạn bốn phía, mang theo dục lực của xuân dục, cứ nhiên tại đây một khắc toàn bộ đi xuống chỗ phía dưới hai thân cùng tiếp xúc, đây là hần rốt cuộc bất chấp Ách Ba có đau hay không. Vừa mới hần nghĩ đến chính là cái này, nội lực bốn phía ở trong cơ thể, đúng là bởi vì khuyết thiếu chỗ phát tiết mà chấn thương nội tạng mình, một khi giao hoan, chẳng phải chính là cho nội lực này đó tìm được chỗ phát tiết.

Thật giận hần bị dục vọng làm mờ đầu óc, thế nhưng không nghĩ rõ ràng liền.....

Cốc Thiểu Hoa hối hận không kịp, e sợ cho nội lực vọt vào trong cơ thể Ách Ba tạo thành thật lớn thương tổn, hần liều mạng muốn khống chế được, cho dù là mình bị chết, cũng không thể làm cho Ách Ba bị thương tổn.

Nhưng nội lực đã tìm được lối ra, làm sao có thể lại bị hần khống chế được? Mặc cho Cốc Thiểu Hoa như thế nào cố gắng, cũng chỉ là chậm lại tốc độ nội lực dừng mãnh vào trong cơ thể Ách Ba thôi.

Mà Ách Ba nào biết đâu rằng xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đau đớn qua đi, liền có một dòng nhiệt lưu dừng mãnh tiến vào trong cơ thể, ấm áp, như là có một dòng nước ấm chảy trong cơ thể, chẳng những không đau, ngược lại còn thực thoải mái, nếu không không thể phát âm, hần gần như sẽ thoải mái đến lâm lâm ra tiếng.

Không có gặp chuyện không may?

Cốc Thiếu Hoa ngược lại giật mình, bất chấp suy tư trong đó nguyên nhân, theo càng ngày càng nhiều nội lực dũng mãnh vào thân thể Ách Ba, hần linh cơ vừa động, một cái xoay người, làm cho Ách Ba ngồi vào trên người hần, chỗ hạ thân như trước gắt gao tương liên.

Động tác này làm cho Ách Ba liên tục hấp khí, động tác tạo thành ma xát khoái cảm, gần như đến mức hần sắp ngất xỉu đi, kim lòng không đậu ở trên người Cốc Thiếu Hoa vận vẹo lên.

Mãnh liệt cảm giác thiếu chút nữa lại làm mờ thần trí Cốc Thiếu Hoa, cũng may trong lòng hần vẫn là đem Ách Ba đặt thứ nhất, vội vàng cắn lưỡi, cố nén xúc động muốn đem Ách Ba lại áp đến dưới thân, hai tay liền điểm mười chỗ đại huyết trên người Ách Ba, dẫn đường nội lực tiến vào trong cơ thể Ách Ba vận hành dựa theo lộ tuyến nhất định.

Sau khi hoàn thành từng bước này, Cốc Thiếu Hoa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, rõ ràng nằm bất động, mĩ mĩ hưởng thụ khoái cảm cực độ Ách Ba gây cho hần. Nội lực dựa theo lộ tuyến này vận hành, cuối cùng nhất định còn có thể trở lại trong cơ thể chính mình, nếu không một khi tính sự chấm dứt, thân thể Ách Ba nửa điểm nội lực đều không có, chỉ sợ cũng là thay thế vận mệnh nổ tan xác mà chết của hần mà thôi.

Ước chừng qua một canh giờ, được lực xuân được mới dần thối lui, Ách Ba đã cao trào ước chừng ba lượt, một cực kỳ, liền mềm ngã vào trên người Cốc Thiếu Hoa, hoàn toàn không có ý thức được chính mình vừa mới có bao nhiêu phóng đảng, bắt đầu vù vù ngủ.

Cốc Thiếu Hoa trùu mến đưa hần ôm vào trong ngực, giống như đang cầm trân bảo. Kỳ thật tại đây phía trước, xuân được trong cơ thể Cốc Thiếu Hoa đã toàn bộ theo nội lực cùng nhau dũng mãnh vào trong thân thể Ách Ba, nếu không xuân được chính là lợi hại đến đâu, cũng không thể duy trì một canh giờ.

Quả thực chính là kỳ tích, khi Cốc Thiếu Hoa thu hồi nội lực trong cơ thể Ách Ba, hần phát hiện nội lực từng bạo táo, khó có thể khống chế này, thế nhưng trở nên vững vàng rất nhiều, không phí nhiều ít khí lực, hần đã đem nội lực từng bạo loạn toàn bộ khống chế ở đan điền.

Một khắc kia, Cốc Thiếu Hoa quả thực muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Hần rốt cục tìm được phương pháp bắt tử rồi, bóng ma tử vong bao phủ trên đỉnh đầu các đời Các chủ Trấn Long Các kia, rốt cục rốt cục tiêu thất.

Trong truyền thuyết, Cửu Chuyển Hóa Thần Công là một công pháp có thể cho người thành thần, Cốc Thiếu Hoa cho tới bây giờ sẽ không hề tin tưởng, nhưng là hiện tại hần tin. Thì ra Cửu Chuyển Hóa Thần Công sau khi luyện đến tầng thứ tám, chính là song tu, phá tan nội lực bạo động tìm kiếm một cửa phát tiết, phát tiết qua đi nội lực sẽ dần dần trở nên vững vàng. Nhưng là người song tu phải là thật tâm sở yêu, nếu không trong lúc vui thích tới cực điểm, lại như thế nào có thể có nghị lực lớn như vậy bảo trì thanh tĩnh đến dẫn đường vận hành nội lực của đối phương.

Phương pháp này hần thích, hương diễm hơn nữa sung sướng, là vô cùng sung sướng, không còn có cái gì sung sướng hơn chuyện này, so với đương thần tiên còn muốn sung sướng gấp trăm lần, ngàn lần, giờ khắc này chính là thực làm cho hần làm thần tiên hần cũng không làm.

Kỳ thật năm đó sáng lập Cửu Chuyển Hóa Thần Công vị kia tổ sư gia, bốn ý chính là muốn sáng lập một môn công pháp song tu, nhưng là sau lại không biết ra cái gì đường rẽ, tám tầng trước của công pháp này, sẽ làm người tu luyện dần dần trở nên đoạn tình tuyệt dục, thất tình lục dục đều không có, làm sao sẽ dự đoán được tìm người song tu nữa, đó là thực sự có người mạnh ném cho hần, hần cũng không thêm ăn a.

Tối không xong chính là, lúc công pháp này luyện đến tầng thứ năm, còn có thể làm cho người ta dần dần quên chuyện trước kia, vị tổ sư gia kia lúc ấy luyện luyện, nhưng lại đem chuyện cuối cùng một tầng công pháp là song tu quên mất, đến chết cũng không có thể nhớ được, cũng tạo thành kết cục mấy đời Các chủ Trấn Long Các trước kia, mỗi người vì nội lực quá sâu khống chế không được cuối cùng nổ tan xác mà chết, thật sự là lại đáng thương lại đáng tiếc, không thể không nói bọn họ bị chết quá oan.

Mà Cốc Thiếu Hoa sở dĩ có thể tìm được một đường sinh cơ, mấu chốt là trước khi hần tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công, trong lòng đã có một phần tình cảm khắc sâu trong lòng, dù là Cửu Chuyển Hóa Thần Công lợi hại như thế nào, chung quy khó có thể ma diệt một chút lửa tình cực nóng kia, tại trước quán mĩ nơi thành nhỏ hẻo lánh, theo trong lúc vô tình thoáng nhìn mà lại một lần nữa đốt lên.

Đương nhiên, nếu không phải viên xuân dược kia tới kịp lúc, hẳn cuối cùng cũng tránh khỏi vừa chết, lại nói tiếp, thật đúng là nên cảm tạ tên bịp bợm giang hồ kia mới phải.

Dù có là cách núi ngăn sông, hồng trần ngăn dặm, người hữu tình cuối cùng sẽ gặp lại, có lẽ đó là duyên phận, người hiểu được nắm chắc, có thể được đến hạnh phúc.

Mà đối Cốc Thiệu Hoa mà nói, hạnh phúc chính là sau khi đem con người ta ăn đến mặt tịnh, thừa dịp bóng đêm lén lút đem người ôm trở về, thuận tay lại từ trong phòng Chiêu Hoa lấy ra một bộ quần áo phủ thêm, sau đó canh giữ ở trước phòng của Ách Ba đến hừng đông.

18. Chương 18: Lôi Đạn

Buổi sáng Chiêu Hoa tỉnh lại, vừa thấy hành lý bị lật loạn tùm lum, lập tức liền ngạc nhiên mà kêu Văn Tinh lên, nói: “Không tốt! Có trộm! Trời ạ, ai có thể ở trong phòng ta trộm đồ mà ta không biết, chẳng lẽ là thần châu, hay là người vô hình.....”

Khi Chiêu Hoa gầy tay nhắm tính, đếm mấy thần châu nổi danh giang hồ, Văn Tinh đã kiểm kê hành lý của hắn, sau đó cho một cái xem thường: “Chỉ ít đi một bộ quần áo, ngu ngốc.”

“Cái gì, quần áo?”

Chiêu Hoa tiếp tục lầm bầm, nhưng là tên ăn trộm từ thần châu lập tức hạ thấp xuống tên trộm ngốc không có nhân lực.

Ngay tại khi Văn Tinh cùng Chiêu Hoa chuẩn bị truy cứu rốt cuộc là ai trộm quần áo Chiêu Hoa, Ách Ba rốt cục tỉnh ngủ, nhẹ nhàng một cái động tác vươn vai, lập tức hấp dẫn chú ý của Cốc Thiệu Hoa đang canh giữ ở cửa.

Không biết Ách Ba có thể trách hắn hay không? Cốc Thiệu Hoa khó được có cảm giác bất an, muốn đi vào lại không nhắc nổi chân, tiếp tục canh giữ ở cửa làm thần giữ cửa.

Ách Ba nào biết đâu tình hình người ở ngoài, động tác vươn vai chỉ làm đến một nửa, liền há miệng thở dốc phát ra không tiếng động đau hô, tay chân cứng ngắc giữ nguyên tư thế, ước chừng hút vài hơi, mới rốt cục giảm bớt cơn đau nhức kịch liệt thành linh xà ra.

Đau quá a, Ách Ba thả lỏng tay chân, sau đó đỡ thắt lưng chậm rãi ngồi dậy, cố hết sức nâng nâng bàn tay gờ giờ chân, lập lại như thể khoảng một khắc, thân thể mới quen cơn đau sâu sắc này.

Ngày hôm qua hắn làm cái gì?

Ách Ba nghiêng đầu nghĩ, nhớ tới cái vòm cầu kia, cũng nghĩ tới một hồi vận động hương diễm, nhất thời đỏ mặt lên, sau đó lại kỳ quái. Giống như động tác cũng không mạnh a, như thế nào so với đi năm, sáu dặm đường, bơi qua bơi lại trong nước còn mệt hơn chứ?

Không thể không nói, Ách Ba tại phương diện này, thật sự là trời sinh trì độn. Sau khi rời giường thay đổi quần áo, hắn cầm chậu muốn đi đến giếng múc nước, trong đầu còn tại suy tư về chuyện đó, so qua nấu nước lại so với bỏ củi, so sánh bỏ củi xong rồi lại so với nhào bột, so tới so lui, còn không ra kết quả, trán liền đánh lên Cốc Thiệu Hoa.

Cốc Thiệu Hoa đứng ngay tại cửa, nhìn đến Ách Ba cầm chậu đi ra cũng không tránh, vì thế đương nhiên, Ách Ba liền một đầu đụng vào trong lòng hắn.

“Người.....” Sắc mặt Cốc Thiệu Hoa rất kỳ quái, một bộ dạng không biết như thế nào ở chung cùng Ách Ba.

Ách Ba nghiêng đầu, đối Cốc Thiệu Hoa đánh cái thủ thế, ý tứ thực dễ hiểu, chính là hỏi hắn buổi sáng tốt lành.

Cốc Thiếu Hoa buồn, cũng bực. Vì sao xem Ách Ba, giống như đêm qua cái gì đều không có phát sinh quá, lại nào biết đâu rằng Ách Ba hoàn toàn đem chuyện kia trở thành rèn luyện thể lực giống như nấu nước bồ củi, lúc này đang tính toán cái nào càng phí thể lực a, rất có tính toán nếu việc này thật sự quá mệt mỏi, về sau sẽ không lại làm nữa.

Ách Ba cũng không để ý, đi đến bên cạnh giếng, đang muốn múc nước, liền bị cùng tới được Cốc Thiếu Hoa đoạt gàu nước, rất nhanh, một gàu nước giếng mát lạnh liền xuất hiện trước mặt hắn.

Có chút kinh ngạc nhìn nhìn Cốc Thiếu Hoa, Ách Ba đưa tay múc nước nhào vào trên mặt, nước giếng mát lạnh mang đến một trận sáng khoái, Ách Ba thỏa mãn thở dài một hơi. Cốc Thiếu Hoa xem hắn, cũng múc nước đập vào mặt, sau đó học bộ dáng thở dài của Ách Ba, thở dài ra một hơi, thật cũng cảm giác được thoải mái trước nay chưa từng có.

Ách Ba thấy sững sốt, sau đó không tự giác mím môi mà cười, đại khái là cảm thấy được Cốc Thiếu Hoa học bộ dáng của hắn thật thú vị.

Cốc Thiếu Hoa nhìn hắn cười, chính mình cũng đi theo cười cười, lại làm Văn Tinh cùng Chiêu Hoa vừa vận tìm tới được thấy sững sốt.

“Má ơi! Các chủ cười, nở nụ cười..... Văn Tinh, người thấy được không! Các chủ hắn chẳng những trộm quần áo của ta, hắn còn cười.....” Thì ra Chiêu Hoa liếc mắt một cái liền nhận ra quần áo trên người Cốc Thiếu Hoa, đúng là bộ mình mất đi, ngạc nhiên rất nhiều, ngược lại càng giật mình nụ cười trên mặt Cốc Thiếu Hoa.

Người tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công là sẽ không cười, tuy rằng sau khi gặp được Ách Ba, Cốc Thiếu Hoa hành vi khác thường, thật cũng không phải không cười qua, nhưng mà chưa từng cười đến tự nhiên, ôn nhu như vậy. Hắn vốn là ngày thường cực đẹp, cười lên, tựa như băng lạnh tan chảy, xuân về trên đất nước, thật là mê người.

Không nói Ách Ba thấy ngẩn người, đó là Văn Tinh, cũng nhất thời thất thần, đã quên phản ứng, cũng chỉ có Chiêu Hoa tùy tiện, ca cẩm không ngừng.

Nhìn đến Văn Tinh cùng Chiêu Hoa đến đây, Cốc Thiếu Hoa thu liễm tươi cười, có chút không vui bọn họ quấy rầy mình cùng Ách Ba ở chung, giọng nói đông cứng hỏi một câu: “Chuyện gì?”

Văn Tinh ho nhẹ một tiếng, biết mình không được hoan nghênh, nhưng mà vẫn đi tới, nói: “Các chủ, cũng sắp đến rằm tháng tám, chúng ta có phải hay không nên khởi hành trở về?”

Rằm tháng tám, chính là Trung thu, từ xưa đó là ngày đoàn viên, mỗi khi đến ngày này, môn hạ đệ tử Hoàng Thiên Cung, mặc kệ đang ở nơi nào, đều phải về Hoàng Thiên Cung gặp nhau, trước lúc đi, cung chủ đã tinh tế dặn dò, sau khi tìm được Các chủ, nhất định nhất định phải về Hoàng Thiên Cung trước mười lăm tám tháng.

Cốc Thiếu Hoa nhìn xem Ách Ba, lại nghĩ nghĩ, nói: “Các người trở về.”

Văn Tinh cũng không kỳ quái phản ứng của Cốc Thiếu Hoa, biết hắn hơn phân nửa là không nghĩ rời đi Ách Ba, liền lại nói với Ách Ba: “Hoàng Thiên Cung người rất nhiều, nhất là mười lăm tám tháng, rất náo nhiệt, người có muốn cùng chúng ta trở về ăn tết hay không?”

Ách Ba đi, còn sợ Các chủ không chạy theo sao?

Ách Ba trước mắt sáng ngời, lời mời của Văn Tinh quả thật làm hắn rục rịch. Từ khi Chu Mì Sợi mất, Trung thu hàng năm hắn cho tới bây giờ đều là một người vượt qua, nói không cô độc, đó là gạt người, nhưng là..... ánh mắt Ách Ba lại ảm đạm xuống, hắn nghĩ tới Yến Thanh Hiệp. Nếu bọn họ thật sự là huynh đệ, lễ Trung thu này, hắn tự nhiên càng hy vọng có thể cùng Yến Thanh Hiệp trải qua.

Đang lúc không biết như thế nào trả lời Văn Tinh, Yến Thanh Hiệp đúng lúc xuất hiện, hô một tiếng “Ách Ba”.

Ách Ba ánh mắt trầm, rầm rầm chạy tới đối với Yến Thanh Hiệp hoa chân múa tay, ý tứ là hắn hẳn là ở trong phòng dưỡng thương, không thể ra đến chạy loạn.

Yến Thanh Hiệp cực kỳ cao hứng, lại nói: “Ta đã đói bụng, muốn ăn mì.”

Ách Ba cũng cao hứng, có thể ăn chính là chuyện tốt, mấy ngày hôm trước Yến Thanh Hiệp nằm ở trên giường nửa chết nửa sống, hẳn thấy trong lòng khó chịu cực kỳ, vì thể chạy nhanh đi làm mì sợi.

Cốc Thiếu Hoa vô thanh vô tức, nhẹ nhàng đi theo, lại bị Yến Thanh Hiệp ngăn lại.

“Ta muốn nói chuyện với người.”

Cốc Thiếu Hoa không phản ứng.

“Chuyện về Mạc Bạch.” Yến Thanh Hiệp bổ sung một câu.

Bước chân của Cốc Thiếu Hoa dừng lại, do dự một lát, chậm rãi xoay người lại, phun ra ba chữ: “Thực xin lỗi.”

Yến Thanh Hiệp ngẩn người, lập tức hiểu, Cốc Thiếu Hoa hẳn là đang giải thích vì không có chiếu cổ Mạc Bạch cho tốt, hẳn thở dài một hơi, nói: “Tất cả mọi người còn sống là tốt rồi, nhưng là.....” Hắn chìa chìa mặt cùng yết hầu, “Mấy năm nay rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Mạc Bạch vì sao..... Hình như không nhận biết người cùng ta?”

Cốc Thiếu Hoa mặt liền lạnh, xem xét liếc Văn Tinh cùng Chiêu Hoa một cái, Văn Tinh hiểu ý, lập tức lôi kéo Chiêu Hoa đi rồi, chỉ để lại Cốc Thiếu Hoa cùng Yến Thanh Hiệp hai người. Nhưng là xem về mặt bằng của Các chủ nhà mình kia, người không biết đại khái còn tưởng rằng là hai cừu gia chạm mặt, đứng ở nơi đó mắt to trừng đôi mắt nhỏ chứ.

Chuyện năm đó, tuy rằng làm cho Cốc Thiếu Hoa thống khổ, nhưng lại nói tiếp, cũng chỉ cần nói mấy câu có thể nói rõ. Yến Thanh Hiệp vừa nghe xong, thần sắc giận dữ, nói: “Ai? Là ai hại đệ đệ ta?”

Lời còn chưa dứt, lại phun ra một búng máu, thì ra là giận dữ công tâm.

Cốc Thiếu Hoa lạnh lùng nhắc một chút khoe miệng, đột nhiên cuốn tay áo lên, lộ ra nội sườn cánh tay trái.

Yến Thanh Hiệp ngẩn ra, đầu tiên là không rõ ý tứ của hắn, tiếp theo lại nhìn kỹ, mới phát hiện chỗ ở gần nách, thế nhưng xăm một hàng chữ nhỏ: Năm Ất mồng bảy tháng bảy, diệt cả nhà Quân Sơn.

Thì ra, Cốc Thiếu Hoa năm đó sớm biết rằng Mạc Bạch gặp chuyện không may, cùng Quân Lâm Hải thoát không được quan hệ, nhưng là khi đó Quân Lâm Hải trước có tiền nhiệm Cung chủ Hoàng Thiên Cung bảo hộ, sau có Quân Sơn thế gia làm chỗ dựa vững chắc, Cốc Thiếu Hoa vô công tuy rằng cao cường, nhưng lập tức còn không có năng lực giết chết Quân Lâm Hải báo thù cho Mạc Bạch, vì thế quyết tâm, phải đi tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công. Hắn cũng biết đủ loại chuyện sau khi tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công, sợ chính mình sẽ quên chuyện báo thù, bởi vậy liền xăm xuống một hàng chữ này ở trên người.

Năm năm, hẳn cho mình năm năm thời gian, Cốc Thiếu Hoa rất tin chỉ cần năm năm, chính mình nhất định có thể vì Mạc Bạch báo thù huyết hận. Lúc trước, sau khi rời đi Hoàng Thiên Cung đi Thi gia trang cầu Băng Thủy Quả, hắn liền kế hoạch sẽ thuận đường đi Quân Sơn, mồng bảy tháng bảy, tất diệt Quân Sơn.

Nhưng là, cổ tình trước khi đến nơi, hắn lại gặp được Ách Ba.

Vì thế, trong lúc vô tình kế hoạch cải biến. Đột nhiên, Cốc Thiếu Hoa cảm thấy được, diệt hay không diệt Quân Sơn, đã không hề ý nghĩa, khi đó hắn còn không có khôi phục trí nhớ trước kia, nhưng là trong tiềm thức cũng đã nhận ra Ách Ba, thậm chí vì Ách Ba, ngay cả kế hoạch lập ra của hắn đều thay đổi.

“Chẳng lẽ là Quân Lâm Hải?” Yến Thanh Hiệp sau khi hơi trầm ngâm, đoán được.

Cốc Thiếu Hoa cam chịu.

Yến Thanh Hiệp sắc mặt xanh mét, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Lần này chặt hẳn một tay xem như lợi tức, lần sau, ta muốn mạng của hắn.”

Cốc Thiếu Hoa khoe mắt nhướng lên một cái, đối với Yến Thanh Hiệp nảy sinh ác độc thoáng nhìn khinh thường. Quân Lâm Hải tính cái rắm, hẳn một đầu ngón tay đều có thể dí chết, nếu không phải không muốn cùng Ách Ba tách ra, hắn đã sớm giết tới cửa.

Yến Thanh Hiệp làm bộ không thấy được, một lòng một dạ đã toàn bộ đặt trên người Ách Ba, lẩm bẩm nói: “Mặt không có cách nào, giọng nói..... Giọng nói không biết còn có thể chữa hay không.....” Nghĩ đến đây, hần vỗ đùi, “Ta lại đi thỉnh Tiết thần y đến.”

Cốc Thiếu Hoa giật mình: “Ta đi.”

Hần nhưng lại chưa từng nghĩ tới giọng nói của Ách Ba có lẽ có thể trị, đoạt trước Yến Thanh Hiệp, phải đi tìm Văn Tinh. Thực ra có thuộc hạ đảm nhiệm, chạy chân việc, đương nhiên do Văn Tinh đến làm. Về phần mặt Ách Ba, Cốc Thiếu Hoa lại không chê, cùng lắm thì lại đi tìm mấy trái Băng Thủy Quả.

Mất thấy Cốc Thiếu Hoa đoạt trước, Yến Thanh Hiệp nhất thời dở khóc dở cười, ngay cả chuyện này đều phải đoạt, hần thật sự không phản đối.

Tiết thần y mới đi không hai ngày, đã bị Văn Tinh ra roi thúc ngựa đuổi theo trở về. Người ta thần y cũng là có tính tình, sao có thể kêu một cái sẽ trở lại, Văn Tinh lo thời gian, cũng không cùng hần nhiều dòng dài, trực tiếp điểm huyết nói, ném trên lưng ngựa một cái liên dẫn trở về, làm Tiết thần y quá tức giận, sau lại vẫn là Yến Thanh Hiệp làm cho người ta bồi lễ, Tiết thần y cảm thấy được mặt mũi văn hồi, mới bắt đầu bắt mạch cho Ách Ba.

Ách Ba cảm thấy được mình thực khỏe mạnh, đột nhiên bị Cốc Thiếu Hoa đặt tại trên ghế nhận bắt mạch, hần giật mình hoảng sợ, chẳng lẽ, mình có cái gì tật xấu không biết? Ách Ba cũng không ngốc, từng gặp qua một người vui vẻ, trong một đêm đột nhiên phát bệnh nói chết thì chết. Lập tức sợ tới mức tim gan đập loạn xạ, chỉ sợ mệnh mình cũng không lâu.

Cổ tình Tiết thần y lại là người từ trước đến nay nghiêm túc, hơn nữa bị mạnh mẽ mang về, trong lòng hờn giận, cho nên khi bắt mạch, mặt nghiêm gắt gao, nhìn qua thực trầm trọng, chần xong rồi, còn không để ý người ta, liền đem Yến Thanh Hiệp kéo đến bên ngoài nói vài câu, sau đó lưu lại một phương thuốc, ngựa cổ đi rồi.

Ách Ba nào biết đâu rằng chuyện trong đó là thế nào, chỉ nghĩ đến mình bệnh quá nặng, bệnh đến sắp chết, trong lòng vạn phần không muốn, phóng túng cầm lấy Cốc Thiếu Hoa khóc như mưa, làm Cốc Thiếu Hoa hoảng đến không biết làm sao, lại không biết Ách Ba vì sao đột nhiên liền khóc thương tâm như vậy.

Yến Thanh Hiệp cầm phương thuốc đi vào, chỉ thấy Ách Ba ô oa khóc lớn, còn cho là bị Cốc Thiếu Hoa khi dễ, lập tức liền trở mặt, thiếu chút nữa lao vào đánh nhau. Nguyên nhân không đánh nhau là, Ách Ba nước mắt lưng tròng phi lại đây, bắt lấy Yến Thanh Hiệp, miệng móm mém, bộ dáng muốn nói cái gì.

Cốc Thiếu Hoa vẽ mặt hậm hực cầm giấy bút đặt trước mặt Ách Ba. Hần đến bây giờ cũng không hiểu nổi vì sao Ách Ba khóc.

Ách Ba cầm lấy bút dính mực, viết viết đồ đồ, đồ viết lung tung, viết ước chừng ba tờ giấy mới buông bút. Yến Thanh Hiệp đang muốn cầm lấy đến xem, thỉnh linh Cốc Thiếu Hoa một phen cướp đi, đọc nhanh như gió, sau đó khước miệng rút trều, hình như muốn cười, lại hình như muốn giận, sắc mặt kỳ quái liếc mắt Ách Ba một cái, đem ba tờ giấy kia ném cho Yến Thanh Hiệp.

Yến Thanh Hiệp tò mò cầm lấy đến vừa nhìn, phì! Hần cười văng lên, ôm bụng thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Ách Ba viết..... Ách..... Hần là xem như di ngôn, hai câu trước lại như là tỏ tình: thích tiên nhân, rất thích, luyện tiếc tiên nhân, đã chết cũng muốn cùng tiên nhân cùng một chỗ.

Phần sau mới là di ngôn: Ca ca ca ca ca ca..... Thật muốn cùng ngươi cùng một chỗ, nhưng là ta đã sắp chết, không có gì có thể cho ca ca, cho nên sau khi ta chết, để lại quán mì cho ca ca, tiên nhân là người tốt, nhất định sẽ chiều cổ ca ca, về sau ca ca phải tự mình làm mì sợi, không cần đối bụng. phần sau viết chính là phương pháp làm mì sợi.

Hình như Yến Thanh Hiệp ôm bụng cười to chọc giận Cốc Thiếu Hoa, rất không cao hứng đoạt lấy ba tờ giấy kia, ngoại trừ bộ phận những chữ viết “Thích tiên nhân, rất thích, luyện tiếc tiên nhân, đã chết cũng muốn cùng tiên nhân cùng một chỗ.”, cái khác toàn bộ xé thành mảnh nhỏ.

Ách Ba ở bên cạnh thấy sừng sốt sừng sốt, cũng không khóc, nắm tóc suy nghĩ Yến Thanh Hiệp vì sao cười, Cốc Thiếu Hoa vì sao giận. Hiển nhiên, cái đầu tri độn của Ách Ba chưa chuyển được đến đây.

Yến Thanh Hiệp lại cười to, không ngờ cười mạnh quá, miệng vết thương lại vỡ ra, nhất thời vui quá hóa buồn, ôm vết thương bất động.

“Cái kia..... không chết, chữa giọng nói cho người.....” Cốc Thiếu Hoa hận không thể đá Yến Thanh Hiệp hai cái, nhưng vẫn là trước giải thích cho Ách Ba một chút, miễn cho Ách Ba lại miên man suy nghĩ.

Ách Ba thế mới biết mình hiểu nhầm rồi, nhất thời mặt mũi đỏ bừng, vội vàng muốn đem di thư không bị xé bỏ trên tay Cốc Thiếu Hoa cầm lại đến, lại bị Cốc Thiếu Hoa giơ lên, như bảo bối thu lại đặt ở trong lòng.

Cái này chết rồi, Ách Ba mặt đỏ hơn nữa, hần nghĩ đến chính mình đã sắp chết, lúc này mới đem những lời muốn nói trong tim đều viết đi ra, ai biết..... Ai biết chỉ là một hồi hiểu lầm, cái này thật xấu hổ muốn chết, không bao giờ... nữa không biết xấu hổ nhiều xem Cốc Thiếu Hoa, dịch thân, một chút một chút hương của dịch.

Phía sau, dù có đầu gối như thế nào ngốc như thế nào, Cốc Thiếu Hoa cũng biết là cơ hội tốt, nếu làm cho Ách Ba liền chạy đi như vậy, hần sẽ hối hận cả đời.

Vì thế thất lưng Yến đại kiếm khách lại cùng chân của Cốc đại Các chủ tiến hành một lần thân mật tiếp xúc nữa, đương nhiên, lúc này đây Cốc đại Các chủ thấy đối phương là bệnh nhân, đặt chân nhẹ rất nhiều.

Ách Ba mới vừa dịch tới cửa, chỉ thấy một vật thể hình người dán mũi hần bay ra cửa.

Rầm!

Rầm!

Tiếng thứ nhất là sau khi Yến Thanh Hiệp thi triển ra bình sa lạc nhận rơi xuống đất, tiếng thứ hai là tiếng Cốc Thiếu Hoa đóng cửa, Ách Ba đứng ở cạnh cửa, lẳng lẳng nhìn thấy Cốc Thiếu Hoa, cảm thấy được mình giống thấy được một con chó lớn đang động dục, hai mắt giống như sáng lên, theo bản năng muốn tránh, cũng đã muộn.

Cốc Thiếu Hoa hô hấp thở vào trên mặt hần, càng dựa vào càng gần, càng dựa vào càng gần.

A..... Ừm.....

Ách Ba chủ động một ngụm cắn ở trên môi Cốc Thiếu Hoa, Cốc Thiếu Hoa ngây ngẩn cả người, nháy nháy mắt, Ách Ba cũng ngây ngẩn cả người, ngượng ngùng nhả ra. Hần chính là hành động theo bản năng, không phải cố ý cắn người.

Nhưng, cắn người dễ dàng nhả ra khó, cắn rồi còn muốn chạy, cửa đều không có. Cốc Thiếu Hoa cũng không phải ngồi không, cho dù là con chó, hần cũng chỉ là sói khoác da chó.

Khi quần áo bị búng, Ách Ba nước mắt lưng tròng nghĩ, lại phải làm rèn luyện thể lực sao? Mệt mỏi quá, hơn nữa giống như ngoại trừ tiêu hao thể lực, rèn luyện thể lực này đối hần không có gì ưu đãi, hần có thể không cần làm hay không?!

Có thể.

Đương nhiên, Cốc Thiếu Hoa không phải tự nguyện bụng tha thịt béo dâng đến miệng, mà là đang lúc hần bắt đầu cởi quần áo Ách Ba, bên ngoài đột nhiên truyền đến một loạt tiếng kêu.

Ban ngày ban mặt, còn không cho người ta làm chút chuyện yêu đương!

Làm cho Cốc Thiếu Hoa giận, hậu quả thực nghiêm trọng. Sau khi hần giúp Ách Ba sửa sang lại quần áo, dặn một câu “Chờ ở trong này không cần chạy loạn”, liền hần khí bức người xông ra ngoài.

Lỡ tai Ách Ba cũng thính, đã sớm nghe được tiếng ồn bên ngoài, sợ tới mức phải chết, không đợi Cốc Thiếu Hoa phân phó, liền chủ động trốn được phía sau cửa, từ khe cửa trộm xem tình huống.

Cả khách điểm đều bị một đám hắc y nhân chiếm lĩnh. Đại khái là không nghĩ tới người của Quân Sơn thế gia cứ nhiên dấn ở giữa ban ngày ban mặt tiến vào giết người, đệ tử canh giữ ở bên ngoài lập tức đã bị giết đến áo giáp chẳng còn, ngay cả tín hiệu cảnh cáo cũng chưa kịp đưa vào, cho nên mặc kệ là nữ chương quầy hay là mấy người Văn Tinh, đều không có chuẩn bị, ứng phó thật sự bị động.

May mắn ở lại khách điểm đều là cao thủ, tuy rằng là không hề phòng bị, nhưng phản ứng cũng mau, lấy gian phòng Ách Ba làm trung tâm, trong vòng mười thước, làm thành một vòng, gắt gao ngăn trở hắc y nhân công kích.

Phương diện này, ứng phó cố hết sức chính là Yến Thanh Hiệp, dù sao hắn bị thương nặng, một cây tú kiếm cầm ở trong tay, mười thành uy lực nhiều nhất cũng chỉ phát huy ra một, hai thành, còn may mà Văn Tinh cùng Chiêu Hoa lại đẩy viện thủ, ba người lưng tựa lưng, hình thành thế tam giác, tuy rằng là lần đầu tiên liên thủ, cứ nhiên cũng rất có ăn ý, đỡ phần lớn công kích của hắc y nhân.

“Ha ha ha, các người Quân Sơn thế gia không người sao? Liên phái chút mèo quào đến, đến bao nhiêu cũng không đủ ông nội người chém.” Chiêu Hoa gặp cục diện ổn định, nhin không được một bên huy đao, một bên cười ha ha.

Trong đám hắc y nhân có một thủ lĩnh hừ lạnh một tiếng, đột nhiên vung tay lên, quát khê: “Chuẩn bị bắn tên.”

Hắc y nhân vây công bọn họ nhanh chóng thối lui như nước triều rút, gần như cùng lúc, lại có một đám hắc y nhân cầm cung tên từ bốn phía vây lên, chiếm lĩnh nóc nhà chung quanh, trên cao tập trung nhìn xuống bọn họ.

Tiếng cười của Chiêu Hoa lập tức ngừng bật. Mẹ nó! Những người này thật đúng là con mẹ nó ác độc, đem bọn họ vây quanh ở giữa, ngay cả chỗ nấp cũng không có, mỗi người đều là bia ngắm sống.

Văn Tinh ánh mắt trầm xuống, nói: “Mau vào phòng.”

Chiêu Hoa tức giận bĩu môi, nói: “Muốn vào người vào đi, ta thà rằng làm bia ngắm sống cũng không đi đụng đầu vô Các chủ.”

Hắn vừa nói, Văn Tinh thật đúng là ngậm miệng, Yến Thanh Hiệp đã có chút cấp bách, nói: “Ách Ba còn tại trong phòng, ngàn vạn lần không thể làm cho bọn họ bắn tên.”

Phòng khách điểm đều là ván gỗ làm thành, ván gỗ chỉ có ba phần độ dày, như thế nào có thể chống đỡ được tên bắn gần như vậy.

Đúng lúc này, đầu lĩnh hắc y nhân đã thật mạnh vung tay lên, hạ lệnh bắn tên.

Mấy trăm mũi tên gần như đồng thời bắn ra, giống mưa tên bao trùm phạm vi trong vòng mười thước, chính là gian phòng kia, dù là thân pháp linh hoạt cỡ nào, cũng không thể toàn bộ tránh thoát.

Rầm!

Cốc Thiếu Hoa lúc này từ trong phòng đi ra, một chưởng lực quét ra, nội lực hùng hậu như là một tấm sắt vô hình, nháy mắt đỡ gần như tất cả mũi tên, chỉ có số ít bởi vì góc độ xảo quyết, bắn lại đây, cũng bị Văn Tinh mấy người thoải mái đỡ.

“Trời ạ, nội lực của Các chủ giống như lại tăng lên rất nhiều, hẳn rốt cuộc luyện như thế nào, vì sao còn không có tẩu hỏa nhập ma?” Chiêu Hoa lại chẳng phân biệt được trường hợp ồn ào mở miệng.

Văn Tinh hung hăng quét hắn liếc mắt một cái, mắng: “Câm miệng, ngu ngốc.”

Chiêu Hoa ủy khuất, bĩu môi reo lên: “Ta nói thật còn không cho a.....”

Cốc Thiếu Hoa sắc mặt như băng, cơn tức rất lớn, cổ tình đầu lĩnh kia còn rất không thức thời, bị nội lực của cốc Thiếu Hoa chấn một chút, biết bắn tên không thể dùng, cứ nhiên rống lên một câu: “Phóng hỏa!”

Phóng hỏa? Tốt, tốt lắm, cốc Thiếu Hoa đang cảm thấy được cơn tức của mình còn chưa đủ đây, bọn này lại thêm vào, dùng giọng nói giống như băng hỏa, từ hàm răng phun ra một chữ: “Biến!”

Cái gì tên là giọng nói giống như băng hỏa? Chính là giọng nói lạnh như băng, giọng điệu bạo như hỏa, có thể đem băng cùng hỏa dung hợp đến trình độ như vậy, đại khái cũng chỉ có Cốc Thiếu Hoa.

Chữ ‘biến’ này cũng không đơn giản, mang theo nội lực. Cốc Thiếu Hoa từ ngày ấy cùng Ách Ba song tu một hồi, nội lực tuy rằng còn không tính ổn định. Nhưng đã mất đi lo lắng nổ tan xác, ngược lại còn có một chút tinh tiến, chỉ sợ thời gian cách đột phá tầng thứ chín không xa, lúc này giận hờng lên đầu, tự nhiên sẽ không áp chế nội lực. Mấy hắc y nhân đốt đuốc, đang mang theo bình rượu ném vào trong, bị chữ ‘biến’ này chấn động, nhất thời từ trên nóc nhà rớt xuống, bị Văn Tinh Chiêu Hoa mấy người đoạt lấy, thuận tay liền giải quyết.

“Quả nhiên không hổ là Các chủ Trấn Long Các, bội phục.” Đầu lĩnh hắc y nhân tuy rằng giết mình, nhưng cũng không kinh sợ, chỉ là chấp tay, “Tại hạ Lữ Bố Y của Hắc Y Hội, lần này biết tài rồi. Nhưng là Hắc Y Hội nhận tiền bạc của người, cùng người tiêu tai, nếu đã thua rồi, ngày sau liền không hề đến làm phiền, còn thỉnh Các chủ đại nhân đại lượng, phóng chúng ta một con ngựa.”

“Nói đến là đến, nói đi là đi, người nghĩ rằng Hoàng Thiên Cung chúng ta.....” Văn Tinh đứng dậy, nói chuyện lược lược một chút. Nhìn Yến Thanh Hiệp một cái, tiếp tục nói: “Hoàng Thiên Cung chúng ta cùng Chú Kiếm Sơn Trang là dễ chọc sao? Muốn chạy cũng có thể, theo quy củ giang hồ, lưu lại chút gì mới được.”

Đầu lĩnh hắc y nhân vung tay, ném một cái bao đến. Cái bao không có cột, vừa rơi xuống đất, đồ bên trong liền mở bung ra, đúng là mấy chục thỏi vàng vàng óng, dưới ánh mặt trời ánh vàng rực rỡ thật là chói mắt.

“Đây là tiền mua mệnh của Hắc Y Hội, không biết Các chủ đại nhân nhận không?”

Một tiếng hút khí loáng thoáng truyền đến, Văn Tinh nhất thời cười khổ, đã đoán được kết quả.

Chiêu Hoa cũng không ngốc, nhỏ một ngụm nước bọt, thấp giọng nói: “Tiện nghi đám rùa đen này.”

Người ở đây mặc dù nghèo cỡ Yến Thanh Hiệp, cũng sẽ không bị mấy trăm lượng hoàng kim tâm động, cho nên đều biết tiếng hút khí kia là Ách Ba vọng lại.

Ách Ba xưa nay nghèo khổ, làm gì gặp qua nhiều vàng như vậy, tránh ở sau khe cửa, thấy mắt sáng lên, nước miếng đều chảy xuống đến, kim lòng không đậu liền hút hút khí. Ở đây người nào không phải tai thính mắt tinh, Cốc Thiếu Hoa liền lại càng không cần nói, vì thế phát tay, hắc y nhân liền nhanh chóng toàn bộ thối lui.

Văn Tinh thở dài một hơi, nhìn đến còn có rất nhiều hắc y nhân từ chỗ tối thoát ra, ngay cả mình lúc trước cũng không phát hiện, không khỏi đối Yến Thanh Hiệp nói: “Hắc Y Hội này thực không thể coi thường, hành động ngoài dự đoán mọi người, to gan lớn mật, lại an bài chu đáo chặt chẽ, nếu không phải có Các chủ, hôm nay chúng ta tất cả đều nằm tại nơi này.”

Yến Thanh Hiệp cũng gật gật đầu: “Chỉ sợ là bọn hắn cũng không dự đoán được, Cốc Các chủ chẳng những không có nửa phần tẩu hỏa nhập ma, ngược lại nội lực tinh tiến, biết sự không thể thành, lúc này mới không thể không thối lui.”

“Hừ, ta xem bọn họ ngay cả chuyện Các chủ ngày đó ở trong quán mì vì Ách Ba vợ vét tiền tài đều biết, bằng không như thế nào còn chuẩn bị chiêu thức lấy vàng mua mệnh đến thoát thân.” Chiêu Hoa nhìn thấy một đồng vàng, rất là khinh thường.

Hắn là không thèm, nhưng Cốc Thiếu Hoa lại bảo bối thật sự, tay áo vung, đem mấy thỏi vàng toàn bộ cuốn lên, vui mừng lấy vào trong nhà lửa gạt Ách Ba, lòng tràn đầy kỳ vọng Ách Ba cao hứng, sẽ nguyện ý tiếp tục cùng hắn làm chút chuyện yêu đương.(>.

Sau khi chuyện này qua đi, Văn Tinh tăng mạnh đề phòng, nhưng vẫn cảm giác người không đủ, nhịn không được liền khuyên Cốc Thiếu Hoa theo chân bọn họ cùng nhau quay về Hoàng Thiên Cung.

Lần này Cốc Thiếu Hoa thật gật đầu, nghĩ Hoàng Thiên Cung đệ tử đông, tự nhiên có thể rất tốt bảo hộ Ách Ba. Ách Ba lại luyện tiếu cùng với Yến Thanh Hiệp ca ca mới nhận thức tách ra, Cốc Thiếu Hoa cũng rõ ràng, làm cho Yến Thanh Hiệp cùng đi.

Không ngờ đoàn người vừa mới ra đi, Yến Bắc Hiệp liền đem người tới rồi, bắt Yến Thanh Hiệp cùng hắn quay về Chú Kiếm Sơn Trang, song phương đã xảy ra xung đột kịch liệt. Đương nhiên, bị vây ở ưu thế vũ

lực tuyệt đối, kết quả tự nhiên là Cốc Thiếu Hoa đại thắng, Yến Bắc Hiệp hoàn bại.

Vì thế, người bại chỉ phải ủ rũ một hàng đi theo sau Hoàng Thiên Cung, vừa đi, vừa mắng. Nhưng mà có Yến Thanh Hiệp ở bên trong hoà giải, rất nhanh Yến Bắc Hiệp cũng và Văn Tinh mấy người quen thuộc lên, bình thường cười cười nói nói rất vui vẻ, chỉ có Cốc Thiếu Hoa một người không vừa mắt, liên quan đối Ách Ba cũng không có hoà nhã, cũng không hoàn toàn vì Cốc Thiếu Hoa duyên cớ, mà là Ách Ba cùng Yến Thanh Hiệp quá mức thân cận.

Từ sau khi Ách Ba nhận thức ca ca, liên đối với thân thể trước kia của mình cảm thấy tò mò, nhịn không được thường xuyên lôi kéo Yến Thanh Hiệp hỏi, Yến Thanh Hiệp tất nhiên là hỏi gì đáp nấy.

Đang nghe nói chuyện trận đại hồng thủy năm đó, sau khi Yến Thanh Hiệp may mắn không chết, một đường ăn xin đến phụ cận Chú Kiếm Sơn Trang, bị Yến Bắc Hiệp cứu trở về, Ách Ba đối Yến Bắc Hiệp cực kỳ cảm kích, nhưng Yến Bắc Hiệp tức hấn chiếm lấy Yến Thanh Hiệp, nhìn đến Ách Ba liền nhịn không được phải châm chọc hấn không biết nói, Ách Ba khổ sở, Cốc Thiếu Hoa liền giận.

Kết quả, đường đến Hoàng Thiên Cung mới đi một nửa, Yến Bắc Hiệp cùng Cốc Thiếu Hoa liền đánh không dưới mười bảy, mười tám lần, mỗi lần Yến Bắc Hiệp đều bị đánh cho mặt xám mày tro, cổ tình còn không biết giáo huấn, động bất động liền trêu chọc Ách Ba, biến thành Yến Thanh Hiệp tức cũng không được, cười cũng không được, cả ngày theo ở phía sau khấn trương hề hề, chỉ sợ ngày nào đó Cốc Thiếu Hoa thất thủ một cái đem người đánh chết.

Chiêu Hoa không thể nhìn bộ dáng khấn trương hề hề của Yến Thanh Hiệp, cười nhạo hấn giống gà mái già bảo vệ trứng, cũng không ngấm lại công lực đã thâm hậu đến trình độ này như Các chủ, chưởng lực không chế đã đạt trình độ phát ra tùy ý, như thế nào có thể thất thủ.

Kết quả, Chiêu Hoa lời này nói ra khỏi miệng không đến nửa ngày, Cốc Thiếu Hoa cùng Yến Bắc Hiệp liền lại đánh lên, đánh tới đánh lui, cư nhiên thật đúng là thất thủ, Cốc Thiếu Hoa một chưởng quét qua dưới sườn Yến Bắc Hiệp, đánh vào trên vách núi đá phía sau, đột ngột đánh ra một cái động sâu nửa thước. Yến Bắc Hiệp đương trường sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh, khi đang chuẩn bị chửi ầm lên, chỉ nghe một tiếng nổ, vách núi trên đỉnh đầu, có một tảng đá khổng lồ, chịu không được chấn động khi bọn họ đánh nhau, nhắm ngay đầu nhóm người này đập xuống.

“Má ơi, ta thật sự là miệng quạ đen!”

Chiêu Hoa hối hận không ngừng, ôm đầu theo sau lưng Văn Tinh chạy trốn.

Đúng lúc này, trên vách núi đột nhiên xảy ra tiếng động lớn liên tiếp, sau đó càng nhiều tảng đá khổng lồ mới rơi xuống. Văn Tinh biến sắc, không biết đã xảy ra chuyện gì, bên cạnh Yến Thanh Hiệp cầm lấy Yến Bắc Hiệp vọt lại đây, nói: “Có mùi lưu hoàng! Là lôi hỏa đạn của Lôi Môn Lạc Dương, mọi người không cần tản ra, tập hợp cùng một chỗ hợp lực bổ tảng đá.”

Chính xác, tảng đá khổng lồ hiệp vạn cùng chi thể theo trên vách núi rơi xuống, lực đạo như vậy không phải một hai người có thể ngay mặt ngăn trở, chỉ có hợp lực mọi người, cùng nhau chấn vỡ vào đầu áp chế tảng đá, mới có một đường sống.

Trong lúc khẩn cấp, Văn Tinh cũng không có rất tốt chủ ý, vì thế chấp nhận đề nghị của Yến Thanh Hiệp, nhắc tới nội lực hét lớn một tiếng: “Mọi người tận lực tụ ở một chỗ, người bên ngoài chú ý đánh lên.”

Thì ra, Văn Tinh biết một đường này sẽ không bình an, an bài hơn phân nửa người canh giữ ở bên ngoài, trước mắt mặc dù có người dùng lôi hỏa đạn nổ tung đá tảng trên vách núi, nhưng rốt cuộc phạm vi có hạn, bởi vậy Văn Tinh chỉ kêu người bên ngoài canh phòng nghiêm ngặt đánh lên, nhưng không có làm cho bọn họ mạo hiểm tiến vào phạm vi đồng đá rơi xuống cứu viện.

Rầm rầm rầm rầm.....

Liên tiếp tiếng nổ qua đi, bụi đất bay đầy trời, bên ngoài đệ tử Hoàng Thiên Cung cùng Chú Kiếm Sơn Trang tuy rằng lo lắng, nhưng là chỉ có thể canh giữ ở bên ngoài, phòng ngừa địch nhân thừa dịp này đến đánh lên.

Nhưng một nén nhang qua đi, cũng không có người đến đánh lén, bụi đất do đá rớt xuống làm tung lên cũng dần dần hạ xuống, lộ ra một mảnh đất bừa bãi. Người hai nơi bên ngoài thương lượng một chút, từ đệ tử Hoàng Thiên Cung tiếp tục cảnh giới, mà đệ tử Chú Kiếm Sơn Trang lại mạo hiểm đến bên trong tìm kiếm đám người Yến Thanh Hiệp.

Không bao lâu, Yến Thanh Hiệp, Yến Bắc Hiệp, Văn Tinh, Chiêu Hoa còn có một ít các đệ tử vận khí không tồi bị từ phía dưới tầng lớn đá vụn đào đi ra, mỗi người trên người đều mang theo vết thương, thật không có nguy hiểm tới tánh mạng. Về phần một ít người khác không có năng lực đem tảng đá khổng lồ bỏ ra, tự nhiên là rơi vào kết cục ‘thái sơn áp đỉnh huyết nhục mơ hồ’, thấy vậy đệ tử Chú Kiếm Sơn Trang một đám đỏ mắt, hận không thể lập tức đem tên âm thầm hạ độc thủ móc ra chém thành mảnh nhỏ.

Bị thương nhẹ nhất chính là Yến Thanh Hiệp, bởi vì lúc đá vụn nện xuống, Yến Bắc Hiệp liều mạng đem hắc che ở dưới thân, cho nên chỉ bị chút trầy da, Yến Bắc Hiệp lại bị nện hôn mê bất tỉnh. Về phần Chiêu Hoa, hai cánh tay bị gãy, đó là lực đạo khi hắc huy đao chém nát tảng đá khổng lồ bị phản chấn trở về mạnh đánh gãy, ngay cả cây đao kia của hắn, cũng gãy thành hai nửa. Văn Tinh cũng không có tốt hơn hắn bao nhiêu, kiếm cũng gãy, nhưng mà cánh tay không sao, nhưng thật ra trên trán bị tảng đá Chiêu Hoa chém bay qua đập một chút, hôn mê.

Sau khi bị đào ra, Văn Tinh lập tức tỉnh táo lại, vừa mở mắt lại hỏi: “Các chủ, Các chủ đâu?”

Yến Thanh Hiệp nghe hắn nhắc tới tỉnh, sắc mặt đại biến: “Còn có Mạc Bạch ở chỗ nào?”

Lúc trước tình thế nguy hiểm, bọn họ nhưng lại ai cũng không có nhìn đến Cốc Thiếu Hoa cùng Ách Ba.

“Hừ!” Đúng lúc này, Cốc Thiếu Hoa một tiếng hừ lạnh, cư nhiên là từ trên vách núi phi xuống dưới, một tay ôm thắt lưng Ách Ba, một tay lại mang theo một nữ nhân, ném trước mặt Văn Tinh. Lạnh lùng nói: “Giao cho người xử lý.”

Ách Ba bộ dáng kinh hồn chưa định (chưa hoàn hồn), ánh mắt có chút giật mình, nhìn đến Yến Thanh Hiệp bọn họ mỗi người đổ máu mang thương, trong mắt lại tràn đầy lo lắng, vội vàng chạy tới, muốn giúp bọn hắn băng bó vết thương.

Văn Tinh vừa thấy nữ nhân kia, hơi hơi lấp bắp kinh hãi, dĩ nhiên là Lâm Nguyệt Nhi. Đúng rồi, Lăng Tiêu cung có người nữ đệ tử gả cho Lôi Môn Lạc Dương, khó trách nàng có thể có lỗi hỏa đạn.

Lâm Nguyệt Nhi từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên, oán độc nhìn Yến Thanh Hiệp một cái, nói: “Như vậy người còn không chết, coi như mạng người lớn.”

Mục tiêu của nàng dĩ nhiên là Yến Thanh Hiệp. Cũng khó trách, Yến Thanh Hiệp chém đứt Quân Lâm Hải vị hôn phu của nàng một cánh tay, nàng báo thù cho chồng, cũng hợp tình lý, nhưng là thủ đoạn ác độc chút. Phải biết rằng, phạm vi tảng đá khổng lồ công kích, cũng không chỉ Yến Thanh Hiệp một người, nhất là đệ tử có chút công lực không đủ, chết ở dưới tảng đá khổng lồ, lại vô tội.

Yến Thanh Hiệp nhìn nàng, tức giận nàng thương người vô tội, nhất là thương tới Yến Bắc Hiệp. Hơn nữa Ách Ba nếu không có Cốc Thiếu Hoa che chở, lần này nhất định phải chết, cho nên Yến Thanh Hiệp đối Lâm Nguyệt Nhi cười lạnh một tiếng, nói: “Nhận được ban ân, lần này không chết, tất có hậu báo.”

Bị kiếm khách cao nhất được giang hồ công nhận nhìn chòng chọc, có thể nghĩ, Quân Sơn thế gia cùng Lăng Tiêu cung trải qua nhất định không tốt, huống chi, ở giữa còn mang theo Hoàng Thiên Cung cùng Chú Kiếm Sơn Trang, hai đối hai, còn chưa biết ai thua ai thắng đây.

Lâm Nguyệt Nhi cũng không sợ hãi, chỉ là oán hận trừng mắt Yến Thanh Hiệp, gương mặt xinh đẹp lại có chút vận vẹo. Nàng không lo lắng cho tánh mạng mình, biết có Quân Sơn thế gia cùng Lăng Tiêu cung làm chỗ dựa vững chắc, những người này không dám dễ dàng hại nàng.

Lúc này, Cốc Thiếu Hoa lại đột nhiên nói: “Văn Tinh, thông cáo toàn bộ giang hồ, mừng mười tháng mười, ta phải bãi phỏng Quân Sơn thế gia, mười một tháng mười, bãi phỏng Lăng Tiêu cung.”

Lời này vừa ra, Lâm Nguyệt Nhi nhất thời sắc mặt đại biến, giật mình nhìn về phía Cốc Thiếu Hoa, giống thấy quỷ giống nhau. Nàng sợ dĩ đám không kiêng nể gì xuống tay, chính là đoán chắc Cốc Thiếu Hoa tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thân Công, đã đứt thất tình lục dục, tuyệt không sẽ vì chuyện như vậy mà trả thù

Quân Sơn thế gia cùng Lăng Tiêu cung, mà Cung chủ Hoàng Thiên Cung Cốc Như Hoa nàng cũng gặp qua, là cái nữ nhân chỉ có mỹ mạo không có tâm cơ, căn bản là chẳng có gì uy hiếp.

Lẽ ra chủ ý này của Lâm Nguyệt Nhi là không sai, chỉ tiếc nàng cũng không biết Cửu Chuyển Hóa Thần Công ở trên người Cốc Thiếu Hoa đã sớm xảy ra biến hóa. Nguyên bản năm năm trước, hắn liền lập ý định tiêu diệt Quân Sơn thế gia, là sau lại gặp Ách Ba mới cải biến chủ ý, ai ngờ Quân Sơn thế gia cư nhiên còn dám tới trêu chọc, Cốc Thiếu Hoa trên mặt lạnh như băng, kỳ thật trong lòng đã sớm lửa giận vạn trượng.

Long có nghịch lân, đụng vào tất giận. Ách Ba chính là nghịch lân của Cốc Thiếu Hoa, ai chạm vào tất không hay ho, chỉ có thể nói Lâm Nguyệt Nhi lớn lên đẹp như hoa, lại rất không có ánh mắt nhìn người.

Lúc này Lâm Nguyệt Nhi rốt cục có chút kinh hoảng, ai đều biết, Cốc Thiếu Hoa nói bái phỏng, hiển nhiên là không mang theo thiện ý. Nếu nói trước đó, đối với giang hồ tung tin vịt đệ nhất cao thủ, Lâm Nguyệt Nhi còn không chấp nhận, vừa rồi nàng chính là tận mắt thấy. Dưới tảng đá khổng lồ, Cốc Thiếu Hoa ôm Ách Ba nhẹ nhàng vỗ một chưởng, liền đem hơn phân nửa khối tảng đá khổng lồ đập nát thành bột phấn, sau đó thuận theo vách núi mà lên, giây lát liền đem người nàng mang đến toàn bộ chưởng chết, một tay bắt được nàng. Loại này công lực, có thể nói kinh thể hải tục, Cốc Thiếu Hoa cũng không phải nàng trong ấn tượng, chính là múa kiếm giỏi mà thôi.

Lúc này nàng mới biết được, dọc theo đường đi xem Cốc Thiếu Hoa cùng Yên Bắc Hiệp đánh tới đánh lui rất náo nhiệt, nhìn không ra có chỗ nào thần kỳ, thì ra là hắn căn bản là không còn thật sự, bằng không chỉ bằng Yên Bắc Hiệp loại công phu giống thợ rèn này chỉ hơn đám nhị lưu một chút, lại có một ngàn tên cũng đánh không lại Cốc Thiếu Hoa.

“Hiện tại mới biết sợ hãi, đã muộn.” Chiêu Hoa hai tay bị hai nhánh cây cố định, cột tròn như hai cái bánh tét, bị người đỡ lại đây, đối với Lâm Nguyệt Nhi, hung hăng đả kích một câu: “Nữ nhân ngực bự ngu ngốc!”

Trêu ai không tốt, tự nhiên trêu chọc Các chủ, quả thực chính là ngại mệnh dài.

Lâm Nguyệt Nhi sắc mặt một mảnh tái nhợt, muốn nói cái gì, lại gắt gao ngậm miệng lại. Nữ nhân này, đúng là vẫn còn không thể buông tha cho kiêu ngạo của nàng, lời nói nhượng bộ nàng nói không nên lời.

Cùng lắm thì vừa chết mà thôi. Nàng nhắm mắt lại, nghĩ đến điều tồi tệ nhất với vận mệnh của mình.

Bởi vì người bị thương không ít, bọn họ tìm một tòa thành trấn phụ cận, tạm thời dừng lại, dưỡng thương nghỉ ngơi và hồi phục.

19. Chương 19: Hoàn

Bảy ngày sau, Cốc Như Hoa mang theo tinh nhuệ của Hoàng Thiên Cung, cùng người của Quân Sơn thế gia, Lăng Tiêu cung, gần như đồng thời đuổi tới, ở sườn núi ngoài thành năm dặm, lập trận giăng co, mấy nhân vật đầu lĩnh lại tụ họp ở khách điểm đàm phán.

Chuyện Hắc Y Hội lúc trước, bởi vì Cốc Thiếu Hoa dễ dàng đem người thả đi, không có chứng cứ chứng minh là Quân Sơn thế gia làm, cho nên đành phải quên đi, nhưng Lâm Nguyệt Nhi là bị bắt đương trường, chuyện này, người của Quân Sơn thế gia và Lăng Tiêu cung phải giải thích rõ cho Hoàng Thiên Cung. Nếu trả lời không thể làm cho người ta vừa lòng, như vậy trên năm dặm sườn núi, chỉ sợ phải có một hồi chém giết.

Quân Lâm Hải cũng đến đây, chuyện này vốn là bởi vì hắn dựng lên, hắn phải đến. Dưỡng thương mấy ngày nay, hắn gần như thay đổi một người khác, sắc mặt vàng như nến, bên trái ống tay áo trống rỗng, cả người đều có vẻ thập phần suy sút, ngồi ở góc không rên một tiếng, nhưng là nhìn thấy Cốc Như Hoa, lão thái quân của Quân Sơn thế gia, còn có cung chủ Lăng Tiêu cung đang cò kè mặc cả, ánh mắt hắn dao động không chừng không biết nghĩ đến cái gì.

Kỳ thật Quân Lâm Hải cái gì cũng không nghĩ, hắn chỉ đang nghĩ, vì sao Cốc Thiếu Hoa không có xuất hiện trước bàn đàm phán.

Đang nghĩ ngợi, Cốc Thiếu Hoa quả nhiên tự ra đến, chậm rãi đi xuống thang lầu, một cước đá bay cái bàn đàm phán kia, lạnh lùng nói: “Quân Lâm Hải lưu lại, những người khác toàn bộ biến đi.”

Thực bá đạo, cũng thực kiêu ngạo, nhưng hắn có tiền vốn.

“Tiểu tử rất càn rỡ!”

Lão thái quân sắc mặt thay đổi. Chưa từng có tiểu bối dám ở trước mặt nàng làm càn như vậy, cho dù là sư phụ Cốc Thiếu Hoa, cũng phải kính nàng ba phần.

“Hừ!”

Cốc Thiếu Hoa giọng nói bộc lộ nội lực, lập tức đem người của Quân Sơn thế gia và Lăng Tiêu cung chấn đến khí huyết bốc lên, công lực yếu một chút, lại phun ra một búng máu.

Lần ra oai phủ đầu này quá lợi hại, không ai dám ngay mặt cùng Cốc Thiếu Hoa chống lại nữa, chỉ có lão thái quân còn cựa gìa lên mặt, cựa mạnh nói: “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Cốc Thiếu Hoa cũng không để ý tới bọn họ, một lòng tay chỉ Quân Lâm Hải nói: “Muốn giải thích, muốn người chết.”

Ách Ba nếu không có việc gì, xem mặt mũi Cung chủ Hoàng Thiên Cung đời trước, Cốc Thiếu Hoa cũng sẽ không muốn mệnh của Quân Lâm Hải. Nhưng là những lời này của hắn, cũng đương trường đánh Quân Sơn thế gia một cái tát, so với đưa tay giết Quân Lâm Hải, còn muốn ác liệt.

Quân Lâm Hải biến sắc, chậm rãi đứng lên, đang muốn nói chuyện, Cốc Như Hoa lại đoạt trước nói: “Thiếu Hoa, trước mặt trưởng bối người thu liễm chút, việc này giao cho tỷ tỷ xử lý, Quân sư huynh nhất định sẽ giải thích rõ cho người.”

Cốc Thiếu Hoa cũng ngay cả mặt mũi Cốc Như Hoa cũng không cho, lạnh lùng nói: “Tỷ có lập trường gì mà nói như vậy?”

Cốc Như Hoa sửng sốt, Cốc Thiếu Hoa lại không lưu tình chút nào vạch trần nàng: “Năm đó các người hai cái kết phùng hại Mạc Bạch, đã cho ta không biết sao?”

Lời kia vừa thốt ra, Cốc Như Hoa sắc mặt đại biến, thân thể cũng run nhè nhẹ.

“Người cho là, năm đó vì sao ta phải tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thần Công?” Cốc Thiếu Hoa lạnh lùng cười, “Ta vì sao muốn cho tỷ làm Cung chủ Hoàng Thiên Cung?”

Quay đầu lại nhìn về phía Quân Lâm Hải, tiếp tục nói: “Người có biết năm năm trước vì sao ta không giết người?”

Quân Lâm Hải sắc mặt hơi hơi trắng bệch, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nhin không được nói: “Người, người..... Người là muốn ta vĩnh viễn đều bị người dẫm nát dưới lòng bàn chân..... Người muốn mọi người biết..... Ta Quân Lâm Hải vĩnh viễn đều kém người Cốc Thiếu Hoa.....”

Trả thù như vậy, trúng vào hồng tâm, lập tức đập vào ngay nơi yếu ớt nhất của Quân Lâm Hải. Thì ra..... Năm năm này, hắn truy đuổi, hắn không cam lòng, hắn cố gắng, ở trong mắt Cốc Thiếu Hoa, chỉ là một trò cười, Cốc Thiếu Hoa năm đó không giết hắn, chính là muốn làm cho hắn sống trong thống khổ như vậy

Trả thù như vậy, rất tàn nhẫn, quá độc ác.....

Quân Lâm Hải gần như khó có thể tin nhìn thấy Cốc Thiếu Hoa, giờ khắc này hắn thực sự cảm nhận được hận ý thấu xương của Cốc Thiếu Hoa đối với hắn, hận ý này sâu đến Cốc Thiếu Hoa thà rằng sống ít đi vài chục năm, cũng muốn hung hăng mà đem hắn đạp dưới lòng bàn chân.

Hắn muốn hắn vĩnh viễn chỉ có thể nhìn lên hắn; hắn muốn hắn biết, trong mắt hắn vĩnh viễn không có Quân Lâm Hải người này tồn tại.

Người, không đủ tư cách. Đây là một câu Cốc Thiếu Hoa dùng hành động làm cho hắn hiểu được.

“Thiếu Hoa..... Thiếu Hoa..... Ta biết sai lầm rồi..... Ta..... Năm đó nhìn đến người thống khổ như vậy, ta chỉ biết sai lầm rồi, Thiếu Hoa người tha thứ ta.....”

Cốc Như Hoa khiếp sợ qua đi, rơi lệ đầy mặt. Nàng muốn bắt lấy Cốc Thiếu Hoa, nhưng là Cốc Thiếu Hoa lại lạnh lùng gạt nàng ra, ngay cả chạm cũng không nguyện ý làm cho nàng chạm một chút.

“Tỷ là tỷ tỷ của ta, ta có hận như thế nào, ta cũng sẽ không giết tỷ.” Cốc Thiếu Hoa ngừng một chút, “Nhưng là..... Tỷ phải bị xử phạt. Lần này trở về, ta sẽ từ chức Các chủ Trần Long Các, tỷ tỷ, tỷ có thể đi phía sau núi bồi sự phụ cùng nhau bảo dưỡng tuổi thọ.”

Đây là quy củ Hoàng Thiên Cung, người mới nhập chủ Hoàng Thiên Cung, người cũ nhất định phải chuyển đi Hoàng Thiên Cung phía sau núi dưỡng lão, vượt qua quãng đời còn lại, cuộc đời này, không phải lúc Hoàng Thiên Cung sinh tử tồn vong, không được rời cốc nửa bước.

Cốc Như Hoa thanh xuân còn trẻ, đúng là tuổi xuân phơi phới, ngăn ngừa năm năm tôn vinh qua đi, Cốc Thiếu Hoa lại làm cho nàng đi khe núi phía sau Hoàng Thiên Cung bảo dưỡng tuổi thọ.

Kinh ngạc nhìn thấy Cốc Thiếu Hoa, sắc mặt Cốc Như Hoa tái nhợt, lại nói không ra một câu.

Đều nói sinh đôi có thể tâm linh tương thông, nàng vốn không tin, bởi vì Cốc Thiếu Hoa thân với Mạc Bạch còn thâm sâu hơn thân với nàng.

Nhưng là năm năm trước, sau khi Mạc Bạch gặp chuyện không may, nàng không hiểu đau lòng suốt nửa năm, có khi đau đến mức tận cùng, gần như ngất đi, khi đó nàng mới biết được, không phải nàng đau, mà là Cốc Thiếu Hoa đang đau, mà nàng có thể cảm nhận được đau, chính là một nửa của Cốc Thiếu Hoa.

Nhưng dạng đau này, đã làm cho nàng hối hận vì có thể gả cho Quân Lâm Hải, mà làm ra quyết định hết sức lòng bông năm đó.

Suốt năm năm, nàng gần như bồi thường muốn đổi tốt với Cốc Thiếu Hoa, nhưng là tu luyện Cửu Chuyển Hóa Thân Công Cốc Thiếu Hoa, lại thủy chung thờ ơ, bởi vì hắn không bao giờ... có thể có cảm giác được nữa.

Nàng biết nàng mất đi đệ đệ, vĩnh viễn mất đi.

Năm năm này, Cốc Thiếu Hoa trở nên đoạn tình tuyệt dục, nàng cũng phai nhạt rất nhiều ý niệm trong đầu, lại càng không kiên trì nhất định phải gả cho Quân Lâm Hải nữa.

Cốc Thiếu Hoa không hề để ý nàng, ánh mắt trở xuống đến trên người Quân Lâm Hải, lạnh lùng, giống lưỡi dao băng, cắt qua người.

Quân Lâm Hải nắm chặt nắm tay, móng tay thật sâu đâm vào trong thịt.

“Được, ta nhận là được.”

Những lời này hắn gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra. Quân Lâm Hải chỉ cảm thấy trong cổ họng ngọt ngọt, một búng máu gần như sẽ phun ra, lại bị hắn mạnh mẽ ép xuống.

Cả đời này, hắn không bao giờ... có thể hơn được Cốc Thiếu Hoa nữa, không bao giờ... có thể làm cho Cốc Thiếu Hoa để mắt nhìn hắn nữa. Hắn không cam lòng, không cam lòng a! Nhất thời nhận thua không tính cái gì, mặc kệ thế nào, hắn sẽ sống lâu hơn Cốc Thiếu Hoa. Hắn nhất định phải sống lâu hơn Cốc Thiếu Hoa, hắn không thể ngay cả điểm này đều bại bởi Cốc Thiếu Hoa.

Nhưng là Cốc Thiếu Hoa cố tình giống như nhìn ra chuyện hắn suy nghĩ trong lòng, khóe miệng nhếch lên, tạo ra một nụ cười lạnh gần như trào phúng.

“Đúng rồi, đã quên nói, ta, Cốc Thiếu Hoa, đã đột phá quan ải nhất định tẩu hỏa nhập ma tầng thứ tám của Cửu Chuyển Hóa Thân Công, ta so với chư vị mỗi người đang ngồi đây, sẽ sống được lâu hơn.”

Lạnh lùng nhìn quét một vòng, Cốc Thiếu Hoa bỏ lại những lời này, chậm rãi lại đi lên lầu.

Phía sau, là vô số ánh mắt hoặc kinh hoặc mừng, hoặc cụ hoặc sợ.

Cửu Chuyển Hóa Thần Công tầng thứ tám đã là thiên hạ vô địch, sau khi đột phá, lại là một cái đỉnh cao nào nữa?

Không ai biết.

Cho nên, cũng không có người còn dám dễ dàng đi trêu chọc Cốc Thiệu Hoa.

Trên đời này có một loại người, kêu thiên tài, bọn họ trời sinh liền mạnh hơn người bình thường; trên đời này còn có một loại người, kêu cường giả, bọn họ trời sinh chính là làm cho người ta ngưỡng mộ cùng sợ hãi, Cốc Thiệu Hoa là hai người kết hợp, mạnh hơn càng mạnh, hấn đánh vỡ lệ thường nhất định tẩu hỏa nhập ma mà chết của các đời Các chủ Trần Long Các, nhất định đứng ở đỉnh cao mà tiền nhân không thể tới.

Quân Lâm Hải mặt như tro tàn, một ngụm máu không cam lòng kia, rốt cuộc áp không được, phun ra, xa ước chừng bảy, tám thước.

“Phu quân!” Lâm Nguyệt Nhi hét lên một tiếng, nhào tới, ôm chặt lấy Quân Lâm Hải. “Cốc Thiệu Hoa, người hại phu quân ta, ta sẽ không bỏ qua cho người..... Sẽ không bỏ qua cho người..... Ta nguyện rửa người! Nguyên rửa người không chết tử tế được.....”

Tiếng thét chói tai của nàng ở khách điểm quanh quẩn, Cốc Thiệu Hoa chỉ là tà lé mắt, ý tứ khinh thường biểu lộ không thể nghi ngờ.

Cốc Như Hoa quơ quơ thân thể, nhìn thấy Cốc Thiệu Hoa đi lên lầu, lại nhìn thấy nam nhân mình từng yêu, nước mắt ở trong hốc mắt ngưng tụ, rồi lại bị nàng dùng sức hủy diệt.

Mỗi người đều phải vì lỗi lầm của mình trả giá đại giới, nàng không trách Cốc Thiệu Hoa muốn trả thù, chỉ cần đệ đệ có thể hạnh phúc.

Đúng vậy, chỉ cần Cốc Thiệu Hoa hạnh phúc. Cho nên, nàng không thể lưu lại một chút nhân tố bất an nào.

Nháy mắt hạ quyết định, Cốc Như Hoa bất ngờ giơ tay lên, mười ngón tay của nàng, giống tia chớp, xẹt qua yết hầu của Lâm Nguyệt Nhi cùng Quân Lâm Hải, máu tươi phun như suối.

Trong khách điểm tiếng hét vang lên, không ai có thể phản ứng đúng lúc.

Cốc Như Hoa lại ngửa mặt cười, đối với Quân Sơn thế gia cùng Lăng Tiêu cung nhân nói: “Một người làm một người chịu, Quân Lâm Hải năm đó vô ơn bạc nghĩa, gạt ta thể xác và tinh thần, lại cùng Lâm Nguyệt Nhi đính hôn, hiện tại ta giết bọn họ, các người muốn báo thù, liền hướng về phía ta đến, cùng Hoàng Thiên Cung không có gì quan hệ.”

“Tiện nhân, đền mạng!” Quân Sơn thế gia lão thái quân giận dữ, một kiếm hướng Cốc Như Hoa đâm tới.

Cốc Như Hoa cũng không né tránh, nàng thậm chí còn cố tình nghênh đón.

Một kiếm ở giữa ngực.

“Lấy mạng đền mạng, Quân Lâm Hải đáng chết, Lâm Nguyệt Nhi cũng nên chết, ta..... Cũng nên chết.....” Nàng học máu, tầm mắt dần dần mơ hồ.

“Cung chủ!”

Văn Tinh nhào tới, một phen đỡ được thân thể Cốc Như Hoa rồi ngã xuống. Đám người Chiêu Hoa lại giận dữ, đều rút ra binh khí, nhảy vào đánh với người Quân Sơn thế gia và Lăng Tiêu cung.

“Ta, ta..... Sau khi, làm cho..... Làm cho Yến Nỵ thừa kế cung chủ..... Các người phải..... Giúp nàng.....”

Mơ hồ trong tầm mắt, nàng xem đến Cốc Thiệu Hoa lại từ trên lầu đi xuống dưới.

“Đệ đệ..... Thực xin lỗi..... Người tha thứ tỷ..... Tỷ.....”

Đánh nhau rất nhanh liền bình ổn, bởi vì Cốc Thiệu Hoa quả thật lại đi xuống lầu, lạnh lùng quét thi thể Cốc Như Hoa một cái, đáy mắt không có cảm tình gì dao động, nhưng là thân hình chợt lóe, đem người của Quân Sơn thế gia và Lăng Tiêu cung toàn bộ ném ra khách điểm.

Từ đó về sau, Hoàng Thiên Cung ở trên giang hồ uy danh càng tăng lên, mỗi người đều biết, Các chủ Trần Long Các luyện thành Cửu Chuyển Hóa Thần Công tăng thứ chín, công phu cao, đã là thiên hạ đệ nhất.

Cho nên tuy rằng Cung chủ cùng Các chủ mới nhậm chức công lực đều còn chưa đủ, danh vọng cũng không có, lại không có người nào dám trêu chọc Hoàng Thiên Cung.

Trong phòng khách điểm, Ách Ba vừa mới tỉnh lại, đang ngồi ở trên giường dụi mắt, chần lờ đang chảy xuống, lộ ra một bên trần trụi thân thể, trên người dấu yêu loang lổ.

Cốc Thiếu Hoa khóa cửa phòng, tiến lên một tay ôm hắn vào trong ngực, sau đó vẫn không nhúc nhích.

làm sao vậy?

Sắc mặt Ách Ba có chút đỏ, còn là trước tiên phát giác Cốc Thiếu Hoa không đúng, nhin không được vươn tay, ở trong lòng bàn tay Cốc Thiếu Hoa viết.

“Tỷ tỷ..... Đã chết.....” Giọng nói của Cốc Thiếu Hoa cực thấp, ngữ điệu bình thản đến thậm chí không có chút phập phồng.

Nhưng Ách Ba nghe được nổi thương tâm giấu ở sâu bên trong.

Không biết nói cái gì, tiếng vang dưới lầu, Ách Ba loáng thoáng nghe được một ít, lại không biết thế nhưng có người đã chết. Hắn vươn hai tay, gắt gao ôm Cốc Thiếu Hoa, ở hắn trên lưng nhẹ nhàng mà vỗ.

Hắn không biết phải như thế nào an ủi Cốc Thiếu Hoa, chỉ có thể làm như vậy, muốn chia sẻ một ít thương tâm của Cốc Thiếu Hoa.

“Nàng là tỷ tỷ của ta..... Ta luôn luôn không thích nàng, hơn nữa..... Năm đó người gặp chuyện không may, cũng cùng nàng có quan hệ, ta thậm chí từng hận nàng.....” Cốc Thiếu Hoa không có ngẩng đầu, nhưng là giọng điệu có dao động, “Nhưng là, nàng dù sao cũng là tỷ tỷ của ta, là hiện tại trên thế giới này, là người thân duy nhất cùng ta có huyết thống quan hệ.....”

Ách Ba nhẹ nhàng vỗ.

Hắn hiểu được, hắn đều hiểu được, người thân, dù sao cũng là người thân, xấu xa cỡ nào, dù không thích, cũng là người thân.

“Người có thể tha thứ nàng không? Là nàng đem người hại thành như vậy.....”

Ách Ba dùng sức gạt đầu, hắn tha thứ, thật sự, hắn không trách bất luận kẻ nào, huống chi, người kia là tỷ tỷ Cốc Thiếu Hoa, hắn thật sự không trách nàng.

“Cám ơn.”

Cốc Thiếu Hoa rốt cục đem đầu chôn trong lòng Ách Ba nâng lên, trong ánh mắt, mơ hồ tràn ngập một tầng hơi nước.

Ách Ba sờ sờ ánh mắt hắn, sau đó ngượng ngùng cúi xuống, hôn một cái trên mặt.

Cốc Thiếu Hoa chấn động, sau đó trong mắt hơi nước hóa thành nhu tình bốn phía, rốt cuộc nhin không được, in một nụ hôn trên môi của Ách Ba, lực đạo rất nhẹ rất nhẹ, cũng rất mau liền biến hôn thành ngậm, biến ngậm thành hút.

Ách Ba sắc mặt nhanh chóng biến đỏ, hơi hơi từ chối một chút. Nhưng mà nhớ tới bộ dáng thương tâm vừa mới của Cốc Thiếu Hoa, liền lại buông tha cho giây dựa, chỉ yếu ớt phát ra tiếng mơ hồ trong cổ họng.

Thật đáng mừng, nhờ thuốc của Tiết thần điều trị, cổ họng của Ách Ba đã có thể phát ra âm thanh, mặc dù cách nói chuyện còn có một khoảng cách rất dài, tuy nhiên thỉnh thoảng ở những lúc đặc biệt, đã có thể tạo được tác dụng tăng thêm tình thú.

Không biết có phải tâm lý tác dụng hay không, Cốc Thiếu Hoa cảm thấy được vết sẹo trên mặt Ách Ba, cũng so với trước kia mờ một ít.

Giang hồ nghe đồn, có chút công pháp song tu có thể kéo dài tuổi thọ, kiện thể dưỡng nhan, chẳng lẽ là thật sự?

Cốc Thiếu Hoa tính toán, có nên tìm Tiết thần y vội tới chữa cho Ách Ba một lần nữa, hắn cỡ nào hy vọng có một ngày, có thể lại nghe được Ách Ba gọi hắn một tiếng: “Hiền đệ”.

Đó là âm thanh êm tai nhất trên đời.

Về phần trí nhớ mất đi vẫn là không cần khôi phục thì hơn, hắn không muốn Ách Ba nhớ lại chuyện không chịu nổi này, tuyệt không muốn. Giống như bây giờ là tốt rồi. Phi thường tốt, không thể tốt hơn.

Hắn nguyện ý cứ như vậy cùng Ách Ba quá cả đời một đời.

Không đủ.

Phải tam sinh tam thế.

Cũng không đủ.

Vĩnh viễn, hắn đều sẽ luôn luôn, luôn luôn cùng Ách Ba ở bên nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ach-ba>